

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork designs at the corners and midpoints of each side.

'אהבת י' תפילה

הבהרה חשובה:

ספר אהבתי אשר לפניכם הוא חלק א' - המתמקד ביצירת קשר עם ד' ובתפילות שמתקבלות, ברחמיו יתברך.

כהשלמה לספר זה יצא חלק ב' - ספר "ואהבת" - את ד' אלוקיך בכל לבבך - העוסק בתפילות שלא התקבלו, ומה עושים במצבים שבהם רצונו ית' שנשלים עם גזרתו ונקבלה באהבה.

ולמה תפילות לא תמיד מתקבלות.. ובעיקר- איך אפשר לחיות בשמחה וברוגע גם אם הישועה בוששת מלבא.

ספר "ואהבת" מומלץ בחום, כהשלמה חיונית ונחוצה לספר "אהבתי".

כל הזכויות שמורות
משפחת פולק
גאולה 15, חיפה

a8447168@gmail.com

עיצוב כריכה: **פסיפס** 052-7160439

בכל ענייני הספר ניתן לפנות לפלא':

052-7683095

054-8446691

מוקדי מכירת הספרים – מפורטים בסוף הספר

מפתח המאמרים

מבוא	6
הקדמה	13
פתיחות רגשית	35
פוזות תעשה במקום אחר ... לאבא שבשמים צריך לגשת בגודל טבעי!	41
אם הפנמת שאתה לא יכול להושיע את עצמך ... חצי עבודה מאחורריך	51
אה, תפילה? בטח... אני מתפלל	64
למי שכבר בעניינים... כבר מתפלל... כבר נמצא עמוק בעניין	74
התפללתי כמה פעמים... ו... ולא זו כלום... אני מאוכזב... ..	84
אבא... כרחם אב על בנים כן תרחם... ..	93
מה אפשר להתפלל כ"כ הרבה שעות...?	106
איתך לאורך כל הדרך... ..	121
נא לדבר ברור!	132
יהודים: תתפללו!	144
משכיל לדוד בהיותו במערה... מדוע צריך לכתוב את זה?	153
שמו"ע... צריך להציב רמזורים בעננים	156
קריאה מתוך צרה - כיצד	167
סביב רשעים יתהלכון...? מה יש סביב התפילה?	181
אבא שבשמים: אני רוצה כל הזמן "על הידיים..."	188
אבא שבשמים מתקשר אליך... ענה לו... היה זמין... ..	191

210	מהו פרק התהילים שהכי חשוב לדוד המלך שזכור?
218	האם גם הקב"ה משאיר אצלו צ'ק בטחון...?.....
223	ישפוך ישפוך ישפוך שיחו.....
	כשאני מתפלל... האם הכל מת? או אדרבה הכל נהיה חי?
231
	איך לשלב תפילה מעומק הלב בהסתכלות אופטימית
238	ורגועה לחיים?.....
256	הצרה השקטה שגם עליה אפשר ורצוי להתפלל.....
263	גם בתפילה יש חוק הכלים השלובים.....
	לגשת לתפילה כמו גבר שקורא מתוך פתק קניות, או
274	כמו...?.....
	לפניך דמיון מודרך ב"שיטת" דוד המלך בספר
282	תהילים.....
287	לסיום... האם כולם חייבים לאהוב את "אהבתי"?.....
307	מהו ה"עיקר" שעדיין חסר מספר זה?.....
	חצאי משפטים שדלפו מהשיחות האישיות עם אבא
313	שבשמים.....
317	מוקדי מכירת הספרים.....

ברכת אב:

ישמח האב ביוצאי חלציו
ותגל אמו בגן עדן בפרי בטנה

שמחתי לשמוע שבדעתך לקבוע עלי ספר, בשם "אהבתי"
מאמרים שכתבת בענייני תפילה

יהי רצון שיתבדרו שמועתך בבתי מדרשות
ויתקבלו הדברים על לב שומעיהם
שיש בהם להלוך כנגד רוח כל אחד ואחד

עלה והצלח
אביך, יהודה פולק

זכרון לפניך בשחק לעד בספר יוחק

יהיו לפניך לרצון תורתנו ותפלתנו
בעבור נשמת אמי מורתי

מרת הנדל אילה ב"ר ישראל ע"ה
נלב"ע ח' אדר התשע"ב

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים

מבוא

היום יש סלנג שיקרא שמו בישראל **אהבתי!**
 שמעת את הסינגל החדש של הזמר...? כן... **אהבתי...**
 תתחדש... איזה עניבה יפה... **אהבתי...**
 מה אתה אומר... לשמוע בקול הרבנים? עזוב... **לא אהבתי...**
 מה אתה אומר על הדגם החדש של הרכב הזה? **אהבתי...**
 למה לא קנית את הפלאפון הכשר? **כי לא אהבתי** את הצלצול שלו...
 בכל שאלה ונידון... המודד והציר נקבע לפי **אהבתי!** או לחילופין **לא אהבתי!** מה יקרה אם ישלח טיל מעזה? האם תלך למקלט או לא? תלוי **אם אהבתי** או לא... ותגיד לי: שתיים כפול שתיים זה ארבע או לא? שוב...
 הכל תלוי אם אהבתי או לא אהבתי... העקרונות היום מבוססים על **אהבתי!** אם אני אוהב אז... אהבתי... אני מאמץ את זה לעצמי... ואם לא אהבתי... אז קבל ביטול... אה... אולי צריך וחייבים לעשות כך וכך? מה זה משנה... יש לנו אבחון אחד ושמו 'אהבתי!' זו בקצרה הביוגרפיה של הדור שלנו... דור ה-2017... דור נהנתן שכל עקרונותיו מבוססים על אדני אהבתי! מה יצא לי מזה... מה אני ארויח מזה... המשפטים האחרונים האלו מקובלים עליך? לא!

גם עלי לא! אני הרבה זמן התעקשתי לומר שאני לא כזה... אבל היום אני כבר חוזר ב'...

בהלל ישנם שני קטעים קוטביים שנאמרים בזה אחר זה...

הקטע הראשון הוא: הקטע שבו אנחנו מתחילים **לא לנו!** רבש"ע לא בשבילנו... אנחנו משליכים את עצמנו מנגד... כי לשמך תן כבוד... מה שאכפת לנו זה כבוד שמים... למה יאמרו הגוים איה נא אלוקיהם... לא

אכפת לנו הצרכים שלנו... רק! ואך ורק כבוד שמים! והנה... לא עוברים
כמה פסוקים... והנה מהפך מאה ושמונים מעלות:

אהבתי! אני אוהב... כביכול "בא לי בטוב..." כי ישמע ה'... את מה?
 את קולי! את תחנוני! אני אוהב שהקב"ה ממלא את כככל משאלותי...
 את כל מה שאני חושק... כי הטה אזנו לי... לכל בקשתי... לכל תאוות
 ליבי... אפפוני חבלי מוות... לי יש קשיים... ומצרי שאול מצאוני... לי
 יש משברים... ובשם ה' אקרא... אנה ה' מלטה... את מי? את נפשי! תמלט
 אותי שובי נפשי למנוחייכי כי ה' גמל עלייכי... כל הלשונות מדברות
 עלי... אני אני ואני! רגע... מה עם לא לנו ה' לא לנו? עד לפני רגע
 השלכנו את עצמנו מנגד... אמרנו לא אני! לא לנו... רק לשמך?

מה התשובה? דוד המלך מציג לפנינו שתי מדרגות קוטביות!

כל אחד מאיתנו מוצא את עצמו לפעמים ברגעים מרוממים... שהוא
 יכול להתעלות מעצמו... ולומר לא לנו... רק לשמך... אבל ישנם רגעים
 קשים... שאנחנו שקועים בתוך עצמנו... לי קשה... אני רוצה... אני
 חושק... אני סובל... אני לא מרוצה... אני ואני ואני... ואני לא רואה
 כעת שום דבר חוץ מהבועה ששמה אני... אני נמצא כעת בשלב כזה
 שקשה לי לצאת מעצמי... ואם כעת... אני אגש לשמונה עשרה ויידרש
 ממני להתחיל לדבר בשפה של "לא לנו ה' לא לנו... כי לשמך תן כבוד..."
 מה הפלא שאני אתחיל לטייס... ובסופו של שמו"ע תהיה נחיתה מוצלחת
 בשדה התעופה של תחנון... ברגעים שכאלו לא צריך לטייח את ההרגשות
 שלי... הקב"ה כעת לא מצפה ממני שאני ארמה את עצמי ש"לא לנו ה'
 לא לנו כי לשמך.. הקב"ה רוצה כעת אותי! כמות שאני! והיות ואני כעת
 נמצא כל כולי בתוך הבועה של עצמי... ו... וכך נגשתי לתפילה... אז ככה
 הקב"ה רוצה לשמוע אותי... הוא רוצה לשמוע את המשאלות שלי...

כבוד זו מידה מגונה... שתדע לך: שיהודי צריך להיות ענוותן ולא לחפש כבוד... ברור? בסיידר... אני אקח את זה לתשומת ליבי... ואני מקבל על עצמי להתחיל לעבוד על הנושא הזה... אבל... אבל... אבל עוד דקה מנחה... ואני עדיין לא הספקתי לעבוד על תאוות הכבוד... **וכעת! בשלב זה! אני הרי כן רוצה כבוד!** לא נעים... אבל ברגעים אלו ממש אני מאוד רוצה שכולם יתנו לי כבוד ואני רוצה שככולם יעשו לי פססססס... נו... והרי עוד **שניה** מתחיל שמונה עשרה...? אני שואל אותך: מה אתה אומר... להתפלל על זה בשמונה עשרה או... או... או... ש... שפאדיחות? שמע... אם אתה רוצה כבוד... לפחות תתבייש בזה... לפחות תכבד את המעמד של שמו"ע ואל תתפלל על זה...?

נו... מה התשובה? התשובה היא כך:

אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני! כי **הטה** אזנו לי ובימי אקרא! הקב"ה **מטה את אזנו**... למה הוא צריך **להטות** את האוזן? אתה יודע למה? כי כנראה מדובר פה שהוא גבוה ואני נמוך... ו... ומה עושים כשמוישי רוצה ללחוש לאבא משהו באוזן שאאאאף אחד לא ישמע... אבל דא עקא שמוישי בן השלוש מאוד נמוך ואילו אבא מאוד גבוה... האם מוישי לוקח כסא עד שהוא מגיע לאוזן של אבא? לא! אבא הוא זה שמטה את עצמו עד שהאוזן שלו מגיעה לגובה של מוישי הקטן... ואז מוישי לוחש לאבא באוזן סוד ש... שאף אחד לא ישמע כמובן...

אהבתי! מה אהבתי? אהבתי שגם בימים שאני לא נמצא במדרגה הגבוהה של "לא לנו... כי לשמך..." גם בימים שאני מרגיש במדרגה יותר נמוכה... אני מרגיש שיש לי כל מיני משאלות בענייני העולם הזה... משאלות של "אהבתי..." גם אז! גם כשאני נמוך... והבקשות שלי נמוכות... בנושאים פשוטים ו... ועל גבול המבישים... **גם אז! גם אז** ישמע ה' את קולי תחנוני... גם אז: **הטה** אזנו לי... הקב"ה שקודם בהלל אמרתי עליו שהוא מגביהי לשבת... הוא הוא זה שמשפילי לראות... ומטה

את כל כולו עד המקום הנמוך שאני נמצא כעת... והוא רוצה לשמוע גם את הבקשות הנמוכות שאני יכול לספר רק לו...

ואם ככה... אז מה הפלא **שבימי אקרא!** מה פירוש המילולי **בימי אקרא?** מדגיש דוד המלך: **כל ימי אני קורא לה'...** אין יום שאני לא קורא... מה פה ההדגשה?

פשוט מאוד: אם רק תפילות מסוג "לא לנו ה' לא לנו" הייתי יכול לבקש... אז קח בחשבון שהיו הרבה מאוד ימים שלא הייתי במקום הזה... לא הייתי במדרגה הזו להתפלל על כבוד שמים... ובימים האלו לא הייתי יכול להתפלל... הייתי בריפיון... הייתי נשאר במיטה... והייתי מתנצל... מה אני אעשה... אני לא בחיזוק... אני לא ב"עניין"... אני לא במדרגה להתפלל על כבוד שמים... **אבל זהו שלא!** היות והקב"ה רוצה לשמוע אותי בכל מצב... בכל מדרגה שאני נמצא... בין גבוהה ובין נמוכה... אם ככה: **אז בימי אקרא!** אני יכול לפנות אליו בכל יום! ובכל מצב... גם אם אני עכשיו במצב רוח הכי ירוד... ואני עכשיו רוצה דבר אחד: אני כעת רוצה צומי... ושכולם יגידו שאני מסכן... גם את זה הקב"ה רוצה לשמוע! הוא יטה את אזנו ויתכופף ממגביהי לשבת... עד משפילי לראות... עד... עד למשאלות הפשוטות והרדודות שלי... ומה יקרה אם אני אהיה עוד יותר עעעעל הפנים... ו... ונמאס לי... אין לי כח כבר... אין לי חשק ללמוד... ואין לי חשק לכלום... ומתחשק לי לפזול לכל מיני דברים שאני לא רוצה שאאאאא אחד ידע... ואוי ואבוי אם ידעו... **גם אז! כי הטה אזנו לי...** גם את השטויות האלו הוא רוצה לשמוע... הקב"ה רוצה להיות איתי בכככל מצב! בכל מצב! בכל מצב! הוא הולך איתי בכל מקום! אה... ביני לבין עצמי... אני יודע טוב מאוד שהמצב רוח הירוד הזה הוא סתם קריזה... אני יודע שמחר אני קם פתאום עם מצב רוח טוב... ו... ו... וקבל ביטול... אל תתייחס לכל המחשבות שהיו לי אתמול...? בסיידר! גם את זה הקב"ה מכיל... הוא היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם... הוא יודע בדיוק את הקריזות שלי שמתחלפות כל שני חמישי... והוא יכול להסביר

לי את עצמי הרבה יותר ממה שאני חושב שאני מבין את עצמי... והוא רוצה שאני אשתף אותו בכל תנודה שלי... גם אם אתמול הייתי בשיא המצב רוח ואני רוצה לגמור את כל הש"ס תוך שנתיים... ואילו היום אני בשיא הדכאון ואני רוצה לברוח מהשיבה... ולמחרת שוב חזרתי למצב רוח... גם את ההפכפכנות הזו... גם איתה הקב"ה מסתדר... תאמין לו שהוא מכיר אותה טוב מאוד... ואתה לא צריך להתבייש... כי זה לא יעזור לך להתבייש... הוא יודע אותך וחי אותך ושותף איתך גם אם אתה תתעלם ותנסה להתחמק מהשותפות הזו... בכל מצב אבא שבשמים נמצא כאן! וממילא: בימי אקרא! ואם כך: אהבתי!

אנחנו נמצאים בדור שההגדרה שלו במילה אחת היא:

אהבתי!

אין לנו ברירה... אנחנו חייבים להודות... הנהנתנות של הרחוב השתלטה עלינו... וכיום אנחנו עסוקים בדבר אחד ויחיד: כמה אני יכול למצות מקסימום הנאות במינימום מאמץ... בוא נתבונן לרגע: כל המושג ששמו פלאפון ואינטרנט... בלי להיכנס לחורבן שיש בזה... עצם המושג! מה הרעיון שעומד מאחוריו? הרעיון הוא אחד ויחיד: **שהההההכל יהיה לי כאן! ועכשיו! ומיד!** בדור שכזה ובמצב שכזה... אין לנו ברירה אלא לפתח את האהבתי האמיתי! אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני.

כן... סליחה על הביטוי... ולהבדיל אלף אלפי הבדלות:

ברשת הסלולרית היום... אדם מרגיש שיש לו ההההכל וכאן!

זו בדיוק ההרגשה העמוקה של אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני!

אני נמצא פה בתפילה... ויש לי פה לידי את אבא שבשמים... שהוא קונה ההההכל... מלא כל הארץ כבודו... וכשאני פונה אליו ויוצר קשר אלחוטי איתו... יש לי את ההההכל! כאן! ועכשיו! שובי נפשי למנוחייכי

כי ה' גמל עלייכי... מה שקשה לי... ומה שאני רק רוצה... זה רק עניין של תפילה... אתפלל אליו אזעק אליו... ואוושע.

קראתי שם החיבור הזה בשם אהבתי! כי הוא המשקל נגד... הוא הכח שלנו מול שטפון האהבתי שחדר לנו... להילחם מול אהבתי של הרחוב... מאוד מאוד קשה... כי אהבתי זה... זה... אהבתי גשמי וזה משהו כזה נוצץ שלהדוף אותו אפשר רק עם אהבתי רוחני... עם שטפון של אהבת עולם אהבתנו, אהבה רבה ונצחית שמים לא יוכלו לכבותה, כן! להילחם מול כל הנהגות של ההההכל כאן ועכשיו - אפשר רק באמצעות נהגות רוחנית שהיא היא ההההכל כאן ועכשיו... אהבתי אתכם אמר ה'! ומול אהבה רבה כזו לא נותר לנו אלא... אלא להחזיר לבורא עולם באותה מטבע - כך בדיוק, באמת... אהבתי כי ישמע ה' קולי תחנוני... כי הטה אזנו לי... אין לי מנחם מלבדו, אין לי משען מלבדו, בלעדיו אין לי מרגוע..., בטחון..., שמחה, וחיים.

זו רשת פתוחה וזמינה עשרים וארבע שעות ביממה...

ואנו... אין לנו אלא לסיים... אנא! רבנו של עולם...

גם אם פזלנו הצידה.

גם אם לפעמים ניסינו למצוא סיפוקינו במים מלוחים...

גם אם לא פנינו ישירות אליך, בעוונותינו...

גם אם לא התעוררנו עדיין...

אנא: "ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים!", אמן.

**ואסיים בחובה קדושה של הכרת הטוב נקודתית ביחס
לספר זה בפרט, ולגליונות 'אז נדברו' בכלל:**

כשמביא הביכורים מגיע למקדש ומופיע מול הכהן, התורה מצווה אותם: **"ואמרת אליו"** - מה תאמר?? אומר רש"י: **"שאינך כפוי טובה"**, כאן כתוב שישנם דברים שצריך **"לומר"** בשביל לא להיות כפוי טובה, אז בקצרה:

תודה מעומק לב לכל קוראי גיליון "אז נדברו" די בכל אתר ואתר על העידוד הקבוע מעצם נדבת לבם לקרוא את הגיליון שעזרני ה' להוציא מידי שבוע, כמו כן תודה על הטלפונים שמגיעים והמכתבים שנשלחים - שבהחלט נותנים עידוד וכח להמשיך.

תודה לכל התורמים הקבועים ושאינם קבועים - שאפילו קבלה הם לא זוכים לקבל, וכאן ההזדמנות "לשלוח קבלה" ולהודות מקרב לב ולהודיע: שהתרומה אכן מגיעה ליעדה, והיא תמיד מגיעה במקום (עכ"פ עד כה... אם יהיו שינויים נעדכן..) ובזכות תמיכתכם הגיליון אכן יוצא מידי שבוע, ואין תרומה שלא נותנת את כח והתמיכה שאנו זקוקים לה (וכמובן את זיכוי הרבים שיוצא ישירות ממנה - שזו כבר הקרן השמורה לכם בזכויות לעולם הבא).

תודה לכל מפיצי הגיליון מידי שבוע, העושים מלאכתם בנדיבות לב, בשעות לא שעות, בקור ובחום בקיץ ובחורף... ובצניעות שלא על מנת לקבל תמורה, ואפילו לא תודה, וכאן ההזדמנות לומר להם תודה תודה תודה.

ואחרון חביב, תודה לאותו ידיד נפש, אשר כל עזרתו ותושתיו הבלתי נדלית הותנתה בכך ששמו לא יוזכר בשום רמז, אבל כל כח הפצת גיליונות 'אז נדברו' נוקפת אך ורק לזכותו; יתן ה' שיזכה לרוות רק נחת מכל יוצאי חלציו, וכפי שעד עכשיו רק הטוב והחסד רדפו אותו - כן יתן ה' וכן יוסיף, ויתקיים בו מקרא שכתוב: **"אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, ושבתי בבית ה' לאורך ימים"**.

הקדמה

היות וכבר עשרות פעמים ניסיתי להתחיל לכתוב הקדמה לחיבור זה... והתחלתי ומחקתי... ואז ניסיתי לשנות טיפה ולגשת מזווית אחרת... ואז שוב הסתבכתי ומחקתי... ושוב התחלתי להתפתל ואז כתבתי רשימת הסתייגויות... ושוב זה לא היה טוב ושוב מחקתי... ואז החלטתי שאני קודם כל אסביר את עצמי לאן אני חותר ואז... אבל גם זה לא הלך ושוב מחקתי... ואז ניסיתי להתחיל לכתוב מהסוף להתחלה... ואז בכלל הסתבכתי לגמרי... והתייאשתי מכל הנושא והפסקתי לגמרי לכתוב... ובקיצור: ככה עברו חדשים ואפילו שנים וזה לא זז! לא הצלחתי לכתוב את הדברים כדלהלן...

אבל! מה אעשה... עדיין היה חשוב לי מאוד מאוד לכתוב את ההקדמה הזו (שאני הולך לכתוב כעת)! והיא בשבילי חוב ישן נושן... אז לא הייתה לי ברירה אלא לנשום נשימה עמוקה ולגשת ישר ולעניין! לעלות את הדברים על השולחן כמות שהם... בלי הקדמות...

אז מה אני בכל זאת בא לומר לך בשורות אחרונות אלו?

שמה שאני הולך לכתוב בשורות הבאות... זה משהו אחר! זה משהו שלא היה לי קל לכתוב אותו... היה לי קשה ואפילו מאוד קשה להיחשף בזה! וקדמו לשורות אלו הרבה מאוד התלבטויות והמון הסתייגויות ואינספור טיוטות ומחיקות... כך ש... קורא יקר: בקשה אישית לי אליך: אנא: תבין אותי! כשאתה קורא את השורות הבאות תדון אותי לכף זכות ותקח את הדברים למקום חיובי ולא למקום הציני הלועג וה"מתפלסף"... תבין: אני הולך כעת לחשוף סיפור אישי ש... שמי שירצה, יוכל ללעוג ולומר שהאדם החליט להספיד את עצמו ולכתוב ספר

ביוגרפיה על עצמו ולעשות פולחן אישי לעצמו... **אז אנא ממך! אל תעשה לי את זה...** תקרא את זה בכנות והפעם תסכים להאמין לי שכתבתי את זה מתוך כוונה טהורה... ובפרט שיש לי בזה פרעון חוב ישן נושן שאנוס אני על פי הדיבור לפרסם המעשה הזה...
עד כאן ההקדמה המסתייגת והמתפתלת... וכעת תכל'ס... לעניין...

רציתי לספר לך קורא יקר: שיש לי עבר! עבר כזה... שאם כבר אתה קורא את הגיליון שאני מוציא בס"ד מידי שבוע... ואם אתה כבר פוגש אותי מידי שבוע באמצעות הגיליון שאני מאוד שקוף בו... אז חשוב לי שתדע מה העבר שקדם להוצאת גיליון זה... כי יתכן שזה נוגע אליך ויכול להחכים אותך...

ובכן: ממתי שאני מכיר את עצמי... מגיל בר מצוה... סבלתי מאוסף של בעיות רגשיות חמורות... חוסר בטחון עצמי... חוץ מזה הייתי גם קשה הבנה עצום... לא הצלחתי להבין כמעט כלום בלימוד... בנוסף לכך הייתי נחיתי באופן מחריד... ודי בצדק... כי בכל דבר מצאתי את עצמי האחרון בתור... אם בכשרונות... אם בהצלחות... אם בכל מיני פרשות דרכים בחיים... תמיד מצאתי את עצמי נדחה לצד ונדחק לפינה לרשימה המוכרת של האנשים שהחיים לא האירו להם פנים (כשכולם ממשיכים הלאה ומותירים אותם מאחור...).

ואני מדבר כעת על משהו שהיה לא לפני הרבה שנים! ממש לא הרבה! זה סיפור של עשר שנים ומעלה... חמש עשרה... עד שמונה עשרה שנים... מה שברור: אם אתה היית מכיר אותי לפני עשר שנים **לא היית שם עלי שקל! שמעת? שקל לא היית שם עלי! הייתי כלום! שום כלום!** בעיני אחרים, ובפרט בעיני עצמי (ואם היום בחסדו יתברך אני זוכה להחכים אחרים - זה נטו מניסיון איש שצברתי מהמקום הנמוך שבו הייתי בשנים קשות אלו...); עכ"פ: לפי כל התחזיות... של כל מי שהכיר אותי מאותם

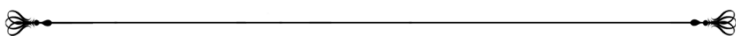
ימים... הייתי אמור להיות כיום במקרה הטוב משב"ק של אחד הרבנים שהייתי נטפל לאישיותו... או במקרה הפחות טוב הייתי נהיה ה"עוים ליד הצלם" עם הפלש בחתונות... לא לומד... לא מסודר בחיים... לא משתלב בשום מסגרת... מחפש את עצמי... וכולי אכול ומלא מלא שנאה תהומית לכל העולם ולכל מי שרק מסתובב בד' אמותי*...

* מכיון שאני נחשף כאן בנימה אישית, כאן אני מרגיש חובה להבהיר: שזכיתי וגדלתי בבית הכי נפלא בעולם, משפחה עוטפת, זכיתי להורים שנתנו את כל נשמתם בחינוך הילדים באהבה ובפקחות נדירה, וכל מה שכן יש לי מגיע מאבי מורי שליט"א, ולהבדיל מאמי ע"ה, **אלא מה!!!** כל זה לא סתירה לכל הבעיות האישיות שאני מדבר עליהם כאן, שהם היו בעיות שלי!!! נטו שלי!!! בעיות שאף אחד אחר לא היה אשם בהם, רק אני!!! (בעצם גם אני לא...).

ובהזדמנות זו ברצוני לעורר נקודה עדינה: (ואני מתנצל ומסתייג מראש, שאני כותב אותה רק למי שזה מיועד עבורו, ולא למי שזה לא!!! לא נכון אצלו... אם אתה מרגיש שזה לא נכון כלפיך, אני אפילו לא לוקח את הדברים חזרה, אלא מעיקרא לא התכוונתי אליך...): ישנם כאלו שסוברים מהילדות כל מיני בעיות רגשיות משלל סיבות, ומשום מה, כיון שיש להם זכרונות קשים מהילדות, והנוף של הילדות נצרב אצלם בצבעים קודרים, הרי הם נוטים להאשים את ההורים שלהם בכל הילדות הקשה שהם עברו, אז ברור שישנם כאלו מקרים, וברור שקורה ויש הורים שהם האשמים האמיתיים בכל הילדות העשוקה של ילדיהם, **אבל!!! צריך לקחת בחשבון: שלא תמיד!!! נא לקחת בחשבון: שלפעמים הבעיה היא אישית שלנו!!! מהאופי המורכב שלנו!!! ומהתכונות השונות שלנו!!!** ובתור ילדים, כמו שכשהיינו רעבים מיד האשמנו את אמא שאין אוכל, וכמו שכשהיינו עצבניים אז ירינו לכל הכיוונים וכל בני המשפחה נהפכו להיות אשמים בזה שאנחנו עייפים, כך, גם כשקצת יותר התבגרנו, את כל התסכול האישי שלנו עדיין המשכנו לפרוק על ההורים, ועם הזמן אפילו "הצלחנו" לשכנע את עצמנו שההורים שלנו הם האשמים בכל הבעיות האישיות שלנו.

אז כאן המקום לעורר את תשומת הלב: שלא תמיד זה נכון!!! זה שאת רוב הקשיים שעברתי ברקע של הבית ובנוף של המשפחה הקרובה - זה לא הופך אותם בהכרח לאשמים, כי יתכן שזו היתה בעיה נטו שלי, שפשוט עברתי אותה שם, בנוף הזה, עם הסביבה הזו, וישנם כאלו שנוטרים איבה במשך שנים למשפחתם הקרובה על לא עוול בכפם!!! אני יכול לדבר קצת מניסיון אישי, כשהייתי בחור ממש צעיר היו לי כל מיני ימים קשים של התמודדויות, ואני זוכר שכדרכו של "בן

הצריך לאמו" הייתי לפעמים מתפרץ כפי שכולנו מכירים מהגיל הזה... ו"כאישי אשר אמו תנחמנו" אמא שלי ע"ה הייתה סופגת את התסכולים שלי, ומנסה לדובב אותי ולהרגיע אותי, שלא... מה פתאום... אתה כן יכול... ולפעמים היא הצליחה להרגיע אותי ו... ו... ולפעמים לא, עכשיו: למרבה האבסורד: זה שהיא זו שתמיד עמדה כנגדי ותמיד ניסתה להרגיע אותי מכל הקשיים שלי, בשלב מסוים זה נתן לי מין תחושה מוטעית כאילו היא פה האשמה (ברור שזו תהיה התוצאה, אם תמיד, ברגע שאני תמיד המתלונן, הרי אתה הוא זה שתמיד מגונן, אוטומטית אתה מצטייר כאשם ואני כמאשים... לא כך???) וזו טעות כ"כ אבסורדית!!! עד כדי תסכול!!! כי במבט לאחור, מי כמוני יודע שהבעיה הייתה נטו שלי!!! וכל תסבוכת שהייתה לי, זו הרי "שקשוקה" שאני במו ידי בישלתי לעצמי, ולא נותר לאמי ע"ה אלא לנסות איכשהו להתמודד עם כיבוי השרפות שאני הבערתי, ולנסות לעזור לי ולדובב אותי ולהוכיח לי שלמרות הכל ועל אף הכל אני שווה ויכול לצאת ממני משהו, וכשהיא לא הצליחה להסביר לי את זה, אז היא עוד נהפכה להיות האשמה, כי... כי היא הייתה העורך דין שלא הצליח לחפות עלי, אז המצב שלי עוד טוב, כי לכל הפחות היום אני כבר קולט עניין, ואני כבר מבין את זה, ומכיר בזה, ויודע להצביע על החולה בשמו, וכיום אני יודע שכל הבעיות שעברתי בחיים היו בעיות נטו שלי!!! ואילו הבית שבו גדלתי היה הבית הנפלא ביותר שניסה עד קצה גבול היכולת לעזור לי להתגבר על הבעיות שיצרתי לעצמי (אז לפחות היום אני יודע לכבד את אמי, אם לא בחייה, לפחות לאחר פטירתה) **אבל!!! ישנם כאלו שנוטרים עד היום איבה לבית שבו הם גדלו,** רק בגלל "חוק ההתנייה" שקובע, שהיות והקשיים שלהם מהעבר נצרכים להם בזכרון בנוף של המשפחה וההורים, **וזה עוול!!! זו כפיות טובה בלתי נסבלת ובלתי נסלחת** מול מי שהכי הכי דאג לך בחיים, מול מי שאתה חייב לו את כל החיים שלך, יש כאלו שמשחקים באש ודוחים בידיים את המצוה החמורה שבחמורות של "כבד את אביך ואת אמך" **על מזבח הטעות הטראגית הזו,** לכן לכל הפחות אני הרגשתי חובה בנפשי, שאם אני כבר כותב רשימת קשיים שעברתי בחיים, אז אני חייב לעשות "וידוי מעשר" ולומר "שאינני כפוי טובה", וכל רשימת הקשיים האלו היו קשיים נטו שלי, ואילו ההורים הנפלאים שלי, מצידם עשו הכל בשביל להקל עלי וב"ה גם הצליחו בסופו של דבר (וזה כבר באמת צנעת הפרט שאין כל עניין להחשף בזה... גם כשבסוף ההקדמה אקדיש תודה לכמה אנשים לא אכנס לגימא אישית זו...).

ולסיום: אני כמובן מסתייג ושוב חוזר ומבהיר: שלא תמיד זה כך, וברור שישנם כאלו, שההורים שלהם הרסו להם את החיים במו ידיהם, אבל מי שלא בטוח בזה לגמרי, נא לעשות חישוב מסלול מחדש, חבל לסחוב בעיות אישיות איתנו לכל מקום, ולהאשים בכל פעם מחדש את הסביבה שלא הצליחה להושיע אותנו, אני שוב חוזר ומתנצל אם נגעתי בנקודות רגישות, לא כתבתי דברים אלו אלא למי שהדברים מיועדים אליו ולא למי שזה רק פותח אצלו פצעים מדממים, סליחה.

אלא!

שמתנה אחת! אחת בלבד! מתנה גדולה ונפלאה ניתנה לי מן השמים באותם שנים קשות... מתנה שאינני יודע באיזו זכות זכיתי לה - והיא: ידעתי והבנתי שיש אבא שבשמים ששומע אותי ומקשיב לי לכל מה שאני מספר לו! תפילה! זהו! זה הכל! פשוט לדבר עם ה'! וזה הדבר היחיד שידעתי לעשות... ו... וזה מה שעשיתי... ובגדול... זהו! זה הדבר היחיד שכן היה לי! וזו האומנות היחידה שהתמחיתי בה...

בשנים קשות אלו הייתי מדבר עם אבא שבשמים על הכל... הכל הכל... כל דבר... גדול וקטן... והיה לי הרבה מה לומר לו! כי הייתי שק מלא טענות... היו לי המון התמרמרויות... כעסתי על כל העולם ש"אשם" בחוסר ההצלחות שלי... ואת הכל הייתי מנקז לשם! לדבר היחיד שידעתי לעשות- לדבר עם ה'... כל מישוהו שזרק לי עוד איזה מילה ונעלבתי עד עמקי נשמת... בחצי שעה הקרובה כבר דברתי על זה עם אבא שבשמים... ואם קרתה לי איזה חוסר נעימות עם המשגיח כי ברחתי ולא הגעתי וכו' וכו'... הייתי בורח מהר (לפני שתהיה פה הסלמה) ומדבר עם הקב"ה מה עושים... איך יוצאים מהסבך... והכי הכי: כל בוקר אחרי השיעור היומי שלא הייתי מבין בו מילה וחצי מילה... הייתי שבור ורצון מזה... והייתי בורח לבית כנסת מסוים ושם בודק שאף אחד לא נמצא ומספר לקב"ה על הכל... מספר לו בשפה שלי... ברמה שלי... בעצבים שלי... בקיצור: הייתי מוצא את עצמי מדבר עם הקב"ה המון... המון...

יש לציין: שבמשך הזמן התפתחה ביני להקב"ה מערכת נאמנות מאוד עמוקה! הקב"ה הוא היחיד שהבין אותי לגמרי... היחיד שלא הייתי צריך לפחד שימסור אותי לצוות של הישיבה... היחיד שיכולתי להסביר לו את כל הרגשי נחיתות ההזויים שלי והוא לא ילעג לי... היחיד שהיה לו את כל הזמן שבעולם להקשיב לי... ואז! לאט לאט... בשלב מסוים אבא שבשמים הראה לי שהוא לא רק אוזן קשבת... אלא הוא גם פועל בשטח!

ולפתע פתאום התחלתי לראות ישועות!

וכשאני אומר ישועות! אני מתכוין לניסים ונפלאות שלמעלה מזרדך הטבע! כפשוטו! דברים שאין להם שום הסבר הגיוני בדרך הטבע!

המפגש הראשון מול ישועת ה' היה לי לאחר תקופה ממושכת שנורא נורא הפריע לי שאני קשה הבנה כזה גדול... נורא הפריע לי שאני משקיע ולומד הרבה שעות ובקושי מצליח להבין גמ' עם רש"י (בו בזמן שהחבר הבטלן שלי היה בעל כישרון והבין את הכל בלי לשבת חמש דקות על המקום...), בפרט! בפרט שבאותה תקופה הייתי בשיעור ג' ישיבה קטנה... והתחלנו ללמוד למבחנים לישיבות... שעות הייתי בוכה לקב"ה ומתחנן לפניו שאצליח להבין משהו... ושום דבר... ראש סתום! בלטה! לא מבין! לא מצליח לקלוט כלום...² ו"יום הדין" הגיע... ואכן כל חברי לשיעור התקבלו לישיבות הגדולות והמפורסמות, ואני...? לא נתנו לי אפילו להיבחן לישיבות המרשימות האלו... אף אחד לא נתן לי סיכוי להתקבל בשום ישיבה שיש לה קצת שם... היו כמה ישיבות מאוד מסוימות שהסכימו לתת לי סיכוי להתקבל אליהן, כולי האי ואולי... ואפילו בחלק מהן לא התקבלתי! כי לא עברתי את מינימום ההתרשמות במבחן!³

² ואני כיום יכול לשלוח אותך לאותם בחורים צדיקים מהשיעור ג' בישיבה קטנה שלי שישבו איתי שעות וניסו להסביר לי את התוס' הכי בסיסיים שצריך להיבחן עליהם לישיבה גדולה... הייתי יושב מולם ומסתכל עליהם כקוף בבן אדם... ולא מבין כלום. אני יכול להראות לך את הספר "שערי תוספות" המרופט שלי שישבתי שעות מול הספר הזה בשביל להבין את התוד"ה "התם דיבור ודיבור הוא" בפרק השולח בגיטין... כדי שאוכל לעבור את המבחן ולהתקבל לישיבה גדולה נורמלית...

³ יאמר לשבחה של אותה ישיבה גדולה "ברכת משה" שכן התקבלתי בה בסופו של דבר... חממה של תורה לאמיתה מתוך יראת שמים... שרבני הישיבה שליט"א ראו בשעתו בחור עם רצון טוב והחליטו לדלג על חוסר ההתרשמות ולקבל אותי בכל מחיר... זכות זו תעמוד להם לנצח ותזקף להם כל ההתעלות הרוחנית והנסיקה שהתרחשה לי דווקא בין כתלי ישיבה זו... ובפרט לאחמ"כ שהלכתי יחד עם מורי ורבי הגר"ח אקרמן שליט"א ל"ישיבה הגדולה ביתר עילית" שנשא אותי מאז כאשר ישא האומן את היונק והכיל את כל משוגותי ואת כל התהליכים הרבים

בקיצור: אני יכול להרחיב בתיאור הרבה מאוד... אבל אני מקווה שכבר הבנת במי היה מדובר.

ואז! ביום אחד בהיר! כן... ממש ככה... כמו הסיפורים... **ממש כמו בסיפורים!** ביום אחד בהיר נפתחו השמים... ופתחת את הגמ'... והגמ' פשוט חייכה אלי... אורו עיני... הלב נפתח... ואני **מבטיח לך שככה זה היה! ללא שום גוזמה!** כן... כמו שלהבדיל... עומד לך אדם ומספר על מוות קליני... ואז הוא נשאב לתוך מנהרה מאירה... והוא שמע קולות וכו'... ואתה אמור כעת איכשהו להאמין לו האם זה קרה באמת או שהוא דמיון... אז זה! שבדיוק ככה אני מרגיש כשאני מספר לך את זה, **אבל אני מבטיח לך שככה זה היה! ככה בדיוק!** וכפשוטו! ביום בהיר אחד פתחתי את הגמ' והיא פשוט האירה לי... למדתי והבנתי... ופתאום הבנתי

שעברתי, והוא בעצמו עודדני ודחף אותי להוציא את גיליונות "אז נדברו" והוא עמד מאחורי כל שלב שבו, בו בזמן שגיליון זה התחיל במתכונת חסרת ניסיון, שבשעתו לא כיבדה בעליל את מי שעמד מאחוריה... והוא במסירות נפש חנך לנער על פי דרכו, והכיל את כל החוסר ניסיון שבכתיבה שלי, ונתן בי את כל האומן וכל החוסן, ועמד מאחורי בכל מה שנכתב באותם גיליונות ראשונים למרות שהיה בזה מהביזיון (שאפילו אני כיום מתנער מסגנון הכתיבה שכתבתי אז, ואני מתבייש "לשחרר" את זה למי שמבקש גיליונות ישנים מההיא תקופה...) אבל בשעתו, לקח מו"ר שליט"א את חיצו הביזיון עליו כאשר ישא האומן את היונק, ועמד מאחורי ללא עוררין, כשיטת החינוך היחודית לו לאורך כל השנים, והכל בשביל לתת לי את מלא המעוף ואת שדה התעופה היציבה ביותר שמשם ארגיש בטוח להמריא קדימה... ולהשתפשף עם הזמן, ואשר על כן: זאת למודעי: **שזכויות היוצרים של הגיליון שיוצא על ידי - הרי הם שלו!!! והם לעולם לא יצאו מתחת ידו!!!** כי כמה שנים שחלפו וכמה שעוד יחלפו אי"ה, הרי תמיד הייתי מוכרח לתנופה הראשונה, ולמלאך שיכה על הקדקוד ויאמר גדל, וכיון שכל מה שכתבתי ואכתוב בעזה"ש, ואנשים נהנים ומשבחים את הנכתב, ב"ה, הרי זה נזקף לאותם עינים שצפו למרחוק והשכילו והסכינו לקחת את הנשימה העמוקה ולהשקיע לטווח ארוך ואכמ"ל, עכ"פ כשאומרים "כל הזכויות שמורות" הרי אין לך זכויות שמורות כזכויות אלו, ולכן עד עצם היום הזה כל זכויות היוצרים בגיליונות היוצאים על ידי בעזרת ה', שמורות למורי ורבי שליט"א (חוץ מכל צורת החשיבה וההולך ילך באופן כללי שהוא "לקט שכחה ופאה" שזכיתי ללקט מאותם שנים שהתאבקתי בעפר רגליו...).

מהר... ופתאום התחלתי לגמוע דפי גמ' בזה אחר זה... ואני משפשף את עיני בתמהון וצובט את עצמי בהלם... ולא מאמין למה שקורה פה... עד לפני חודש חודשיים ארך לי ללמוד את הדף הזה שבוע ימים ובקושי בקושי הבנתי... והיום אני גומע אותו תוך שעה והכל מאיר... בהיר... ברור... מחושבן... התוס' הענק הזה שתמיד לא היתה לי רשות ללמוד אותו "אלא לראותו בלבד..." והנה עכשיו תוך חצי שעה קלטתי את מה שהוא כתב... ועוד הקשיתי עליו קושיה וכיוונתי לשאלה של המהרש"א... וגם לתירוץ שלו... ופתאום החידושים התחילו להתרוצץ בראש... מצאתי את עצמי יושב מול מימרא גמ' ובהתחלה מסביר אותה כמות שהיא כפשוטה! ואז מתחיל להעמיק... ולהעמיק... ועוד יותר להעמיק... פתאום מצאתי את עצמי מסביר סברא עדינה בדקות... ובפנימיות... אגב: אני לא נסחף... זה לא שנהייתי בבת אחת גאון עולם שמתרץ קושיות רעק"א... לא! ממש לא! זה לא זה... רק מה שכן... נהפכתי ביום אחד מ-קשה הבנה עצום! שלא מסוגל להכין גמ' לבד! לאחד שכן מבין בלימוד! כן יודע להקיף סוגיה... ולא זו בלבד אלא מבין עניין ומסוגל להתעכב שבוע על עמוד גמ' ברובד של הבנה עמוקה בלימוד... ואפילו ליהנות מכך... **זר לא יבין זאת!** בשביל להבין את שכרון התחושה של ה"זה קלי ואנוהו" שהרגשתי באותה תקופה... רק מי שעבר תהליך דומה שהיה קשה הבנה ובבת אחת נפתח לו הראש... רק הוא יכול להבין זאת... זר לא יבין!

המהפך הזה שקרה פתאום... לא היה לו שום הסבר טבעי הגיוני!

ראיתי בעיניים שלי איך הקב"ה פשוט ענה לי על התפילות שלי... וכאן חשוב לי מאוד מאוד לחזור ולהדגיש שוב ושוב: **שלא היה שום פתח להתחמקות...** שום פתח של הסבר טבעי או רפואי וכדו' איך זה פתאום קרה... איך הראש פתאום נפתח? זה לא משהו שנתון לויכוח תיאורטי... או לאיזה טיפול רגשי או עונתי וכו'... עד היום... כשרואים אותי חברי מהעבר שהכירו אותי באותם ימים על כל המשתמע מכך (מה"מעט שבחרו" **שכן כתבתי... ואת הרוב שלא כתבתי...**) עומדים משתוממים ושואלים אותי...

מאיפה? מאיפה זה הגיע לך? אנחנו הכרנו אותך מידי טוב בשביל שתשתנה עד כדי כך...

אז הנה! זה היה המפגש הראשון שהיה לי עם הקב"ה!

אז דבר ראשון! כאן במאמר המוסגר... כאן המקום לעצור רגע ולענות תשובה לכל השואלים והמפרגנים על הנכתב בגיליון שיוצא על ידי מדי שבוע... כששואלים אותי מאיפה מגיעים כל הרעיונות? אני עונה כצפוי את התשובה הנימוסית שכל יהודי אמור לענות: שהכל משמים! וזה לא אני וכו'...

אז זהו! שכל פעם שאני עונה שהכל משמים ו... והשומע מהנהג בראשו... ואומר לי: כן... אבל... אבל בכל זאת... באותו רגע מתחשק לי (והאמת היא שלא רק מתחשק לי... אלא גם נדרש ממני!) לתפוס אותו לצד ולטלטל אותו בהתרגשות ולומר לו: **ר' ייד! הפעם זה רציני!** כשאני אומר לך שהכל משמים אני באמת מתכוין ברצינות! **זה באמת משמים!** ומי כמוני יודע עד כמה זה משמים... אני יודע בדיוק איפה הייתי ומה הייתי לפני שהקב"ה עזר לי... אני יודע בדיוק מהי תחושה של "ערבי נחל..." לשבת מול גמ' ולהרגיש בלי טעם ובלי ריח.⁷

⁷ כשאני רואה בעל כשרון שיושב ולומד עם קשה הבנה... אני ניגש אליו בצד ומנסה להסביר לו: אתה לעולם לא תצליח לגמרי לרדת לעוצמת האומללות של החברותא הקשה הבנה שיושב כעת לידך מול הגמ' ולא מבין כלום... זו הרגשה איומה!!! זה אפור... משעמם... והכי הכי: גם משפיל... אז אנא ממך בעל כשרון יקר: כשאתה יושב מול בחור שכזה, קח בחשבון: שקשה לו, קשה לו מאוד, ותעשה מאמץ עליון להיכנס לראש שלו, להבין איפה הוא תקוע, איפה הוא נעצר, איפה הוא איבד עניין, לקלוט שיכול להיות שאתה כבר אווזו בשלב השמיני של הסוגיה, בתירוץ על הדחיה שבאה כחלק מההזו"א שכעת הגמ' מבינה בהבדל שבין הברייטא למשנה... וקח בחשבון שהוא עדיין בשלב השני, הוא איבד איתך קשר עין כבר בהתחלה, בהבדל שבין הברייטא למשנה, ואתה כבר חצי שעה מנסה להסביר לו את השלב השמיני מה התירוץ על השאלה וכו' וכו', ואתה מתפוצץ שהוא לא מבין מה אתה אומר, ואם רק תתחיל שוב מהשלב הראשון, שלב אחר שלב, בנחת וברוגע, הוא יתמקד איתך

כעת שוב! שוב אחזור לאותם אלו ששואלים: מאיפה? מאיפה כל הרעיונות האלו? אז שוב אני חוזר ועונה: אני...? אני מצידי אחד שמעולם לא יכולתי להבין קצו'ת ונתיבות... מעולם לא הצלחתי להבין מה הר"ם אומר בשיעור... כי... כי אני מצידי לא יכול להבין! לא! לא יכול! אז אני? אני פה מחוץ לתמונה... אני האחרון שיכול להוציא עלון שבועי מידי שבוע... ו... ושאתה! אתה תקרא אותו... אתה - זה שכן מבין "אחרוניים" וכן התקבלת לישיבה שחלמתי להתקבל אליה ואפילו לא הסתכלו לכיוון שלי... ואם אתה קורא את העלון שלי... ו... ו... ואתה עוד שואל אותי: מאיפה יש לי רעיונות... אז יש לי תשובה... ולא בתור תשובה נימוסית.

זה א-לי ואנהו!

והחיים כמובן לא נעצרו שם... בסיפור הזה... אז הם רק התחילו... אח"כ עוד הגיעו הרבה הרבה סוגי התמודדויות משלל סוגים... כל מיני תסבוכות רגשיות וחברתיות... קנאה ותחרות... אבל אז כבר היה לי רקע! היה לי ניסיון אישי עם "חרבי וקשתי" - "צלותי ובעותי..." ובכל קושי... מאיזה סוג שהיה... תמיד פניתי לאותה פינה אהובה... שכל ערב הייתי מגיע אליה... מוודא שאף אחד לא שומע אותי... ואז הייתי מספר לקב"ה הכל... כל מה שמפריע לי... וכל מה שחסר לי... ו... ומה אתה חושב? מדובר בחולשות! אוהו חולשות...^ה

וילך איתך הלאה, ואז הוא יבין, עכ"פ מה שברור: מי שיושב בסבלנות עם בחור קשה הבנה ומוכן לחזור 400 פעמים בשבילו, שכרו גדול והוא זוכה לחיות 400 שנה כרבי פרידא בשעתו, אז מה הכוונה 400 שנה? מה, הוא יחיה כ"כ הרבה שנים? התשובה היא: הוא יזכה לעשות במאה שנה מה שאחרים לא עושים ב-400 שנה... מומלץ בחום.

^ה ואם כבר אני מדבר על הסתבכויות נפשיות של בחורים... אז ממש לצורך העניין... אני אתגבר עוד קצת על הבושה (בפרט שאין לי כבר מה להפסיד... מה לא גיליתי...). ואני אספר עוד סיפור רגיש בנימה אישית ומביכה (הסיפור הזה לא מיועד

לאנשים מבוגרים שהספיקו לשכוח מניואנסים של המשברים בגיל ההתבגרות) ואם זה יעזור לכמה בחורים שנמצאים בגן מבוכה זה - והיה זה שכרי... מעשה שהיה כך היה: היה לי פעם משבר חברתי מאוד קשה... הרגשתי לא רצוי בחברה... ולא מעניין את אף אחד... בקיצור: משבר מוכר שהרבה צעירים עוברים אותו... הרגשתי שאני נבלע בחברה... עוד אחד... משעמם... אפרורי... הרגשתי שאם אני אעלם שבוע ימים אף אחד לא ישים לב ולאף אחד אני לא אהיה חסר... וזה נורא נורא הפריע לי... **אז כך:** אם לא היה לי רקע מקדים עם אבא שבשמים הייתי לאט לאט מתרגל לעובדה שזה המעמד שלי בחברה... והייתי נהיה כמו כל אותם אלו שבהתחלה אולי קשה להם עם זה שהם לא אהובים בחברה, אבל בשלב מסוים הם מתרגלים לזה... קולטים את המפה... מבינים שזה מה שיש... ולומדים להסתדר ולחיות עם זה (וכך יש כאלו לאלפים ורבבות...), אבל היות ולי כבר היה רקע מקדים בתפילה!!! והמשמעות הייתה שאני מידי ערב נכנס לחדר ושם אני נפגש עם מישוהו גדול... גדול מאוד... **שברור לי כשמש בצהרים שיש לו השפעה ישירה על כל הלבבות של כל הבחורים בישיבה ועל כל העולם כולו!!!** וכל הלבבות של כולם נמצאים לפניו כמו ניתוח לב פתוח... הוא יכול להחליט להם מה הם ירצו ומה הם לא ירצו... את מי הם יאהבו ומי לא... והיות ואיתו אני נפגש כל יום חצי שעה... שעה (כל יום לפי העניין...) אז פשוט לא יכולתי להשלים עם העובדה שאני לא אהוב בחברה!!! כי... כי שוב: אני רוצה שתבין: מי מסוגל להשלים עם עובדה??? רק מי שיודע שאין מה לעשות וזה מה שיש, אבל מי שעמוק מבפנים יודע או אפילו חושב שאולי יש פתרון, הוא אף פעם לא יכול להשלים עם בעיה שהוא יודע שאפשר לפתור אותה (ואני אתן לך דוגמא: זה כמו שאם אבד לך סכום של כסף בתהום הנשיה... זה מאוד כואב... אבל זהו... זה מה שיש... "ווי ליה לחסרון כיס..." אבל אם הסכום כסף הזה הוא רק תקציב שתקוע בעירייה... ו... והכסף בסה"כ נמצא... רק יש בירוקרטיה, ורק צריך לדבר עם ראש העיר ורק לשכנע אותו שזה יגיע אלי... **אתה בחיים לא תשלים עם זה** ולא תתייאש מזה... כי אתה יודע שזה נמצא... יש על מה לדבר... וזה רק תקוע שם בעירייה... ממילא אתה תגיע יום ויום ותהפוך את העירייה... ותגדוד לראש העיר... **נכון או לא נכון??? היה או לא היה??? זה עדיין לא הדוגמא הכי טובה כי מי כמוני יודעים שעם כל הכבוד לראש העיר ולו הטוב ביותר... לא היה לך "קשרים" כ"כ טובים איתו כמו שיכול להיות לנו עם אבינו שבשמים...); והיות והתרגלתי להיפגש כל יום עם מישוהו שיכול לשנות לכולם את הלב... לגרום להם שהם כן יאהבו אותי... שאני כן יהיה רצוי בחברה ממילא לא הייתי מסוגל להשלים עם התחושה הזו!!! ובמשך אותה תקופה הייתי יושב שעות ע"ג שעות ובוכה ובוכה ובוכה לקב"ה... **כעת אני רוצה להבהיר:** אל תתמלא רחמים עלי יותר מידי!!! זה שהרגשתי לא כ"כ אהוב בחברה... זה תופעה מאוד מוכרת ומאוד נורמלית... כמוני יש עוד רבבות כאלו שזה המצב החברתי הרגיל שלהם (זה שיש לי עט סופרים ואני יודע לבטא את מה שאחרים לא יודעים**

זה לא עושה אותי יותר מעורר רחמים מהם) רק מה??? היות ולי כבר היה קשר ורקע עם מישהו שידעתי שהוא יכול לשנות את המצב... לא הייתי מסוגל להשלים עם זה!!! והתפללתי והתפללתי... ו... ולא נענית... וזה רק יותר הפריע לי ויותר... והתופעה רק החמירה... ואני ממשיך להתפלל... לבקש... לבלות שעות בחדר ולבכות לה'... כלומר: במקום לבלות במיטה ולשקוע בעצבות... פשוט ביליתי באותו חדר עם עיניים לשמים ושקעתי במרירות... וככל שהישועה איחרה לבא... כך הצורך בזה העמיק יותר ויותר... הצורך להיות כן אהוב וכן רצוי בחברה - נסק לרמות מוגזמות!!! (כמובן שבשלב מסוים זה גם הגיע לרמות חולניות, רק לדאבונו הרב את הרמות המוגזמות האלו אנחנו פוגשים אח"כ באנשים שעברו תקופה כזו... וזה כעת מתבטא בזה שאני ואבוי לך אם לא תכבד אותם כראוי...). ואז מצאתי את עצמי מבקש: אבא ה'... תעשה שאני אהיה מאוד מאוד מבוקש... שכולם יחפשו אותי... וירצו להיות חברים שלי... שאני אף פעם לא אצטרך לחזור על הפתחים ולבקש מבחור שיואיל בטובו להיות החברותא או חבר חדר שלי... אלא תהיה רשימה של בחורים שיגשו אלי ויתחננו אלי שאני אהיה בחדר שלהם ואני רק אצטרך לבחור... שלא יהיה אפילו בחור אחד שיהיה חשוב בחברה יותר ממני ויגנוב לי את הבמה (כל הבקשות האלו הן כבר בגדר בקשות מוגזמות!!! על גבול החולניות... אם תשים לב: מהבקשות האלו צועקת מצוקה אדירה!!! והאמת היא שאנחנו לא אמורים לעודד מצבים שכאלו... ולכאורה לא הייתי צריך לספר את הסיפור הזה... אבל דא עקא: שיש בלאו הכי הרבה הרבה "חולים" בגיל הנעורים שמזדהים היטב עם הבקשה הזו וכיצ"ב... אז אני רוצה לגלות לכם צעירים יקרים... שבבעיה הזו אפשר לטפל!!! אפשר לפתור!!! ואם תקשר ללב שומע, הם בתוקף תפקידם ישתדלו לעזור לך לפתח מחשבות חיוביות ולא להצטרך כל הזמן לצומי ואישור מהחברה וכו' וכו'... אבל!!! בד בבד, זכותך המלאה להחליט שכעת אין לך כוחות נפש מטפל בבעיה מהשורש... ובמקום לפתור אותה, אתה פשוט ניגש לקב"ה ומבקש ממנו שיעשה מה שאתה רוצה לפי הזמנה, ואז הוא פשוט יתן לך את זה... ואז באמת לא תצטרך לפתור את הבעיה... להגיד לך שזו עצה הגונה??? לא!!! להגיד לך שזה חכם להגיד לך כזה דבר? לא!!! אבל מה כן נכון וברור ואסור לי להסתיר ממך שתפילה זה המגרש האישי שלנו, ובשלב שאתה מרגיש שאתה לא בשל לטפל בעצמך ואין לך עדיין את המוכנות הנפשית לצאת מהתסבוכות שלך... זכותך בשלב זה להתפלל על איזו משאלה שנראית לך ברגעים אלו, ועוד אאריך ב"עזרה ראשונה" הזו בפנים הספר ואכמ"ל...).

ומעתה: חבר שמכיר אותי מאותם תקופות קשות פגש אותי יום אחד ושאל אותי: האם האמנת יום אחד שאתה תכתוב עלונים... ויהיו הרבה אנשים משלל סוגים שיקראו את זה ויגידו אוה... פססס... איזה מדהים... אני מממזה אוהב את העלון הזה... אין עעעעלי... היית מאמין??? הוא היה בהלם מהתגובה שלי: ענית לו: כן!!! הייתי מאמין!!! שאלת אם הייתי מאמין??? אז הנה התשובה, התשובה היא: כן!!!

עכ"פ בשעתו... כבר אז... לפני שמונה עשרה שנים... בפעם הראשונה
שעמדתי נפעם מול ישועת ה'... כבר אז! קבלתי על עצמי בקבלה גמורה...
שאם יהיה לי אי פעם מיקרופון ביד ותהיה לי אפשרות להעמיד במה
באיזושהו מקום - אני אעמוד ואזעק בקול ניחר ואפרסם בשער בת רבים:

**הייתי מאמין... ולא סתם הייתי מאמין... אלא זו פיצה שהגיעה בהזמנה
אישית!!! על זה!!! בדיוק על זה דיברתי עם אבא שבשמים לפני כך וכך שנים...
כשאף אחד לא הסתכל לכיוון שלי, ואף אחד "לא ספר" אותי, לרוב החסר שהיה לי
בנושאים האלו, אז ביקשתי מאבא שבשמים שיהיה ההיפך!!! שהרבה אנשים יספרו
אותי, ושיגידו לי פססס... ויגידו "אין עעליך..."; זה מה שהזמנתי!!! ממש מילה
במילה!!! וזה בדיוק מה שקיבלתי... כך שהיום!!! כשמישהו מגיע אלי ואומר לי
משהו בסגנון: שמע... "אין על העלון שלך..." - **המשפט שלו מוכר לי!!! הוא
מוכר לי מ"ההוא חדר" סגור שאף אחד לא היה שם חוץ מאבא שבשמים!!!**
בדיוק את המשפט הזה ביקשתי מאבא שבשמים לפני חמש עשרה שנה שיגידו לי...
וכיון שזה הרקע, מאוד קשה לי להיכשל בגאווה כי המשפטים האלו מוכרים לי מידי
טוב מהתקופות הנחיתות ביותר - שהזמנתי את המשפטים האלו והקב"ה ברחמיו
ובחסדיו פשוט הגיש לי את התוצאות לפי ההזמנה...**

אז הנה לך עוד תשובה לשואלים: מאיפה יש לך רעיונות לכתוב מידי שבוע גיליון
שלם??? בבקשה: הנה התשובה: **הא לך כרטיס ביקור: בחור מסכן... שסבל מאוסף
של בעיות, הרגיש שאף אחד לא מסתכל לכיוון שלו... עמד לפני "היוצר יחד ליבם"
והתחנן לפניו... אנה ה'... צומי!!! מאכמער אטוייבה... אני חייב צומי והמון המון
צומי... מה עשה הקב"ה??? הרי יש לו בשמים מלא אופציות של צומי... אז הוא
נתן לי כל מיני רעיונות שכבר יש לו בשמים... והוא פשוט העביר אותם דרכי...
כדי שיהיו הרבה אנשים שברגע שהם יפגשו אותי הם יגידו לי פססס איזה יופי...
אין עעעליך... המסר הזה מאוד חשוב למי שצריך את זה (אני יודע שלא כל אחד צריך
לקרוא את הערת השוליים הזו, יש אפילו כאלו שמתכווצים ומתביישים בשבילי כשהם
קוראים את זה... אבל דעו לכם שיש צעירים ואולי גם מבוגרים שמבינים מצוין על מה אני
מדבר... והם יכולים להשלים את המשפטים שלי לבד, ואני פה בשביל לומר לכם: ידידי
נפשי: יש כתובת!!! במקום לשקוע בדכאון למה אני לא רצוי, או לחילופין לפתח שגעון
גדולות מנותק מהמציאות כאילו אני משהו מיוחד - כשאני לא שווה כלום... עדיף פשוט
לפנות לחלון הגבוה, הלא הוא אבא שבשמים, ולבקש ממנו ולספר לו את כל ה'אלע
משיגאסען' - כל השגעונות, והקב"ה יכול להפוך כל דימיון למציאות, וכל שגעון לעובדה).**

יהודים תתפללו! זה רציני! זה אמיתי! זה עובד!

קבלתי על עצמי שאני אלך מאחד לשני ואשכנע את כל מי שאני רק יכול: תדעו לכם: תפילות מתקבלות! טעמו וראו! זה מוחשי! אפשר למשש את זה בידיים! נסו... אני לוקח אחריות...¹

¹ כאן רציתי להוסיף בדרך אגב, הערה חשובה שמיועדת במיוחד למי שסובל מחוסר בטחון עצמי: הרי כך: באותם תקופות מיוחדות שראיתי את הקב"ה בעיניים פעם אחר פעם... עוד משהו טוב קרה לי באותה תקופה!!! קבלתי באותה תקופה משהו כזה שקוראים לו "בטחון"!!! אתה יודע מה זה בטחון??? בטחון זה בדיוק כמו בטחון עצמי, אדם שיש לו בטחון עצמי הוא סומך על עצמו, בטוח בעצמו, אני יודע מה שאני עושה, אני חכם, נבון, ושאף אחד לא יגיד לי מה לעשות, נכון? אז זהו!!! זה בדיוק מה שקורה גם אצל מי שרואה ישועת ה' בעיניים, על זה נאמר: "ביום קראתי ותענני תרהיבני בנפשי עוז" (תהילים קל"ח) אתה מוזמן לפגוש את זה באופן אישי... ברגע שקלטתי שהרבש"ע מקשיב לכל מילה שלי וצועד איתי לאורך כל הדרך, פתאום קבלתי מין חוסן כזה, כח!!! כח ועוצמה לעשות מה שאני צריך ואמור לעשות לעשות בלי לחשוש מאף אחד!!! עד אז הייתי מפחד מהצל של עצמי, עד אז הייתי מפחד ממה יגידו כמו הפחד של הרוסים מסטאלין... אבל מכאן ואילך הפסקתי לפחד, קבלתי מין עוצמה כזו!!! אני לא מפחד מאף אחד!!! לא מעניין מה יגידו עלי, אתם יכולים מצידי לצחוק עלי, להגיד לי שאני כוכב, ואני מוזר, אתם יכולים להמשיך לנאום לי כל היום שלא ילך לי בשידוכים, ולאיים עלי ש"יום אחד עוד יצאו נגדך... ואתה תהיה מחוק בציבור החרדי" (עוד אחד מהאיומים הנבוכים שפעם היו אוהבים להשתמש בהם... ב"ה שהמשפט המרושע יצא מהלקסיקון...) - זה נתן לי המון אומץ והמון חוסן נפשי להגיע למסקנות ולפעול על פיהם בלי להסתכל ימינה ושמאלה מה החברה אומרת על זה...

והיום, במבט לאחור, כשאני קצת יודע לקרוא לבד את המסמך הרפואי הנפשי שהיה לי אז... היום אני מבין שסבלתי אז מבעיה חמורה מאוד בבטחון עצמי!!! ואני יכול להגיד בפה מלא: שמי שיש לו בעיה בבטחון עצמי חייב לטפל בזה!!! חייב!!! זה לא דבר שמשתנה מאליו... אלא שאז!!! אני שואל את עצמי: נו... איפה אני טיפלתי בבעיה הזו??? לאיזה מטפל אני הלכתי שהוא זה ששינה לי ורומם לי את הבטחון העצמי שלי מאפס? לא תאמין מה גיליתי!!! (זו תגלית עצומה ונוראה שתאמין לי שהייתי יכול לפתוח קליניקה של פסיכולוג רק עם התגלית הזו ולקחת עליה כסף...) גיליתי שדווקא!!! דווקא מי שסובל מחוסר בטחון עצמי, דווקא לו יש

פוטנציאל יותר גדול מכל אחד אחר להגיע לבטחון בה!!! ומסיבה פשוטה מאוד: כי בשביל לבטוח בה', אתה צריך להפסיק לבטוח בעצמך! ממילא: ככל שיש לך יותר בטחון עצמי, כך יותר קשה להגיע לבטחון אמיתי בה', לעומת זאת: אם הבטחון העצמי שלך נמצא בקרשים, הרבה הרבה יותר קל להגיע למסקנה שאני לא יכול!!! והיות ואני לא יכול, ואתה הבורא יתברך כן כל יכול, אז אנא ממך וכו' וכו'... ואז רואים ישועות וכשרואים ישועות מקבלים בטחון!!! אבל ממזה בטחון!!! בטחון בה!!! וכשאדם חסר בטחון עצמי, פתאום מקבל בטחון בה!!! זה טיל בליסטי!!! כי בטחון אמיתי בה' זה בטחון באינסוף!!! (גם הבעל בטחון עצמי הכי גדול, כל זמן שהוא לא סובל ממחלת "מאניה" - יש לו גבולות מסוימות שהוא יודע שהם מחוץ לטווח שלו, אבל מי שמקבל בטחון בה', "ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות..." - הוא הולך על כל הקופה, הוא מבקש מהקב"ה הכל, והקב"ה שומע תפילות) בקיצור: נתגלתה לי שיטה חדשנית מול הבעיה של חוסר בטחון עצמי, **הרי כך**: אם אתה כבר סובל בטחון עצמי, אם אתה כבר בלאו הכי נדחה לצידי הדרכים, אם כבר בלאו הכי החברה זרקה אותך, ואתה כבר נמצא שם בשדה כמו דוד יחד עם הצאן, **אם כבר אז כבר!!!** קח את החוסר בטחון עצמי הזה ותכוין אותו עד הסוף לכיוון ה', קח את החוסר בטחון עצמי ונצל אותו לפתח תלות ובטחון בה'!!! לא חבל??? יש לך את זה הרבה יותר טוב מכל אחד אחר, **קל לך!!!** קל לך להגיע לבטחון בה' הרבה יותר מהר והרבה יותר בקלות מכל אחד אחר, תפתח בטחון עצמי הכי הזוי מתפילה לה', אנא ה', תעשה אותי הכי גדול בעולם, מי שיאמץ את הרעיון הזה הוא לא רק יחסוך פסיכולוג, הוא גם ירויח את בורא עולם!!! הוא לא רק יחסוך את התופעות הלוואי השליליות של הבטחון עצמי, הוא גם ירויח בטחון אמיתי בה', **עד כאן ברור???**

אחרי שזה ברור: כעת ניגש להסתייגויות: בדיוק כמו שבטחון עצמי זה משהו שטעון טיפוח כל הזמן, וגם מי שאתמול היה לו בטחון עצמי, זה לא אומר שמחר גם יהיה לו, כי תמיד צריך "אסימונים" למלא את הבטחון עצמי, ותמיד אדם צריך גב ופירגונים ומילה טובה, בשביל להמשיך להיות עם בטחון עצמי אז כ"ש וכ"ש" שבשביל להמשיך לפתח בטחון ברבש"ע צריך אחד משני הדברים: או לטפח את הבטחון בה', או חלילה עוד כמה "בעיטות" מ"אל תבטחו בנדיבים" שיבירחו אותו שוב ושוב לבטחון בה'...

וכאן במאמר המוסגר אני רוצה לענות תשובה לכמה ידידים שראו את ההקדמה הזו, והעירו לי בעדינות: שיש פה טיפה טיפה נימה של גאווה, יש פה יותר מידי נימה אישית שמדגישה את ה"אני!!! אני התפללתי, ואני נושעתי, ואני הצלחתי, אז כן, אני רוצה לחזק את טענתם ואני מודה: יש פה הרבה יותר מטיפה גאווה, **אז כך**: לפני הכל: דבר ראשון יתכן!!! (אני מתכוין: יתכן שאכן מעורב פה גם נימה של גאווה אישית, וכמעט בטוח שכן, כאן צריך כבר רנטגן בדמות סדר מוסר שיעשה סדר, ויגדיר

בדיוק את נקיות הדעת כאן... זה כבר עניין שלי... ביני לבין עצמי ואיתי תלון משוגתי... אבל!!! כאן חשוב להדגיש: **המקום היחיד שמותר!!!** מותר להתגאות בפה מלא הוא - **"כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי"**!!! (ירמיה ט'), מי שיעיין שם בפסוקים, הפסוק הזה גופא מדבר על אדם **שכבר כן** מתגאה בעצמו, ולכן הפסוק מתחיל עם "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל עשיר בעשרו", כלומר: מדובר פה בבן אדם שמתגאה בחכמת **עצמו**, ובעושר **עצמו**, והנביא אומר לו: שלא!!! שלא יתהלל!!! אבל בכל זאת: **במה כן** הנביא מרשה לאדם להתהלל בעצמו??? כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי, כלומר **בזה כן!!! בזה כן מותר לאדם להתהלל בעצמו**, ורבינו יונה מדייק כך להדיא בשערי תשובה לגבי האזהרות שבלב (שער ג' ל"ד): "הוזהרנו להסיר מנפשנו מדת הגאווה... והיא מן העבירות החמורות... ואל יתהלל חכם בזולתו בעבודת ה' יתברך וביראתו והבטחון בו ובאהבתו והדבקות בו, שנא': "הוא תהלתך..." וכו'", כתוב כאן שלהתהלל בשם ה' זו הגאווה היחידה המותרת והרצויה.

וכאן המקום להבין: באמת מה הפשט בזה??? במה זה שונה מכל מעלה אחרת בעבודת ה' שאסור לאדם להתגאות בה? הרי לגבי תלמיד חכם, כולנו מבינים שאסור לו להתהלל ולהתגאות בגדולתו בתורה, אז למה מי שידוע את ה', כן מותר לו להתהלל בעצמו??? למה?

החילוק הוא פשוט מאוד: לו יצויר שהייתי מתהלל בזה שאני יותר כשרוני ממך, ובזכות זה!!! בזכות זה אני יודע את ה' יותר טוב ממך, כאן זה גאווה לכל דבר!!! וברור שהיא אסורה, אבל כשאני מתהלל בזה שאני בקשר עם ה', ואני מדבר איתו על כל דבר, והוא עונה לי לכל טלפון, **מישהו מפריע לך להיות כזה??? מישהו דחה אותך בשתי ידים ואמר: לך אין זכות כניסה לקשר רציף עם ה'??? בוא, בוא ברוך ה', למה תעמוד בחוץ, בוא תצטרף יחד איתנו להתהלל בה'**, מי ביקש ממך לעמוד בצד, מחוץ למעגל, ולראות רק אותי מתהלל בה', ובבחירתך האישית אתה רואה אותי כאילו אני מתגאה עליך, **לכן!!! לכן אין בעיה להתהלל בה' ואין בזה שום גאווה**, כן, יש בעיה להתהלל בחכמה, כי זה כשרון!!! יש בעיה להתהלל בעושר כי זה מתנת שמים, אבל להתהלל בה' מישהו מפריע לך להצטרף למועדון... בוא... אתה מוזמן ברגע זה להצטרף להילול זה!!! זו הסיבה שלהתהלל בה' זה הגאווה היחידה שאין בה שום חסרון, אדרבה, היא גאווה יהודית, גאווה שקוראת למי שעדיין לא שם: בוא... בוא אלינו...

אבל זה לא רק זה, יש פה עוד נקודה: לענ"ד יש עוד סיבה למה מותר להתגאות בהתהללות בה'??? כי מניסיון אישי!!! אותו אחד שבחר להתהלל בה', הוא לא השחקן היחיד בהצגה, כי מולו יש עוד הרבה אנשים שמתהללים ב"חכמתם", ומתהללים ב"עושרם", והם פונים אלי בשפה מאוד עשירה ומקצועית וריאלית

ואומרים לי: שמע... תהיה ריאלי... כבר ארבע שנים אין לך ילדים... אז מה אתה כל הזמן אומר רבש"ע רבש"ע... נכון... ברור... הקב"ה... אבל תהיה ריאלי!!! בשביל לעמוד מול אדם **משלנו** שמסתכל על התנהלות החיים שלך, והוא מסביר לך ברחל בתך הקטנה שאם אתה לא תעשה תפנית ולא תלך לפי החליל שלו... אז המצב שלך בשוק השידוכים יהיה "בקאנטים", וכן הלאה וכן הלאה... וכשאתה מצביע לו על השמים ואומר לו: ה' ישלח לי את השידוך... אז **"כל רואי ילעיגו לי יפטירו בשפה יניעו ראש"** והעיניים שלהם אומרות: **"גול על ה' יפלטוהו יצילהו כי חפץ בו..."** ואני אומר לך מניסיון אישי: יש לאנשים האלו שפה עשירה והם יודעים מאוד יפה להסביר את עצמם!!! וכשאתה נמצא בכזו סיטואציה אתה פתאום מבין למה נחוץ כ"כ "כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי"!!! כשאתה עומד מול המפלצת הממסדית הזו שקוראים לה עולם כמנהגו נוהג!!! העולם הנאור, והמבין והחכם, והמפותח והטכנולוגי, שכל עצם המציאות שלו כופרת לגמרי ב"השגחה פרטית" והוא עומד מולך ואומר לך: תקשיב, לבטוח בה' זה... זה לא ריאלי... עם תפילות אי אפשר לקנות במכולת (אני לא בהכרח מתכוין לאדם מסוים, אני מדבר על המציאות כמות שהיא, על הממסד, על המערכת של טבע העולם, שהרי רצינית ומאורגנת מידי בשביל להעלות על הדעת שבתפילה תמימה מול הרבש"ע אפשר לעקוף את כל המערכת הזו... זה בסדר... אני לא צריך להוסיף... מי שנמצא בסיטואציות, מבין אותי מצוין... אני מודה ומתוודה שמי שיושב כעת רגל על רגל וקורא את זה לא בהכרח מבין על מה אני מדבר...), לעמוד מול כל אותם "רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלוקים סלה", רק!!! ואך ורק מי שיתהלל המתהלל בהשכל וידוע אותי", רק הוא מסוגל לעמוד כמו חומה מול המציאות המפוכחת והמייאשת, שאומרת לך... תשמע... כן ראיתי צדיק נעזב...

בקיצור: פה, מע"ג ספר זה אני נשמע איש מאוד חזק!!! בטח... אני יושב פה מול המקלדת ואני יורה סימני קריאה וסימני שאלה לכל הכיוונים... פה אני נראה לך איש עם המון כח, אבל ברגעים קשים, כשעומדים מול שוקת שבורה, כשכל התחזיות קודרות, וכולם אומרים לך: הלו... אתה לא ריאלי... ונדרש ממך לעמוד בכל זאת ולהתפלל ולקרוע את השמים, ולא להתייחס לכל אלו שלוחשים לך: תקשיב... אתה לא קורא את המפה נכון, הנה... אתה כבר מתפלל תקופה ארוכה ו... ואיה אלוךך??? **ברגעים כאלו אתה מאוד מאוד חלש!!!** (גם אחרי הרבה הרבה ניסיון בישועת ה', הרגעים האלו הם תמיד קשים, רגעים שאתה החלש, מול העולם החזק, שנראה כאילו מתנהל מאליו ולא נותר לך אלא ליישר איתו קו); כדי לעמוד בזה, אתה חייב הרבה הרבה אסימונים של "כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי"!!! פה צריך הרבה הרבה גאווה!!! הרבה שרירים קפוצים, ולהגיד לכולם: חכו חכו, אני אראה לכם את ישועת ה'.

רק מה? **בשביל זה צריך רצינות!** רצינות פירושה להאמין בזה באמת! ולחיות את זה באמת! ולקבל את זה עמוק עמוק שזה ככה! כפשוטו! ולהשקיע בזה מתוך נקודת הנחה מדעית **שזה באמת מה שיעזור לך!** שלא תעשה לי את התנועה המוכרת שכל אחד עושה לי... אה... תפילה...? בבבבטח... בטח שאני מתפלל... מה... מה חשבת שאני לא מתפלל...? **אז זהו! לא על סוג התפילה הזו אנחנו מדברים...** אני מדבר על תפילה שמגיעה ממקום של הכרה אמיתית ומוחשית שמישהו נמצא פה מולי! מישהו פה שומע אותי... מקשיב לי... ויכול באמת לעזור לי... ויכול למלא כל משאלת לב שלי, ולו הכבדה ביותר...

וכעת לסיים... אני רוצה לסיים עם הבהרה מאוד חשובה:

אחרי שגמרתי לספר על עצמי איך שאני התפללתי כ"כ הרבה ואיך שהקב"ה קיבל את כל התפילות שלי... אני מאוד חושש: שישב לו הקורא ויצא בהתפעלות... איזה בעל מדרגה נשגב אני... איזה השגות יש לו

איך אמר לי פעם בחור חלש שכולם ייאשו אותו, והוא בכל זאת נאחז בשארית כוחותיו בתפילה לה': הוא אמר לי בעיניים בורקות: **איך לך מושג איך אני מחכה ליום שאני אוציא לשון לכל אלו שאמרו לי "אין ישועתה לו באלוקים סלה", כן!!!** הוא צדק, והיום כשהוא ב"ה יכול להוציא לשון לכל אלו שהוציאו - לו לשון, אם תראה אותו עכשיו, אתה תחשוב שהוא גאוותן, אבל זה רק בגלל שאתה רואה חצי תמונה... כי מי שידוע את ההיסטוריה, יודע גם יודע שרק בזכות הגאווה הזו הוא צלח את הרגעים הקשים! אז כן!!! תבטח בה', תזעק אליו, ואני כבר אומר לך: שיהיו כאלו שיגידו לך, כן, ודאי, תפילה... אבל!!! אבל!!! אבל!!! תכל'ס... תהיה ריאלי... תדבר לעניין... **ואתה תענה להם: כן... חכו לי... אני עוד אוציא לכם לשון!!!** ואז אתה תרויח עוד טענה חדשה שאתה יכול להוסיף ב"טענות ופיוסים" לפני ה', תלך לחדר ותאמר לאביך שבשמים: "ה' אל אבושה כי קראתיך"!!! "ולא נבוש כי כך בטחנו"!!! רבש"ע: אני חייב שתושיע אותי... נשארתי חייב לחבר שלי... אני חייב להוציא לו בחזרה לשון... ונסיים בפסוק מוכר שאנו אומרים אותו מידי יום: "הושיענו ה' אלוקינו וקבצנו... להודות לשם קדשך, **להשתבח בתהלתך!**" שמת לב ללשון הזו?? להשתבח! אני משתבח, במה? **בתהלתך!**

בתפילה... איזה קשר עצום יש לו עם בורא עולם... הלוואי עלי... ואז לך תדע... מחר אני עוד אקבל ממך טלפון... הההלו... תתפלל עלי... אני רואה שהתפילות שלך מתקבלות בשמים... **אז זהו! שאני חייב להיות כנה ולהודיע לך:** שאני אדם בדיוק כמוך... אחרי כל התיאורים שתיארתי לך על זה שהתפללתי והתפלה התקבלה... ויש לי קשר עם ה' וכו'... **אחרי הכל!** למרבה הבושה אני עדיין נמצא בדיוק באותן התמודדויות שיש לך כיום בתפילה! גם אני מרחף בשמו"ע כמוך... וגם אני מושך את התפילה בכח... וגם אני נרדם בתפילה כמוך... וגם אתה מתעייף בתפילה כמוני... וגם אחרי כל הישועות שראיתי במו עיני זה לא סתירה שעדיין קורה לי שאני יכול להסתובב ימים ושבעות שלמים בלי לדבר עם הקב"ה בכלל... כך שתנוח דעתך... אמנם סיפרתי לך שראיתי ישועות וכשזה קרה באמת קבלתי חיזוק עצום... אבל עדיין כח החומר שבנו ולשיגרה האפורה יש כח הרבה יותר חזק מהכל... וממילא אני ואתה שנינו עדיין נפגשים באותו שטיבלאך ומתמודדים באותה התמודדות...

ומאוד חשוב לי להבהיר את ההבהרה הזו! ואני אסביר לך גם למה... כי יש כאלו שברגע שהם שומעים סיפורים על אנשים שהתפללו והקב"ה קיבל את התפילה שלהם... **הם לוקחים את זה למקום לא נכון!** הם הופכים את האנשים האלו לעזיבדים נשגבים שלרום מדרגתם הם באמת התפללו ואז הקב"ה שמע את תפילתם...

אז זהו שלא! ממש ממש לא! על זה באתי! על זה כתבתי הקדמה זו!

תפילה זה משהו ששייך לכל מי שצריך ישועה!

כל מי שצריך ישועה אוטומטית יכול להיכנס למועדון של בעלי תפילה... תפילה לא שייכת רק לעזיבדי ה' מופלגים! **תוציא את זה מהראש! בשביל זה אני פה!** בשביל זה כתבתי את החיבור הזה... להודיע ולהתוודע שהנה אני, אדם כמוך בדיוק, ברמה רוחנית לא יותר גבוהה משלך, "קרא וה' שמע מכל צרותיו הושיעו!" **הגיע הזמן שנפנים:**

תפילה זה משהו ששייך לכל אדם שיש לו משאלת לב, והוא פשוט מבין ענין, וקולט שהכתובת להשיג את המשאלה המדוברת זה אבינו שבשמים... זהו! **פה לא צריך להיות צדיק... צריך פה להיות סוחר טוב... צריך להיות אדם מפקח וריאלי שרוצה בסה"כ לעזור לעצמו בחיים... וקולט את הכתובת הנכונה... זה הכל!**

אי לכך ובהתאם לזאת: אם כתוצאה מכל מה שכתבתי פה, אני אקבל ממך יום אחד טלפון... הההאלו... שמעתי עליו גדולות ונצורות, שהתפילה שלך מתקבלת אז תתפלל עלי... אם זה מה שיצא לך ממה שכתבתי... **נכשלתי ובגדול!** כי המטרה של המאמר הזה היא לא ליחצן את עצמי (תסמוך עלי שאם המטרה שלי הייתה לייחצן את עצמי... הייתי עושה את זה בצורה טיפה יותר דיפלומטית... לא כ"כ בוטה וישירה...), אלא המטרה היא להשיח בכל נפלאותיו ולהודיע בשער בת רבים **שהקב"ה שומע תפילות! "להודיע שכל! כל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל! כל החוסים בך"!** ולכן באתי בזאת לספר לך סיפור אישי על עצמי... שאני... למרות שאני אדם בדיוק כמוך... הייתי כמוך נשארתי כמוך... בכל זאת! ברגע שהיו לי קשיים פניתי לקב"ה ו... והוא פשוט עזר לי... לפני שהוא עזר לי הייתי יהודי פשוט... ואחרי שהוא הושיע אותי נשארתי יהודי פשוט... ובתקופה שהתפללתי גם הייתי יהודי פשוט... אבל האמת היא ש... ש... שלא! דווקא אז לא כ"כ פשוט... כי בעיצומה של תקופה של קושי... אם אתה מבין שהקב"ה הוא הכתובת היחידה... כאן אי אפשר להשאיר פשוט! כאן אתה נשאב... בבת אחת גודל... אתה בבת אחת נוסק אל על ומרגיש קרוב קרוב... אין לך מושג עד כמה... אתה פשוט מוזמן לנסות!

אז זהו! אני הייתי יהודי פשוט ונשארתי פשוט... אבל משאלת הלב הזו יכולה לשמש כמקפצה אדירה של קרבת אלוקים... לא חבל לבזבז

אותה על דפי זהב? לא חבל לבזבז אותה על "בן אדם שאין לו תשועה..."?¹

¹ ויש עוד הערה שחשוב לי לומר כאן: יש כאלו שחושבים לעצמם: לו הייתי רואה ישועות בעיניים כמו שהוא מספר פה!!! אם הקב"ה באמת יופיע עלי יום אחד ויראה לי בצורה מוחשית איך שהוא שמע את תפילתי ומושיע אותי... זהו!!! מאותו יום התפילה שלי תשתנה מן הקצה אל הקצה... אני אתפלל בשיא הכוונה "ואז אשמור פקודיך וחוקיך בלא עצב ואתפלל כדת כראוי וכנכון..."

אז זהו שלא!!! זו טעות מאוד מאוד מוכרת!!! שאפשר להביא לך הוכחות בלי סוף לאורך כל הדורות... שלאחר כל האותות והמופתים שתראה... החיים לא משתנים ולא נגמרים!!! ואני אומר לך: שגם אם תראה ישועות בעיניים... אז בהתחלה זה באמת מאוד יחזק אותך (אחרי הכל יש כזה דבר שקוראים לו "אהבת הנס..." ו"ביום קראתי ותענני תרהיבני בנפשי עוז..." ללא ספק!!!) אבל כמו שבכל דבר הזמן עושה את שלו... גם בדבר הזה הזמן עושה את שלו... ולא עוברת תקופה ארוכה ואתה שוב פעם מוצא את עצמך מדשדש בכוונה הכי פשוטה בתפילה... אתה שוב מוצא את עצמך בריפיון בתפילה... אתה מוצא את עצמך מגלגל תפילין בשטיבלאך ומריץ תפילה בחצי שעה וזקוק לחיזוק בדחיפות... ואני אומר לך מניסיון אישי: שראיתי המון המון ישועות בחיים... ראיתי עשרות פעמים איך שהקב"ה היה פה!!! היה בחדר!!! הקשיב בדיוק למה שבקשתי והביא את הישועה לפי הזמנה... ו... וכל פעם שהגיעה כזו ישועה... זה באמת נתן לי דחיפה עצומה... נתן לי חיזוק עצום בתפילה... ובתקופה שלאחמ"כ זה באמת העניק לי קירבה מיוחדת לקב"ה... אבל... עברה תקופה... חודשיים שלווה... מקסימום ארבעה... ושוב... הריפיון חזר... אל תשכח: גזירה היא: ארבעה דברים צריכים חיזוק ואחד מהם זה תפילה (בהמשך חיבור זה אני אתן רשימה של הסברים טכניים למה באמת בתפילה כ"כ מהר מגיע הריפיון... ולא צריך לאכול את הלב... צריך פשוט להשקיע שוב ולהשקות ולרענן שוב ושוב... זה הכל...) אז זהו!!! שאל תחשוב שהתפילה שעליה אני מדבר זה משהו כזה... כזה כזה... משהו שנמצא בפלנטה אחרת... לא!!! זה לא איזה מדרגה נשגבה שאתה צריך לטפס אליה... אני כעת מדבר איתך על תפילה ששייכת אצל כל אחד מאיתנו!!! מדובר נטו בצורך או בחסר אישי שיש לך!!! ובמקום להשלים איתו... או להציב את חובת ההשתדלות בראש מעייניך ולדחות את התפילה לשוליים... אז לא!!! אתה פשוט תחליט לקחת את התפילה כמשימת על!!! להציב את התפילה בראש חובת ההשתדלות (ואת חובת ההשתדלות לעשות רק בתור חובה... כמה שנדרש כמובן... לא פחות אבל גם לא יותר), וכשאתה תפנים שהישועה שאתה צריך תלויה בתפילה שלך... אז אתה תשקיע בתפילה כמו שאתה משקיע בחובת ההשתדלות, והלואי!!! וכשתעשה את זה אתה באמת תגלה שאתה פתאום אווז במדרגה ממש

לשם כך! בדיוק לשם כך נועד ספר זה, ש... שמי כותב אותו? אני, עוד יהודי אחד... בדיוק כמוך... להודיע ולהיוודע שתפילה שייכת לכל אחד! לכל אחד, כל יהודי שצריך ישועה, מוזמן להיכנס לפינת החדר ולפנות ישירות לאביו שבשמים ולפגוש אותו בעיניים...

אנא ה', פתח את ליבות קוראי חיבור זה, שהדברים כמות שהם יתקבלו על ליבם, ויבינו יחד עם הכותב עד כמה האוצר הגדול לא מתחבא מתחת הגשר ואפילו לא מתחת התנור... כי קרוב אליך הדבר מאוד... בפיך! בלבבך! "ומי גוי גדול אשר לא אלוקים **קרובים אליו** כה' אלוקינו בכל קראנו אליו..."

גבוהה בתפילה... ו... ומאיפה??? מאיפה המדרגה הזו הגיעה אליך??? נטו ממשאלה גשמית שאתה זקוק לה בדחיפות, ובמקום להתרוצץ מול אדם שאין לו תשועה... לקחת את המשאלה הגשמית הזו וגייסת אותה לנסיקה בקרבת אלוקים... זה הכל... **ואני מבטיח לך שאתה תראה ישועות!!! ואתה תודה לי בפה מלא שראית את הקב"ה בעיניים!!! אתה תהיה עד שכל מה שאני כותב פה זה אמת לאמיתה!!! ו... ובכל זאת אני מבטיח לך שאחרי הכל אתה תשאר אותו אחד...** אתה לא תיהפך להיות פתאום איזה באבא... אתה לא תהפוך להיות פתאום איזה פועל ישועות... לא!!! אתה תשאר אותו אחד... ומהר מאוד אתה שוב תצטרך להתחזק בתפילה... ואתה בטח לא מבין למה כ"כ חשוב לי להדגיש את זה שוב ושוב... כי... כי אני יודע מניסיון... שאנשים מסתכלים על תפילה שמתקבלת כמשהו ששייך לפלנטה מסוימת... לצדיקים מסוימים... אז זהו שלא!!! ואת המיתוס הזה חייבים לנפץ!!! תפסיק לחשוב שתפילה זה משהו שלא שייך אליך!!! זה שייך אליך!!! אל תפיל את זה על אף אחד אחר!!! זה תלוי בך!!! אתה!!! ואיפה שאתה מדשדש כעת!!!

**תפילה במושגים המודרניים של היום... הלא זה מה
שנקרא...**

פתיחות רגשית

תפילה היא נושא מאוד רחב! יש לו הרבה חלקים וענפים... יש את החלק של העבודה שבתפילה שזה עבודה צורך גבוה והוא כנגד הקרבנות... ויש את החלק של השבח וההודאה... ויש את החלק של הבקשה - התפילה... לבקש את הצרכים שלנו... וגם בזה יש י"ג לשונות של תפילה... יש צעקה, רינה, נאקה, עיתור וכו' וכו'... אבל תכל"ס... מה זו התפילה בעצמה? מה הנקודה? מהי ההגדרה של תפילה? מה המכנה המשותף בין כל סוגי העבודות שתחת הכותרת ששמה תפילה?

ההגדרה היא מאוד מאוד פשוטה:

התפילה היא עבודה שבלב!

תפילה היא מחלקת לב! מרפאה רב תחומית בכל מה ששייך ללב!

כמו שיש פסיכולוג שהוא מטפל בנפש... במה בדיוק הוא מטפל? באיזה נקודה בנפש הוא מטפל? תלוי... יש המון בעיות בנפש... כל אחד שמגיע... פותח את הנקודה הספציפית שיש לו בנפש... והפסיכולוג אמור לטפל בבעיה הנקודתית שיש לקליינט בנפש...

אותו דבר בתפילה: תפילה זו עבודה ששייכת ללב! איזה נקודה בלב? התשובה היא: כל מקרה לגופו... כל אדם לגופו... וכל זמן לגופו... זה יכול להשתנות מיום ליום... ואולי גם משעה לשעה... והכי הכי זה גם משתנה מדור לדור! כל דור יש לו את רוחב הלב שלו... ויש לו את מחלות הלב שלו... ולפי זה יש לו את העבודה שבלב העיקרית שלו...

אז זהו! שלדור שלנו יש מחלת לב מיוחדת משלו... משהו ששייך דווקא לדור שלנו... משהו שבדורות הקודמים לא היה...

קוראים לה: חסימה רגשית!

בדורות הקודמים לא ידעו מה זה "חסימה רגשית..." הלב היה פתוח... משוחרר... כשהיית מדבר עם אדם היית נכנס לדלת פתוחה... אבל בדור האחרון... בפרט בשנים האחרונות ממש... נהייתה תופעה חדשה שקוראים לה **חסימה רגשית!** לא נכנס כעת לפרטים ממה זה נובע... ולמה זה קרה דווקא לדור שלנו (במילה אחת: זה קשור איכשהו לטכנולוגיה המתקדמת שהפכה אותנו לרובוטים מהלכים וגרמה לנו באופן ישיר לליקוי תקשורתי בין אישי חמור... אבל עזוב... לא נכנס כעת לפרטים...) מה שברור: אנחנו נמצאים כעת בדור שהתסבוכת הנפשית הכי מצויה בו זו **חסימה רגשית!** החסימה הרגשית הזו תוקעת לנו את החיים... ו... והורסת את הבריאות... ו... ויכולה לתקוע כל חלקה טובה באיכות החיים שלנו... **טוב! את זה כבר כולם יודעים!** היום יש כבר מודעות לבעיה הזו... ואנשים פשוט הולכים לטפל בעצמם ומשלמים ממיטב כספם... ויש בלע"ר ענף שלם של תעסוקה בנושא הזה... יש הרבה בעלי מקצוע שמתפרנסים מזה בכבוד... הכל טוב ויפה... כל זה בחיי החולין שלנו, **בזה יש כבר מודעות גדולה**, והעסק חי ופעיל ו... ומטופל.

אבל! משום מה! כמעט אף אחד לא שם לב שהנפגע הראשון מהחסימה הרגשית שיש בדורנו... **הלא היא:**

עבודת ה' בכבודה ובעצמה!

זה שחסימה רגשית יכולה לגרום בעיות רפואיות בעיכול ובלחץ דם ובשבץ מוחי וכו'... **את זה כולם כבר מבינים!** זה שחסימה רגשית יכולה למנוע הצלחה של תלמיד בבית הספר שלא יהיה לו בטחון עצמי ולא יתקדם בלימודים ולא ישתלב במסגרת רגילה... **לזה כבר כולם מודעים!** אבל לחשוב **שהנפגע הגדול והראשי מהחסימה הרגשית שבדורנו זה**

עבודת ה' בכבודה ובעצמה! על זה... משום מה... אף אחד כמעט לא מעלה על דעתו...

הרי אין לך דבר שצריך פתיחות רגשית כמו עבודת ה'... רחמנא ליבא בעי! אין מקום שהלב הוא כ"כ דומיננטי וכ"כ מכריע כמו בעבודת ה'... וממילא כשיש חסימה רגשית... התחום הראשון שמשדר אותות מצוקה זה עבודת ה'! כשהרגש נחסם... אוטומטית יש לזה השלכה מאוד מאוד משמעותית והרת גורל בעבודת ה'! (ובוא נעזוב כעת את עבודת ה' שבין אדם לחבירו... שזה כבר נושא בפ"ע... ברור שחלק גדול מאוד מה"אונאת דברים" שאנחנו נכשלים בה היום בלי משים... נובעת פשוט מחוסר תקשורת בין אישית נורמלית... מקושי לבטא רגשות בצורה טבעית וישירה ואכמ"ל... אבל עזוב... בוא נתמקד כעת דווקא בעבודת ה' שבין אדם למקום...); יש רשימה ארוכה של מחסומים שמאוד מוכרים לנו בעבודת ה'... שהם כל הזמן הולכים ומחמירים (בהמשך קצת אפרט) - והכל מגיע כתוצאה ישירה להחמרה של החסימה הרגשית שהולכת גם היא ומחמירה בעולם...

נו... אז מה אתה בטוח שאני כעת בא לומר?

שכנראה מצוה וחובה קדושה ללכת לטיפול רגשי... שמונה מפגשים... במאתים שקלים למפגש... אז זהו שלא! תרגע... ממש לא! אני רוצה להגייד משהו הרבה יותר עמוק וחריף מזה:

אתה רוצה טיפול רגשי? הטיפול רגשי הכי טוב! והכי ישיר! והכי הכי יעיל... זה לעבוד על פתיחות רגשית מול אבא שבשמים... אין מטפל רגשי יותר מקצועי מאבא שבשמים... אין טיפול רגשי יותר נקי... חודר... נוגע ישר עד שורש הבעיה כמו טיפול רגשי מול אבא שבשמים בכבודו ובעצמו...

בשביל זה! יש סוג מסוים מאוד של תפילה שאנחנו צריכים להשקיע בה- דבר ראשון: קוראים לזה: **פתיחות!** פתיחות עם אבא שבשמים!

להיות פתוח עם ה'! לחוות איתו את כל החוויות שלנו! לחלוק איתו
 יתברך את כל ההתמודדויות... בברסלב יש לזה כבר הגדרה... קוראים
 לזה: **לפרש שיחתו!** זאת אומרת: זה לא בדיוק להתפלל... זה לא כ"כ
 לבקש... אלא פשוט להתיישב ולפתוח נושאים עם אבא שבשמים... לדבר
 איתו על זה... לשוחח איתו ברוגע... לנתח איתו... בקיצור: **לשתף!** לשתף
 את הקב"ה בכל התחושות ובכל המחשבות... ובכל ההתפתחויות.

זה... זה משהו אחר לגמרי! זה לא התפילה הרגילה שמוכרת לנו
 מהיום יום... ו... וזה לא סוג התפילה שכשאני מגיע למישהו ואני אומר
 לו... נו... תתפלל על זה... הוא מושך בכתפיו ואומר לי: בטח... אני
 מתפלל כל הזמן... **לא! זה משהו אחר! זה משהו די מסוים!** אבל המשהו
 מסוים הזה היום הוא קריטי! קריטי בשביל העבודה שבלב שלנו... ולמה?
 כי שוב... כפי שהזכרתי מקודם... בסופו של דבר תפילה זו "עבודה
 שבלב"! איזו נקודה בלב? כל מקרה לגופו... כל דור לגופו... וכל מצב
 והמיית הלב המתאימה לו... אז בדורות הקודמים פתיחות רגשית היתה
 הבעיה האחרונה... הלב היה פתוח... משוחרר... ממילא כשניגשו
 לעבויידה שבלב... עסקו בנקודות אחרות בלב... התעסקו כבר עשרה
 צעדים קדימה (הבעיות שלהם בלב היה כפירה... ספרים חיצונים... השקפות זרות...
 ואחרון חביב: גאוה...), אבל בדור שלנו אנחנו נמצאים הרבה לפני כן...
 אנחנו חסומים! קשה לנו להפתח לפני הקב"ה!

העסק בכלל לא מתחיל... פה לפני הכל... צריך קודם כל להיפתח...
 קודם תתקשר... תדבר... תספר... תתקשר! ואבא שבשמים מחכה לזה...

אני רוצה לתת לך כמה דוגמאות מצויות מהדור שלנו:

יש בדור שלנו בולמוס של סגולות... בולמוס של ישועות...
 והבטחות... וניסים... וישועות... ומקומות קדושים... וזמנים מסוגלים...
זה בולמוס! בולמוס כפשוטו! אנחנו כ"כ עמוק בתוך זה שאנחנו כבר לא

קולטים שאנחנו בסהרוריות... מה קרה? מה יש? איפה זה היה לפני ארבעים שנה ולמעלה בקודש? איפה פעם הסתתרו כל התפילות והישועות וההבטחות והקברים והנסיעות? אז כולם אומרים שהיום יש צרות שלא היו פעם! אז דבר ראשון: זה פשוט לא נכון... אנשים פעם היו צריכים ישועה לא פחות מאשר היום (אם כבר... מה שכן אפשר לומר... שאנשים היום הרבה יותר שבריריים מפעם... זה כבר כן נכון... אבל זה עדיין לא מסביר את הסחרחורת של ההבטחות והישועות).

ההסבר היחיד לתופעה זו הוא אחד ויחיד: אנחנו קוברים בתוך הלב שלנו המון מועקות! אנחנו סוחבים איתנו המון צרות בתוך הלב... ויש לנו צורך נואש לפרוק! לדבר... לשחרר קיטור... לראות איזושהי תקווה באופק... איזה אור בקצה המנהרה... להתפרק על איזה משהו ש... שהנה... מכאן! מכאן תצא הישועה... אז ככה: כשמדובר היה ביהודי לפני חמישים שנה... כשהיה לו מה שיש לנו בתוך הלב - הוא ידע בדיוק איפה פורקים את זה... הוא היה משוחרר... הוא היה מדבר על זה עם ה'... אמא הייתה לוקחת את "שערי דמעה" וממלאה את הכינרת בתפילתה... אנשים היו פורקים אצל הקב"ה את כל הבעיות... ויוצאם קלים... משוחררים... זהו... פרקתי את אשר על ליבי... **אבל היום! יש לנו חסימה!** יש לנו כל מיני בעיות... אבל אנחנו לא מספיק פתוחים רגשית... וממילא אנחנו לא מסוגלים לפרוק את המועקות שלנו בתפילה... אנחנו מוכנים להגיד המון המון פסוקים... לקרוא הרבה טקסט... לעשות רשימה ארוכה של סגולות... אני מוכן ללכת לאיזה קבר של צדיק שתשלח אותי... אפילו מעבר לים... הההכל... **רק דבר אחד אל תבקש ממני! אל תבקש ממני להפתח!** אל תעמיד אותי מול המצב המביך הזה כי... כי אני לא מסוגל לעשות את זה! אני לא יודע איך עושים את זה! **תבין:** לתת סכומי כסף לקרנות הצדקה זה אולי קשה... כי... כי באופן טבעי קשה לכל אחד מאיתנו להיפרד מכסף... אבל זה עדיין אפשרי... סוף סוף אני יודע איך עושים את זה... לכל אחד מאיתנו יוצא מידי פעם להיפרד מכסף... נו...

כי את זה אני לא יודע איך עושים! לא יודע! לא יודע להיפתח...

לנסוע עד אירופה הרחוקה זו אולי בירוקרטיה... ויקר... ומסובך... אבל אני מסוגל... סוף סוף השמים פתוחים... יש לי דרכון... אני יודע איך עושים את זה... אז קדימה... נוסעים... אבל להיכנס לחדר הכי קרוב פה... בתוך הבית שלי... **ופשוט לפתוח את הפה?** להיפתח מול אבא שבשמים...? **זה לא!** אני לא יודע איך עושים את הדבר הזה! אם רק היינו פותחים את המחסום הטבעי הזה היינו חוסכים המון המון הסתובבויות סחור סחור...

עכשיו חשוב להבהיר: שלא תבין לא נכון: גם אם ללכת לקברי צדיקים זה דבר הכי חיובי והכי פועל ישועות בעולם! אדרבה... סע... כמה שיותר... אבל כשיש לך רבש"ע שעומד נכון ומזומן בכל קוראיך אליו... ו... ו... ואתה מעדיף לנסוע אי שם רק בשביל לברוח! כשזה מגיע ממקום של בריחה... כאן! כאן צריך לדפוק על השולחן ולהגיד: הנהלו... **אני בבועיה!** אני צריך דחוף טיפול רגשי! אני חייב דחוף להיפתח לפני אבא שלי שבשמים... אבל דחוף!

פשוט וברור: שצדקה מצילה מכל היסורים ומביאה את כל הישועות... אבל למה זה צריך להגיע על חשבון התפילה...? למה זה צריך לשמש כמפלט מתקשורת מינימלית בין ילד לאבא שלו שבשמים...? מה ביקשנו... בקשה סוציאלית הכי מינימלית שיש... מפגש נורמלי של בן עם אבא שלו... זהו...

תבין את האבסורד: אני מעדיף שכל גדולי ישראל יתפללו עלי ביום המסוגל בכל המקומות הקדושים... העיקר שאני לא איישיר מבט אחד ישיר ונורמלי מול אבא שבשמים שכ"כ רוצה לשמוע דווקא אותי! הוא רוצה דווקא אותי! מתגעגע דווקא אלי! **וסלח לי על המשפט הקצת חוצפן:** כעת... כעת הקב"ה רוצה לשמוע דווקא אותי! אני! וההההההה

פוזות תעשה במקום אחר... לאבא שבשמים צריך לגשת בגודל טבעי!

שהוא רוצה לשמוע דווקא אותי: שאני הוא זה שכעת צריך ישועה! אז כנראה... כנראה שהוא רוצה אותי... כנראה שיש לו עסקים איתי... הוא רוצה דווקא אותי... הראיני את מראייך השמעיני את קולך... מה קרה?

בקשה הכי מינימאלית של אבא! אבא מבקש: אני רוצה שהבן שלי יתקשר איתי בטלפון...

העבודה שלנו היא: **לך אמר לבי בקשו פני!** אני רוצה לדבר איתך אבא שבשמים... פתח לי את הפה... אני לא הולך להגיד לך משהו מיוחד... אני לא הולך לדבר בחרוזים... אני בסה"כ הולך לשתף אותך מה היה לי היום... בדיוק כמו שלוימי שחזור מהגן ומספר... אמא... יענקי הרביץ לי... ושיחקנו בחול... ו... וירד לי דם... תאר לעצמך ששלוימי יחזור מהגן ולא ידבר עם אמא! לא יספר כלום! עולם הדממה! מה אמא תעשה? היא לא תשלח אותו לטיפול רגשי? אז הנה... הטיפול הרגשי שלנו הוא להיפתח לפני אבא שבשמים... לספר לו על הכל... אתה לא צריך להתכונן ולא צריך להכין חרוזים... פשוט לדבר... לשתף... זו העבודה שבלב הבסיסית והקריטית ביותר שעומדת כעת בראש סולם העדיפויות!

פוזות תעשה במקום אחר... לאבא שבשמים צריך לגשת בגודל טבעי!

הסיפור הידוע... בביתו של רבי חנינא בן דוסא... שהיה עני מרוד ולא היה כלום בבית... ולא היה לאשתו של רבי חנינא מה לאפות לכבוד שבת... אבל היא מאוד התביישה שהשכנות ישימו לב... ומרוב בושה היא הייתה מסיקה את התנור על ריק... כדי שלפחות יחשבו שיש איזה תנועה

במטבח... כאילו משהו שמה מתבשל... והשכנה הרחרחנית כצפוי "חשדה...", והיא נכנסה לבקורת פתע לבדוק האם זה נכון... וכשאשתו של רבי חנינא ראתה שהשכנה נכנסה לבדוק... היא נורא התביישה... אבל היא מיד התחזקה בבטחון גמור בקב"ה שהוא לא יבייש אותה, ויעשה לה נס גלוי... ועד כדי כך היא הייתה חזקה בבטחון הזה... שהיא הגיע למטבח עם מרדה לרדות את החלות... ואכן כך היה... שהשכנה הציצה בתנור... והיא ראתה חלות יפות וגדולות נאפות... ואוטוטו הן נשרפות והיא צעקה לאשתו של רבי חנינא... בואי להוציא את החלות... ואז אשתו של רבי חנינא הופיעה בשלווה עם המרדה באלגנטיות והיא רדתה אותם מהתנור... כאילו זו היתה התכנית המקורית!

מסיימת הגמ' ומסבירה: **שאשתו של רבי חנינא בן דוסא מלומדת**

בניסים!

יש לי שאלה: מה הגמ' מתכוונת כשהיא אומרת שהיא "מלומדת

בניסים"? הרי באיזשהו מקום הגמ' באה פה כעת להסביר לנו בזכות מה נעשה לה הנס הפלאי הזה? נו... למה? כי... כי... כי היא הייתה מלומדת בניסים? אני לא מבין: איזו מין זכות זו שהיא מלומדת בניסים... לכן מה... בגלל שהיו לה כבר ניסים... לכן מגיע לה עוד נס?

תבין: אני אסביר את השאלה: בשלמא רבי חנינא בן דוסא... נו...

היה כולו עיר וקדיש... כל העולם ניזון בזכות היחודים שהוא עושה... הוא כל היום עסוק בעניינים העומדים ברומו של עולם... נו... אני מבין שנעשו לו ניסים גדולים... **אבל אשתו?** עם כל הכבוד... נכון שהיא אשתו של רבי חנינא ואשת חבר כחבר... ולכן גם כשתהיה לה או לבתה טעות והיא תדליק בשבת חומץ במקום שמן... אז אני מבין שיקרה פה נס וזה גם ידלק... **אבל כאן? הרי במה מדובר?** מדובר בכל מיני דקדוקי עניות... בכל מיני פיצ'יפקס של השכנות... יש פה איזה שכנה קלאפט'ע חפרנית שהיא מכניסה את האף שלה לתוך התנורים... נו... אז לכן מה... לכן זה מצדיק כבר שיהיה פה נס? סוף סוף הקב"ה לא אוהב לשנות את הטבע?

נו... אז מה עונה הגמ' - שהיא מלומדת בניסים? נו... אז מה...?

אז הרשה לי לומר הסבר על דרך ההרגשה:

רבי חנינא בן דוסא הרגיל את בני הבית שלו לספר הבההכל לקב"ה... לא להסתיר מאבא שבשמים שום דבר! הוא לימד ותירגל את הילדים לדבר עם הקב"ה על כככל מה שחסר להם... מהדברים הכי משמעותיים ועד הדברים הכי פעוטים... **תבין**: מה קורה כשצריך שידוך? מתפללים לה'... ומה קורה כשאין כסף? מתפללים לה'... רגע... ומה קורה אם חזרתי מהמכולת ועוד שניה השקית נקרעת ושלושה בקבוקי קולה מתגלגלים במורד הכביש...? האם גם על זה לבקש? **אז זהו שכן**! ו... ומה קורה אם יש לי איזו חולשה... משהו מאוד מביש... אם זה סוג של הסתבכות נפשית... או תלותיות לא ברורה שאני בעצמי מאוד מתבייש מעצמי... מסוג החולשות הכי אישיות שאני לא מספר אותם לאאאף אחד בעולם... אז נכון! לאף אחד אל תגלה כי אתה נורא מתבייש **(אגב... להתקשר ללב שומע צריך... צריך לדבר עם מישהו... במאמר המוסגר...)**, אבל לקב"ה? **רבי חנינא לא מוותר**! רבי חנינא חנך את בני ביתו שלקב"ה מספרים הכל... לא מסתירים כככלום... **גם! גם לא חולשות!**

והנה! לאשתו של רבי חנינא הייתה חולשה! מה הייתה החולשה? היא הייתה עניה ומבווישת... ומי שהוא עני... באיזשהו שלב הוא אמור להשלים עם זה איכשהו... זה מה שאני... אני עני... ומה לעשות... ואין מה להתבייש בזה... **נכון? אז זהו שלא!** משום מה לאשתו של רבי חנינא היה מאוד קשה רגשית עם זה שיש עניות בבית... מידי קשה... ובמקום להשלים עם העניות הזו... ולהפסיק להתבייש... לא! היא לא הייתה מסוגלת להשלים עם זה... עכ"פ בשלב זה... לכן כל הזמן היא הסתירה את זה... הדחיקה את זה... וכלפי חוץ היא "שיחקה" כאילו הכל טוב... ויש אוכל... וכל יום יש אצלנו ארוחת צהרים בשרית... **זה חולשה? כן!** ברור שאם אשתו של רבי חנינא הייתה ניגשת לבעלה הקדוש והייתה

מספרת לו שהיא מתביישת בזה... הוא היה מסביר לה שאדם צריך לשמוח בחלקו... ויש לנו עוה"ב גדול... ואין מה להתבייש... ולא צריך לשים לב לשכנות הטפשות וכו' וכו'... וצריך לקבל באהבה... **אז זהו! שמרוב שהיא התביישה בעצם זה שהיא מתביישת...** אז לאף אחד בעולם היא לא סיפרה את המצוקה הזו, אפילו! אפילו לא לבעלה!

אבל היה מישהו אחד בעולם שלו היא כן סיפרה!

נחש מי זה היה? אבא שבשמים!

אה... איך היא לא התביישה לספר לקב"ה על החולשה הזו?

כי אשתו של רבי חנינא הייתה מלומדת... רבי חנינא כאמור לימד ותררגל את בני ביתו שלאבא שבשמים מספרים ההההכל... גם מה שמאוד מתביישים... כי מאבא שבשמים אין טעם להסתיר... ולמה? כי... כי... כי הוא בלאו הכי יודע הכל... אז מה העניין להסתיר...? אשתו של רבי חנינא הייתה מלומדת לספר הכל ולבקש הכל הכל מאביה שבשמים ומי שמספר הכל... ומי שמבקש הכל... ומי שמלומד להתפלל על כל דבר... אז מה הפלא שהוא נהיה גם **מלומד בניסים!** הוא רואה ניסים! בדוק ומנוסה... אתה מוזמן לבדוק את זה בעצמך...

כשאשתו של רבי חנינא הרגישה עניות בבית... והיא פחדה שהשכנות ידעו... אז היא סיפרה לקב"ה כמה שהיא מתביישת... ואיזה פאדיחות... והיא סיפרה לו בדיוק מאיזה שכנה היא הכי מתביישת... בפרט אני רועדת מהשכנה ש... ש... שמאוד לא מתחשק לי להיכנס לתוך הפה שלה... רק זה חסר לי שהיא תדע שלא אופים אצלי חלות לשבת - וכבר היא תתחיל להעלות אותי על שולחן השבת שלה... **והיות ובמשבצת הזו אני כעת נמצאת! וזה כעת מה שמטריד אותי!** אז אנא ה'... תהיה איתי פה... תהיה איתי בבושה שלי... תהיה איתי במצוקה שבה אני נמצאת כעת...

והקב"ה היה! היה איתה פה! במקום הזה! כשהיא התביישה... הקב"ה
כביכול התבייש יחד איתה!

כשהיא פחדה להיכנס לפה של השכנה... הקב"ה היה שותף מלא
בפחד, **וכשהיא הסיקה** את התנור על ריק... אף אחד לא ידע מה הסיבה
האמיתית שהיא עושה את זה... היחיד שידע מה עומד מאחורי זה... זה
רק אבא שבשמים! (והוא ידע את זה לא רק מהמקום שהכל גלוי וידוע לפניו אלא
מזה שהיא דיברה איתו על זה... ושיתפה אותו בזה... וכביכול תכננה יחד איתו את זה).

ו... ו... וברגע שקרה הגרוע מכל... ולפתע נכנסה השכנה ואשתו
של רבי חנינא החליפה צבעים והסמיקה כולה מבושה... שהנה... כלתה
אלי הרעה... אז גם אז... אף אחד בעולם לא ידע איזו סערת רגשות
מתחוללת בלבה של אשת רבי חנינא... אף אחד לא הבין למה היא כעת
מחוירה כסיד... היה רק מישהו אחד ויחיד שהיה איתה כל הזמן... נחש
מי? **אבא שבשמים!** הוא היה שם! הוא היה יחד איתה בסערת הרגשות!
והתבייש יחד איתה! והצטער יחד איתה! והיה שותף מלא בתחושות שלה,
עד כדי כך! ש... שלא הייתה ברירה! הקב"ה פשוט שינה את הטבע ועשה
נס גלוי - והנה... לחמים גדולים ויפים... וריח טוב... ו... ונו... רק תביאי
מרדה ותוציאי מהתנור...

בזכות מה נעשה לה אותו נס? בזכות זה שאשתו של רבי חנינא
הייתה **מלומדת!** במה מלומדת? מלומדת לשתף את הקב"ה בכל מבוכה...
בכל חולשה... בכל סיטואציה... קלה וכבדה... משמעותית ולא
משמעותית - **זה מה שזיכה אותה להיות גם היא מלומדת בניסים!**

דוד המלך מספר על עצמו: בדמעתי ערשי אמסה...

אומרים על זה בספרים הקדושים: שאת רוב תפילתו והתבודדותו של
דוד הוא עשה במטה... **על ערשו...** הוא פשוט היה מרים את השמיכה

מעל הראש... או לחילופין מכניס את הראש בתוך הכרית ושם! ומשם! הוא היה מדבר עם ה'... משם הוא חיבר לנו את ספר התהילים... מה? מה כ"כ מיוחד בכרית? איזו סגולה יש דווקא בערש - במיטה, שדווקא שם בחר דוד למקום מסוגל לתפילה יותר מכל מקום אחר...?

ההסבר בזה הוא כך:

כידוע... אנחנו שחקנים... אנחנו הרי נמצאים בעולם השקר... אז אנחנו כמעט אף פעם לא טבעיים... אתה יכול לראות אנשים שכלפי חוץ הכל נראה אצלם טוב וחלק ויפה וורוד ומחייך... אבל הם מציגים... כן... אנחנו כל היום נמצאים במשחק... כל היום אנחנו בהצגה...

יש מישהו אחד ויחיד שעליו אנחנו לא מציגים! נחש מי הוא?

הכרית! כשאנחנו מגיעים לכרית פה פתאום מתגלה האיש האמיתי! גם השחקן הכי גדול... גם האדם שמצליח לשחק אותה הכי קשוח... **כל זה עד הכרית!** ישנם הרבה אנשים שהצליחו לרמות את כל העולם שהכל טוב והכל נחמד... וכל המשחק הזה היה יפה ונחמד עד... **עד שהם הגיעו לכרית!** שם הגיעו הדמעות... שם התגלו הפחדים... שם התגלתה הנמושה במלא נמושתה... **את הכרית אף אחד לא מרמה! מול הכרית כולנו נהיים כנים!** איך סבתא שלי תמיד איימה עלי: אתה עוד תבכה איפה שאף אחד לא רואה... הוי... כמה שהיא צודקת... שם בכרית... בשקט בשקט... שם מתגלה האיש האמיתי...

יוצא א"כ שהכרית היא היחיד והכנה שמולו אנחנו לא משחקים...

אומר דוד: הקב"ה הוא! הוא הכרית שלי... כמו שמול הכרית אין עניין לשחק אותה... ואין עניין להקשיח... ואין טעם להסתיר שום דבר... אז ככה אני: מול הקב"ה אני מגיע בצורה הכי טבעית... מול הקב"ה אני לא משחק משחקים... לא מנסה לטייח דברים... לא מנסה ללכת סחור סחור... אני מספר לו הכל ונחשף לפניו בצורה הכי טבעית ואמיתית...

שמע כלל בחיים: פוזות תעשה על מי שאתה רוצה!

לא על הרבנו של עולם!

פוזות אתה יכול לעשות עלי... אם אתה רוצה לשחק ראש קטן... את זה תעשה איתי... אם אתה רוצה לדבר במילים של קידוש לבנה וללכת סחור סחור... ככה תדבר איתי... כל המשחקים האלו אתה יכול לעשות עם כככולם חוץ מלפני הקב"ה... **הוא מכיר אותך מידי! מידי! מידי טוב! בשביל שתוכל לטייח מולו את המחשבות שלך.** מול הקב"ה אין שום עניין להסתיר שום חולשה כי הוא יודע הכל! אבל לא רק! זה לא רק שהוא יודע הכל... הוא גם מבין הכל! **המבין אל כל מעשיהם! הקב"ה מבין הכי טוב את כל התסבוכות הנפשיות...** הוא המטפל רגשי הכי אישי! והכי מבין! בדיוק בתחום המסוים שאני סובל ממנו... הוא המבין הגדול ביותר בדיוק בבעיה ובאובייקט הזה שקוראים לו: אני! אבינו שבשמים הכי הכי יכול להכיל את התחושות הכי מבישות שהכי לא נעים בעולם לחשוף אותן... ממילא: כשדוד המלך מסתובב כולו מיואש ומדוכדך ומרגיש שאף אחד לא מבין אותו... לפתע הוא כביכול מתרגז על עצמו... וזועק לתוך תוכו ואומר: **"מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי..."** מה את רוצה - הנפש שלי? מה את מסתבכת כ"כ? **הוחילי לאלוקים כי עוד אודנו!** הוא פה... נגיש... מבין... הכי גדול... הכי חכם... אין מה להתבייש ממנו... אז מה את רוצה - נפשי... אנחנו נמצאים בדור של הטיפולים הרגשיים! ואסור לזלזל בזה... אם יש כ"כ הרבה ביקוש לזה... זה לא סתם... יש הרבה הסתככויות... ויש ביקוש גדול לטפל בזה... אבל צריך לדעת שהמטפל הרגשי הגדול ביותר! החכם ביותר! שיהיה לו הכי קל לעלות על החסימה הרגשית שנמצאת אצלי מי יודע ממת... זה אבא שבשמים!

רק שתבין: זה שעמוק עמוק בלב אני מחפש צומי... ואני רוצה שכולם יעשו לי פסססס... **זו הרי עובדה!** אני הרי לא מחדש פה שום חידוש... אני לא מגלה פה לאף אחד את אמריקה... כולנו מכירים טוב מאוד את עצמנו... וכולנו בסה"כ יודעים שזה מה שאנחנו... אם ככה... אז למה אני בכל זאת מתבייש לגשת לאבא שבשמים ולבקש את זה ממנו בפה מלא? כי... כי... כי היות וביני לבין עצמי אני מתבייש להודות בזה... ולכן גם כשאני מגיע לקב"ה אני מתבייש להיחשף לפניו בפתיחות שכזו... אני די מתבייש להעמיד לפניו את האמת כמות שהיא על השלחן... ואני מעדיף ללכת סחור סחור... ולהגיד לו את זה בצורה דיפלומטית... אני רוצה להעניק... אני רוצה לתת מעצמי... וכל מיני מילים מפוצצות... בקיצור: במילים מודרניות קוראים לזה: אני פשוט "מתפדח" מהקב"ה... **ואם אני אגיד את זה בצורה עוד יותר בוטה:** אני קצת מפחד שהקב"ה יהיה בההלהם כשהוא ישמע שזו הרמה הנמוכה שלי... בינינו... אני קצת מפחד שהקב"ה יהיה **מופתע ממני... ואם אני אגיד את זה עוד יותר נוקב:** אני מפחד שאני אסביר לקב"ה ו... ו... והוא לא יבין אותי!

אז זהו זה! ששני דברים:

דבר ראשון: פוזות תעשה על מי שאתה רוצה! רק לא על הרבש"ע...

דבר שני: זה בסיידר... אין מה לפחד! אין מה לחשוש שהקב"ה לא יבין אותך... כי... היחיד שמבין אותך הכי הכי טוב בעולם זה הוא יתברך! הרבה יותר ממה שאתה מבין את עצמך... **אתה מכיר את הקטע הזה** שאתה רואה ילד קטן בוכה ומשתולל וכולם מנסים להרגיע אותו ואף אחד לא מצליח... ואז אמא שלו מגיעה ובשתי מילים היא מסכמת: אתה עייף חמודי! (**או אתה רעב... או...**) אז זהו זה... אנחנו אגרוויסע חכמים... אנחנו חושבים שאנחנו יודעים בדיוק מה שאנחנו רוצים... אבל ברגע שנפנה לקב"ה הוא יסביר לנו בדיוק מה הבעיה שלנו... איפה נמצא התסכול שלנו... ועל זה אומר אותו "גמול עלי אמו" שמה בשמיכה... שם בכרית: "אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות

נפשי... "אתה היחיד שמבין בדיוק מה מפריע לי... הרבה הרבה יותר ממני
בעצמי..."

**כשרחל אמנו ילדה את הייליגע'ר יוסף הצדיק... היא מספרת לנו
ללא כל בושה! אסף אלוקים את חרפתי! מהיום יש לי על מי להפיל את
המחדלים שלי... ואם רחל ככה אומרת... משמע שזה גם היה חלק
דומיננטי בתפילה שלה... כן... למה אני כ"כ התפללתי על ילדים?
כי אני רוצה ילד גם בשביל להאשים אותו במחדלים שלי...**

איך אתה מסביר כזו מין טענה? ועוד מי אומר אותה? רחל אמנו!

איך אפשר להכיל כזה מין טענה ש... ש... שנשמעת קטנונית?

התשובה היא: רחל היא עמוד התפילה שלנו בגלות! גלות זה מצב לא
מושלם... גלות זה המצב הלא אידיאלי... ובתוך המצב של הגלות אי
אפשר להגיע לשיעור קומה המושלם! צריך להגיע בגודל טבעי...

ולכן כשרחל מתפללת היא מגיעה כמות שהיא... בגודל הטבעי שלה...
ואם כעת מה שמפריע לה זה שכשהיא מגיעה לעבודה מאוחר היא לא
יכולה לתרץ את עצמה שהילד לא ישן כל הלילה כי אין לה ילד... אז
כשהכאב מגיע מהמקום הזה! היא לא מכבסת את התחושה הזו... ולא
מטייחת אותה... ולא עוטפת את המועקה בכל מיני מילים מפוצצות... היא
ניגשת ישר ולעניין ומספרת לקב"ה בבבבבבדיוק מה שמפריע לה! כי
בתפילה - אין מה להסתיר... מי שמסתיר משהו... הוא רק מוכיח עד כמה
הוא לא קולט עם מי יש לו עסק... בתפילה אתה עומד מול אבא שבשמים
שהוא מכיר את תוכיות הנפש שלך הרבה יותר ממך בעצמך...

לא לחינם יש קשר נמרץ בין רחל אמנו ללבנה... רחל נמשלה ללבנה... והיא אפילו חיברה את התפילה: ראשי חדשים לעמך נתת (והשם שלה רמוז בראשי תיבות של ראשי חדשים לעמך); למה? מה הקשר בין רחל אמנו ללבנה? כי על הלבנה נאמר: **כזה ראה וקדש!** הלבנה היא חסרה! ואנחנו מצווים לעמוד מולה ככה... כמות שהיא עכשיו חסרה! ולקדש אותה במצב הזה... אל תחכה שהלבנה תהיה מלאה... כי... כי אדרבה... כשהיא תהיה מלאה כבר אי אפשר יהיה לקדש אותה...

אותו דבר אנחנו - כנסת ישראל... אנחנו אמנם צריכים לעבוד על עצמנו... אנחנו צריכים להתעלות מעל הקטנוניות שלנו... להתמלא... ובשביל זה אנחנו נמצאים פה שבעים שמונים שנה... ו... ובשביל זה יש לנו גם עשרים ו**שלוש** שעות ביממה לעבוד על עצמנו... ללמוד מוסר... לעלות ולהתעלות... ולא להישאר בקטנ'ת שלנו... **אבל אם שמת לב:** הדגשתי שבשביל זה יש לנו את רוב שעות היממה! **אבל מעט זמן?!?!?!?** ישנו זמן מועט שאותו אנחנו צריכים להשאיר בשביל "**כזה ראה וקדש...!**" לעמוד מול אבא שבשמים בגודל הטבעי שלי ולהגיד לו: אבא! זה אני! כזה ראה וקדש! כעת זו הרמה שלי! זה מה שכואב לי ואני מאמין שאתה אוהב אותי גם ככה... ואכפת לך ממני גם כשאני נמצא ברמה הזו... ואתה איתי במקום הזה! ולכן אני פונה אליך מפה! מהמצב שלי כעת! ומבקש ממך שתמלא את המשאלות שלי כעת... משאלות שמותאמות לרמה שלי כעת...

אם הפנמת שאתה לא יכול להושיע את עצמך... חצי עבודה מאחוריך...

המאמר הזה מיועד בעיקר לסוג מסוים של אנשים... הלא הם האנשים הלחוצים והדואגים שהחיים גדולים עליהם... ובינינו... הם לא לגמרי טובים! החיים באמת גדולים... גדולים עלינו... ולכן אותם אנשים מאוד מפחדים ממחלות... מפחדים מכל מיני צרות ואסונות... וזה לא נגמר בזה... אלא שכל כותרת מזעזעת נוספת בעיתון על עוד טרגדיה של מוות בעריסה או עוד מחבל שצץ לו מאי שם... זה רק מוסיף להם עוד סיבה ממה לפחד... עוד סיבה לדפיקות לב... סוג האנשים האלו מאוד מוכרים בדורינו... חלק נכבד מאיתנו כזה... ואין ברירה! למען הבריאות שלנו... ולמען איכות החיים שלנו... אנחנו חייבים לטפל בבעיה הזו! ובהקדם! ועל סוג החיים המרים האלו וכיוצ"ב נאמר: גורם התמותה הגדול ביותר הם החיים בעצמם!

המאמר הנקודתי הזה מתמקד בפלונטר שפגשתי אותו לראשונה כשהתמודדתי מול כמה דברים מאוד מדאיגים... שמאוד הטרידו אותי... הרגשתי גוש בטון שיושב לי על הלב... והייתי צריך להרגע... חייב להרגע! ואז כמובן הגיע מי שהגיע והציע לי פתרון...

פתרון ששמו בטחון בה'!

חייכתי לו חיוך מרירי ואמרתי לו: תודה רבה... שתהיה לי בריא... זה גופא הבעיה שלי... שאני לא בעל בטחון! אם הייתי בעל בטחון לא היה לי שום בעיה... הייתי עכשיו רגוע... ואם אני לא רגוע זה רק בגלל שאין לי! אין בטחון... זאת אומרת: זה חלק מהעסקת חבילה של הבעיה שלי... וממילא: לא ביקשתי ממך שתסביר לי מה הבעיה שלי... אני לא צריך שתסביר לי למה אני מרגיש עכשיו מוג לב ומפוחד עד עמקי נשמתי... את

זה אני מבין גם בלי שתגיד לי את זה... **אני כעת מחפש פתרון! האם יש לך פתרון?**

בוא רק נחזק את השאלה: אמת... אני יודע שכדאי לי מאוד לעבוד על מידת הבטחון... אני יודע שאין לי ברירה! אחרת אני לא יכול להמשיך ככה... (למבינים בלבד... לא כולם כאלה... יש כאלה שהכל טוב להם... וזה לא בהכרח נובע מבטחון אלא מסוג של אופי ואכמ"ל...), **אבל תכל'ס... אני עכשיו פה! אני כעת לא בעל בטחון! נקודה! כזה ראה וקדש!** זה מה שיש עכשיו... **האם כעת!** במצב שלי כעת! האם יש לך מה לעזור לי? האם יש לך רעיון איך לרומם אותי ולגרום לי לסמוך בכל זאת על הקב"ה ולהרגע... גם כשאני במדרגה הזו?

במילה אחת קוראים לזה: האם יש ערכת עזרה ראשונה בבטחון בה?
או... או שאין?

דוד המלך אומר בספר התהילים: **"השלך על ה' יהבך"**! שים לב ללשון: **השלך! תשליך!** שמעתי פעם הבחנה עמוקה במילה **"השלך"**:

מה ההבדל בין השלכה ל-זריקה?

ההבדל הוא: כשאדם זורק לכיוון **מטה...** הלשון היא **"השלכה"**!

אבל כשאדם זורק לכיוון **מעלה...** כאן משתמשים בלשון **זריקה!**

ומה ההבדל? כי... כשאדם זורק לכיוון מטה הוא לא צריך להפעיל כח... מספיק שהוא **"שולח"** ומסלק את ידיו... וממילא החפץ נעזב ו**"נשלך"**... לעומת זאת: כשאדם רוצה לזרוק לכיוון **מעלה** כאן כבר צריך להפעיל כח... ולכח הזה קוראים **"זריקה..."** (זה גם ההבדל בין דין **"שפיכה"** של דם הפסח ע"ג יסוד המזבח, לבין דין **"זריקה"** של שאר הקרבנות על קיר המזבח... ששפיכה משמעותה הפיכת הקערה על פיו וממילא הדם נשפך ו**נשלך** מעצמו ואילו זריקה זו פעולה של **הפעלת כח** לעבר מסוים ודו"ק).

עד כאן ברור? **אם כך יש לי שאלה:** כאן דוד המלך אומר לנו: השליך! תשליך על ה' את יהבך... למה דוד משתמש בלשון "השלכה"? והרי עד כמה שידוע לי... ה' בשמים והאדם בארץ... **אז אם כבר!** מתאים יותר לכתוב "זרוק" על ה' יהבך? תעמוד למטה ותזרוק לכיוון מעלה... אה... לא נראה לך? לעומת זאת הלשון **השליך**... משמע כביכול שהאדם נמצא למעלה... והקב"ה חלילה נמצא למטה... והאדם **משליך** את יהבו מלמעלה לעבר הקב"ה שנמצא חלילה למטה... איך אפשר לומר כזה דבר?

אלא מאי? דוד המלך מלמד אותנו פה יסוד גדול בתפילה:

לבטוח בה' זה לא כ"כ פשוט! זו מדרגה! זה קנין גדול בעבודת ה'... בשביל לעמוד כאן למטה בארץ ולישא עיניים לשמים... ו"לזרוק" הכל על הרבש"ע... זה כח! צריך פה הרבה כח! צריך לאחוז במדרגה מסוימת שלא כל אחד אוחז בה... נו... **אם ככה, שואל דוד המלך: מה יעשה אדם שאין לו את הכח הזה?** סוף סוף אל תשכח... אנחנו מדברים פה על אדם שקשה לו... כבד עליו יהבו... אז אם כבד לו לסחוב את יהבו... אז אתה עוד מצפה ממנו שיזרוק את זה לכיוון מעלה?

אומר הקב"ה? אם קשה לך לזרוק את יהבך אלי! **אז אני אבוא לקראתך**... אני ארד אליך... ולא רק אליך... אלא ארד **מתחתידך!** אני אעמוד מתחתידך... ו... ואתה רק **תשליך!** רק תעזוב את הידיים שלך! השליך על ה' יהבך! ואת זה אתה כן יכול לעשות! ואני אעמוד מתחת ואקבל... אני אקבל את מה שאתה תשליך...

המשפט האחרון היה במילים של קידוש לבנה... כעת נתרגם אותו:

פונה אליך דוד המלך: אתה לא מצליח לבטוח בה'? אתה כעת במדרגה כזו שבשלב הזה אתה לא מצליח לזרוק הכל על ה'?

אבל יש משהו **שאתה כן יכול!** ותמיד **אתה יכול!** ובכל מצב **אתה יכול!**

מה תמיד אנחנו יכולים לעשות? **להשליך!**

מה פירוש **להשליך**? להשליך פירושו **לעזוב!**

להשליך זה לא פעולה על דרך החיוב אלא על דרך השלילה! להשליך

זה לעזוב! עזוב את המושכות... **תבין שאתה לא יכול! זהו!**

אם לא הולך לך להבין את זה שהקב"ה **כן יכול**... אז לכל הפחות תבין

שאתה! אתה לא יכול! ואת זה כל אחד מאיתנו יכול להבין... ומאוד קל להבין שאני לא יכול... אוהו... מי כמונו יודע עד כמה אנחנו חסרי אונים...

מבשר לנו דוד המלך: אם אתה תבין ותפנים **שאתה לא יכול!** אם

אתה תזין את הידיים שלך... אם אתה תעזוב... אם אתה תשליך מעליך

את המשא מתוך נקודת הנחה שאתה לא יכול... **זה כבר מספיק!**

השליך על ה' יהבך והוא יכלכלך! ברגע שאתה תשליך... ברגע שאתה

תעזוב את הידיים שלך... ובסך הכל תבין שאתה לא מנהל את עצמך...

זהו! הקב"ה מסתפק בזה! הקב"ה יעמוד מלמטה ויקבל את מה שהושלך...

במילים אחרות: הקב"ה **מוכן לבא לקראתך**... ולמרות שאתה לא

בוטח בו שהוא יכול! אבל אם לכל הפחות אתה תבין **שאתה לא יכול**...

בדיעבד זה מספיק לו... ברגעים קריטיים של עזרה ראשונה הוא יסתפק

בהכרה הבסיסית הזו... וברגע שאתה תשליך ותעזוב את הידיים שלך...

מתוך נקודת הנחה **שאני כבר לא יכול לעזור לעצמי**... אז אל דאגה:

הקב"ה יעמוד עם שתי ידיים פרושות מלמטה ויקבל את מה שהושלך

ממך...

כן! הקב"ה יודע שלא תמיד אנחנו במדרגה לזרוק עליו את הכל...

אבל מה כן? תמיד תמיד אנחנו יכולים לאחוז במדרגה להבין

שאנחנו לא יכולים... זה כן אנחנו מסוגלים להבין ולכל הפחות את זה כן

נדרש מאיתנו להפנים... וזה העזרה ראשונה שאנחנו יכולים לעזור

לעצמנו ברגעים קשים שאנחנו חוששים ממהו... ואנחנו לא בר הכי
בשביל לבטוח בה'...

לפחות תבין שאתה לא יכול! תזיז את הידיים שלך... תן לקב"ה את
מרחב הפעולה... לפחות אל תפריע לו... לפחות אל תתערב... מתוך הבנה
שאליבא דאמת אין לך מה לעזור לו...

מהי הברכה הראשונה שאנו מברכים מידי בוקר?

על נטילת ידיים! דבר ראשון: תזיז את הידיים שלך! תזיז אותם מפה!
זה הפתיח... אחרי שהזזת את הידיים... כעת אפשר להתחיל...

הגר שפחת אברהם אבינו הייתה אומללה מאוד... היא טעתה בדרך...
תרתי משמע... גם טעתה בדרך... וגם חזרה לגילולי אביה... התרחקה
מאביה שבשמים... ואז הגיעו רגעים קשים... המים נגמרו... והילד
בוכה... בוכה... ובוכה... ואין מים... והיא נסתה... חיפשה וחיפשה... מה
לא עשתה... אולי שם... ואולי שם... ואולי רחוק יש אולי טיפה מים...
וקולו של הילד הלך ונחלש לאט לאט... והעיניים שלו התחילו להתגלגל...
ראשו נשמט... והילד איבד את ההכרה...

ואז הגר הבינה שאין סיכוי... מה היא עשתה?

ותשלך את הילד תחת אחד השיחים! הגר התרחקה מהמקום...
התיישיבה מנגד והתחילה לבכות... **ככה מתנהגת אמא? ככה להתרחק?**

מה התשובה? מה אני יכולה לעשות? אני כבר לא יכולה לעשות
כלום... **אני!** אני כבר לא אמצא מים... הילד הרי ודאי ימות... אז אני
מתרחקת... ולי אין כבר מה לעשות... השלכתי אותו!

פנה אליה בורא עולם ואומר: הגר! הגר! את יודעת מה קורה כשמשליכים... כשמשליכים זה נופל! השלכת את ישמעאל...? מה קרה לו? הוא נפל!

אתה יודעת לאיפה הוא נפל?

בטח... אני יודעת... תחת אחד השיחים! ככה כתוב בפסוק בפירוש...

לא! יש לך טעות! הוא נפל היישר לתוך הידים של בורא עולם! מיד:

קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי לגוי גדול אשימנו ויפקח אלוקים את עיניה ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער...

איפה הייתי עד עכשיו? למה עד עכשיו לא עזרתי?

עד עכשיו הוא היה בידים שלך! אני כל הזמן חכיתי שם מלמטה שתשליכי אותו... אבל את חשבת שיש עוד פתרון אחר... יש סיכוי שעוד תמצאי מים במדבר... אז הוא נשאר בידים שלך... כל זמן שהוא היה בידים שלך... אני אמנם רציתי לעזור... עמדתי שם מלמטה ושתי ידי היו פרושות לקבל אותו... **אבל את לא נתת לי!** החזקת אותו חזק ולא נתת לו ליפול לידיים שלי! ברגע שהבנת שזהו זה! אין סיכוי! השלכת! נטלת את הידים שלך!

הוא נפל ישר לתוך הידים שלי... מיד... **קומי שאי את הנער וגו'...**

שים לב: הקב"ה לא ציפה מהגר ברגעים הקשים האלו שהיא תישא אליו עיניים ותתפלל אליו... **לא!** היא הייתה אז בכזה ריחוק... ותלך ותתע... תרתי משמע... גם חזרה לגילולי אביה... וגם במצב של סכנה שכזו... בכזה מצב הקב"ה לא ציפה ממנה שתתפלל ותזעק אליו... **אבל מה כן?** לכל הפחות **תשליכי!** לכל הפחות תזיזי את הידיים שלך מפה! לכל הפחות תביני שאת לא יכולה! ברגע שאת תצאי מהתמונה... אז אני אכנס במקומך... כל זמן שאדם מרגיש שהוא יכול! הוא כביכול דוחק

אם הפנמת שאתה לא יכול להושיע את עצמך... חצי עבודה מאחוריך... 57

רגלי השכינה... הוא כביכול דוחה את עזרתו של הקב"ה... הוא כאילו אומר: אני מסתדר לבד... פונה הקב"ה ואומר לך: אתה לא מסוגל לפנות אלי... גדול עליך... אין בעיה! אל תפנה אלי! אבל לכל הפחות פנה את עצמך מפה! תזיז את עצמך מפה! ואז אני אתקרב... זה מה שבקשתי ממך... זה הכל... השלך! תעזוב את הידיים...

הגמ' בתענית (כ"ג:) מספרת: שהיה תנא קדוש ששמו חנן הנחבא! נכדו של חוני המעגל... שתפילותיו היו בוקעות רקיעים... וכשקרה פעם ולא ירדו גשמים... ו... והמצב היה קשה והיה חסר מים... מה עשו בני דורו? האם הם הלכו אליו... וביקשו ממנו שיתפלל? לא! הם התחכמו... והם לא הלכו אליו ישירות! רק מה הם עשו? כשמוישי בן ארבע היה מגיע לאמא בבוקר ואומר לה: אמא... אני צמא... מים... אמא הייתה אומרת לו: מצטערת... אין מים... לא ירד לנו גשם... ואז מוישי מתחיל לבכות... אמא מים... מים... אני צמא... ואמא פוכרת ידיה... מצטערת מוישי... אין... אין מים... אתה יודע מה מוישי? אתה רוצה מים... הנה! לך לשם... לבית הזה... שמה יש "אבא" אחד שקוראים לו חנן הנחבא... לך אליו תבקש ממנו מים... וככה בכל הבתים... כל ילד שהיה רוצה מים... אמא הייתה שולחת את הילד לחנן הנחבא... וחנן הנחבא יושב ועוסק בתורה... ופתאום מגיעים אליו ילדים בזה אחר זה... נצמדים לברכיו... ומתחננים: אבא תביא לנו מים... אבא מים... תעשה לנו מים... אנחנו צמאים... וכשחנן הנחבא ראה את הילדים המתוקים האלו ש"נפלו" עליו ככה באמצע החיים... כאילו הוא אחראי על המים... מיד חנן הנחבא נשא עיניו השמימה ואמר: "רבונו של עולם עשה בשביל אלו שאין מכירין בין אבא דיהיב מיטרא לאבא דלא יהיב מיטרא" עד כאן הגמ'...

וזה כמובן מאוד תמוה: מה פשר ההתנהלות הזו?

למה אי אפשר היה לגשת ישירות לחנן הנחבא ולדבר עברית ברורה, ולומר לו: רב'ה... עמך ישראל צריכים גשם... למה צריך את הזרז העקיפה הזו? **ועוד יותר קשה:** איזו מין תפילה זו שהתפלל חנן הנחבא: עשה בשביל אלו שאינם מכירים בין אבא שנותן גשם לשאינו נותן גשם? הרי תאר לעצמך **שלא** תינוקות של בית רבן היו נגשים... אלא **אנחנו** כך היינו נגשים לחנן הנחבא ואנחנו היינו אומרים: אבא: תביא גשם... זו הרי היתה שאלה של כפירה... מה... "התחת אלוקים אני"? מה... חנן הנחבא הוא חלילה הרבש"ע שבאים אליו בבקשות שביא גשם? א"כ איך יתכן שמשפטים שאם היו מגיעים מצידנו זו היתה כפירה! הרי ברגע שזה מגיע מפיות של תינוקות של בית רבן... נהפכים משפטים אלו לתפילה מזעזעת שבוקעת כל הרקיעים? מה טמון בתפילה זו?

הפשט בזה הוא כך:

כשדורו של חנן הנחבא התפללו על הגשמים... הם הגיעו לתפילה מהזוית שאנא ה'... אתה כל יכול! ו... והתפילה לא התקבלה... אם כך... הם עשו חשבון פשוט...

אם ניסינו לפנות לקב"ה מתוך הבנה **שהוא כל יכול!** וזה לא הלך לנו...

אז כעת נשנה כיוון וניגש מתוך ההבנה שאנחנו לא יכולים!

אז כשניסינו לפנות לקב"ה מתוך הבנה שהוא כל יכול! את מי בחרנו בתור שליח ציבור? מי הוא זה שמבין בגדלותו של ה' יתברך? הגדול שבחבורה... הצדיק ובעל ההשגה שבינינו...

אבל כעת! שאנחנו הולכים לגשת מזוית אחרת לגמרי... מהזוית שאנחנו לא יכולים כלום! כאן מי הכתובת הכי מתאימה? מי מבין הכי טוב שאנחנו לא יכולים כלום?

תינוקות קטנים! הם חיים הכי טוב את התחושה של חוסר ישע!

תינוק קטן קם בבוקר... מיד בוכה... מה יש? אמא... אמא... "תינוק הצריך לאמו..." תינוק בכל מהותו הוא תלתי... בכל מהותו הוא חסר ישע ומבין שהוא לא יכול להושיע את עצמו...

ככה? אז את מי נשלח בתור שליחי ציבור? את הילדים!

והילדים מגיעים לחנן הנחבא... ובשפה הכי טבעית והכי פשוטה והכי טהורה הם פונים אליו: תביא לנו מים! מתוך הבנה שאנחנו לא יכולים להושיע את עצמנו! אבא ואמא אולי עושים חשבונות... אולי נביא מים משם... נשלם כך וכך... ו... ואז נסתדר... אבל ילד? הוא לא יודע את כל החשבונות האלו... הוא לא חושב לרגע איך הוא יסתדר ומה הוא יעשה... הוא לרגע אחד לא חושב שהוא יכול לעזור לעצמו... כל כולו נושא תחינה ומבטא וזועק: אני לא יכול! וכשלא מצליחים לבקוע שערי שמים באמצעות הכל יכול!

לא נותר לנו אלא לעבוד עם הנשק השברירי ש... שאני לא יכול!

עכשיו אני רוצה לגלות לך סוד כמוס:

פעם בשביל להבין שאנחנו לא מסתדרים לבד היו צריכים להביא תינוקות... אבל היום?!? משום מה... אני חושב שלא רק תינוקות חושבים שהם לא מסתדרים לבד! בימינו... כל אדם אנושי ומפוכח וריאלי... מאוד בקלות יכול להבין שאי אפשר פה להסתדר לבד...

ותאמין לי: הכי קל ופשוט בעולם זה להבין שאני לא יכול!

זה דבר שהיום אפילו היצר הרע לא כ"כ מנסה להסתיר אותו!

מי שקצת מפוכח... וקצת פוקח עיניים ריאליות... העולם הזה לא בדיוק מתאים למימדים שלנו... לא! יש פה יותר מידי פחדים ויותר מידי חששות ויותר מידי היקף של צרכים ש... שאני לא יכול להשתלט

עליהם... ושום אדם בעולם לא יכול לבטח את עצמו... כן... אמנם יש ביטוח חיים... אבל אתה יודע למי? לא למי שעשה את זה בעצמו... ממש לא... אדרבה... הוא מת... הביטוח מיועד עבור בני משפחתו שהוא השאיר לאנחות...

אין ביטוח! ואין אפשרות לבטח את כל הסכנות שיש בעולם שלנו! מאוד קל להבין את המשפט הזה! המציאות מספיק חזקה בשביל שיהיה קשה לנו להבין את זה... וממילא: מי שמגיע לתפילה מתוך נקודת הנחה... אני לא! אני לא יכול להושיע את עצמי! חצי עבודה מאחוריו... מכאן ואילך כבר הרבה יותר קל לו להתחבר לתפילה...

כשהייתי ילד קטן הייתה לי ביקורת חריפה על האדריכל שתכנן את הבית שלנו... תמיד כעסתי: שום דבר בבית הזה לא בנוי בצורה מותאמת... נגישה ונוחה... המדרגות של החדר המדרגות בנויים כמו מסלול הליכה... כל מדרגה שאני עולה... אני מרגיש שאני מטפס על סלע... כשאני רוצה להגיע לכיור אני צריך לעלות על כסא... אני רוצה להגיע לפעמון... צריך לעלות על סולם... ידית... מה רציתי בסך הכל...? לפתוח את הדלת... זה גבוה... אני לא מצליח להגיע... (ואפילו התפלאתי - הרי אני רוצה לקחת עוד כפית בסירופ אקמול... זה כ"כ טעים... אז למה אני לא מצליח לפתוח אותו כמו בן אדם...?), למה האדריכל לא יכול היה לתכנן את הבית שלו בצורה טיפה יותר מתחשבת בי? כשהוא בנה את הכיור של המטבח... איך הוא לא העלה על דעתו שיתכן ואחד מילדי הבית יהיה בגובה שמונים ס"מ... ויום אחד הוא ירצה לקחת כוס מהכיור וזה יהיה בשבילו מבצע אנטבה להגיע עד שם...

איך הוא לא חשב על זה? איזו חוסר התחשבות?

עברו שנים... ואז פתאום קלטתי... שכשהאדריכל תכנן את הבית שלנו... זה שהוא לא תכנן אותו לממדים של ילד בגובה שמונים ס"מ...

זה לא הגיע אצלו מחוסר התחשבות! לא! ממש לא!

פשוט מאוד: הוא תכנן את הממדים והמידות של המטבח לפי המידות של אבא ואמא הגדולים... ואילו ילד בגובה שמונים ס"מ... ע"פ רוב הוא ילד קטן כ"כ שהוא לא אמור להכין כוס שוקו לבד... אבא שלו אמר לעשות את זה במקומו... ולכן האדריכל תכנן את השיש גבוה! בשביל שאבא יעשה יעשה לי שוקו ולא אני! ואם אני בכל זאת מתעקש לעשות את זה לבד... הרי על אחריותי הגמורה אני עושה כן... ואין לי דין ודברים ולא טענות על הנגר שעיצב את המטבח... כי כמו שהגנב לא כועס על הרתך שמקשה עליו את החיים ובנה סורגים גדולים... למה? כי הרתך לא התאים את הסורגים בשביל אנשים שרוצים להיכנס דרכם הביתה... כך בדיוק מי שבנה את המטבח הויטרינה והכיור - לא התאים אותם בעבור ילד בגיל ארבע...

עכשיו תקשיב טוב טוב... דברים פשוטים פשוטים:

תפקח את העיניים ותסתכל ימינה ושמאלה... תסתכל על הממדים של העולם שלנו...

זה נראה לך מתאים לנו...?

נראה לך שמי שברא את העולם התאים את ההתמודדויות שבו לגובה שלנו...? בינינו... אתה מצליח להתמודד עם זה?

כשהייתי בחור פתחתי פעם את תעודת הזהות שלי... הוצאתי את הספח... היה שם מקום ריק... מקום פנוי לשמונה ילדים! הייתי בהלם... מה... אני אמור בעז"ה להעמיד שמונה ילדים? אני מסוגל? אני בקושי סוחב את עצמי... ויום אחד אני אצטרך להתמודד עם שמונה ילדים! (אפילו הספח אומר את זה) ואני רוצה שהם יהיו בריאים... והכל ילך כשורה... ופרנסה... ודירה... ואוכל... וארנונה, בקיצור: כל זה על הכתפיים שלי... נדמה לך שהעולם הגדול הזה הוא בממדים שלנו?

יש לך מספיק בטחון עצמי לגשת לחיים הגדולים האלו?

לא! שלא תבין לא נכון! זה לא שאי אפשר... אנחנו רואים הרבה אנשים שמתאמצים מאוד ועושים את זה... אנחנו רואים גם הרבה ילדים שמטפסים על כסא בשביל להגיע לכיור... את זה גם אני יודע לעשות... **אבל אני לא מבין:** למה האדריכל של העולם לא בנה תכנן את העולם בממדים כאלו שלא נצטרך לטפס על כסא? למה זה לא יכול להגיע טיפה יותר בקלות...? למה הוא לא יכל לקרב אלינו את האפשרויות שלא נצטרך לטפס כ"כ הרבה עד שנשיג משאלות ליבנו?

כן... כנראה... שהאדריכל והמהנדס של העולם לא תכנן אותו עבורנו...

בורא עולם שלח אותנו לעולם לא בשביל שאנחנו נתיימר להתמודד כאן באופן עצמאי... כתינוק שאינו צריך לאימו... הוא שלח אותנו לכאן על מנת שאנחנו נעזרים בו! מי שזה לא מקובל עליו... מי שמתעקש להסתדר לבד... אז שלא יבא בטענות לאדריכל של העולם למה הוא פנה את הפעמון כ"כ גבוה... ולמה המדרגות כל כך גבוהות...

כי... כי מישוהו ביקש ממך לטפס לבד?

מישוהו ביקש ממך לטפס לכיור?

למה אתה לא מבקש? למה אתה לא מתפלל? למה אתה לא קורא לעזרה?

אני אתן לך! אני לידך כל הזמן! אני יודע שאתה לא יכול להסתדר לבד!

לסיכום: לפניך העצה הבסיסית לעזרה ראשונה ברגעים קשים! אתה נמצא ברגע שאתה צריך ישועה... ו... ואתה לא מספיק "מקוון" כדי להתרכז בתפילה... תחשוב לעצמך עד כמה אתה בבעיה... ועד כמה העסק יכול להסתבך... ועד כמה כל הסיפור פה עלול לצאת מכלל שליטה... ועד כמה אתה לא יכול לעזור לעצמך! מאוד קל להגיע למסקנה הזו... ובדרך כלל... ברוב המקרים אנחנו כמעט נמצאים שם (רק אנחנו נאחזים בכל הכח

אם הפנמת שאתה לא יכול להושיע את עצמך... חצי עבודה מאחוריך... 63

באיזה קנה רצוץ... באיזה "בן אדם שאין לו תשועה" שאולי יוכל לעזור לי... והוא ברוב חוצפתו גונב את הבמה בתפילה...). הקב"ה יסתפק בזה בשביל להופיע ולהושיע אותך ולהוכיח לך שגם אם אתה לא יכול כלום... אבל הוא כל יכול!

אה, תפילה? בטח... אני מתפלל...

מה חשבת... שאני לא מתפלל? אני כל הזמן מתפלל על זה...

או שכן או שלא... ככל הנראה לא!

מאמר זה מתמקד בניפוץ המיתוס שאין אחד שלא בטוח בו: אני מתפלל!

אז זהו שלא! קח בחשבון שאתה יכול להסתובב עשר שנים בתחושה שאתה מתפלל על משהו ואתה לא מתפלל... ומתי תבין את זה הכי טוב? כשתתחיל באמת להתפלל... אז אתה פתאום תתפוס את עצמך ותאמר: אני בההלם... עד היום לא התפללתי... כן... ברור שהתפללתי... שלוש פעמים ביום אני מתפלל על זה... כל יום אני מזכיר את זה בשומע תפילה... כן כן... אני מדבר על זה! אתה מזכיר את זה שלוש פעמים ביום ולמעיישה אתה לא מתפלל! בכלל לא! תפילה זה לא מכונת ירייה... זה לא טקסט שאומרים אותו... תפילה רחמי היא! נקודה... תפילה זה משהו שצריך גם השקעה וגם השקאה... תפילה שנוסעת עשר שנים באותו קצב... זה לא תפילה! חבל על הזמן! זה אפילו לא מתחיל...

בספר זה יוקדשו כמה מאמרים להוכיח את ההבנה הפשוטה הזו ואיך מתמודדים איתה... וזה אחד המאמרים שהוקצו לכך...

הסיפור המפורסם (מדרש רבה מצורע ט"ז) באותו רוכל שהסתובב בשוק והיה מכריז ואומר: מי רוצה לחיות? יש לי מרשם מיוחד של כדורים... שמי שלוקח כדור אחד ביום... יש לו ביטוח חיים! הוא פשוט חי! מדובר במרשם מיוחד שמפעיל את המערכת החיסונית נגד חיידק המוות... מי רוצה? ואותו רוכל הסתובב והציע את מרכולתו... וכולם התאספו סביבו... והייתה שמה חגיגה... האמורא רבי ינאי יושב במרפסת ביתו וראה את ההתקהלות סביב אותו רוכל... קרא רבי ינאי לאותו רוכל שיעלה

לביתו... פנה אליו ואמר לו: מכור לי את אותה תרופה! התבייש אותו רוכל וניסה להתחמק... רבה... לא... לא משנה... לא התכוונתי לכבוד הרב... התרופה הזו לא קשורה לכבוד הצדיק... היא לא תעזור לכבודו... אין לי מה להציע לכם... סקרנותו של רבי ינאי רק גברה והוא שאל את הרוכל: מה? מה פירוש התרופה הזו לא עובדת עלי? מה... אני קרוץ מחומר אחר? מה... אתה חושב שאני עד כדי כך חולה שגם התרופה הזו לא עובדת עלי...? בקיצור: רבי ינאי לחץ על אותו רוכל שיגלה לו מה התרופה... שיתן לו את המרשם... ולא נותרה ברירה לאותו רוכל... הוא הסמיק כולו מבושה ואז הוא הוציא! הוציא את המרשם... הוא הוציא מכיסו ספר תהילים ישן ומרופט... הוא פתח בפרק ל"ד והקריא: **מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב... נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה...** הרכין הרוכל את ראשו ורצה לבלוע את עצמו באדמה... מה יגיד עכשיו רבי ינאי? איך הוא יגיב על התרופה הזו? הבטחתי רפואה... והנה... אני מוציא לו פסוק נדוש ומוכר מספר התהילים...

אבל למרבה התדהמה! רבי ינאי יצא בהתפעלות עצומה מהמרשם שהביא אותו רוכל! עד כדי כך... שהוא נענה ואמר: "כל ימי הייתי קורא מקרא זה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט עד שבא רוכל זה והודיעני".

והשאלה הנשאלת כמובן: הוי... באמת... מה באמת רבי ינאי התפעל כ"כ מהחידוש של אותו רוכל? מה... רבי ינאי באמת לא ידע את הפסוק הזה בעל פה? מה אותו רוכל כבר הוסיף יותר ממה שדוד המלך כבר אמר?

הביאור בזה ככל הנראה הוא כך:

אותו רוכל... כשהוא הסתובב בשוק והכריז: מי רוצה חיים? משום מה זה נשמע שאף אחד לא התייחס אליו באמת ברצינות... אמנם כתוב במדרש שכל האנשים הקיפו אותו... אבל איך שזה מריח לי... האנשים האלו שהקיפו אותו היו רק הילדים של השכונה... איך שזה נשמע לי כולם

עברו ליד אותו רוכל וחייכו... קרצו אחד לשני... עשו פרצוף חצי מגחך חצי מרחם... משכו בכתפיים והמשיכו הלאה... זה נשמע שהיחיד שהואיל בטובו להתייחס לאותו רוכל היה רק רבי ינאי...

והשאלה המתבקשת מאליה: באמת למה? למה אף אחד לא התייחס ברצינות לאותו רוכל? הרי הרוכל הזה עמד והציע חיים! מי לא רוצה חיים? תבין: חמשה מטר מאותו רוכל עמד רוכל אחר ומכר עגבניות יפהפיות בחצי מחיר... כולם התנפלו על הסחורה... כולם רצו לתפוס כמה שיותר... ו... ו... והנה לידו עומד הרוכל שלנו... והוא מציע לא עגבניות... אלא חיים! נו... תגיד לי: מה יותר שווה עגבניות או חיים?

כולם יסכימו שחיים... אז למה משום מה כולם רצים אחרי הרוכל שהציע עגבניות... ואילו הרוכל שהציע חיים אף אחד בכלל לא חונן אותו במבט... נו... למה? תגיד אתה למה...

הוי באמת... שתהיה לי בריא... אתה לא מבין למה? פשוט מאוד: כשאני מגיע לשוק... אני יודע שבשוק הכל זול... חיים זה משהו יקר מידי בשביל השוק! חיים זה משהו שהמחיר שלו מתחיל מחמש ספרות ומעלה! ממילא: ברגע שאני מגיע לשוק... ועומד לי שם רוכל ופתאום מציע לי חיים... זה... זה... זה לא נשמע רציני... כי אם באמת הוא היה מבין ברפואה והוא היה יכול להציל חיים... הוא לא היה כעת פה... הוא היה כעת בחלונות הגבוהים של ביה"ח תל השומר... אז מה אתה מבלבל את השכל? מה אתה מגיע לי פה באמצע השוק ומוכר לי ניתוח לב פתוח? אם תמכור לי עגבניות אני אתייחס אליך הרבה יותר ברצינות... אבל חיים? מה אתה מבין בחיים? בינינו... לא חסרות לנו כל הפרסומות האלו על כל מיני שיטות חדשניות שפתאום צצות... ותמורת סדרה של חמשה מפגשים עם צקים מראש... הוא מבטיח לך שאתה פתאום תרגיש טוב! וכל הבעיות יסתדרו! וכל מה שאף רופא לא הצליח לרפאות הוא ירפא! נו... ואיך אנחנו מתייחסים לכל הפרסומות האלו? עושים עם הראש נו נו נו... וממשיכים הלאה... כי... כי אם היית באמת כ"כ מוצלח... אם היית באמת

מצליח במה שהפרופסור המפורסם נכשל... אתה לא היית צריך לעשות פרסומת מעל דפי העיתון ולשלם עליה... היית יושב עכשיו בכבודו של עולם וכולם היו מחכים לך חודשים בתור שתטפל בהם... לא ככה?

ממילא: אותו סיפור עם אותו רוכל... אם הרוכל הזה היה עומד בשוק ומבטיח חיים... אני לא הייתי מסתכל לכיוון שלו... וזו הסיבה שמסתמא אף אחד לא התייחס אליו ברצינות... ומשום מה! דווקא רבי ינאי התעניין... קרא לאותו רוכל... ושאל אותו: מה יש לך למכור?

וברגע! ברגע שאותו רוכל שלף את הפסוק מספר התהילים...

באותו רגע התיישבה לרבי ינאי קושיה עצומה שהציקה לו!

אתה יודע מה הייתה הקושיה העצומה שהציקה לרבי ינאי?

רבי ינאי הסתובב שנים על שאלה שכל אחד מאיתנו אמור יום אחד לשאול אותה: נכון... יש הרבה סגולות גדולות ונפלאות... אני מוכן להבין את כל אלו שמנסים את כל הסגולות... למה לא... אבל מה אני לא מסוגל להבין... חוץ מהסגולות המוכרות מהספרים שכולם עושים אותם בקנאות גדולה... הרי יש עוד כמה סגולות! סגולות שבמקרה כתובות ומפורשות בתורה עצמה אש שחורה ע"ג אש לבנה... כתוב בתורה הרבה פעמים שמי שמתפלל הקב"ה מושיע אותו... כתוב שיהודי שפונה לקב"ה ומדבר איתו... הרי אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה!... אם ככה: עמד רבי ינאי ושאל את עצמו: איך קרה שדווקא הסגולות שכתובות הן לא פופולריות? אף אחד לא מתייחס אליהם ברצינות? איך קרה שכל סגולה שכתובה באיזה ספר נידח שיהיה... איכשהו היא מתפרסמת וכולם מאמינים בה... אם אני אגיד לך שיש סגולה לעשות ככה וככה וזה מביא פרנסה בריווח... כככולם ירוצו לעשות את הסגולה הזו... יראו ישועות... יכתבו בעיתון את מעלתה של הסגולה... אבל אם אני אגיד לך שבתורה של היהודים כתוב בפירוש: שמי שזועק לקב"ה...

הקב"ה עונה אותו... התגובה תהיה צוננת... אה... תפילה... נו
בבבבבבב... מה השאלה... תפילה זה ברררררר...

מכיר את סוג התגובה המוכרת הזו? תגובת ה"בטח"? מה הפשט בזה?
למה? למה לסגולות שכתובות בתורה אין את ההילה וההתלהבות
שיש לכל סגולה אחרת שכתובה בספר טעמי המנהגים? מה הפשט בזה?
מה פשר התופעה המסתורית הזו? זו הקושיה שהתקשה בה רבי ינאי!

**אבל ברגע שאותו רוכל פתח את ספר התהילים לפני רבי
ינאי!**

באותו רגע קיבל רבי ינאי תשובה קולעת על השאלה הזו...

הנה לך... הנה רוכל שמסתובב כבר שבוע בשוק... ומציע חיים! והרי
מי לא רוצה חיים... והוא הרי מציע את זה כ"כ בזול... אין אצלו תור
ארוך... ואין בירוקרטיה מיוחדת... נו... אז למה באמת אף אחד לא חונן
אותו במבט? נו... למה... תגיד אתה למה?

כי ברגע שרוכל! שרוכל מציע חיים?!?!?

ברגע שכזה דבר חשוב... מציע כזה אדם פשוט?

ברגע שכזה דבר יקר... מציע אותו רוכל כ"כ בזול?

ברגע שכזה דבר גגגדול! מציעים אותו ככה ב"קטנה"?

זה... זה... זה לא נשמע רציני!

זה מריח שמדובר בעוד יהודי טוב שקם בבוקר אמנם עם כוונות טובות
ורצון טוב לעזור ליהודים. אבל זה לא כ"כ תואם עם המציאות
המוחשית... ולכן אף אחד לא מתייחס ברצינות להצעתו של אותו רוכל...
למרות שהוא מציע את הההחפץ של הההחיים...

נענה רבי ינאי ואמר: עכשיו אני מבין הכל:

התורה להבדיל נראית בדיוק! אבל בדיוק כמו אותו רוכל... חכמות בחוץ תרונה... התורה מונחת לה בקרן זוית... **ומשם...** מהמקום הצנוע שלה... משם היא מציעה לנו... ואת מה? את הההכל! את ככככל האושר שבעולם ואת כל הטוב שבעולם... מרוב שזה פשוט... מרוב שקרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו... זה... **זה לא נשמע רציני!**

כולנו צריכים ישועה... כולנו מחפשים אושר... כולנו צריכים אגרויסע רחמים.

אז לנסוע לצפת ביום ששי קצר... ועוד בצהרים... בקפאון של שלג... לגמור שם את כל ספר התהילים... ועוד לחזור באותו יום לבני ברק? זה **נשמע הגיוני! זה נשמע מקביל! אני צריך ישועה רצינית... אז הנה... עשיתי משהו רציני... כזה מבצע בלתי נתפס שעשיתי בשביל לקבל ישועות... אני מסוגל להבין שזה בהחלט יכול לפעול ישועות! אבל להחליט שאני מתחזק בתפילת שחרית בשבוע הקרוב ופשוט מתחיל להתפלל מילה במילה במנין נורמלי ושפוי... ופשוט פונה לאבא שבשמים מתוך התפילה המוכרת... ופשוט מדבר איתו שם! מתוך הנחה שאתה פה... אז אנא... עזור לי... אני פשוט צריך ישועה...**

ו... ו... ו... **ושזה יעזור? למה שזה יקרה? למה שהקב"ה יעזור לי ככה באמצע החיים? למה שכזו ישועה גדולה תגיע בכזו קלות?**

שמכזה משבר עמוק אנחנו אוכל לצאת בכזו קלות?

לא! זה לא הגיוני! ההגיון האנושי שלנו לא מסוגל להכיל כזו אפשרות שהרפואה והישועה והרחמים ואלע אלע ישועות שאנחנו כ"כ צריכים... יכול להגיע לנו מהתפילת שחרית המוכרת וסליחה על הביטוי ה... ה... הנדושה שלנו... לכן! אנחנו נחכה בעזה"ש ליום ששי... ואז נעשה את המבצע הבלתי נתפס הזה לנסוע למקומות הקדושים... ו... ואחרי שיקפאו לנו הידיים והרגלים ונכנס לסיכון אמיתי האם נספיק

לחזור עד שבת הבייתה... עכשיו יש סיכוי... עכשיו זה נשמע רציני... על ידי זה! ורק זה יושפע שפע רב בכל העולמות... זה בדיוק הסיפור עם הרוכל המדובר!

זה החידוש הגדול והנורא שחידש אותו רוכל לרבי ינאי!

נו... מה עושים? איך באמת משנים את הראש?

תכל'ס... הרי אנחנו בסך הכל צודקים... זה הרי ההגיון השפוי והנורמלי! והרי אני לא חוזר בי... כי גם אחרי המאמר הזה אני עדיין משוכנע שאם יסתובב לי איזה מוכר בבאסטה בשוק הפשפשים בחיפה ויציע לי חיים תמורת חמשה שקלים... אני לא אבזבז עליו אפילו שקל בודד... ולמה? כי זה באמת לא נשמע רציני... אם ככה! אם אכן כך ההגיון מחייב: אז איך אפשר להפוך את הראש ופתאום להבין שהקב"ה הכ"כ גדול... שהוא קונה ההההכל... הוא שומע אותי בתפילה הכי פשוטה שאני פונה אליו בחדר סגור... ואומר: אבא'לה תעזור לי...? איך אני אקלוט את זה? הרי זה נוגד את ההגיון הנורמלי והאנושי שלנו?

התשובה היא כך: תקשיב לכלל ברזל:

כסף לא מחלקים בחינם! אין מצב! אם מישהו יגיד לך שיש מקום במדינת ישראל שבו מחלקים כסף בחינם... עד "חצי שקל" בחינם אני עוד איכשהו יכול להאמין וגם בערבון מוגבל... אבל מחמשה שקלים ויותר?

אם מישהו יגיד לך שיש איזשהו מקום בכל העולם כולו שמחלקים שם חמשה שקלים בחינם... אין!

אין סיכוי! הוא רמאי... שקרן... נוכל... אין סיכוי בעולם שמישהו יחלק חמשה שקלים בחינם!

אבל! תתפלא לשמוע שאני מכיר עשרות מקרים מידי שבוע בשבוע!

שבהם מחלקים כסף **בחינם!** חינם אין כסף! ולא רק שזה בחינם... אלא מדובר בהרבה הרבה הרבה כסף... הרבה יותר מחמשה שקלים... **אתה יודע איפה?** אם תשים לב: בעמוד הימני של העיתון... מידי יום ביומו מופיעים שם קרוב לעשר מודעות של מאורסים בלע"ר... וכל כזה סיפור... עומד מאחוריו שווע'ר... שמכיר את התכשיט שלו בקושי שבועיים... והוא מתחייב לתת לאותו ילדון זר ומנוכר החל מחמישים אלף דולר... וכלה ב... **וכל זה בחינם!** כי יושב לו שם צוציק חדש מקרוב בא... שלא עשה כלום בשביל הכסף הזה... הוא לא עבד עברי שמגיעה לו הענקת בכזה סכום... כלום! ביום בהיר אחד הוא התארס ואז הגיע מישוהו שרק הרגע ראה אותו לראשונה ובבת אחת מתחייב בעבורו 400,000 שקלים! **תמורת חינם!**

היה או לא היה? אה... איך זה יכול להיות? הרי סיכמנו שבכל העולם אין סיכוי לקבל אפילו חמשה שקלים בחינם? מה התשובה? **התשובה היא: מילה אחת: אתה החתן שלי!**

אם אתה לא החתן שלי... אז אני לא מוכן לתת לך בחינם אפילו אגורה שחוקה... אבל אם אתה מסכים להיות החתן שלי...? אם ככה... אז באותו יום שוברים צלחת! באותו יום שותים לחיים ומכניסים לך לתוך החשבון 500,000 שקלים בחינם!

כיי... כי אתה החתן שלי... וחתן שלי זה אני... הכל בחינם!

כשאנחנו ניגשים לתפילה מול הקב"ה... אנחנו מגיעים בתחושה זרה... כאילו מדובר במישוהו שלא קשור אלי... ואז באמת התחושה היא ש... למה שהוא יתן לי... ככה... בחינם... באמצע החיים... על הבוקר... למה שהוא יתן לי? "למה מה קרה?" הרי אפילו חמשה שקלים לא מקבלים בחינם... אז בני! חי! ומזוני! ככה על מגש של כסף... למה שזה

יקרה? ואתה צודק מאה אחוז! נו... אז מה עושים בשביל זה... מה עושים? אולי נעשה סגולות... אולי נלך לכל הצדיקים...? לא! בשביל זה קמים אולי עוד חצי שעה מוקדם יותר... מתיישרים בבית הכנסת ומתכוננים לתפילה ברצינות... ומכניסים לראש: אני מחותן! אני בן של הקב"ה... אני שייך לקב"ה... הקב"ה מסר בידיים שלי את בתו - התורה שלו... ובתורה והמצוות שקבלתי אני בונה עולמות ומחריב עולמות... אני לא עוד אחד... אני פה מחותן! אני חשוב לקב"ה בלי סוף... כמה שהגעתי מוקדם הוא כבר הגיע לפני... כדי לחכות לי פה... ואם ככה: אז יש לו את הנכונות לתת לי את הכל ובחינם! אבל בשביל זה אני צריך להיות חתן שלו... להתנהג כמו המשפחה שלו... להתקרב אליו... להרגיש שייך אליו...

ללא ספק! צריך להשקיע בתפילה! תפילה זה משהו שלא עובד כמו כל אותם אלו שמפטירים... אה... תפילה... בטח... אני כל יום מתפלל על זה... התגובה הזו "בטח" היא מסגירה את חוסר השייכות לתפילה... כאילו התפילה היא בטח... היא משהו שמובן מאליה... זה... זה הרי משהו שאני עושה כבר ששנים... אז זהו! שאנחנו לא מדברים על התפילה הזו שאתה מתפלל שנים! אנחנו מדברים על השקעה אמיתית בתפילה... השקעה רצינית שזה משהו שאי אפשר לעשות אותו שנים... זה משהו שצריך לעבוד עליו כעת מהתחלה!

לסיכום:

הסיבה שאנחנו מתקשים להאמין באמת בכח של התפילה נובעת מרוב הפשטות שלה!

להגיון שלנו קשה לעכל שלבעיות הכ"כ גדולות שלנו יש פתרון כ"כ פשוט! נגיש! וטבעי!

וזה לא צחוק... הקושי הזה הוא בעוכרינו... הוא אשם בהרבה הרבה בעיות שיש לנו בחיים שממזמן היינו יכולים לפתור אותן פה! מה שנקרא:

עבודה מהבית! יש הרבה קשיים בחיים שהיינו יכולים ממזמן להיוושע מהם אם היינו מתבייטים בפתרון הפשוט והטבעי הזה ששמו: תפילה! התפילה הפשוטה ביותר! הישירה ביותר! תקשורת ישירה מול אבינו שבשמים! זהו! מהיום צריך להוציא את המשפט "בטח" מחשבון הנפש בתפילה... אם תשאל את עצמך: האם אני מתפלל על הבעיה שלי... אל תמהר לומר... מה... בטח... אני כבר שנים מתפלל על זה בשומע תפילה... כי אתה לא! לא מתפלל!

אל תמהר לעבור למאזין הבא... תתעכב על השאלה הזו... ו... ותתחיל להתחזק בתפילה... אם תתחיל... אתה תגלה עד כמה עד היום לא התפללת... לא באמת דברת עם ה'... לא באמת קראת לו... לא באמת האמנת שהוא פה... שומע... קרוב... בדוק את זה היטב!

למי שכבר בעניינים... כבר מתפלל... כבר נמצא עמוק בעניין...

נא לשים לב להבדל בין! תפילה ל... הפגנה! חשוב מאוד!

הייתה תקופה שהייתי צריך ישועה בנושא מסויים... גררתי רגלים במשך תקופה... דחקתי את השעה... וחלמתי שהעניינים יסתדרו לבד... ו... ואז הגיע השלב שקלטתי שאני בבעיה... ואז סוף סוף התנערתי והתעוררתי... ותפסתי את עצמי לידיים והתחלתי בחיזוק עצום בתפילה... בבטחון... באמונה חושית... והחיזוק הזה היה גדול במיוחד... ממש הגעתי למדרגה בבטחון... ובטחתי בה' במאת האחוזים שיעזור לי ויושיע אותי...

ואכן תוך תקופה מאוד קצרה הישועה הגיעה! וזה היה מאוד בולט... זה זעק מכל כיוון שהישועה הגיעה באופן ישיר כתוצאה מהתפילות והבטחון בה'... הסתובבתי במשך חודש ימים בתחושה של "זה קלי ואנווהו" הנה... זה... אני רואה אותו בעיניים...

ואז! בבת אחת הכל התרסק... הישועה נהפכה בבת אחת למפח נפש... ממש בגדר "כי נשאתני ותשליכני..." כגודל השמחה והבהירות כך החושך היה כפול ומכופל...

ויש לציין: שלמרות החושך הגדול קבלתי את הדין באהבה! כי... כי באמת באותה תקופה אחזתי בכזה חיזוק באמונה חושית שהכל הקב"ה מנהל... ואין עוד מלבדו... ש... שזה הצליח לתפוס אותי גם ברגעי חושך... והצלחתי לעבור את הנפילה הזו באמונה ובהשלמה.

זהו! עד כאן הסיפור...

אבל! אם אתה חושב שכאן נגמר הסיפור... אז זהו... שסיפורים כאלו בדרך כלל לא נגמרים כ"כ מהר... פצעים פתוחים מסוג שכזה בדרך כלל

למי שכבר בעניינים... כבר מתפלל... כבר נמצא עמוק בעניין... 75

מותירים צלקות בנפש... וזה מלווה את האדם עד... עד שהוא יפתח את המורסה וינקה אותה... וישתחרר ממנה...

ואכן... שוב עברה תקופה... ושוב הייתי צריך ישועה (את אותה ישועה ישנה שהייתי צריך והתפללתי וקבלתי... ומיד נלקחה ממני... אז עכשיו שוב הדרא ישועה לדוכתא...).

ושוב התחזקתי בבטחון... שוב התפללתי מעומק הלב... החיזוק כבר לא היה אותו חיזוק של פעם... התפילה כבר לא הייתה עוצמתית כמו פעם... אבל מה שכן... היא הייתה עם יותר שברון לב... עם יותר כיוון של יאוש... ו... ועם יותר אנוחה אנקה וזעקה...

ו... ושוב הגיעה הישועה! ויש לציין שגם הפעם הישועה הייתה מגמתית! היה ניכר מאוד שהיא הגיעה בעקבות התפילות... וההתחזקות בבטחון בה'... אבל הפעם? הפעם לשם שינוי... כבר לא כזה התלהבתי... פחדתי להתלהב! פחדתי לעמוד מול ישועת ה' ולהגיד הנה... הנה אלוקיני זה קיונינו לו ויושיענו... כי... כי כל הזמן צף לנגד עיני הפעם הקודמת... שכ"כ שמחתי בישועה... וכ"כ התחזקתי בבטחון... והכל התנפץ לי מול העיניים... אבל הפעם נהיה לי מחסום רגשי בלב! פחדתי לשמוח בישועת ה'... פחדתי גם להתחזק בבטחון בעקבות הישועה... מפחד שמא... שמא... התקופה הזו הייתה מאוד מבלבלת... מצד אחד: אני כ"כ שמח בישועת ה'... ואני רואה את ישועתו... מצד שני: אני מרגיש מין חסימה רגשית שלא נותנת לי להתלהב מידי! תבין: לו יצויר שבפעם הקודמת הישועה הייתה מגיעה באופן ספונטני... בלי ההתחזקות שקדמה לה... אז עכשיו הייתי רגוע... הייתי יודע שאז זה לא הגיע מתפילות... ולכן זה לא החזיק... אבל עכשיו שזה הגיע מבטחון ותפילה...

התבוננתי בעניין ואז גיליתי תובנה מאוד מאוד חשובה!

תובנה שככל הנראה לא יכולתי להגיע אליה בלי לעבור את השלב הזה:

יש תפילה ו... יש הפגנה!

כן... תתפלא לשמוע... מבחינה מסוימת יש מכנה משותף בין תפילה להפגנה... הרי מה זה הפגנה? הפגנה פירושו שאני לא מסכים עם מה שנעשה פה...

ו... ותפילה? אותו דבר... אני לא משלים את מה שנעשה פה... אני מבקש שינויים...

אז זהו! שצריך לזהר מאוד שהתפילה לא תהיה הפגנה!

וזה לא כ"כ פשוט! לפעמים גבול דק מפריד בין תפילה להפגנה!

נו... אז מה בכל זאת ההבדל בין תפילה להפגנה?

שבהפגנה אני פשוט עושה שרירים ולא מוכן לקבל משמעת! הורו לי שכך וכך המצב שלי ו... ו... וזה לא מקובל עלי... אני לא מוכן לשתף פעולה... אני לא מציית ויוצא לרחובות ומתחיל לעשות פרובוקציות... לעומת זאת תפילה...? יהודי עומד מול צרה... דבר ראשון: הוא אמור לכופף ראש ולקבל את זה... אם הקב"ה כך גזר... אז אני נכנע... מוריד ראש ומקבל את זה! אמנם מאוד קשה לי... אבל יש פה בוס שכך החליט וזהו! אני לא מפגין... אני לא מתפרע... אני מקבל את המצב הזה... למרות שזה קשה לי... עכשיו! אחרי! אחרי שהורדתי ראש... ואחרי שאני כנוע לחלקי... כעת ניתנת לי הרשות להגיש בקשה לשינוי... כעת הקב"ה נותן לי אפשרות להציג את האינטרס שלי והוא מוכן לקבל את זה ולבצע שינויים...

אני אתן לך דוגמא מהמגרש החינוכי: רב'ה בחידר אמור לעשות פעם בחודש החלפת מקומות בכיתה... עכשיו ככה: מצד אחד המורה

למי שכבר בעניינים... כבר מתפלל... כבר נמצא עמוק בעניין... 77

מעוניין שכל הילדים יהיו מרוצים וכל ילד ישב במקום שהוא היה הכי רוצה... מצד שני: סוף סוף ההחלפת מקומות צריכה להיעשות בכל אופן! נו... אז איך אפשר לקיים שניהם כאחד? אז מה שעושים זה ככה... הרב'ה מגיע לכיתה ודבר ראשון עושה! עושה החלפת מקומות! הוא מציב עובדות בשטח... מוישי ליד יענקי ושמוליק ליד שרוליק... כל ילד קם ברגע זה ממקומו ועובר למקום החדש שאני קבעתי לו... למה? ככה... כי אני אמרתי... אני פה הרב'ה... אני פה המחליט... וזהו!

עכשיו! אחרי שהחלפת המקומות נעשתה... אחרי שכולם עברו מקומות כמו ילדים ממושמצים... עכשיו מתחיל פרק ב'... עכשיו אני מוכן לשמוע הערות... אני מוכן לשינויים... אני מעוניין להשביע את רצונו של כל ילד... אבל לפני הכל! דבר ראשון תהיו ממושמצים! תקבלו את ההוראה מהבוס! ואז מה קורה בדרך כלל: תמיד מגיע הילד התורן שכבר מכיר את הרב'ה הזה והספיק לקלוט שיש לו עסק עם מורה נוח ורך שיעשה הכל כדי להשביע את רצוני... ואם ככה... אז אני לא מסכים לעבור לשבת ליד שרוליק... כי... וכי... וכי... והילד עושה הפגנה... והוא לא מוכן לזוז ממקומו! ו... ואז הרב'ה קורא למנהל... ומה המנהל אומר לילד? אתה בפרנציפ תעבור ברגע זה למקום שהרב'ה אמר לך ותשאר שם! אמנם לכל הילדים יהיה רשות לבקש מהרבה לעשות שינויים ודווקא לך לא! דווקא בגלל שלא הסכמת לעבור... ועשית הפגנות... לכן דווקא אתה תיענש ותלמד לקבל הוראות ולהיות ממושמע... ברררר? והמנהל צודק מאה אחוז... ולמה? כי זה שהרב'ה מאוד נחמד ומוכן לבוא לקראת הילדים ולעשות רצונם... זה לא בשביל שהילדים ישכחו שהרב'ה פה הוא המחליט (את כל זה אני כמובן מבין רק עכשיו... אבל אז? אני הייתי אותו ילד מרדן).

אותו סיפור כאן: אבא שבשמים כל כולו מלך רחום וחנון... וגם כשהוא עושה העברת מקומות... והוא מבצע כל מיני שינויים של"ע לא תמיד הם כ"כ "נחמדים"... - הוא עדיין מוכן לשמוע כל טענה וכל

בקשה... והוא מוכן לעשות שינויים... ולשדד מערכות ולשנות את הטבע... ויש לו סבלנות ורחמים אין קץ לעשות שינויים ב... ואף פעם זה לא מאוחר...

אבל! ברחמנות הזו יש סיכון... כי מרוב שהוא מגיע לקראתנו... ומרוב שהוא מוכן לעשות כמעט כל מה שאנחנו רוצים... אנחנו לפעמים יכולים לאבד את הצפון ולשכוח שעדיין! עדיין הוא פה הבוס! והוא המחליט! ברגע שליהודי יש קשר טוב עם אבא שבשמים... והוא מתרגל שכל מה שהוא רוצה הוא מבקש ומקבל... בשלב מסוים הוא יכול להתרגל שהכל עובד לפי החליל שלו... ואז מגיע אבא שבשמים ועושה העברת מקומות... ו... ומשהו פה לא מוצא חן בעיני... ו... ו... ורגע! אני עושה הפגנה... אני לא מסכים... מה יש? שכחתי שיש לי עסק עם בוס שצריך להיות ממושם אליו... שכחתי שהוא מחליט ואני צריך לבצע כמו ילד טוב... לפעמים... מרוב שאדם מתרגל להשיג כל דבר בתפילה ובטחון... אז בשלב מסוים התפילה שלו מגיעה בצורה של הפגנה! אני עומד מול איזושהי החלטה שהקב"ה החליט שהיא בדיוק מתאימה לי, ו... ואני לא מוכן לזה! זה לא מקובל עלי! אני לא מסכים שככה זה יהיה! אני ניגש להתפלל ואני לא כ"כ מתפלל... אני קצת... קצת תובע... יש בתפילה איזו נימה של "מה זה צריך להיות..."? נימה של הפגנה!

וזה אסור שיקרה! אסור שתפילה תגיע על תקן של הפגנה!

לכן כשאדם עומד מול איזה קושי או מצוקה מסוימת... דבר ראשון: העבודה הראשונה היא: ואהבת את ה' אלוהיך בכל מאודך... בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאוד מאוד! דבר ראשון אני מודה! מה פירוש מודה? מקבל! נכנע! מכופף ראש ומקבל את זה... ומבין שזה המצב שלי כעת! מה שנקרא בשפה המודרנית היום: "לשהות בזה!" תבין: יש בדור שלנו מושג שקוראים לו "לברוח..." אדם שעומד מול מצוקה... מרוב בהלה הוא פשוט בורח מזה... לא מוכן להכיל את זה... לא מסוגל

לשהות במצב הזה... ולהודות באמת הזו ש... אני פה! זה המקום שלי עכשיו!

אתן לך דוגמא אישית: במשך שלוש שנים מאז נישואי לא היו לי ילדים... כשאין לי ילדים זה קשה... אבל להסכים עם העובדה הזו ש... שאין לי ילדים? להסכים להצטרף לרשימה של אלו שאין להם ילדים שיתפללו עלי? **לא! לא מוכן!** ארך לי שלוש שנים להסכים להודות בזה... לשהות בזה... ולהחזיר לעצמי: כן! כעת! בשלב זה- זו המשבצת שלי! כעת אין לי ילדים... אולי בקרוב יהיו... אבל עכשיו אין! עצם ההכרה הזו שזו כעת התחנה שלי בחיים... זה ארך לי די הרבה זמן להבין... נו... מה זה משנה? מה ההבדל בין השלב שלפני שהכרתי בזה... לבין השלב שלאחר שהכרתי בזה?

ההבדל הגדול היה במנגינה של התפילה!

כל זמן שעדיין לא השלמתי עם זה שכעת אין לי ילדים... אז איך הייתה המנגינה של התפילה...? רבש"ע... ילדים... נו... ילדים... מה קורה? רבש"ע... תראה כמה זמן... נו... עבר עוד יום... נו... מה קורה? כזה סוג של תפילה זה לא כ"כ מנגינה של תפילה... זה מנגינה שנוטה יותר לכיוון ההפגנה... הגימה פה היא: מה... מה זה צריך להיות... מה קורה? נו... איפה הילדים שמגיעים לי? הלזה יקרא תפילה? זו הפגנה! זו הכרזה שרבש"ע: לא מקובל עלי המצב הזה! לא מקובלת עלי "החלפת המקומות" הזו... אני מבקש שינוי...

אבל! ביום שהשלמתי עם זה... ביום שקלטתי ש... שזה! זה המקום שלי עכ"פ כעת! כעת בימים אלו... ובחודשים אלו המשבצת שלי היא שאני שייך לקבוצת האנשים האלו שאין להם ילדים - ברגע שזה התיישב על ליבי... באותו רגע התפילה שינתה מנגינה!

עכשיו שלא תבין לא נכון... זה לא שהתפללתי אחרת... זה לא שהמילים של התפילה השתנו... התפילה נשארה אותו דבר... אבל משהו במנגינה השתנה... משהו בנימה השתנה...

הנימה של התפילה הייתה: רבש"ע... אין לי ילדים... ו... ו... ו... ואני רוצה ילדים... מאוד רוצה... אז אנא ה'... תתן לי... אתה שומע את ההבדל הקטן - הגדול במנגינה? בפעם הקודמת לא הסכמתי... מה זה צריך להיות שאין לי ילדים... נו כבר... שיהיו לי ילדים... אבל הפעם אני כבר יודע את מקומי... אני יודע שכך גזרה חכמתו יתברך... אני כבר משלים עם זה שכעת! במצב הנוכחי זה המצב... ו... ומתוך המצב הזה אני מגיע ומגיש בקשה לשינוי... זו תפילה! תפילה עם הכנעה...

אגב: צריך לדעת שברוב הפעמים אי אפשר לדלג על השלב הזה... כמעט בכל מצוקה ל"ע... יש את השלב של ההלם וההדחקה והכעס... שאדם לא מסוגל להשלים עם המצב הזה... ואז כל אחד צריך לקחת את הזמן שלו... רק מה? בתקופה הזו שבאמת האדם לא משלים עם קושי מסוים שיש לו... אז באמת צריך ליזהר בתפילה ממה שנקרא "מטיח דברים כלפי מעלה..." אדם שמתפלל בנימה של הפגנה... זה... זה לא בסדר... כמובן שכל מקרה לגופו ואין אדם נתפס בשעת צער... אבל באופן כללי יש איסור להטיח דברים כלפי מעלה...

מה שעוד חשוב לומר! שאדרבה... יש אנשים שחושבים שברגע שהם כבר יותר רגועים וקצת יותר מכילים את הבעיה ומתוך המצב הזה הם ניגשים להתפלל... הם מרגישים שהתפילה היא פחות עוצמתית... פחות חזקה... ולפעמים זה בדיוק הפוך!

כי נכון... התפילה פעם הייתה יותר חזקה... כי היתה מעורבת בה נימה של הפגנה!

הפגנה היא תמיד חזקה... אבל היא אנטי-תזה לתפילה... יתכן שדווקא הרכות הזו שכעת אתה ניגש בה לתפילה... דווקא היא התפילה היותר רצויה לפניו יתברך...

אגב: זה הפשט בגמ' שאומרת: "כל המאריך בתפילתו ומעיין בה סוף בא לידי כאב לב"... והגמ' מקשה: שמצינו במשנה בפאה שעיון תפילה זה אחד הדברים שאדם אוכל פירותיהם בעוה"ז והקרן קיימת לו לעוה"ב? משמע שעיון תפילה זה כן טוב?

עונה הגמ': יש עיון תפילה שבתפילה עצמה! **שזה טוב...** ויש עיון תפילה שלאחר התפילה שהוא מחכה נו... מתי תעשה בקשתו... שזה שלילי... **מה ההבדל?**

ההבדל הוא פשוט: לאדם יש צרה... מה עשה? הלך להתפלל... התפלל... זעק... קרע את השמים... זהו... הוא סיים את התפילה שלו... ו... והוא מחכה! הוא לא הולך! נו... מה קורה? איפה הישועה...? התפללתי... לא...? בקשתי... לא? אז נו... מה קורה פה? למה הקב"ה לא זמין? אני מחכה...

עיון תפילה מסוג שכזה זה התנהלות של הפגנה! אני לא אז מכאן עד שנותנים לי!

אז זהו שאצל הרבש"ע אסור להגיע עם הפגנות... כי הוא הבוס... ואם הוא גזר שכך וכך יהיה... יהודי צריך לכופף את הראש ולקבל את זה... להשלים עם זה... לקלוט שזה כעת המצב שלי... אחרי! אחרי המצב שלי... כעת אפשר לבקש... וכשמבקשים אפשר לבקש עם כל הלב... ועם כל הנשמה... ועם כל ה"עיון תפילה" האפשרי... אבל כשמסיימים את התפילה... לא לעמוד עם ידיים על המתנים ונו... איפה הישועה... כעת! אחרי שסיימת את התפילה... עכשיו מה שצריך לעשות זה... זה ללכת!

כן... ללכת הבייתה... להמשיך את החיים הלאה... ו... ולתת לישועה להגיע לא הרגע! דווקא לא הרגע! למה לא הרגע? כי יפה מאוד... אתה התפללת... עכשיו בעזה"ש הקב"ה יקבל תפילתך ויושיע אותך... אבל אתה? אתה מצידך! צריך להמשיך לקבל את הגזירה... אתה צריך להמשיך לבטא שנכון... בקשתי לביטול הגזירה... התחננתי לשינוי המצב... אבל אני עדיין יהודי ובתור יהודי אני מכופף את הראש מול הגזירה גם לפני שהיא השתנתה לטובה...

כן! זו עבודה בפני עצמה בסוגיית התפילה... זו עבודה שלא כ"כ יודעים אותה...

יהודי עומד ומתפלל וקורע את השמים... בכה שעה ארוכה... והזיל דמעות כמים... זהו! הוא סיים את התפילה... מה עכשיו? מה העבודה עכשיו?

עכשיו צריך להרים טלפון הבייתה... הלו... כמה עגבניות לקנות... וכמה לחם... הלאה! להמשיך את החיים... לא להתקע פה! כעת העבודה היא להמשיך... להבין שאני עשיתי את שלי... ואני מקווה מאוד שהקב"ה ישמע תפילתי... אבל אני מצידי כעת צריך להמשיך את החיים... מתוך הבנה שאני מכופף את ראשי ומקבל את גזירתו יתברך... כולי תקווה לשינוי טוב.

כעת במאמר מוסגר: חשוב להדגיש: שיש! יש כזו תפילה שהיא בבחינת הפגנה! רק היא נשק מאוד מסוכן... לתפילה הזו קוראים: מטיח דברים כלפי מעלה... אין איסור רשמי להטיח דברים כלפי מעלה... זה פשוט נשק בלתי קונבנציונלי... או שזה מתקבל ברחמים ואז הישועה היא גדולה מאוד... או שזה לא מתקבל ואז החורבן הוא גדול... היו מגדולי האומה היהודית שלקחו את הסיכון... היו כאלו שהתקבלה תפילתם והיו כאלו שלא... חנה הטיחה דברים כלפי מעלה והתקבלה תפילתה, משה

רבינו ויהושע ואלהיו הנביא... כל אחד בשעתו הטיחו דברים כלפי מעלה ונתקבלה תפילתם... אבל היו כאלו שניזוקו מזה... מה שברור: שאין היתר להטיח דברים כלפי מעלה, אלא רק! ואך ורק כשהתפילה היא כבוד שמים! כשעומד אדם גדול שהאינטרס של כבוד שמים זה האינטרס שלו... הוא מסוגל להגיע ולתבוע את ישועתם של ישראל לא מהמקום של עם ישראל... אלא מהמקום של כבוד שמים... כך היה אצל חנה שכתוב "ותתפלל על ה'..." ואומר הנפש החיים: שהכח העצום של התפילה שלה היה שכ"כ הפריע לה כבוד שמים שנחסר כתוצאה ממה יאמרו הבריות שעדיין לא הגיעה ישועתה... האכפתיות הזו איפשרה לה לפנות מהמקום של השמים... ולתבוע: אני רוצה ישועה מהמקום של כבוד שמים... ואצלה התפילה התקבלה... אבל לא תמיד... בשורה תחתונה: לא כדאי להשתמש בהפגנות...

התפללתי כמה פעמים... ו... ולא זז כלום... אני מאוכזב...

שמע סיפור: עברה עלי תקופה עם בעיה רפואית מסוימת... יום אחד החלטתי שאני מתחיל להתפלל ולהתפלל בכל הכח עד שאושע... ואכן התפללתי והתפללתי והתפללתי עד ש-די... בשלב מסוים התעייפתי מלהתפלל... ועשיתי פסק זמן מהתפילה... עכ"פ על הנושא הזה...

עכשיו במקביל! במקביל לתפילות... היה גם רופא מסוים שהחלטתי שאני הולך אליו... והלכתי אליו והלכתי... ושוב הלכתי... עד ש-די! בשלב מסוים התעייפתי מללכת אליו... עשיתי פסק זמן והפסקתי ללכת אליו... זאת אומרת: סליחה על ההשוואה... אבל בשני המקומות התעייפתי! התעייפתי מלהתפלל והתעייפתי מללכת לרופא!

אבל! לא נעים לי להודות... אבל היה הבדל גדול בין שני סוגי העייפויות!

ההבדל הוא: שמהתפילה... תוך שבועיים כבר התעייפתי! ואילו מהרופא...? רק אחרי חצי שנה התעייפתי! ארך לי חצי שנה עד שהתעייפתי! זאת אומרת: מהתפילה התעייפתי הרבה יותר מהר מאשר הרופא... נחש מה ההבדל?

ההבדל הוא מאוד טכני ופשוט: פשוט את התפילה פגשתי שלוש פעמים ביום! ואילו את הרופא פגשתי רק פעם אחת בשבוע! הבנת מה פה ההבדל? הכי פשוט בעולם: ברגע שאני מתפלל שלוש פעמים ביום ו... ו... ולא רואה ישועה! המשמעות היא ששלוש פעמים ביום אני נתקל באכזבה! שלוש פעמים ביום אני נפגש עם תפילה שלכאורה לא! לא מתקבלת... נו... אז כמה... כמה אני יכול לעמוד מול אכזבות ולא להתעייף? כמה? לכן תוך שבועיים התעייפתי (אגב, שבועיים של תפילות זה יותר משלושים תפילות לפי חשבון של שלוש פעמים ביום כפול 14) לעומת זאת אצל הרופא? רק פעם בשבוע נפגשתי עם אכזבה ממנו! אז נו... פעם אחת

התפללתי כמה פעמים... ו... ולא זז כלום... אני מאוכזב... 85

בלבד... ואז עוד פעם... ועוד פעם... ממילא רק אחרי חצי שנה התעייפתי ממנו... הבנת את הנקודה?

לצורך העניין אני אביא עוד דוגמא: אשה מחפשת עבודה... במשך חודש ימים היא שלחה פקסים לחמשה מקומות עבודה... אם אף אחד לא יקבל אותה - כמה אכזבות נכונות לה? חמש! חמשה מקומות ניסיתי... וחמשה מקומות השיבו פני ריקם... אבל במקביל! היא החליטה גם לתפוס חיוזק בתפילה... נו... היא התפללה במשך חודש ימים על הנושא ועדיין לא הגיעה העבודה המיוחלת... נו... כמה אכזבות יש לה? תכפיל שלוש תפילות כפול 26 ימי החול... יצא לך 84! 84 אכזבות! אתה קולט מה קרה פה?

יש לה אכזבה גם מהפקסים שהיא שלחה... וגם אכזבה מהתפילה... רק ההבדל הוא: שהאכזבה שלה מהפקסים מסתכמת בחמש אכזבות! והאכזבה מהתפילה מסתכמת ב-84 אכזבות...

נו... הלאה... הגיע חודש הבא... והיא החליטה להמשיך... להמשיך להשקיע בתפילה... ובמקביל להמשיך להשקיע בשליחת קורות חיים... ו... ואכן היא המשיכה בתפילה מספר 85... ו... ובשליחת פקס מספר שש ואז! בשעה טובה ומוצלחת הגיעה הישועה... היא קיבלה תשובה חיובית... קבלו אותה במקום טוב... תנאים טובים... עושר ואושר... בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות...

עכשיו כעת... במבט לאחור... כשתשאל השאלה: מאיפה הגיעה הישועה? האם מהתפילה שהתפללתי או מקורות החיים ששלחתי? נו... תחליט! מה השכל הישר אומר? מה יותר סביר? מה יותר הגיוני?

ההגיון הפשוט אומר: שהישועה הגיעה כתוצאה מהפקס הששי שנשלח ולא מתפילה מספר 85!

ולמה? סוף סוף בקורות חיים מדובר בהצלחה של אחד מתוך שש! ואילו בתפילה... מדובר בהצלחה של אחד מתוך 85... נו... כשעומדים

לפנינו כאלו נתונים... אז יש דבר כזה שקוראים לו אינדיקציה יש מכלול של נתונים ומספרים שברגע שמשכללים אותם ביחד יוצא סבירות הגיונית מסוימת וממילא למה לחשוב שמתוך 84 תפילות שלא התקבלו... בדיוק התפילה הזו התקבלה... **בו בזמן** שבייחס לקורות החיים... רק חמשה פקסים שלחנו... והפקס הששי התקבל... לא הגיוני?

כאן טמונה אחת מהסיבות ההכרחיות מדוע התפילה צריכה כל הזמן חיזוק!

והכי הכי: כאן טמונה פעולת ההסחה המשוכללת ביותר... שלא מאפשרת לנו לראות עד כמה התפילה עוזרת לנו בחיים... תבין: אני פה בחיבור זה... עובד קשה לשכנע את הקורא (**ואולי גם אותי**) שתפילה מתקבלת... שתפילה פועלת... שרואים תוצאות בשטח... למה? למה על כל דבר אחר לא צריך כ"כ הרבה חומר הסברה? למה כל אמצעי הרפואות וההשתדלות למיניהם שאנחנו עושים... אנחנו מאמינים בזה בלי שיצטרכו כ"כ הרבה להוכיח לנו... **בו בזמן** שתפילה! תפילה צריכה כל הזמן חיזוק... אם לא תחזק אתה תשכח שהיא פועלת... הנה ההההנקודה!

כי את התפילה אנחנו פוגשים הרבה יותר פעמים מאשר כל השתדלות אחרת! וממילא! מטבע הדברים... נוצר מצב שמהתפילה אנחנו באמת הרבה יותר מתאכזבים מאשר מכל השתדלות אחרת!

וזו גם הסיבה! שהרבה מאוד פעמים... למרות שהתפללנו... ולמרות שהתפילה כבר התקבלה... אנחנו עדיין! עדיין מתעקשים לייחס באופן טבעי את ההצלחה הגדולה להשתדלויות אחרות שעשינו... כי סוף סוף פגשנו אותם פחות מהתפילה! וממילא (**נדמה לנו ש-**) פחות יצא לנו להתאכזב מהם... וממילא המושכל ראשון נוטה לייחס אליהם את הישועה... הבנת מה אמרתי?

בוא נקרא לזה בשפה יותר בוטה... על כל תפילה שכן התקבלה! אנחנו נפגשנו עם עשר תפילות שלא התקבלו! אז גם כשבסופו של דבר

התפללתי כמה פעמים... ו... ולא זז כלום... אני מאוכזב... 87

התפילה התקבלה... עדיין הרושם שנושאר הוא התפילות שלא התקבלו... סוף סוף כמויות התפילות שלא התקבלו הם הרבה יותר מאלו שכן התקבלו (בו בזמן שבחובת ההשתדלות בדרך כלל הפערים הם הרבה פחות גדולים כפי שהארכת... אני מקווה שהבנת).

בקיצור: מכל מה שכתבתי פה... מה יוצא? יוצא שבאיזשהו מקום דווקא בגלל שאנחנו מתפללים כ"כ הרבה... דווקא שאנחנו מתפללים כל יום ועוד שלוש פעמים ביום... לכאורה זה עומד לנו לרועץ חלילה... זה עצמו גורם לנו שאנחנו הרבה פחות מרגישים את ההשפעה של התפילה... אה...?

במילים אחרות: לו יצויר שהיינו מתפללים רק פעם בשבועיים היינו הרבה יותר מרגישים את התפילה והרבה יותר שמים לב לישועות שיצאו לנו ממנה... מאשר המצב כעת שאנחנו נפגשים איתה שלוש פעמים ביום... אה...? לא ככה?

אם ככה: נשאלת השאלה: באמת למה?

באמת למה אנחנו מתפללים כ"כ הרבה? למה צריך להיפגש עם התפילה שלוש פעמים ביום? אולי באמת היה כדאי יותר להתפלל רק פעם בשבוע... ו... ואז! אז היה יכול להתפתח איזשהו מעקב אחרי התועלת שיש לנו מהתפילה (ש... ש... ששמתי לב... שבאמת כל השבוע לא ירד גשם... אבל בסוף השבוע כשהגעתי לתפילה החד שבועית בבית הכנסת... באמת מיד אח"כ ירד גשם... הנה... אני רואה שהתפילה באמת עוזרת... לעומת זאת: כעת שאנחנו מתפללים שלוש פעמים ביום... מתי שכבר כן ירד גשם... קשה לנו לייחס את זה לתפילה שהתפללנו היום... כי גם כשלא ירד גשם התפללנו באותו יום, ודו"ק) למה אנחנו מתפללים שלוש פעמים ביום?

אז זהו! שכאן עלינו על ההנהקודה! נקודה מאוד מאוד מהותית בתפילה! תקשיב טוב טוב למשפטים הבאים. מדובר בניפוץ מיתוס

מאוד מוכר ומטעה שכמעט כולנו טועים בו... וזו טעות שמי שטועה בה הוא לא נכנס בשער של התפילה! הוא אפילו לא התחיל להתפלל... אז נא לקחת את הדברים לתשומת הלב: הרי כך:

יש הבדל בין חובת ההשתדלות לבין התפילה!

חובת השתדלות זה סוג של חובה... סוג של ציווי... שככה צריך לעשות... תעשה ותצא ידי חובה... אבל תפילה זה לא משהו שצריך לעשות אותו... אלא זו מערכת יחסים שצריך לבנות אותה!

אם אתה רוצה שהרופא יעזור לך... לך אליו פעם בשבוע... פעמיים בחודש... עשר פעמים בשנה וזהו... הבנו את העניין... כי זה חובה... משהו שצריך לעשות אותו... עשית אותו? יופי... זהו... יצאת ידי חובה... אין יותר קשר בין מה שהשתדלת לבין התוצאות המיוחלות.

אבל תפילה? זו לא השתדלות... תפילה זה בניה של מערכת יחסים! ובניית מערכת יחסים נבנית משלב אחרי שלב... ממפגש ועוד מפגש ועוד מפגש... שבמפגשים האלו אתה לא אמור בהכרח לירות את הבקשה שלך ולהמשיך הלאה... אלא אתה רוקם כעת מערכת יחסים עם כל יכול! ואז כתוצאה מהקשר שמתרקם ביניכם... ממילא! אתה כבר בפנים ואז אפשר לבקש מה שרוצים... או אפילו יותר מזה... ברגע שאתה כבר בפנים... אז אתה אפילו לא צריך לבקש... הישועה כבר מגיעה מאליה...

וכאן מתחילה הטעות הגדולה!

כשאנחנו מתפללים... אנחנו ניגשים לתפילה כמו שאנחנו ניגשים לרופא... אז כמו שכשאנחנו ניגשים לרופא... אנו תקווה שהוא יעזור לנו... וחובת ההשתדלות הזו תעשה פרי... ו... והנה היא לא הניבה את התוצאות... מה התגובה שלנו? אכזבה! החמצה! ממילא: אותו דבר אנחנו מרגישים בתפילה... הגעתי לבורא עולם... בקשתי ממנו... התפללתי... קיויתי שהוא יעזור לי... גמרתי להתפלל... נו... איפה... מה התגובה שלי? אכזבה! החמצה!

לא! לא אדוני! אם אתה ניגש לבורא עולם כמו שאתה ניגש לרופא... אז באמת אין טעם לגשת אליו שלוש פעמים ביום! כי כמו שלרופא אתה מבין לבד שזה לא לעניין להטריד אותו שלוש פעמים ביום... אני חושב שגם הזקנים הכי נודניקים בקופת חולים לא מגיעים בתדירות של שלוש פעמים ביום לרופא... יש גבול לכל נודניקות... אז זהו זה! שאם אתה באמת חושב שאתה מגיע לבורא עולם בשביל ש... נו... תביא מרשם... תעזור לי... אז באמת אין טעם להתפלל יותר מפעם בשבוע! אין שום עניין להטריד כביכול את בורא עולם שלוש פעמים ביום! זה כמעט על גבול החוצפה...

אז זהו שלא! לבורא עולם אנחנו לא מגיעים עם מסמכים רפואיים... קדימה... תעזור לי... לא! ממש לא! לבורא עולם אנחנו מגיעים מתוך נכונות ליצור קשר... ויצירת הקשר הזו... היא היא שתביא לי בסופו של דבר את הישועה! ואם ככה... אז כבר עכשיו... כבר בתפילה הראשונה שהתפללתי כבר עכשיו התחלנו להתקדם! התפילה כבר התקבלה! במה היא התקבלה? בזה שנוצר איזה מרקם קטן של קשר... כי טוב: המטרה שלי בשלב זה זה לא הישועה אלא מרקם הייחסים... ומרקם הייחסים באמת התחיל להתרחש פה... אפשר לסכם את הפגישה כחיובית! בתפילה הבאה כבר מתעבה הקשר (אתה מוזמן לנסות... זה ממש מורגש...) ומכל תפילה אני יוצא עוד יותר קשור... עוד יותר מחובר... עוד יותר נושא עיניים... עוד יותר תליתי... אני כל הזמן מתקדם!

בדיוק ההיפך ממה שהגדרתי מקודם... מקודם תיארתי את זה... שעל כל תפילה נוספת אני שוב פעם פוגש את האכזבה... ואם כך אז באמת כל תפילה מרחיקה אותי יותר... כל תפילה נוספת מעמידה אותי מול עוד שכבה של אכזבה... **חלילה וחס! ככה זה אצל הרופא!** אבל אצל בורא עולם זה בנוי ההיפך לגמרי! כל תפילה מקשרת אותי אליו יותר ויותר... ו... וכשאני אגיע לרמה מספקת של קשר... אז תגיעה הישועה... זה עולם אחר לגמרי! זו הרגשה אחרת לגמרי...

אתה יודע מה? לצורך העניין... אני אתן לך דוגמא לא מוצלחת... אבל רק לשבר את האוזן... בארץ ישראל יש מחזיקי תורה גדולים מאוד שנוסעים לחו"ל לגייס כספים... והם מצליחים לגייס המון המון כסף... מהו סוד ההצלחה שלהם? לך תברר איך עובדים כללי המשחק... אם הרב סורוצקין מגיע לנדיב ומתחיל לספר לו על כל הכוללים ועל ההחזקת תורה... אם הנדיב מוציא פנקס צ'קים ללא אומר ודברים ונותן לו במקום סכום של כמה עשרות אלפי שקלים... הוא יוצא משם מאוכזב! הפגישה נכשלה! ולמה? כי הוא התייחס אלי כמו שנורר... הוציא כסף ושלח אותי... זה לא נקרא להצליח... מה נקרא להצליח? כשהרב סורוצקין מתיישב מול הנדיב... והם מתחילים להעלות נוסטלגיות על העיר טלז... ועל כל הקדושים שהיו גרים שם... ואז הנדיב מתחיל להיחשף רגשית והקול שלו מתחיל לרעוד ואז הוא מספר על אבא שלו שהיה מסתובב שם... והנה התמונה של הבית שלהם מאירופה שלפני המלחמה... וכו' וכו' וכו'... וזהו! הסתיימה הפגישה... שקל בודד לא הונח על השולחן... לא פנקס צ'קים ואפילו לא התחייבות לעתיד... כלום... הרב סורוצקין יוצא מהפגישה הזו בסיפוק גדול ומציין זו הייתה פגישה מצויינת! ולמה? בפגישה הזו יצרנו קשר! חיברתי אותו למוסדות שלנו... נהיינו ידידים... אני כבר לא השנורר של המוסדות שצריך להוציא לי פנקס צ'קים ולהפטר ממני... הוא כבר נהיה חלק מהעניין... זו העיר טלז שלו... זה המוסדות שלו... בפגישה הבאה אני שוב אגיע... ושוב לא נדבר על כסף... ובפגישה שלישית אני מאמין שהבנתי שמונה קומות יגיע כבר מיזמת! זה כבר לא יגיע מהפניה שלי... זה נקרא הצלחה! אז כמובן שחלילה להשוות טקטיקות של מגבית ולקחת את זה למקום של התפילה... אבל קח את הרעיון של הדברים... אנחנו לא עסוקים בלמשוך ישועות! אנחנו עסוקים ביצירת קשר, והקשר בע"ה יניב את הישועה... ולכן! אם תשים לב תמיד כשמתפללים על איזה צרה... מה עושים? אומרים תהילים... מה הקשר תהילים? יש פה משהו נקודתי שאנחנו צריכים להתפלל עליו? אז מה

הקשר להגיד עכשיו פסוקים שדוד המלך מודה לה' שהושיע אותו מהאויבים שלו... מה זה קשור למקרה שלנו?

הנה התשובה: אנחנו לא ניגשים לקב"ה כמו שניגשים לפקיד בבנק! אנחנו לא מגישים בקשה... עם תאריך... ועם מספר זהות וחתימת הלקוח... אנחנו ניגשים ליצור קשר... ש... ש... שהקשר הזה יניב לנו את הישועה (כאן כבר המקום של כל אחד ברמת הקשר שלו לקב"ה... כמה הוא מציב את הנקודה האינטרסנטית שלו ותו לא... ועד כמה הוא באמת מעוניין בקשר... רק הוא משתמש עם המשאלה הזו כמקפצה... אבל זה לא משנה... הקב"ה מוכן ליצור איתנו קשר גם כשעומד מאחוריו נטו צורך אינטרסנטי... על מנת כן... בשביל זה התפילה הזו נקראת בשם חיי שעה... כמובן שיש תפילה הרבה יותר מרוממת שהיא לא חיי שעה אבל לא זה הנושא שלנו כעת).

אם נבין את הנקודה הזו... כל מערכת התפילה שלנו תשתנה!

אתה צריך ישועה? אל תגש לקב"ה כמו מכונת ירייה... אני רוצה ככה וככה וככה... ו... ונו... איפה...

אם ככה תגש לתפילה... היא גם תהיה תפילה מאוד חלשה... והיא גם מועדת להיות רצופת אכזבות כי מכל תפילה כזו שתגמר והישועה לא תגיע ביציאה מבית הכנסת... אתה תחוש החמצה! שלמה המלך התפלל תפילה מיוחדת על הגוים שיגיעו להתפלל לקב"ה... שהם יענו באותו רגע... כי... כי הם באמת חסרי סבלנות... הם באמת ניגשים לקב"ה כמו שיהודי ניגש לרופא... ואם הקב"ה לא יענה אותם תיכף ומיד... יהיה פה חילול ה'! לכן שלמה המלך התפלל שלגוי הקב"ה יענה מיד... אבל ליהודי?

יהודי מגיע להתפלל מתוך רצון ליצור קשר עם אבא שלו! אבא גדול שכל המפתחות וכל השיברים נמצאים בידיים שלו... ממילא ליהודי מותר להתפלל קצת... מותר ליצור קשר קצת... לשלמה המלך לא דחוף שליהודי תגיע הישועה מיד... אדרבה... בריא לו ליצור קשר עם הקב"ה

רק לשם הקשר עצמו... זה מאוד בריא... זה יכול לחסוך המון מתחים וחיים קשים... ו... ו... והכי הכי... זה אמצעי שדרכו אנחנו חיים את החיים האמיתיים שלנו ועושים את תפקידנו בעולם...

זכור: אם התפללת... והרגשת אחרי התפילה החמצה שהיא לא התקבלה... זה סימן שאתה לא בכיוון הנכון! התבלבלת! כנראה שכחת את המטרה הנקודתית של התפילה... תקרא שוב מאמר זה ותחכה לתפילה הבאה... ואז תגש לקב"ה כמו אחד שרוצה ליצור איתו קשר... והנה... כעת המפגש הראשון... סיים את הפגישה הראשונה וציין לעצמך האם היא הייתה מוצלחת... או יש מה לשפר בריכוז בכוונה (או אפילו בהלכות תפילה... כן... יש הלכות תפילה) ומכאן ואילך בכל תפילה אנחנו מעבים ומעצימים את הקשר הזה יותר ויותר... בהצלחה! הישועות מובטחות! למען יחלצון ידיך...

אבא... כרחם אב על בנים כן תרחם...

יש סיפור שהנשים לא כ"כ אוהבות לשמוע אותו... הסיפור הזה כתוב באחד המדרשים הפחות מוכרים... **הסיפור הוא כך:** יואב בן צרויה היה שר הצבא של דוד המלך... והנה יואב קרא בספר תהילים (ק"ג) את הפסוק: "**כרחם אב** על בנים רחם ה' על יראיו..." ליואב הפריע למה דוד נקט דווקא "**כרחם אב**" על בנים... הרי לכאורה אמא הרבה יותר מרחמת על הבנים? היה צריך לכתוב "**כרחם אם** על בנים? אבל דוד בכל זאת התעקש שרחמי אב על הבנים **גדולים יותר** מרחמי אם על בנים...

יואב בן צרויה החליט לעשות ניסיון... הוא הלך למשפחה מסכנה מאוד... שהיו להם עשרה ילדים גוועים ברעב... האבא היה כבר יהודי מבוגר וקשה יום... מידי בוקר הוא היה הולך לחטוב עצים... והאמא הייתה נשארת לבד עם עשרת הילדים... ובלילה האבא היה מגיע עם ככר לחם! מתיישב בראש השולחן וחותר עשר פרוסות! לכל ילד פרוסה אחת... כך היה מנהגו... וזה היה מנת המזון היומית לכל המשפחה הגדולה והעניה הזו... רחמנות...

בוקר אחד הגיע יואב והמתין בסבלנות שהאבא יצא מהבית וילך לעבודה... ואז הוא ניגש לאמא והציע לה הצעה מפתה: תראי... הילדים פה כולם גוועים מרעב... כולם בלאו הכי סובלים... בלאו הכי רועדים מקור... יש לי רעיון: תמכרי לי בן אחד! רק אחד! אני אשלם סכום כסף גדול מאוד... כדי שתהיה לכם אפשרות מכאן ואילך להאכיל את כל הילדים לשובע ולהלביש אותם כהוגן... **לא כדאי?** במקום שכולם ירעבו ללחם... והיו מסכנים... בואי תביאי לי אחד... שבלאו הכי הוא מסכן כמו כולם... וברגע שתתני לי אותו... לפחות לכולם תגיעה הרווחה... ורק הוא ישאר מסכן... לא כדאי?

האשה חשבה וחשבה וחשבה... עשתה שיקול הגיוני! חשבון מתמטי של אחד ועוד אחד... הרי מה יותר גרוע מילד **אחד** שסובל? **עשרה** ילדים

שסובלים... אם ככה: עדיף שאחד ימשיך לסבול (רק ימשיך לא יתחיל חלילה...) מאשר שכל עשרת הילדים יסבלו... והיא החליטה ש... בסיידר... העיסקה יצאה לדרך... יואב בן צרויה לקח את אחד הילדים והלך איתו לדרכו והשאיר שם סכום עתק שממנו יוכלו המשפחה מכאן ואילך להתפרנס בכבוד...

הגיע הערב! אותו יהודי עני חזר הבייתה עם הככר לחם... וכהרגלו פרס עשר פרוסות ונתן לכל ילד... ו... ו... והנה פרוסה אחת נשארה לו בידיים... שאל אותו יהודי את אשתו: איפה מוישלה שלנו...? בהתחלה היא התחמקה... ובסופו של דבר לא הייתה לה ברירה והיא גילתה לו את כל הסיפור... את השיקולים... וכדאי... ותשמע... בלאו הכי כולם סובלים... בלאו הכי הילדות שלו עשוקה... אז לא כדאי שלפחות נמכור אותו ואז יהיו כמה גרושים ושאר הילדים לכה"פ ישארו לפליטה וכו' וכו'...

אותו זמן קם בבעתה! לקח חרב! ורץ כל עוד נשמתו בו וחיפש את יואב בן צרויה... והנה, הוא מצא את יואב אוחז בבנו... ניגש אותו זקן ליואב ואמר לו: תקשיב טוב: אני אבא של הילד הזה! והילד שלי יוצא ברגע הזה מהידיים שלך! ולא? או שאני הורג אותך בחרב הזה או שאתה הורג אותי! מה שברור: הילד בשניה הזו יוצא מהידיים שלך... ברגע שראה יואב בן צרויה את הרחמים של האבא על בנו למול האמא... נענה ואמר: כעת אני מבין למה דוד המלך נקט דווקא: "כרחם אב על בנים" ולא כרחם אם על בנים... כעת אני רואה שהאבא באמת מרחם על הבנים יותר מהאמא...

מה באמת הפשט בסיפור הזה? הרי עד כמה שכולנו יודעים ורואים האמא בדרך כלל מרחמת על בניה יותר מהאבא... אז במה זה מתבטא בכל זאת שהאבא מרחם יותר! יותר מהאמא?

אז תרשה לי להסביר מהלך עמוק מאוד... שאולי זה הפשט בסיפור הזה:

הרי כך: כולנו יודעים שהאיש במהותו **הוא נותן!** ואשה במהותה היא **מקבלת!** ואכן איש ואשה שנישאו בשעטו"מ... והאיש באמת נתן! והאשה באמת קיבלה! וככה הם חיו שנה שנתים שלוש באושר ועושר כשהאיש מתבצר בעמדת הנותן והאשה מתמקמת במקום המקבל שבה... כל זה היה טוב עד שיום אחד בהיר נולד להם ילד... **באותו רגע מתרחשת מהפכה מהותית באשה!** האשה שעד היום הייתה על תקן של מקבל פתאום היא נהפכת בבת אחת לנותן בייחס לילד... היא מאכילה משקה ודואגת ומעניקה לילד שלה את כל כולה... **אצלה קרתה פה מהפכה של ממש!** אבל האיש? אצל האיש קרתה מהפכה? לא! האיש תמיד היה על תקן של נותן! האיש במהותו הוא נותן! גם לפני שהילד נולד הוא היה בגדר נותן במהותו, ממילא: ברגע שהוא נהיה אבא לא התחדש אצלו משהו חדש... רק האישה... שבמהותה היא מקבלת... אצלה ברגע שנולד לה ילד היא נהפכת לאמא...

זאת אומרת כך: **אבא - במהותו הוא אבהי!** אבל אמא... מה עושה אותה אמהית? הילד! ילד שנולד הוא זה שהופך את האשה מאשה - **לאמא!** ממקבל לנותן... הבנת את עומק הדברים? עד כאן ברור?

וממילא: איפה זה מגיע לידי ביטוי? שאצל אמא... כל ילד נוסף מעצים אצלה את האמא שבה... האשה עושה **שטייגן** באימהות שלה... על כל ילד נוסף היא מוצפת ברגשות אמהות יותר ויותר... ולמה? כי... כי טוב! היות והאשה מצד מהותה היא מקבל! ומי עשה אותה נותן? הילד! אז כל ילד מגביר ומעצים אצלה את המקום הנותן שבה!

אבל האיש שמצד הטבע המהותי שבו הוא אבא! ולא הילדים הם אלו שעשו אותו אבא... ממילא תחושת האבהות שבו לא בהכרח מתעצמת

בהתאם לילדים... כי הרגש האבתי שלו לא מגיע מהם... זה מגיע ממנו בעצמו!

זה בדיוק מה שקרה עם יואב בן צרויה... כשהוא עמד מול אותה אמא חסרת אונים... שמתקבצים סביבה עשרה ילדים רעבים... סובלים... רועדים מקור... האמא הזו הייתה מאוד מאוד רוצה לתת... להעניק... לדאוג לילדים שלה... אבל אין... אין לאל ידיה... ברגע שאמא מרגישה שהיא לא יכולה לתת לילדים שלה... היא מרגישה שהיא לא אמא! זו הרגשה של פשיטת רגל אמהית! כי היות וסיכמנו שכח האמהות שבה מגיע רק! רק מחמת זה שהיא נותנת ומעניקה לילדים שלה... אז ברגע שנבצר ממנה לתת ולהעניק... אז... אז אני לא אמא! איבדתי את האמהות שלי רח"ל! בנקודה הרגישה הזו נגע יואב בן צרויה... הוא ניגש לאותה אמא ואמר לה... תראי... אין לך מה להאכיל את הילדים... אין לך אפילו שמיכה חמה לכסות אותם בלילה... זאת אומרת: במצב הזה את לא אמא! אם בלאו הכי את כבר לא משמשת בתור אמא... אז בואי... בוא נעשה עסקה... במקום להיות לא אמא לעשרה ילדים... בואי תקריבי ילד אחד... ואז תהיי כן אמא לכל הפחות לתשעת הילדים הנותרים! והאישה הסכימה... ולמה היא הסכימה? וכי איפה ראינו שאשה מסוגלת ככה לוותר על ילד? אז זהו שלא! אמא לעולם לא תוותר על ילד! רק כאן? כאן היא הרגישה שהיא כבר לא אמא! ברגע שהיא לא אמא... כאן היא כבר פתוחה לעשות שיקולים קרים ושכליים (שבימים כתקנם לב אמיתי של אמא לא מסוגל לעולם להעלות כזו אופציה על השולחן...).

ואז! ברגע שהגיע תורו של האבא... והאבא חזר הבייתה... וגילה שילד אחד חסר לו... האבא לא הסכים בשום פנים ואופן לסבול את האפשרות הזו! ולמה? כי האבא הוא אבא במהות! לא הנתינה וההעניקה עושות אותו אבא... אלא הוא במהותו אבא! וממילא: אצלו האבהות שלו לא ניתנת לשינויים... המהות האבהית שלו לא מושפעת משום גורם חיצוני... הרגש האבתי שבו קיים בכל מצב! אבא זה אבא בעצם!

האבהות שלו לעולם לא נסדקת... ולא מושפעת מהנתינה לא לטוב ולא למוטב... ולכן האבא לא יכול היה לסבול אפשרות כזו גם במצב הדחוק כ"כ... גם כשהאמהות של האמא נשברה... אצל האבא זה נשאר בעינו. והוא היה מוכן למסור נפש להציל את בנו.

אגב: סליחה על השאלה: תכל'ס... שורה תחתונה: מי היה צודק מבין שני ההורים? מי היה הגיוני יותר? מי הפעיל שיקול דעת יותר ריאלי ומפוכח? בוא נשאל כך: לו יצוייר שזה היה שייך לשאלה של דעת תורה יבשה ועניינית... מי מבין ההורים היה יותר צודק? ברור שהאמא. האמא פה הפעילה שיקול דעת הרבה יותר הגיוני מאשר האבא... תחשוב: מה יותר גרוע מילד אחד רעב? עשרה ילדים רעבים... נו... יש לי פה עשרה ילדים רעבים... אם לא נעשה כלום הם ישארו רעבים... ויש לנו אפשרות להקריב אחד שהוא בלאו הכי היה נשאר רעב... ונרויח שלכה"פ כולם יהיו שבעים... זה שיקול הכי פשוט בעולם!

מי שפה לא הגיוני זה האבא! האבא נהג כאן בלי הגיון!

תבין: אבא שיש לו שני ילדים בבית תקועים בשידוכים... מה זה? צרה! והנה... ב"ה... בשעה טובה ומוצלחת אחד התחתן והשני נשאר תקוע... נו... מה זה? לכאורה חצי צרה... נכון? התרגיל במחשבון קובע: שאם שנים זה צרה... אז אחד זה חצי צרה... לא נראה לך? אז זהו שלא! ממש לא! בניגוד לכל הגיון נורמלי... אצל האבא לא השתנה כעת משהו מהותי! מבחינת העגמת נפש שיש לו מילד אחד תקוע בשידוכים זה לא שונה בהרבה משני ילדים תקועים בשידוכים... זה הגיוני? בשכל האנושי זה מתקבל? לא!

אז זהו! שזה לב של אבא! בלב של אבא אין הגיון! דאגה ורחמים של אב לבנו זה משהו גדול מידי... גדול מהשכל... גדול מכל שיקול...^ח

^ח בשביל שיהיה "מעניין" ביססתי את דברי על המעשה הזה ביואב בן צרויה, אבל למען האמת היסוד הזה כבר מוכח מיניה וביה מפסוקים מפורשים בתורה: את אותה תופעה אנחנו פוגשים אצל יעקב אבינו... בפרשת וישלח...

כשיעקב אבינו חשש מהמפגש עם עשיו... מה הוא עשה??? ויחץ את העם לשתי מחנות... אם יבא עשיו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה... יעקב ברגעים אלו מפעיל שיקול דעת קר של מנהיג!!! נדרש מאיתו כעת להיות ריאלי ולקחת בחשבון... שיתכן ואם חלילה יהרגו חצי... אז לפחות החצי השני ישאר... עד כאן ברור???

והנה!!! בפרשה הבאה... פרשת וישב... יוסף!!! אחד מהבנים של יעקב טרופ טורף... ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו וימאן להתנחם... כי ארד אל בני אבלי שאולה... זהו... נגמר... אם יוסף איננו אז אין כככלום... אני יורד לשאול... ויבך אותו אביו... אף אחד לא הצליח להזיז משהו בדאבון נפש של יעקב... כל המשפחה המורחבת הגיעו למפגש משפחתי סביב שולחן אחד גדול כדי שסבא ישראל יראה את כל הבנים והנכדים האהובים וזה יזיז לו משהו... ינחם אותו קצת... ושום דבר!!! אין על מה לדבר!!! כי ארד אל בני אבלי שאולה... אבינו יעקב: שאלה לנו אליך... לפני שבוע... בפרשת וישלח ידעת לחצות!!! ידעת לקחת בחשבון שאם עשיו חלילה יהרג חצי... אז החצי השני ישאר לפליטה... לכה"פ ישאר החצי השני ונתנחם בו... זאת אומרת: אתה יודע לקחת בחשבון שאם נשאר משהו לפליטה - זו נחמה... והנה... כעת מגיעה שעת המעשה... ובן אחד שלך טרופ טורף... נכון... עצוב מאוד... אבל עדיין!!! מה עם "והיה המחנה הנשאר לפליטה"??? ראה... כל המשפחה נמצאת פה... אז למה אתה לא מתנחם בכל הבנים והחתנים שלא נטרפו??? למה אתה עדיין מתעקש לומר שארד אל בני אבלי שאולה??? שמח בכל האחד עשר בנים שנותרו לך???

נו... מה הפשט בזה??? סתירה!!! סתירה בשיקול הדעת של יעקב אבינו!!!
נו... מה התשובה??? התשובה היא פשוטה מאוד:

ברור שהשכל הישר!!! והשיקול דעת הנכון!!! הבריא והמנהיגי מכריח שכשיש לפנינו 12 ילדים - אז אם עשיו יגיע חלילה ויש לנו חשש שהוא יהרוג את כולם - זו צרה מושלמת!!! ואם הוא לא יהרוג את כולם אלא רק ששה... אז יש פה בהחלט "והיה המחנה הנשאר לפליטה"... יש פה פליטה... יש פה שארית... וא"א להתכחש לחשבון המתמטי הזה... ולכן!!! בהנהגה ובחובת ההשתדלות יש פה מקום להפעיל שכל קר ולחצות את העם לשתי מחנות כדי לקחת בחשבון את החצי שלכה"פ ישאר

לפליטה... **כל זה בשיקול דעת השכלי!!!** על פי הנהגת התורה שמונהגת על פי מאזני השכל והחכמה... כל זה טוב ויפה כל זמן שיש פה נידון ע"פ תורה מה צריך לעשות... אז!!! אז אלו הם השיקולים היבשים והקרים ועל פיהם צריך לפעול... אבל תכל'ס... בשעת מעיישה... **ברגע שזה הגיע למקום של אבא!!!** ברגע שזה נגע ב"עצב" הרגיש ששמו לב של אבא... ברגע שעמד לו אב שכול מול הכתונת פסים המוכתמת בדם... **כאן זהו!!! כאן זה לא עובד לפי נתוני שכל הגיוני!!!** כאן יש לנו עסק מול י"ג מדות של רחמי אב על בן... ורחמי אב על בנים זה משהו שחוצה כל הגיון וכל חשבון מתמטי... אצל אבא אין "הפרטה" של ילדים... כל אחד הוא בן יחיד...

כאן גם אם יקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו... וימאן להתנחם... אין!!! אין נחמה!!! אצל אבא כל בן זה ההההכל!!! ואם חסר בן אחד אין ככככלום... **אה... ככה??? יושבים אחי יוסף ועושים חשבון אחד ועוד אחד... אם ככה... במילים אחרות... מה אנחנו רואים פה??? שיש רק בן אחד ויחיד שמעניין את אבא... יוסף!!! חוץ מיוסף אאאף אחד לא מעניין את אבא... אף אחד לא מעלה ולא מוריד (וההרהרה... שהוא מסוגל לראות את כולם... לראות את כל השבט הגדול שהוא העמיד... וזה לא מנחם אותו... הוא ממשיך להגיד את המשפט שכולנו לא אוהבים לשמוע כי ארד אל בני אבל שאולה...) נו... מה זה אומר??? שאף אחד לא מעניין אותו חוץ מיוסף... נכון או לא??? אם כך... אז אין לנו כבר מה להפסיד... בוא ניקח את בנימין איתנו... הרי בלאו הכי אבא יורד אבל שאולה... **אלא שאז!!! יעקב רק שומע שרוצים לקחת את בנימין!!! הוא קם בסערה וחוסם בגופו!!! בשום אופן לא!!!** אתם לא לוקחים את בנימין!!! אה... מה קרה??? איזה הפתעה... מה...??? ממתי בנימין מעניין את אבא??? איך זה יכול להיות??? הרי מאז שיוסף נטרף... אבא יושב על הריצפה ואף אחד לא מצליח לנחם אותו... זאת אומרת: **אף אחד לא מעניין אותו חוץ מיוסף...** והנה פתאום איזו קנאות!!! איזה גילויי אהבה!!! איזו אכפתיות מבנימין... אם כך... אם אבא באמת אוהב את בנימין... אז... אז יש לאבא משהו בחיים... אם כך... אז למה הוא עדיין מתעקש לומר כי ארד אל בני אבל שאולה... הרי יש לו את בנימין שהוא כ"כ אוהב??? **נו... מה התשובה???****

רגש אבהי הוא לא מסתדר עם לוח הכפל!!! אצל אבא כל בן זה הכל!!! יוסף זה הכל!!! וזו לא סתירה שגם בנימין זה הכל!!! וגם שמעון זה הכל!!! וגם גד זה הכל!!! וממילא: אם יוסף טרורף טורף אז הכל מת וארד אל בני אבל שאולה!!! ובכל זאת זו לא סתירה שאם בנימין כעת ילקח אז שוב פעם הכל ימות - שוב יהודה מתבטא והורדתם את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה!!! אה... איך זה מסתדר מתמטית??? הרי אם יוסף זה הכל??? אז איך נשאר מקום לבנימין??? ואם בנימין תופס מקום... אז יוסף תפס רק חצי??? איך אפשר פעמיים לרדת אבל שאולה???

כאן כתוב יסוד עצום בייחסים שיש לכל אחד ואחד מאיתנו גם מול אבא שבשמים:

כל אחד מאיתנו הוא בן יחיד!

זה שיש חוץ מאיתנו עוד מיליונים זה לא מקהה בכהוא זה את הבן יחיד שיש לכל אחד מאיתנו... זה הגיוני? **לא!** זה מובן? **לא!** אתה מסוגל לקלוט את זה? **לא! אבל ככה זה!**

אנחנו חייבים להפנים שזו מערכת הייחסים שיש לכל אחד מאיתנו עם אבא שבשמים באופן אישי... ובשביל זה! רק בשביל זה... זו כבר סיבה לכשעצמה שלכן הקב"ה מצוה כל אחד מאיתנו ללדת ילדים... אתה יודע בשביל מה? **בשביל להיות אבא! לעמוד במקום של אבא! ולפגוש המיית לב של אבא! ברגע שאדם נהיה אבא... הוא בבת אחת מבין את זה... הוא בבת אחת מקבל תשובות על כל השאלות המתמטיות ששאלתי פה... כל השאלות פתאום נעלמות... זה לא שיש תשובות... וזה לא שפתאום זה נהיה הגיוני... **אבל זה זה! אבא זה אבא! אמרת אבא אמרת הכל!** זה קוד של רגש שאי אפשר להתעמת איתו... זו עובדה... ואלו הייחסים שיש לנו עם הקב"ה... בדיוק כך! פרטים נוספים ניתן לקבל... כל אחד אצל אבא שלו...**

אני רוצה שתבין: יש עשר ספירות... אין לי מושג מה זה עשר ספירות... אבל מה שאני כן יודע שהספירה השניה זו **חכמה!** כלומר: החכמה מתחילה רק בספירה השניה... זאת אומרת: כי מה ששייך לחשבון של שכל וחישוב וחשבון של אחד ועוד אחד זה משהו שמתחיל רק

אז זהו!!! בשביל זה רחמי אבא זה לא משהו שאפשר לחשבון אותו לפי קילו!!! זה מושג מופשט לגמרי!!! משולל מכל תפיסת הגיון וחשבון!!!

בספירה השניה ששמה חכמה... אבל לפני! לפני ספירת החכמה! לפני הספירה השניה... יש ספירה ראשונה! לספירה הראשונה קוראים ספירת כתר! ומה זה כתר? **כתר זה י"ג מדות של רחמים של אבא שבשמים על בניו שבארץ!**

זאת אומרת כך: י"ג מדות של רחמים זה הדבר היחיד שהוא **למעלה מהחכמה! למעלה מהשכל!** במקום של הי"ג מידות של רחמים... "אין חכמה אין עצה ואין תבונה!" הקב"ה ברחמיו השאיר את הרחמים שלו מחוץ למעטפת של חכמה... מחוץ להגבלה הזו ששמה אחד ועוד אחד... הרחמים של אבא שבשמים על בניו - הם לא משהו שאפשר לתחם אותו... זה לא משהו שאפשר לחשבן אותו... ולכן ספירת כתר נקראת בשם **אור המקיף...** מה פירוש אור המקיף? כל הספירות מתחממות! כמה שהן גדולות ועצומות אבל יש להן הגדרה! יש להן התחלה וסוף! יש מקום מסוים שבו הקב"ה מגביל אותן! אבל הרחמים של הקב"ה? הם משוללים כל הגדרה... וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם... זה לא משהו שאפשר לתחם אותו... זה עוטף את כל המציאות... ופורץ כל גבול...

השורות האחרונות שכתבתי עכשיו נשמעות כמו מילים של קבלה... סודות התורה... **אז זהו! שבדיוק בשביל זה...** הקב"ה חייב אותנו להיות הורים! כדי שכל אחד ואחד מאיתנו יפגוש את המילים המופשטות האלו מהמקום האישי שלו... ושם פתאום כולם מבינים את זה... אף אבא לא חושב שזה קבלה... ואכן באמת אין אבא שלא מבין את המשפט הזה! בכל נושא שבעולם אתה יכול לתת מדה... משבצת... גבולות... אבל יש דבר אחד שאי אפשר לחסום אותו... ואי אפשר להגביל אותו... מה זה?

רחמי אב! אין פה הגיון! השטן יכול להגיע בראש השנה עם ערימה של מסמכים מפלילים... הוא עורך דין ותיק של למעלה מחמשת אלפים שנה... אבל ברגע שעם ישראל מופיעים עם השופר וקוראים אבא אבא... זהו! באותו רגע מתערבב השטן... כי... כי ברגע שהמקום האבהי נכנס פה... מה שתגיד ומה שלא תגיד... אבא זה אבא...

השכל הישר מכריח שאם יש לקב"ה מיליון יהודים בעולם! אז אני... מי אני? אחד חלקי מיליון... זה השכל הישר! ההגיוני! האנושי והטבעי! השכל הישר מחייב שאני עוד אחד... עוד יהודי שמקיים מצוות... עוד יהודי שטוב לו יותר... או טוב לו פחות... עוד אחד...

אז זהו שלא! עם כל הכבוד להגיון... ברגע ש"בנים אתם לה' אלוקים!" אז פה ההגיון יוצא מהתמונה... פה כל אחד מאיתנו הוא עולם שלם לקב"ה! יש לו מערכת יחסים אישית עם הקב"ה שלא מכירה אף אחד... ולא מושפעת מאף אחד... וגם אם יהודי עומד יחד עם חצי מיליון יהודים... והוא מתפלל לאבא שבשמים... יש לו עסקים פרטיים ואישיים עם אבא שבשמים שהקב"ה לא מחשבן אף אחד לידו... אין! אתה והקב"ה לבד! וממילא אם לך! לך כעת לא הכי טוב... הקב"ה לא יתנחם בזה שלכה"פ לאחרים טוב... אין כזה דבר! חובתנו להאמין שברחמי ה' האמיתיים אין הבדל מהותי בין מאה מיליון יהודים שלא טוב להם... לבין יהודי אחד שלא טוב לו... אם לך לא טוב הקב"ה יושב ובוכה יחד איתך... וזה שלאחרים כעת טוב... זה לא מקהה בכהוא זה... ומי שקשה לו להכיל את זה! הוא מוזמן להיות אבא ולגדל חמשה עשר ילדים... וכולם מסודרים חוץ! חוץ מאחד (ח'ו)! הוא מוזמן לשאול אבא כזה מה התחושה שלו?

אף אחד מארבע עשר הילדים לא יכול לטייח ולהשכיח את אותו בן אחד שלא מסודר בחיים!

זה הפשט בסיפור המסתורי עם רבי חנינא בן דוסא... שהיה הולך בדרך... וירד עליו מטר... אמר רבוננו של עולם: כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער... הפסיק המטר! כשהגיע לביתו אמר: רבוננו של עולם: כל העולם כולו בצער וחנינא בנחת? חזר המטר...

והשאלה המתבקשת מאליה: איזו מין טענה זו שטען רבי חנינא... כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער? למה לא? אם יש לפנינו שיקול: או שכל העולם יהיה בצער או שחנינא יהיה בצער... לא נראה לך שעדיף שחנינא יהיה בצער מאשר שכל העולם יהיה בצער?^ט נו... אז מה הפשט בבקשה הזו של רבי חנינא?

לפי המבואר כאן ההסבר בזה הוא פשוט:

רבי חנינא היה בן אמיתי של הקב"ה! הוא ידע בבירור שאצל הקב"ה אין הפרטה של בנים! אין אצלו שיקולים של כלל מול פרט! כל אחד הוא יחיד! ממילא אליבא דאמת... מבחינת הקב"ה אין שום הבדל בין אם כל העולם בנחת וחנינא בצער... לבין אם כל העולם כולו בצער וחנינא בנחת... כי הקב"ה לא צריך מיליון בנים שיהיו בצער בשביל ששכינה תאמר קלני מראשי קלני מזרועי... מספיק לו בן אחד... ממילא: גם אחרי שהקב"ה ריחם על כל כלל ישראל ויורד גשם... אם לחנינא יש צער מזה! לא עשינו כלום! **מבחינתו של אבא לא הרווחנו כלום**... אבל בשביל זה הוא בורא העולם! שהוא יכול לעמוד מול ניגוד אינטרסים ולסדר שכל אחד יהיה מרוצה... וזה היה טענתו של רבי חנינא: רבש"ע: אם היית אבא בשר ודם... היית באמת עומד בין הפטיש לסדן... היה פה באמת ניגוד אינטרסים! את משאלתו של מי למלא? את זה או את זה? אבל בשביל זה

^ט אז כצפוי היה מישוהו שענה לי שהיות וכל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני... אז ממילא רבי חנינא יכול היה להטיל ווטו!!! ולהגיד... אני עוצר את התקציב של כל העולם וכעת אני דואג לעצמי... אבל הוי... הוי... זה לא מתחיל... זו תשובה שאסור להגיד אותה... כי אם באמת כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא זה רק בגלל שבמקרה כזה הוא לא היה משתמש בווטו הזה!!! מה אתה חושב??? למה כל העולם לא ניזון אלא בשבילי??? כי... אם העולם היה ניזון בשבילי... אולי הייתי משאיר את כל העולם שירעבו ויסבלו ואני הייתי לוקח את כל המזון לעצמי... אז זהו שלכן העולם לא ניזון בשבילי... אלא בשביל רבי חנינא... אז אסור להעלות אפילו על דל השפתיים אפשרות כזו שרבי חנינא יום אחד החליט לתת לכל העולם להיות בצער בשביל שהוא יהיה בנחת...

אתה רבש"ע... שאתה מסוגל בבת אחת לטפל בניגוד אינטרסים... ומצד אחד לשמוע את התפילות של היהודים שמבקשים ממך גשם... וגם את התפילה של חנינא הבודד שמבקש ממך שלא ירד כעת גשם... ולכן אני לא צריך לעשות את השיקולים שלך! איך תסתדר עם זה... וזכותי להעמיד את הבקשה שלי... ואני סמוך ובטוח עליך שזה לא יבוא על חשבון הבנים אחרים שלך¹.

אם כך, זה תפקידנו לדעת שכשנעמדים לתפילה אל לנו לדאוג כיצד הקב"ה ימלא את הבקשה ובאופן שלא יהיה על חשבון אחרים. אתה בן! ובשביל בן עושים הההכל! וגם אני בן! והקב"ה יעשה הכל גם בשביל שלא יפריע למה שאחרים יקבלו.

לסיכומו של עניין: יש כאלו שכשהם מגיעים לתפילה הם מנסים להיכנס כביכול ל"ראש" של הרבש"ע... למה שהוא יתן לי? למה שהוא יקבל את התפילה שלי? למה שיהיה לו חשק להשביע את רצוני?

אז זהו! שאם אתה רוצה להיכנס לראש של הרבש"ע... תנסה להיכנס לראש של אבא! אצל אבא אין שאלות כאלו... זה לא עסקאות שתשכנע אותי למה לתת לך... אבא שבשמים רוצה שיהיה לך טוב כי הוא אבא שלך! וגם אם אתה תשנא את עצמך ותרצה להזיק לעצמך... הוא עדיין ירצה רק את טובתך וירצה שיהיה לך הכי טוב בעולם... וזה דבר שקשה לנו להפנים אותו! ובשביל זה הקב"ה ציוה אותנו לעמוד במקום שלו...

¹ ואכן באותו רגע מה היה צריך לקרות??? שהגשמים היו מפסיקים בשביל רבי חנינא... וממשיכים בשביל כל העולם... אבל דא עקא... שזה לא קרה!!! אתה יודע למה זה לא קרה??? כי רק רבי חנינא התפלל!!! תבין: אם יהודי אחד במקום אחד היה מתפלל על גשם... ורבי חנינא מאידך היה מתפלל שלא ירד... הקב"ה באמת היה מסתדר... אבל היות ורק רבי חנינא התפלל שירד גשם... וכעת הוא מתפלל שלא ירד!!! אז לעצור את הגשם הקב"ה עצר... ולהמשיך להוריד אותו במקומות האחרים... לא היה מי שיבקש את זה... ולכן גם זה הפסיק... ולכן כשרבי חנינא הגיע הבייתה וראה שהכל הפסיק... הוא בעצמו נאלץ לחזור ולהתפלל על הגשמים...

שגם אנחנו נהיה הורים... וגם לנו יהיו הורים... כך שאנחנו לא לגמרי מנותקים מהמיית הלב הזו... אנחנו פוגשים טוב את מערכת הרגשות האלו של דאגה של הורים לילדים... לא נותר לנו אלא לעשות היקש ולהפנים: שכרחם אב על בניו ריחם ה' על יראיו!

מה אפשר להתפלל כ"כ הרבה שעות...?

כשמתחילים תפילת שמונה עשרה בישיבה... אני יכול להגיד לך כבר מראש מתי כל אחד יגמור שמו"ע פחות או יותר... יש את אותם אלה שתמיד יגמרו שמו"ע תוך ארבע דקות! יש את אותם אלה שתמיד "יתפסו" את קדושה... ויש את אלה שתמיד יגמרו בדיוק כשהחזן גומר חזרת הש"צ... לא משנה כמה זמן זה ארך... ו... ויש כמובן את אלו ש... שפשוט לא גומרים! התפילה כבר נגמרה... כולם כבר יוצאים מבית הכנסת והם עדיין שם... מתפללים...

תמיד סקרן אותי מה... מה הם מתפללים שם כ"כ הרבה?

אז היה אחד שענה לי שיש לו כוונות! הרמתי ידיים... אני עם כוונות לא מתחיל...

אבל! שאלתי עוד אחד: מה אתה מתפלל שם כ"כ הרבה?

והוא ענה לי תשובה ש... שאת זה לא הצלחתי להבין:

הוא אמר לי: אני מתפלל שמונה עשרה כמו כולם... תוך שבע דקות אני יכול לגמור שמו"ע... רק מה? אני מתעכב ב... שומע תפילה! מה? מה אתה עושה שם? מבקש בקשות פרטיות... מתפלל...

בסדר... אבל... אבל... אבל כמה? את זה אני לא מסוגל להבין: מה? מה הוא עושה שם כ"כ הרבה זמן? מה... מה כבר הוא אומר שמה? תבין: אם הוא היה אומר לי כוונות... הייתי מבין... זה לא קשור אלי... אבל בקשות פרטיות? את זה אני מכיר! גם אני מבקש בקשות פרטיות בשומע תפילה... ולא סתם... אני מבקש הרבה בקשות פרטיות... אני מתפלל על הכל... ועל כולם... וכולי האי ואולי... כל זה אורך לי מקסימום שתי דקות! אז לא כל כך נעים לי... רציתי בכל זאת להרגיש טיפה בן עליה כזה... שמתעכב כזה... אז אספתי כל מיני שמות של אנשים שאני מכיר או לא מכיר שצריכים ישועה... ואני מזכיר גם אותם... אז זה תופס לי

עוד בערך דקה וחצי... אבל להתעכב חצי שעה בשומע תפילה? למען ה': מה...? מה הוא עושה שם? אולי הוא אומר שם את כל ספר רביעי שבתהילים? לך תדע... מה...? רבנו של עולם: מה? אולי הוא גורס שם את כל ספר שערי דמעה כל יום?

תבין: זה לא הוא! אני לא מדבר עליו! אני מדבר על דוד המלך!
 דוד המלך אומר בכמה וכמה מקומות: "חנני ה' כי אליך אקרא ככככל היום!" כתוב כאן שדוד המלך היה מתפלל ככככל היום... מה...? מה הוא היה מתפלל כל היום? מה... הוא היה חוזר על המזמור הזה שבעת אלפים פעם? אותו דבר במשה רבינו: "ואתנפל אל ה' ארבעים יום וארבעים לילה..." - כתוב כאן שמשה רבינו התנפל בתפילה ארבעים יום וארבעים לילה! רבנו של עולם: מה הוא התפלל שם כ"כ הרבה זמן? מה... הוא חזר על המילים עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם? כתוב: ואתחנן... משה רבינו התפלל תפילות כמנין ואתחנן... מה...? הוא כאילו שינן את התפילה כמה מאות פעמים...? זו גם גמ' מפורשת: "אמר רבי יוחנן: ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו..." כל היום! רבש"ע: על מה אפשר להתפלל כל היום? על מה?

כשעליתי לישיבה גדולה... הגעתי לבד! בהתחלה לא הכרתי אף אחד... בימים הראשונים לא היה לי עם מי לדבר... הייתי ממש בודד! שקט! מופנם! הרגעים היפים היחידים שלי זה היה בלילה... הייתי מתקשר מהטלפון ציבורי הביתה... ומדבר עם אמא שלי במשך ארבעים דקות! כל יום ארבעים דקות! לא פחות! כל יום! כל יום! ותתפלא לשמוע שארבעים הדקות האלו לא הספיקו לי... גם אחרי ארבעים הדקות נשארתי ב"טעם של עוד..." עדיין היה לי מה לספר... אבל כבר לא יכולתי... כי היו בחורים נוספים שגם הם רצו לדבר בטלפון הציבורי... והם נשפו לי בעורף שאגמור כבר... אבל אם קרה ולא היה מישהו שחיכה בתור... הייתי יכול לדבר שעה ו... ו... וגם יותר... כל יום! כל יום! כל יום!

ככה עבר עלי חודש אלול... ואז התחיל זמן חורף... והזמן עשה את שלו... והתחלתי ב"ה להתאקלם בישיבה... כבר התיידדתי עם כמה בחורים... כבר סימפטתי את חברי החדר... ומאז לאט לאט הטלפונים נהיו טיפה פחות ארוכים... אמנם כל יום התקשרתי! אבל כבר לא ארבעים דקות... זה הצטמצם לממוצע של עשרים דקות! והזמן המשיך לעשות את שלו והתחלתי להיכנס לעניינים בתוך הישיבה... כבר תפסתי קשר עם המי'שיב... וכבר התחלתי לערבב שמה בפנים... עם הצעירים והמבוגרים... וכבר היו לי את החבר'ה שהייתי מפטפט איתם ככה אל תוך הלילה... ואז שוב הטלפונים הצטמצמו... ופתאום מצאתי את עצמי מתקשר אחת ליומיים... ובקיצור: לא אלאה אותך... הזמן המשיך לעשות את שלו... עד שבסוף שיעור א' מצאתי את עצמי מתקשר הבייתה רק פעם אחת בשבוע!

טוב... בסיידר... עד כאן אין שום בעיה... אני מכיר הרבה כאלו שמתקשרים להורים רק פעם בשבוע... רק מה? מה שהכי תיסכל אותי שפתאום נתקלתי בבעיה מאד מוזרה! סוג בעיה שלא האמנתי בחיים שאני אתקל בה... הבעיה היתה שככל שהתקשרתי פחות הבייתה... ככה הרגשתי ש... ש... שאין לי על מה לדבר עם ההורים! השיחה נהייתה כזו משעממת... לא היה לי מה לספר... הייתי צריך לחפש נושאים מתחת הריצפה איך למשוך את השיחה... אתה קולט איזה מוזר זה? תבין: עד לפני שנה הייתי מתקשר כל יום! והייתי מדבר ארבעים דקות! ו... והיה לי בלי סוף על מה לדבר... ותמיד נשארתי בטעם של עוד... ואילו עכשיו מאז שהתחלתי להתקשר רק פעם בשבוע... היה אמור להיות שיהיה לי הרבה יותר מה לדבר... כי... כי... כי כבר לא דברתי כבר שבוע... אבל דווקא לא! ההיפך הגמור: דווקא עכשיו אני לא מוצא על מה לדבר! זה היה ממש לא נעים... השיחה נהייתה מין יבשה כזו... ההלו... מה נשמע... מה קורה... נו... תספר משהו... ברוך ה'... הכל בסיידר... נו...

איך? ברוך ה'... נו ואיך ה'...? ברוך ה'... נחמד מאד... נו... תספר משהו מעניין... לא... ברוך ה' הכל טוב... אז גוט שאבעס...

מה ההגיון בזה? יש לך הסבר לתופעה המוכרת הזו?

ההסבר לזה הוא מאד פשוט: תקשיב יסוד בחיים:

הקב"ה הטביע באדם שיש לו צורך טבעי נואש שכל חוויה שהוא עובר... איזו שתהיה... בין שמחה או עצובה הוא חייב לחלוק אותה עם מישהו שקרוב ללבו! זה טבע כ"כ בסיסי בנפש האדם... עד כדי כך... שכל זמן שהוא לא פרק וחלק את החוויה הזו עם מישהו שקרוב ללבו! החוויה הזו נשארת תקועה לו בגרון! הוא לא משתחרר מהחוויה הזו... היא נשארת בתוכו והוא לא מרגיש שהוא יכול להמשיך איתה הלאה...^{יא}

^{יא} במאמר המוסגר, הראוני לבעל קונטרס הספקות (בהקדמתו לקצות החושן ח"ב בדפ"י) הביא בשם הרב מוהר"י מוסקאטו ז"ל (שכתב בהקדמה לספרו "נפוצות יהודה") וז"ל: "שאם היה אפשר לאדם עלותו השמימה לראות בצבאות מעלה סדרם וישרם - לא היה מתענג בהשגתו עד שובו הנה לספר לחבריו את המראה הגדול ההוא, ולהם יתן אומר המבשר צבא רב...". ועיינתי בהקדמתו שם (לספר נפוצות יהודה) ויש שם עוד כמה ביטויים מופלאים וז"ל, "שמע עמי ואעידה כך, כמה גדול כח התשוקה בלב היא להודיע השגותיו לבני אדם... וקורא אני עלי מאמר ירמיה: אמרתי לא אזכרנו ולא אדבר עוד בשמו, והיה בליבי כאש בוערת, עצור בעצמותי ונלאיתי כלכל ולא אוכל", והוא הדבר אשר דיבר אליהוא בן ברכאל: "אענה אף אני חלקי... כי מילתי מילים הציקתני רוח בטני, הנה בטני כיין לא ייפתח, כאובות חדשים יבקע, אדברה וירווח לי אפתח שפתי ואענה", עכ"ל, מי שמתבונן, בציטוט הזה כתוב דבר מדהים: אני רוצה שתבין: מדובר פה בגדולי עולם שהוציאו ספרים חשובים מאוד, ששוכנים כבוד במזרח אוצר הספרים היהודי, והנה בהקדמה לספרם הם לא מתביישים להודות בפה מלא ובכנות הכי גלויה והכי ישירה שחלק עיקרי ודומיננטי מהמנוע שדחף אותם להוציא את הספר היה לא פחות ולא יותר כדי לספק את הצורך הנפשי הבסיסי והנורמאלי שלהם בתור בן אנוש - לרצות לחוות עם זולתו את החידושים שהוא חידש.

היום מאוד קשה להוציא כזה גילוי לב מאדם, אם תשאל אותי מדוע אני מוציא עלונים מידי שבוע - אני אתפתל איתך סחור סחור, אני אגיד לך כל מיני סיבות מסיבות שונות (ויכולם יהיו איכשהו נכונות) אבל להיות כנה ולגעת בנקודה הכי נכונה

אגב: זו הסיבה ששמחת חתן וניחום אבלים הן מצוות כל כך כל כך חשובות! **ולמה?** כי חתן שמתחתן, הוא כעת עובר חוויה עוצמתית שהיא **באמת** גדולה! היא "גדולה עליו..." אם לא יהיו לו את החברים הקרובים אליו שהוא יוכל לחלוק איתם את החוויה הזו... זה יהיה לו כ"כ חסר! שהוא לא מספיק יעכל את עצם המשמעות שהוא כעת נשוי... וממילא יהיה לו קשה להיכנס למסלול ששמו חיי נישואין... וזו הסיבה שכל מי שמשמח חתן וכלה יש לו חלק בהקמת הבית הזה! כי ההשתתפות בחוויה הזו היא קריטית לא פחות מתשלום השכירות לדירה בשנה הראשונה שלהם...^{יב}

ולהודות לך בשיא הכנות: שאני מוצא עלונים כי אני צריך שאתה תקרא את העלונים שלי כי... כי אני צריך שמישהו יחווה איתי את הרעיונות שלי - בזה מאוד יהיה קשה לי להודות!!! מאוד יהיה לי קשה להוציא את זה מהפה!!! ולמה?? כי בדור הלא מתוקן שלנו שהטכנולוגיה המתכתית עשתה את שלה, והאנשים היום סגורים (כמובן מרוב פתיחות, ואכמ"ל), ואנחנו סובלים משכבות של מחסומים רגשיים, וממילא כבר נוצר מצב שלהודות בצורך הנפשי הזה זו כבר בושה, היום אנחנו מתביישים להודות בזה שאני צריך מישהו שיקשיב לי וישמע את כל מה שעברתי היום, יש כאלו שרואים בזה מין חולשה...

אז אולי כאן זו ההזדמנות לתת מנוף ודחיפה לכל מיני אברכים יקרים או אפילו בחורים שיש להם שאיפה להתבטא, הם היו רוצים להוציא איזה ספר, או למסור איזה שיעור.. אלא שהם מדכאים את הצורך הזה מסיבה אחת ויחידה: מבושה!!! הם פשוט מתביישים מעצם הרצון הזה, מה??? אני ילד קטן? אני אחד כזה שרוצה שאנשים יעשו לי טובה ויקשיבו להגגים שלי? אז התשובה היא: כן!! חד וחלק!! מרן קצות החושן הוציא את ספרו גם בגלל הסיבה הזו שיהודים טובים יעשו לו טובה ויקראו את הספר שהוא הוציא, אז גם אתה תהיה לא יותר טוב ממרן קצות החושן, וגם אתה תוציא ספר רק בשביל שאנשים יעשו לך טובה ויקראו את הספר הזה, הגיע הזמן לנפץ את ההבנה המוטעית הזו: זה לא צורך תינוקי, אלא צורך אנושי! ומי שלא מכיר בצורך הזה - זה מצטרף לרשימת הארוכה של הלקויות המיוחסות לדור שלנו שמכיר את ההכלל חוץ מלהכיר עצמו מבפנים, ואפשר עוד להאריך בזה, אבל לא כאן המקום.

^{יב} התחושה הזו מאד מצויה ובעיקר מורגשת אצל בחור שעקרונית כבר "סגר" שידוך, אבל משום מה עדיין לא מפרסמים... עדיין לא הוסר "צו איסור פרסום"... זאת

וככה זה בכל סוגי החוויות... בין החוויות השמחות ובין העצובות... אני לפני כמה שנים ישבתי שבעה על אמי ע"ה... אחרי שבוע קמתי! מי עזר לי לקום? שבעת הימים שהחברים שלי חלקו איתי את החוויה הקשה! וכן ל"ע: ביקור חולים... מה יש בביקור חולים? החולה עובר חוויה קשה! חוויה כואבת! ו... ולפעמים גם מאיימת... ברגע שאתה מגיע ומבקר אותו... אתה חולק איתו, ובזה! בזה אתה נוטל אחד משישים בחליו...

אומרת: עקרונית זה כבר קרה!!! העסק סגור!!! וזה סופית סגור!!! כבר אין מה לחשוש... אבל!!! אף אחד עדיין לא אומר מזל טוב... ככה??? כל זמן שזה לא התפרסם ולא הגיעו הטלפונים המרוגשים מהחברים... **ההרגשה היא עדיין חצויה!!! ההרגשה מעורבת!!!** ובקיצור: במקרה הטוב הוא לא כ"כ מרגיש מאורס... במקרה היותר גרוע הוא מסתובב במתח... ש... ש... לך תדע... אולי זה לא לגמרי סופי... בעצם... אולי לא כדאי (ולכן עצה טובה קמ"ל להורים היקרים למהר לסגור עניינים, ולא לענות את דינו של השידוך הזה שהוא נמצא כעת ברגעים השבריים ביותר שלו... כמובן במידה והכל באמת סגור, וזה רק מתעכב על סיבות בירוקרטיות...) למה??? מה יש??? למה הרגעים האלו כ"כ קשים??? **פשוט מאד:** נכון שזה סגור סופית... אבל סוף סוף אני עובר כעת חוויה מאוד מאוד עוצמתית ועמוקה!!! וכל זמן שלא חולקים איתי את החוויה הזו... **אני לא מרגיש שזה קורה!!!** תשאל את מי שעבר את זה... ואם אני לא מרגיש שזה קורה... אז עדיין הכל פתוח... ומקובלנו שהיכל המתח קרוב מאוד להיכל הדכאון... **דרך אגב:** אולי כאן המקום להעיר בחצי פה שהפריעלאך שעושים לחתן בשיבה מיד לאחר הוורט (מה שנקרא בלעגי שפה בלשון "סנטוכה...") על פניו זה נראה כעוד איזה "חינגה..." אבל לא!!! שתדע לך שגם אם אין לה ממש גדר דין של שמחת חתן... אבל ודאי שיש לזה דין של גמילות חסדים בכל קנה מידה!!! כי דווקא עכשיו חבר שלך צריך את זה יותר מכל זמן אחר, כי כאמור, כעת הוא בשיא החוויה העמוקה הזו שמאד קשה לו לעכל אותה בלעדיך... אין לך מושג איך ההשתתפות שלך "משחקת" פה... ושמע לי... בינינו... אם אתה מתמיד ואתה לא כ"כ רוצה לנסוע לאירוסין של חבר... אז שתדע: שההשתתפות בהתרגשות של הרגעים הראשונים היא הרבה יותר חשובה מהשתתפות באירוסין... סו"ס אירוסין זה אירוע רשמי... עם פרחים ועיצובים וצלמים... ואילו ההתרגשות הראשונית היא הגמילות חסדים היותר קריטית והיותר נצרכת... שישאר בינינו...

עכשיו תקשיב טוב טוב: הצורך הזה לחלוק חוויות הוא צורך כ"כ בסיסי בנפש האדם... שיש לו דמיון לאוכל! זאת אומרת: בדיוק כמו שכולנו מבינים שגוף האדם צריך מזון בסיסי של חלבונים ופחמימות **על בסיס יומי!** ומי שחסרה לו מנת החלבונים והפחמימות היומיומית הוא אדם חלש... עייף... כבוי... ולא מתפקד... **כך בדיוק אבל בדיוק:** נפש האדם חייבת מזון בסיסי של שיתוף רגשי **על בסיס יומי!** אם משום מה... היום במקרה... אתה מרגיש שקשה לך להפתח רגשית... שים לב שהנפש שלך חלשה... אתה מרגיש מפוזר... **זה בדוק ומנוסה:** קרה לך ש... שהלכת לחיזוק... או הגעת למקום שהיית שם לבד...? נכון הרגשת מין כזה כבוי... עצוב... פחות חי... פחות מרץ... כן! זו ההרגשה שמרגיש מי שחסרים לו החלבונים והפחמימות של הנפש... שיתוף והשתתפות!

עד כאן ההקדמה... כעת נחזור לענייננו:

יש לי חידה: אני רוצה להציג לפניך דוגמא של חוויה... מדגם בעלמא: **תאר לעצמך:** נסעת באוטובוס... פתאום אתה שומע צעקות... צרחות... חפץ חשוד... חפץ חשוד... היסטריה... באלאגן... האוטובוס עוצר בחריקה! כולם יורדים בריצה... אנדרלמוסיה... שוטרים... חבלנים... פיצוצים... ובקיצור: תוצא'ח! אז אל תבהל... תרגע: בסופו של דבר התברר ש... שום דבר... לא קרה כלום... כן! אמנם כלום לא קרה... **אבל מה שכן! שכן קרה פה:** עברת פה כעת חוויה! כעת חוית חוויה! **עכשיו יש לי חידה:** תגיד לי מה המחשבות שעברו לך **תוך כדי החוויה!** באותם רגעים ממש שהיית **בתוך החוויה**... מה חשבת? מה עבר לך בראש...? **אה... רוצה שאני אעזור לך לענות את התשובה? שאני אתן לך רמז קטן? הרמז הוא כך:** תגיד לי מה קורה אם לא אכלת כבר שמונה שעות... ואתה די רעב... ואתה כעת עובר בדיוק ליד מאפיה ויש שם ריח טוב... מה חולף לך באותה שניה בתוך הראש? **"בא לי לאכול!"** אתה מדמיין את עצמך באותה שניה ש... שאני קונה **(או לחילופין: הלואי והייתי קונה)** ו... ו... וניגש לאכול... נכון? נו... **עד כאן הרמז... נו... עכשיו תתרגם את**

הרמז הזה לשאלה הקודמת... נו... מה עובר לך בראש ברגע שאתה חווה חוויה?

התשובה היא: ברגע! בשניה! שאני חווה חוויה... המחשבה הראשונה שחולפת לי בראש זה: אוה... **בא לי לספר את זה!** ל... למי? למי שזה יהיה... לאיזה חבר שרק מוכן להקשיב לי... אתה אפילו לא שם לב! **שזו היא המחשבה האינסטינקטיבית התת הכרתית שחולפת בנו כל פעם** שאנחנו חווים איזושהי חוויה... ולו הקטנה ביותר.

והנה... כשהייתי בחור בשיעור א'... חודש אלול בישיבה גדולה... ועעצל הבוקר... עצל תחילת סדר א' ניגש אלי בחור מבוגר ודיבר אלי לא יפה... ומאוד נעלבתי... **עברתי כעת חוויה מעליבה!** נו... מהי המחשבה הראשונה שחולפת לי בראש? **אני חייב לספר את זה!** למי? נו... מי הוא היחיד שאני מספר לו? אמא שלי! אוי... אבל מתי אני אדבר איתה? **רק בערב!** זה עוד המון זמן... רגע... בעצם... הרי עד הערב זה עוד הרבה זמן... אז אולי אני צריך לרשום את זה כדי שאני חלילה לא אשכח לספר את זה לאמא שלי...? **מה פתאום!** זה תקוע לי בתוך הגרון מעכשיו ועד שעה 11 בלילה שאז אני אתקשר הבייתה! בדיוק כמו שלא קרה מעולם ששכחתי לאכול אחרי צום... למה? כי הרעב תקוע לי בנשששמה! והרעב לא ישתחרר עד שאני אוכל... ואני לעולם לא אשכח לאכול אחרי צום... **ככה בדיוק:** החוויה המעליבה שעברתי בשעה תשע בבוקר תקועה לי בנשששמה והיא לא תשתחרר עד שאני אפרוק את זה!... ואם אני אפרוק את זה ב-11 בלילה **אז עד אז זה יעמוד תקוע לי בגרון! אין סיכוי בעולם שאני אשכח את זה!** רגע... ומה אתה חושב... שזו היא החוויה היחידה שעברתי באותו יום... אחרי שעתים עברתי עוד חוויה... כי בדיוק שאלתי שאלה טובה בשיעור והייתי די מבסוט מעצמי... שוב חוויה... שוב בא לי לספר את זה! מאותו רגע כבר שתי חוויות תקועות לי בגרון! ואח"כ גם "לא היה" מה לאכול בארוחת צהרים... שוב חוויה... אמנם חוויה

קטנטונות... אבל גם חוויה קטנה אנחנו צריכים לחלוק עם מישהו... ובשלב זה הרי אין לי חברים... אז גם זה הצטבר לרשימת החוויות הארוכה שעברתי במשך היום הזה שעומדים לי על הלשון... ותקועים לי בגרון... ואני כבר מחכה בכיליון עיניים לרגע הגואל... הרגע שבו אתקשר הביתה וישתחרר הקפיץ! ואז אפרוק את כל החוויות שעד עכשיו נאצרו בי! **בדיוק כמו שאני פורק את הרעב במוצאי צום!**

נו... עכשיו אתה מבין על מה דברתי ארבעים דקות תמימות מידי יום?

כשהגעתי בערב לטלפון ציבורי לדבר עם אמא שלי... היקאתי בבת אחת את כל החוויות שהיו תקועות לי בגרון... היה לי הההמון על מה לדבר... לא ידעתי מאיפה להתחיל...

כל הסיפור הזה היה באלול שיעור א'. אבל בזמן חורף... היות וכבר התחלתי טיפה להתאקלם... וכבר היו לי כמה חברים... חברים אפילו טובים... שיצא לי אפילו לדבר על דברים קצת... קצת אישיים... והנה... בוקר אחד ניגש אלי איזה בחור אלטער'ר והזהיר אותי: פעם אחרונה שאני רואה אותך דורך בפנימיה של המבבוגרים... נבהלתי... פחדתי... נפגעתי... **שוב חוויה!** נו... מה עשיתי? רצתי מהר לחבר הטוב שלי... סיפרתי לו מה קרה... הוא שמע... התעצבן יחד איתי... טיכסנו יחד עצות מה עושים... ואז הגיע הלילה! התקשרתי הביתה... ושוחחתי עם אמא שלי... ו... ו... ומשום מה **שכחתי** לספר לה את הסיפור הזה... **אתה יודע למה?**

כי הסיפור הזה קרה **בבוקר!** ואני הרי מתקשר לאמא שלי **בלילה!** ומהבוקר עד הלילה יש הרבה זמן... והרבה מים הספיקו מאז לעבור בירדן... והספקתי לשכוח... רגע... ולמה לפני חודשיים כשקרה לי איזה משהו בשעה תשע בבוקר... זכרתי כ"כ טוב לספר את זה להורים?

פשוט מאד: לפני חודשיים לא היה לי עם מי לחלוק את החוויות! ממילא החוויות היו תקועות לי בגרון עד... עד... עד שהתקשרתי בלילה הביתה ואז לראשונה חלקתי ופרקתי את החוויות... לכן לא יכולתי לשכוח שום חוויה! עכשיו שיש לי כבר חברים... ממילא חוויה שאני עובר בשעה תשע בבוקר... עד שעה תשע וחצי כבר הספקתי לחלוק אותה עם שלושה חברים לפחות... ממילא בשביל **לזכור** לדבר על זה עם אמא שלי בלילה... כאן כבר צריך זכרון! לא סתם זכרון! זכרון טוב! **אז הנה!** זו הסיבה שאלו שמתקשרים פעם בשבוע הבייתה צריכים להפעיל זכרון ממש חזק בשביל להיזכר בחוויות שכבר ממזמן נחלקו ונפרקו והושקטו...

אני ממשיך בסיפור שלי... ואז! יום אחד בהיר הגיע משבר גדול מאוד... עמוק עמוק... חושך בעיניים... הבעיה הגדולה ביותר היתה שזה היה מסוג המשברים שמאוד קשה להיפתח בהם... מאוד לא נעים לחלוק אותם עם מישהו אחר... ולא יכולתי לדבר עליהם עם אף אחד! (**משבר מהסגנון של "תלות רגשית"...** למי שיודע מה שזה... ועוד כמה מהנושאים שא"א לדבר עליהם... נישט שייך... לא מסוגל...) הנושא היה מאד מאד רגיש... שלא היו לי את הכלים לבטא את זה, ו... ולדבר על זה עם חברים? מאן דכר שמיה! ואפילו... אפילו עם ההורים לא הייתי מסוגל לדבר על הנושא הזה... המשבר הזה היה תקוע עמוק עמוק בתוך תוכי! ולא היה לי עם מי לחוות אותו! המחנק היה בלתי נסבל... כזו חוויה עמוקה! כזה סבל פנימי בלתי נסבל! ואין! אין! אין עם מי לדבר!

מחוסר ברירה... פניתי בצר לי ל... למי? **לבורא עולם!** והתחלתי לספר לו... ו... ואל תשאל מה קרה... מצאתי את עצמי פתאום מדבר עם אבא שבשמים **שעות על גבי שעות! שעות ע"ג שעות! שעות על גבי שעות!** מה קרה? מה... ביום אחד נהייתי רבי חנינא בן דוסא? לא! פשוט הייתי במצוקה מאד גדולה! ואני הרי **חייב** לחלוק את החוויות עם מישהו... והיות ובסיטואציה הזו אין לי עם מי לדבר! לא חברים לא

הורים... ולא אף אחד... התחלתי לחלוק את כל החוויות עם אבא טוב שבשמים! ויש לציין: שממש במקרה... אף אחד לא חיכה בתור ונשף לי בעורף שאסיים את השיחה... הקב"ה גם לא הראה לי סימני ליאות לשמוע שוב ושוב את כל היבלות הכואבות שלי... אדרבה... ככל שיותר נכנסתי לעניין... כך מצאתי יותר ויותר מאמרי חז"ל ופסוקים מפורשים שהזדהיתי איתם מאד שאמר אותם דוד המלך בעניין **"חנני ה' כי אליך אקרא ככנככל היום! ויום נקף יום... והמשבר עדיין לא עבר! המשבר עדיין המשיך! ואיתו הקשר הרציף עם בורא עולם... ככה חודש חודשיים...**

ואז! מה שקרה הוא... סיפור מוכר... פשוט מאד: בבוקר ניגש אלי בחור ואמר לי משפט שהעליב אותי... נו... מה קרה עכשיו? עברתי כעת חוויה! וחוויה הרי סיכמנו שצריך לחלוק! נו... מה עושים? אז אם אתה זוכר... בתחילת שיעור א' הייתי מחכה עד הלילה כדי לפרוק את החוויה לאמא שלי... לאחמ"כ למדתי לחלוק את החוויות עם החברים שלי... אבל עכשיו מצאתי מישהו חדש שאיתו התרגלתי לפרוק אצלו את החוויות! מיהו? בורא עולם! באופן הכי ספונטני ניגשתי לאבא שבשמים וסיפרתי לו מה קרה... אני מבטיח לך שזה לא הגיע מצידקות יתר... ולא עצמתי עיניים ולא התנדנדתי... פשוט סיפרתי לאבא שבשמים... בתור אחד שבזמן האחרון התחלתי לחוות איתו את החוויות שלי... אז שיתפתי אותו גם בחוויה הפחות נחמדה שעברתי עכשיו... **התרגלתי לפרוק את כל החוויות אצל בורא העולם! אתה יודע מה המשמעות? שלוש שעות שיחה מידי יום!**

נשמע לך יותר מידי הרבה זמן? לא! תנסה לחשבן כמה שעות מצטברות לך ביום אחד שאתה יושב עם חברים שלך ופורק חוויות... תחשבן... לא פחות משעתיים! רגע... ו... ובעצם למה לא שלוש שעות? אתה יודע למה לא... כי אחרי הכל... בינינו... לא כל חוויה **אפשר** לחוות עם חברים... כי יש דברים שלא נעים לך, או יותר נכון אתה לא מסוגל

לפתוח אותם אפילו עם החברים הקרובים ביותר... אז תעשה חשבון שנוצר קשר ביני לבין בורא עולם שאיתו חלקתי את כככל החוויות שפעם חלקתי איתך! ותוסיף גם את החוויות שלא יכולתי לחלוק איתך... שרק עם "היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם" אפשר לחלוק... לא פחות משלוש שעות שיחה מידי יום!

כאן נמצא הסוד שכ"כ חסר לנו במהות התפילה:

תפילה היא לא רשימה של קניות... ריצ'... גבינה... בריאות... ופרנסה... תפילה היא לא מכונת ירייה: רבש"ע: פרנסה! בריאות! שידוך! בום בום בום! בתפילה אנחנו מדברים עם מישהו! ששומע! ורוצה שתשוחח איתו כמו... כמו שאתה יודע טוב מאד להשיח לפני חבר שלך...

תפילה היא "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך! שיחו...

מה זה לשפוך? לשפוך את הלב... לא להשאיר שום דבר בפנים... הכל להוציא החוצה... לחלוק את כל החוויות עם בורא עולם!

לפניך שני בני עליה שמתפללים... שניהם מתפללים עם כל הלב... זה חולק את החוויות עם בורא עולם! וזה מגיש רשימת בקשות!

אתה יודע מה ההבדל ביניהם? שמים וארץ!

ההבדל הוא שמי שמגיש בקשות לבורא עולם... התפילה שלו היא כמו רשימה לנתיב החסד... ש... שחסר לך אם תאבד את הרשימה... אין סיכוי שלא תשכח משהו! זו תפילה חסרת שייכות... אתה לא שם לב מול מי אתה...

אבל מי שהתרגל לחלוק חוויות עם הקב"ה... עם הזמן הוא יגלה שמשעה תשע בבוקר הוא כבר מחכה לתפילה... למה? כי... כי עברתי חוויה... והתרגלתי לחלוק אותה רק עם הקב"ה... עד התפילה זה תקוע

לי בגרון! כשמגיע זמן תפילת מנחה הוא מחכה לה בכיליון עיניים! הוא מתפרק בתפילה... הוא פורק את המטענים... הוא בחיים לא ישכח מה שמעיק לו... נדמה לך שאני מדבר על מדרגות? לא! זה אותו בחור שמגיע לחדר אוכל וחולק איתך את כל החוויות! ברגע שרק תחליט שאתה חולק את החוויות האלו עם בורא עולם... אם רק תתרגל לזה... תמצא את עצמך מחכה לתפילה... שופך את לבך לפני בורא עולם... זה עולם אחר לגמרי...

מישהו פעם שאל אותי: איך יכול להיות שרבי חנינא בן דוסא היה מתפלל תשע שעות ביום? מה... מה הוא עשה שם כ"כ הרבה שעות? מה אפשר כבר להגיד שם כ"כ הרבה זמן?

יש לי תשובה פשוטה מאוד:

שיפוצניק! ראית פעם שיפוצניק בעבודה? אני שואל אותך: האם שיפוצניק מסוגל לעבוד תשע שעות? בטח! למה לא... קראתי לו לבית שלי... אמרתי לו: תקשיב... אני רוצה היום להרחיב את החדר... תשבור את הקיר... ותבנה קיר חדש מגבס... הוא עבד ועבד... שבר קירות... בנה קירות... תוך עשר שעות "פנים חדשות באו לכאן", חדר חדש התגלה כאן... נו... למה כולנו מבינים ששיפוצניק מסוגל לעבוד תשע שעות רצוף? כי שיפוצניק הוא עושה משהו! במשך התשע שעות האלו הוא שבר קירות! בנה קירות! עיצב חדר שלם! הוא יצר יצירה. תוך תשע שעות קרו פה דברים חדשים... יש פה יצירה!

אז זהו שרבי חנינא בן דוסא גם היה פועל! פועל ישועות!

כשרבי חנינא בן דוסא ניגש להתפלל הוא ידע שהוא עושה פה משהו! הוא מתפלל והתפילה שלו עושה פירות! הוא מזיז קירות... שובר קירות... פורץ דלתות ומביא ישועות לכלל ישראל... ובדיוק כמו ששיפוצניק מסוגל לעבוד תשע שעות כשהוא יודע שתוך תשע שעות הוא יוצר פה חדר חדש... אז רבי חנינא בן דוסא ידע שהוא מגיע כעת לתפילה והוא לא

יוצא מכאן בלי ישועה לפלוני ורפואה לאלמוני... בינינו... הקרוב משפחה שלך... הבחור המבוגר שכבר עשר שנים לא מצא את הזיווג שלו... אם הייתי אומר לך: שבידך! בידך להביא לו את השידוך שלו בידים... אתה בעצמך יכול להיות השדכן שלו... אבל בשביל להביא לו את השידוך אתה תצטרך לעבוד קשה... הרבה טלפונים הלוך חזור... והרבה בירוקרטיה... מדובר בסה"כ בעשר שעות של עבודה מייגעת והקרוב משפחה שלך מוצא את השידוך שלו סוף סוף... היית מסכים? אוהו... בטח שהיית מסכים... מה כבר לא עשינו בשבילו... לאיפה כבר לא נסענו להתפלל עליו... רק תתן לי שם... רק תתן לי טלפון ואני מוכן לעבוד ימים ולילות בשביל השידוך שלו...

אז זהו! שרבי חנינא בן דוסא היה שולח זיווגים ופוקד עקרות באמצעות התפילה! כשרבי חנינא היה מתחיל להתפלל, בהתחלה הוא היה עומד מול קיר! ואז הוא היה מתחיל לקדוח... להתפלל... ולהתחנן... ולהניח את ראשו בין ברכיו... והקיר נסדק ונסדק... עד שהוא היה נופל לגמרי... נו... שיפוצניק מסוגל לעבוד שלוש שעות רצוף? בטח! הנה... הוא עושה משהו... אז זהו! שרבי חנינא בן דוסא היה "פועל" הרבה יותר משיפוצניק... בתפילה שלו הוא היה מזיז קירות שאף אחד לא מצליח לשבור אותם...

עכשיו אתה מבין מה הוא עשה כ"כ הרבה שעות?

אם נפנים שבתפילה שלנו אנחנו יכולים לפעול! לפעול ישועות!

אם נפנים שתפילה זה משהו שעובד! עובד בשטח! זה לא איזה תקנון רשמי של טקסט שצריך להגיד אותו... אלא זה משהו שפועל! שיוצר משהו! שמזיז משהו! אם נפנים את זה התפילה תקבל מימד אחד לגמרי של הסתכלות... התפילה כבר לא תהיה כ"כ משעממת...

בוא נכניס לעצמנו לראש: אני כעת מתחיל ליצור קשר עם אבא שבשמים! הקשר הזה יכול להמיס קירות! יכול "לפעול גבורות לעשות חדשות לזרוע צדקות ולהצמיח ישועות ולברוא רפואות..."

איתך לאורך כל הדרך...

פעם ראיתי את חבר שלי מסתובב באמצע הלילה כולו עצבני... מתוסכל... מה קרה? נגמרו לי הסיגריות! כאב לי לראות אותו ככה סובל... היה לי קשה להירדם בלילה... כאב לי... כאב לי... כאב לי...

מה כאב לי בדיוק? כאב לי איתו?

לא! ממש לא! לא כאב לי איתו! אלא מאי?

כאב לי עליו!

מה ההבדל בין כואב לי איתו! לכואב לי עליו?

כואב לי איתך פירושו: מה שכואב לך! כואב גם לי! אם לך כואב שאין לך כעת סיגריות אז גם לי כואב שאין לך סיגריות... אבל זהו שלא! בינינו... ממש לא כאב לי שאין לו סיגריות... אדרבה... הייתי שמח אם אף פעם לא היו לו סיגריות... ואני מאחל לו שהוא יגמל מזה כמה שיותר מהר... אז כאב לי איתו? ממש לא! אז מה כן כאב לי? כאב לי עליו! כאב לי לראות איך ש... שלילה אחד בלי סיגריות ותראה איך שהוא נראה... הוא לא בן אדם... הוא כמו ארי בסוגר... זה מה שכואב לי! לא כואב לי איתו! כואב לי עליו!

זאת אומרת: נכון שאני משתתף בצערך... אבל לא עד הסוף! לא עד הנקודה שבאמת כואבת לו! הכאב שלי הוא מלמעלה... אני עומד מחוץ לבועה שלו ומרחם עליו... על הבועה שבתוכה הוא נמצא ומכור ולא יוצא ממנה...

דוגמא נוספת: בעיצומו של פורים פוגש אותי בחור שסובל מנערווען... משהו איום ונורא... הוא ניגש אלי כולו מתוסכל: מה קרה? לא יצאתי ידי חובת קריאת מגילת אסתר! ניסיתי להשתתף איתו בצערך... לכאוב יחד איתו! ו... ופשוט לא הצלחתי... ובצדק! כי... כי מה אתה רוצה שיכאב לי? שיכאב לי שהוא באמת לא יצא ידי קריאת המגילה?

מה פתאום! הרי אליבא דאמת אני יודע שהוא מאה אחוז יצא! יצא ידי חובה... יצא מדעתו... יצא מאיפה שאתה רוצה לצאת... אז איך אני יכול לכאוב שהוא לא יצא יד"ח בו בזמן שברור לי שהוא כן! כן יצא? אז שוב: לא כאב לי איתו! כאב לי עליו! כאב לי על ההפרעה הכפייתית שיש לו שהרסה לו את כל פורים בפרט ואת כל החיים בכלל...

עד כאן אנחנו! אבל אבינו שבשמים? לא כך!

לאחר חטא העגל הקב"ה מגלה למשה רבינו את י"ג מדות של רחמים.

מהי מידת הרחמים הראשונה? רחום!

מהי הכותרת של כל הי"ג מידות באופן כללי? רחמים!

מה זה רחום? מה פירוש המילולי רחמים?

רחמים בהגדרה הישירה והברורה זה... זה אני איתך!

אני כואב את הכאב שלך בדיוק! אני בוכה איתך... ואני שותף מוחלט למצוקות שלך... איפה שאתה... ומי שאתה... ומה שיהיה איתך...

ידידי היקר מהפנימיה: כשאתה מסתובב בלילה כולך מתוסכל... כי... כי נגמרו לך הסיגריות... צר לי לומר לך... אבל אני? אני לא כואב **איתך!** כואב לי רק עליך! כואב לי על ההתמכרות שלך שהורסת לך את החיים...

אבל לעומת זאת הקב"ה? אבא שבשמים ברגעים אלו... כואב לו לא רק עליך! כואב לו **איתך!** הקב"ה יודע בדיוק את הצורך בניקוטין... הוא יודע בדיוק כמה שאתה מכור... הוא מרגיש וחש עד הסוף עד כמה אתה חתחתחייב עכשיו סיגריה... והוא איתך! **זה כואב לו כמוך! במקום שלך!** בלילה ההוא נדדה שנת המלך... כביכול נדדה שנת מלכו של

עולם... לקב"ה חסר משהו בלילה הזה! מה חסר לו? הניקוטין שלך! כן!
הסיגריות שאין לך! הוא איתך בכל מצב!

עכשיו! שלא תבין לא נכון: זו לא סתירה לרגע שאבא בשמים רוצה
לחנך אותך... ומרוב רחמים עליך הוא רוצה לגמול אותך מזה... ולכן הוא
בכבודו ובעצמו... הוא זה שדאג שכעת לא יהיו לך סיגריות (כדי לעזור
אותך... שתראה שזה לא תכל'ס... ותבין שהגיע זמן לעשות סוף לסיפור הזה...) והוא
לא יוותר! הוא בכל מחיר יגמול אותך... כמה שזה יהיה קשה... ו... ו...
בד בבד! הוא כואב איתך! בלילה הזה הוא מצד אחד לא נותן לך
סיגריות!

ומצד שני חסר לו וכואב לו כמוך! חסר לו הניקוטין שלך!

**בשביל זה הוא הקב"ה! הוא יכול להכיל את שני הרגשות
האלו ביחד!**

שמע משפט...: "אני לא רוצה לפתוח פה לשטן..." אבל "רחמנא
ליצלן..." אם חלילה יקרה שהילד שלי יאבד את כככל הגוואים שהוא
אסף בקיץ "שה" ישמור..." ו... ואז הוא יפרוץ בבכי מר ויסתובב עצוב
ומדוכדך... אז צר לי לומר: ועם כל הרחמנות והרצון הטוב... אני לא
אכאב איתו! לא יכאב לי באמת על הגוואים שנאבדו לו... מה כן יכאב
לי? יכאב לי עליו! יכאב לי על עצם זה ש... שכואב לו! כי חבל לי שהוא
עצוב ומדוכדך במשך כל הערב הזה...

אבל באותם רגעים... בשמים! אבא שבשמים יכאב באמת! על
הגוואים שנאבדו! כן... הרבש"ע בשמים יושב וכעת ומצטער... אוי...
נאבדו לבן שלי הגוואים... ולמה? למה הקב"ה יצטער? כי הקב"ה הוא
רחום בשלימות אלוקית! ואם לבנו בן השש נאבד גוואים... אז כואב לי
איתו! וברגעים אלו הקב"ה יושב ובוכה... על גוואים שנאבדו לבנו בן
השש!

אה... מה אתה אומר על המשפט הזה?

כשאמרתי למישהו את המשפט הזה... הוא הזדעזע עד עמקי נשמתו... מה פתאום! השתגעתי? נפלת על הראש? הקב"ה יושב ובוכה על גוגואים? זה הרמה? מה... אין לקב"ה על מה להצטער... איך אתה מעז לומר כך על בורא עולם...? הורדת את הקב"ה לרמה של תינוקות בני שש. תתבייש לך... הוא כ"כ הזדעזע... הוא כמעט הוציא עלי פשקוילים...

עניתי לאותו אחד: ידידי היקר: תגיד לי: ומה יקרה אם הדירה שלך תעלה חלילה באש יחד עם ככלל הרכוש שלך... ואתה תבכה... הקב"ה יצטער איתך? האם השכינה תאמר: "קלני מראשי קלני מזרועי"? אה...?

כן! נכון שכן? **אז זהו זה! שתדע לך:** שעם כל הכבוד לבית שלך ששווה מיליון שקל... הרי אצל הקב"ה כל הרכוש שלך שווה בדיוק כמו הגוגואים של הילד שלך... בדיוק כמו שאצלך היחס לגוגואים הוא "משמש בא, משמש הולך"... אצל הקב"ה זה אותו דבר... "בית בא, בית הולך..."

אז למה בכל זאת... למה הקב"ה מצטער אם ישרף לך הבית?

נו... למה...? כי אבא שבשמים יורד לרמה שלך! **והוא איתך!** והוא כואב **איתך** על ה"גוגואים" של הגיל שלך... הלא היא הדירה שלך... אז אם הקב"ה ירד עד הרמה שלך... אז מותר לו גם לרדת ולהיות עם הילד שלך... ולבכות אותו על הגוגואים שברמה שלו... כל אחד והגוגואים שלו...

היחיד שמבין אותך עד עד עד הסוף! היחיד שקולט בדיוק את הדקדוקי עניות שלך... את הראש הקטן שלך... עד פרטי הפרטים זה אבינו שבשמים.

היחיד שיש לו את הכלים להכיל את הכאב שלך כמות שהוא! זה אבא שבשמים: **"אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות**

נפשי... "שים לב מה כתוב בפסוק הזה: דוד המלך מתמלא גילה ושמחה... על מה? על שהקב"ה הושיע אותו? **לא! עדיין לא!** עדיין לא כתוב שהוא נושע... אז על מה השמחה? **"אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי"**! דוד המלך מתמלא גילה על עצם העניין, שאתה יתברך היחיד **שמבין אותי!** אתה היחיד שיודע בדיוק מהי היבלת שכואבת לי! בראש שלי... בנקודת הרגישות שלי... זה ההבנה הפשוטה ב"**רחום!**" רחום פירושו: **אני איתך!**

לדאבוני הרב אני לא הצדיק הגדול ביותר... אני גם לא המתמיד הגדול ביותר... אני יודע שהקב"ה לא מרוצה ממני... ויש עוד רשימה ארוכה של דברים שאני לא בסדר... ואני יודע שהקב"ה לא מרוצה מזה...

זה שהקב"ה לא מרוצה ממני! זה אני יודע בבירור!

אבל מעניין אותי: האם הקב"ה גם **קצת מבין אותי?** האם הוא יודע עד כמה שאין לי חשק ללמוד...? האם הוא גם יודע כמה קשה לי להיות עובד ה'? האם הוא יודע איזה מלחמות של תחרות וחברה יש לי בתוך הבית מדרש? האם גם את זה הקב"ה גם יודע?

כאן טמונה ההההבעיה שלנו בה"א הידיעה!

זה שהקב"ה לא מרוצה ממני... זה שהוא מאוכזב ממני קשות... זה כככולנו יודעים! **אין מישהו שלא יודע את זה!** אבל שהקב"ה איתי... ומרגיש אותי... נושם אותי ומנשם אותי... ויכול להסביר לי יותר טוב ממני בעצמי למה קשה לי... ומה עומד מאחורי הקשיים שלי?

זה? את זה כמעט אף אחד לא יודע!

גם אם אנחנו כן קצת יודעים את זה... הפער בין ההכרה והתחושה של שתי הידיעות האלו הוא הבדל שמים וארץ! הצליחו להכניס לנו בראש עמוק עמוק שהקב"ה כועס עלינו... אבל שהקב"ה גם מבין אותי... וקרוב

אלי... ונמצא איתי פה... זה כן... אני יודע... מידי פעם מישוהו זורק לנו את המשפט הזה... אבל זה רחוק מאוד מלהיכנס למודעות! בודאי לא כמו הידיעה הראשונה!

ואני אגלה לך סוד: אם אנחנו מחפשים אשמים למה קשה לנו בעבודת ה'... למה אנחנו לא מוצאים את עצמנו בתוך הבית מדרש... **אז קח בחשבון:** שאחד האשמים העיקריים **זה זה! זה זה! זה זה!** שאנחנו לא מספיק חיים את זה שהקב"ה מבין אותנו מאה אחוז...

קח בחשבון: שהוא יודע בדיוק אלו התמודדויות מחכות לך בבית המדרש... הוא מתכוון יחד איתך כ... כשאתה מסתכל לספסל השמאלי בשורה החמישית... הוא מבין אותך מצוין למה אתה מחכה להפסקת קפה... והוא מבין אותך עשר למה אורך לך כ"כ הרבה זמן לעשות את אותו "קפה"... אף אחד בעולם לא מבין אותך כמוהו! **אם היית יודע עד כמה הוא איתך!** עד כמה הוא שותף איתך בכל ההרגשות היית פונה אליו הרבה יותר... היית יוצר איתו קשר יותר... **והכי הכי:** היית סומך עליו בעניינים עצומות כשהוא היה אומר לך שאפילו שכל ההתחלות קשות... בכ"ז כדאי להתחיל... כי מכאן ואילך יערב לך...

אם היית יודע עד כמה הוא בראש שלך היית סומך עליו בזה!

שמע סיפור: שנינו יצאנו יחד למירון בטרמפים... אני וחבר שלי... ו... ולא הלך... לשנינו הייתה תחושה ברורה שהקב"ה רומז לנו שהוא מעדיף לראות אותנו כעת חוזרים לישיבה... אבל תכל'ס... אנחנו כבר עמוק בדרך... וכבר קשה לעשות פרסה ולחזור... נו...

ואז נוצר בינינו ויכוח מעניין: האם להתפלל לקב"ה שיעזור לנו עם טרמפים או לא? חבר שלי טען בתוקף: ש... **מה פתאום!** "בוצע ברך ניאץ ה'..." לבקש מהקב"ה עכשיו להצליח בטרמפים... זה בדיוק כמו להתקשר למשגיח ולשאול אותו באיזה צומת יותר כדאי לעצור?!?

זו היתה הטענה שלו! אבל אני טענתי ש... שלא! זה שני מישורים: יש את תורה שזה מה שאנחנו צריכים לעשות! ויש תפילה שבה אנחנו מבטאים מה שאנחנו רוצים לעשות... זה ש"כבוד" זה דבר לא טוב... זה לא סתירה שאני רוצה כבוד... והקב"ה נותן לי רשות להתפלל על זה... ו... ותכל'ס... נתקענו! ונתקענו ככה רצינו... ו... וקר... ולילה... ולא זו... וכשיהודי תקוע הוא מתפלל... אז כל אחד פרש לתפילה... זה פרש לזוית זו של התחנה וזה פרש לזוית זו של התחנה...

ושנינו התפללנו לקב"ה... עכשיו שים לב להבדלים בין התפילות:

כשהחבר שלי ניגש להתפלל... הוא נתקע כל הזמן... כי הבקשה שלו היתה ככה: רבש"ע: אני הרי רוצה לנסוע למירון! ואתה הרי לא רוצה! אז... אז... אז תעזור לי לעשות נגד רצונך... כזו תפילה מאד קשה להוציא מהפה... זה סתירה מיניה וביה! כי בינינו... זה באמת לא כ"כ נשמע הגיוני לבקש מהקב"ה בכבודו ובעצמו לעבור על רצונו...

אבל התפילה שלי היתה בגישה אחרת לגמרי...

אבא שבשמים! מצד אחד אני יודע שאתה רוצה שאני כעת אחזור לשיבה... אבל מצד שני זה הרי לא סתירה שהיות ואני כעת רוצה להגיע למירון... אז גם אתה רוצה שאני אהיה מרוצה... אתה רוצה להשביע את רצוני... אתה אפילו מאוכזב יחד איתי מזה שלא מגיע לי טרמפ... ואפילו קר לך איתי ש... שאני קופא כעת מקור...

זאת אומרת: למעשה: אין בינינו שום ויכוח! מצד אחד גם אתה יתברך רוצה שאני אהיה מרוצה ואני אגיע למחוז חפצי...

ומצד שני גם אני מבין שמה שצריך זה לחזור עכשיו לשיבה!

זאת אומרת אין פה חילוקי דעות עקרוניים! נו... רבש"ע אז מה עושים עכשיו? בוא תעזור לי להחליט מה עושים... האם להתגבר או לא

להתגבר? או שתעזור לי להתגבר על הרצון שלי... ואז אני אעשה פרסה ואחזור לישיבה... או שתעזור לי לפחות להגיע למירון... אבל להשאר פה תקוע בטרמפיאדה סתם... זה... זה הרי שנינו לא רוצים שיקרה... נכון?

נו... אתה בטח חושב שסוף הסיפור היה שעשיתי פרסה וחזרתי לישיבה? אז זהו שלא! תתפלא לשמוע... שבסופו של דבר נסעתי למירון... ו... ואח"כ אכלתי את הלב כמו כל ישיבוחר... והיו לי נקיפות מצפון כמו כל בחור ישיבה שנוסע באמצע הזמן ומתמלא כולו חרטות בדרך חזור...

רק בכל זאת... מה ההבדל הגדול ביני לבין חבר שלי?

אני חזרתי בתחושת **בושה** ונקיפות מצפון מהקב"ה!

ואילו הוא חזר בתחושת **ניכור** וסכסוך עם הקב"ה!

וההבדל בינינו הוא מאד פשוט: כשאני חזרתי לישיבה... ידעתי בבירור שלמרות שלא הייתי בסדר... ולמרות שאני אוכל את הלב למה נסעתי... עדיין **הקב"ה מבין אותי מצויין** למה נסעתי למירון! הקב"ה לא צריך שאני אסביר לו מה חיפשתי במירון... כי הוא מבין אותי... והוא שותף מלא בכל הרצונות... ומשאלות הלב שיש לי... רק **מה?** הוא בכל זאת ציפה ממני ש... ש... שבכל זאת אני אתגבר על הרצון שלי... ואני אשאר בישיבה... ו... ואחרי שלא התגברתי אז הקב"ה בהחלט מאוכזב ממני... וזה בהחלט לא נעים... נכשלתי במבחן... ואני ממש **מתבייש** מהקב"ה... כשהגעתי לחדר שלי בפנימיה... דיברתי עם ה' והבטחתי לו: **זהו! זה פעם אחרונה! ו... ובשיא הרצינות!**

אבל לעומת זאת... חבר שלי? הוא חזר לישיבה בתחושה ש... שהקב"ה לא מבין אותי! הקב"ה רצה שאני אשאר בישיבה הפוך ממה שאני באמת רציתי! נקודה! ואילו אני? כן נסעתי... אז... הקב"ה כעת כועס עלי למה? למה נסעתי? מה זה צריך להיות? מה בחור ישיבה מחפש במירון באמצע זמן חורף? מה... אתה לא יודע שאני רוצה שתשב ותלמד?

מה... אתה לא יודע שתלמוד תורה כנגד כולם? מה... מה זה צריך להיות?
בקיצור: הקב"ה לא רוצה שאני אסע! הקב"ה לא רוצה שאני אצא
מהשיבה...? הקב"ה רוצה רק דבר אחד! שאני רק אשב ואלמד אשב
ואלמד! אשב ואלמד... אני חנוק!

נו... עכשיו נסה להמשיך את המחשבות של אותו בחור קצת
הלאה... אוטומטית! המחשבה הבאה של אותו בחור... בין אם הוא ירצה
לחשוב את המחשבה זו ובין אם לא... אוטומטית המחשבה הבאה תהיה:
אני לא מבין את הרבש"ע... מה הוא רוצה שאני אעשה? שאני כל הזמן
אשב ואלמד... כל הזמן... כל הזמן... מה? הקב"ה לא מבין שקשה לי?
הקב"ה לא מבין שאני לפעמים רוצה לצאת? (שלא תבין לא נכון: הוא לא
העіз להוציא את המשפטים האלו מהפה... הוא גם לא יעזי להודות בינו לבין עצמו שזה
מה שהוא חושב... אבל זה! זה מה שהוא מרגיש...! ואני לא אתן לך לרמות אותי...
אלו הם המחשבות!).

מיליון דולר אני מוכן להתחייב אם זו לא תהיה המחשבה הבאה!
כי יש כלל: מי שלא מבין אותי! אוטומטית אני גם לא מבין אותו!
אם כשאני חוזר לשיבה... התחושה שלי היא: הקב"ה לא מבין אותי
התגובה הראשונה שלי היא: רבש"ע: גם אני לא מבין אותך...
לכאלו הרגשות לא קוראים נקיפות מצפון! זה כבר נקרא ניכור!
זה כבר בגדר סכסוך! זה לא הרהורי תשובה! אלו הרהורי מרד
ותסכול!

זו אחת הסיבות העיקריות למה גם נפילה קטנה שלנו ברוחניות עלולה
להפוך למשבר! תחשוב שניה: למה? למה זה באמת ככה? למה כל
נפילה שלנו היא כבר התרסקות? למה כל איזה ירידה... מיד נהיית
הסלמה... ומשבר אימון טוטאלי? פשוט מאד: היתה לי נפילה קטנה
בשטייגן... נו... קורה... טוב... התאוששתי... כבר התחלתי טיפה
להתרומם מהנפילה הזו... ואז! כשבאתי לחזור לבית המדרש... פתאום

התחלתי להרגיש שהקב"ה מסוכסך איתי... הוא לא מבין אותי... ו...
ומכאן ואילך קל מאד להנציח את אותה נפילה...

לעומת זאת: אני? כשחזרתי לישיבה עם התחושה שהקב"ה מבין אותי מצוין! אבל למרות זאת הוא ציפה ממני שאתגבר ולא התגברתי... ועכשיו שלא התגברתי אז הקב"ה מאוכזב ממני... מאד התביישתי... וגם יש לי ממה להתבייש... אבל עדיין! עדיין זה לא מתקרב לקריסת מערכות... אין פה ניתוק קשרים... לא נהיה פה סכסוך וקצר מוחלט... הקב"ה תמיד הבין אותי והוא ממשיך הלאה להבין אותי! הוא רק מאוכזב ממני! בסדר... אז בפעם הבאה אני אשתדל להוכיח את עצמי (דרך אגב: אני מציג את עצמי בסיפור הזה כאילו אני החכם הגדול וחבר שלי הטיפש... אז זהו שלא! תנוח דעתך... לא היה, וגם אם בכל זאת נברא... בדרך כלל הויכוח וההתלבטות הזו היתה בפיצול האישי שביני לבין עצמי...).

עכשיו, שלא תהיינה טעויות! שלא תצאנה ממאמר זה הבנות מוטעות...

יבוא מי שיבוא ויאמר: הידד... קראתי במאמר הזה שהקב"ה איתי... הוא מבין אותי... הוא יודע כמה קשה לי... יופי! זהו! יוצאים לחפשי... הולכים לישון... כי הקב"ה: אתה הרי יודע כמה שאני עייף כרוני... אתה הרי יודע כמה שאני לא אוהב להתמודד... אז לילה טוב... שלום לך התמודדות... ו... ולא להתראות... אה... מה אתה אומר על זה?

לא! על זה נאמר: כל האומר הקב"ה וותרן יותרו מעיו!

**להבין אותך כן! הקב"ה מבין אותך... אבל לוותר לך?
בחיים לא!**

מה ההבדל בין להבין אותי ובין לוותר לי? להבין אותך הכוונה: שהיות והוא יודע כמה קשה לך... אז יש לו את הסבלנות וההתחשבות למחול על

הכשלונות שלך... אבל שלום עלייך נפשי? ולוותר לך? זה בחיים לא!
אבא שבשמים מבין כמה שקשה לך להשתנות... אבל זה שהוא מבין
אותך... אין הכוונה שהוא יתן לך להשאר כך... הוא לא יוותר! הוא רוצה
שתשתנה... וקשה להשתנות... ואתה תבכה... והקב"ה יבכה יחד איתך...
ו... ואתה תשתנה! יתהפך העולם! הוא לא יוותר! למה הוא לא יוותר?
מרוב אהבה! להטיבך באחריתך...

נא לדבר ברור!

אם בפרק הקודם דברנו על טרמפים... אז עוד סיפור מהימים ההם: עמדתי פעם בצומת שילת ועצרתי טרמפים בשעה אחת בלילה... התפללתי לאבא שבשמים שישלח לי טרמפ... ותפילתי אכן התקבלה... והטרמפ בסופו של דבר באמת הגיע... אבל בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר! לאחר המתנה ממושכת ממושכת... כשהתרווחתי סוף סוף על המושב סיפרתי לנהג הגואל שידע לו שאני כבר מחכה לו שעתיים וחצי ואפילו התפללתי עליו כבר בשעה אחת בלילה... ורק עכשיו התפילה התקבלה...

הוא נדהם... נענה ואמר לי: אני באמת לא הבנתי איך זה קרה לי... אני עכשיו חוזר מנהריה מהצדיק רבי דוד אבוחצירה שליט"א, והיה תור ארוך ארוך... ממש בלי סוף... לפי הניסיון שלי הייתי צריך לחכות שם לפחות עוד שלוש שעות... בשעה אחת בלילה פתאום קרה איזה נס... ופתאום הכניסו אותי בבת אחת לקודש פנימה, ותוך חמש דקות הייתי כבר בדרך חזור... לא הבנתי מאיפה הגיע לי פתאום הישועה... עכשיו אני מבין: בצומת שילת עמד לו לבדו איזה בחור ישיבה רועד מקור עצוב ומבוויש... והתפלל לבורא עולם שישלח לו טרמפ... מיד סידר לי בורא עולם את הפרוטקצייה הנכונה... ותוך רגע הייתי בחוץ... תוך שעתיים הגעתי אליך פה לצומת שילת... אז תפלתך התקבלה! תגיד תודה... בדרך הטבע הייתי אמור להיות כאן רק עוד שלוש שעות אם לא יותר...

מה הייתה הטעות שלי?

לא דברתי ברור! בקשתי טרמפ... אבל לא אמרתי מתי!

מה...? מה הפשט בזה? מה... בורא עולם לא מבין? הוא לא יודע שאני עייף? הוא לא יודע שמחר יש לי חברותא בשעה תשע בבוקר?

בודאי שהוא יודע... בודאי שהוא מבין... אתה יודע מה? הרבה יותר מזה... הוא מבין טוב מאוד **גם!** גם בלי התפילה שלי בכלל... נו... א"כ

למה בכל אופן הוא רוצה שאני אתפלל? כנראה... כנראה ש... שהוא "לא רוצה" להבין לבד..." הוא רוצה שאני אדבר איתו... הוא רוצה שאני אסביר לו... כך גזרה חכמתו העליונה. והיות והוא רוצה שאני אדבר איתו... אז נו... תדבר... תדבר ברור... אני רוצה שתדבר איתי כ... כמו שאתה מדבר... כמו שאתה יודע לדבר ברור... והיות ולא דברתי מספיק ברור אז הוא פשוט "לא הבין..." (כביכול).

וזה יסוד שחובה לדעת אותו: שבורא עולם רוצה שאתה תדבר איתו... כאילו הוא לא יודע כלום... כאילו זו הפעם הראשונה שהוא נחשף לסיפור הזה... והוא רוצה שתדבר ברור... שתסביר לו בדיוק לאיפה אתה רוצה להגיע... ואפילו תושיט לו את האצבע לכיוון שאתה רוצה להגיע... בדיוק כמו שאתה יודע היטב להסביר לנהגי הרכבים שעוצרים לך מה אתה רוצה ולאן... אם לא תדבר ברור... בורא עולם כביכול "לא מבין..." ואם תבקש טרמפ ולא תגיד מתי... אז גם אתה נמצא כעת בצומת שילת... הרי הטרמפ יכול ברגע זה לצאת מצפת... אם לא תסביר לבורא עולם בדיוק לאיפה אתה רוצה להגיע... יגיע טרמפ אבל הוא יוריד אותך בצומת לטרון... יגיע לך טרמפ אבל הוא יפנה בשער הגיא ואתה תצטרך לרדת בצומת אשתאול ולעשות שם משמר... ואתה יודע מה... גם יכול להיות אפילו שיגיע טרמפ שמגיע עד ירושלים אבל הוא ייכנס בכביש תשע לכיוון רמות... נו... **לא חבל?** בורא עולם לידך... הוא יכול לתת לך הכל... להביא אותך עד הבית... רק תדבר! ותדבר עברית (או אפילו יידיש או ספניולית)! לא בלושיון הקו'דש... אלא עברית תקינה - עדכנית...

שים לב: בורא עולם רוצה לשמוע תפילה ברורה!

חנה אשת אלקנה... שנים שנים לא היו לה ילדים... שנים של תפילות מעומק הלב... שנים של דמעות כמים... שנים של צער אין סוף ועגמת

נפש... ויום אחד בהיר הוא שוב התפללה... אבל הפעם! הפעם בורא עולם קיבל את תפילתה... ולעת חיה והיא נפקדה בשמואל הנביא...

מה קרה בדיוק באותו יום?

מה היה כ"כ מיוחד בתפילה זו שפעלה מה שלא פעלו כל השנים הרבות של תפילות מעומק הלב?

מה היה הסוד הגדול של תפילה זו דווקא שהיא זו ששברה את גב הגמל?

אתה יודע מה הסוד? תקשיב טוב!

והיה כי הרבתה להתפלל לפני ה' ועלי שמר את פיה: וחנה היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה:

אני לא מביין: למה עלי חשב שהיא שיכורה? בגלל שהיא הרבתה להתפלל? בגלל ש"היא מדברת על ליבה"? בגלל ש"שפתיה נעות וקולה לא ישמע"? אם כן: מה ההבדל ביני לבין חנה? הרי גם אני לפעמים מרבה להתפלל? אז למה כשאני מתפלל שמו"ע אף אחד לא חושב שאני שיכור? הרי גם כשאני מתפלל "רק שפתי נעות וקולי לא נשמע"? גם כשאני מתפלל אני מדבר על ליבי"? אז מה ההבדל ביני לבין חנה? למה כשאתה רואה אותי מתפלל אתה לא חושב שאני שיכור?

נו... תגיד אתה... למה?

כי כנראה... כנראה... שכשאני מדבר אני נראה אחרת מכשאני מתפלל! לא יודע להגדיר בדיוק למה... כנראה שכשאני מדבר עם מישהו שעומד לידי... העיניים שלי קצת יותר בורקות... המבט שלי קצת יותר חודר... המשפטים שלי יותר ברורים... והתנועות שלי קצת יותר מבטאות... אבל כשאני מתפלל לבורא עולם... אני כזה מתנדנד כזה...

וכזה מכוין כזה... ועושה תנועות עם הידים כזה... ואומר בלשון הקוידש
כזה... ומכוין כזה... מתפלל כזה...

בקיצור: אני עכשיו **לא מדבר!** אני עכשיו **מתפלל!**...

כך שאין סיכוי בעולם שמישהו שיראה אותי **מתפלל** יטעה לחשוב
אפילו לרגע שאני **מדבר** עם מישהו! כי כשאני **מתפלל** אני **הרי לא מדבר**
עם מישהו... כי... מה... אתה לא רואה שאני רק מתפלל...?!?!?
אז זהו: שהפעם לשם שינוי... חנה באותו יום לא **התפללה** לבורא
עולם...

והיא מדברת על ליבה!

חנה לא התפללה אלא **דיברה!** היא דיברה עם בורא עולם... היא
הסבירה לו... והיא הסבירה לו טוב! היא הצביעה לו עם האצבע... והיא
עשתה לו כזו תנועה אחורית עם היד... כאילו מראה לו שעבר כבר הרבה
הרבה זמן שאין לו ילדים... ואח"כ היא גם הצביעה לכיוון של פנינה
והראתה לו שתראה כמה ילדים יש לה... בקיצור: היא **דיברה** שם... **עם**
מישהו!

ועלי הכהן מסתכל ומסתכל... עם מי היא מדברת שם כ"כ הרבה זמן?
מי זה שם? הוא מסתכל קדימה אחורה ימינה ושמאלה... עם מי היא
משוחחת כ"כ בלהט? חצי שעה עברה... עלי חוזר והיא עדיין שמה עם
אותו מישהו... מסבירה לו... בלהט... עם תנועות כאלו חדות... עם חיתוך
שפתיים... הפנים שלה אדומות מרוב מאמץ... עברו שעות... והיא עדיין
שמה... היא עדיין מדברת עם אותו מישהו... עלי שוב מסתכל קדימה
אחורה ימינה ושמאלה... מי זה? **עם מי היא מדברת?**

גברת! אין כאן אף אחד! מה קרה לך? (הרי אז עדיין לא היו פלאפונים
ואזניות ובלוט'ס!). אה... את מדברת עם עצמך?

אז את שיכורה?!?!?

זה היה הסוד של התפילה של חנה!

הפעם היא לא התפללה לה' שבשמים! היא פשוט דיברה איתו!
היא הרגישה שהוא עומד מולה! ולא נותר לה אלא להסביר! והיא
הסבירה לו... והסבירה לו טוב... וסיפרה לו את כל השתלשלות
העניינים... ושכנעה אותו... ו... ו... והוא באמת השתכנע...

חנה דיברה לראשונה עם בורא עולם בצורה כ"כ מוחשית עד כדי כך!
שמי שעמד מהצד באותה שעה היה בטוח שהיא מדברת עם מישהו
שעומד כאן! לא בשמים! אלא בארץ!

ואם עלי לא רואים את אותו אחד אז כנראה **שהיא שיכורה...**

תפילה כזו היא הייתה התפילה שקרעה את השמים!

חנה לא עמדה בכותל המערבי וסיימה ספר תהילים במשך ארבעים
יום... היא לא אמרה נשמת... ולא התפללה כמו מכונת ירייה... היא פשוט
קבעה פגישה עם אלוקים... והיא **דיברה** איתו פשוט דברים כהויתן...
היא הסבירה לו את העניין... ובורא עולם פשוט השתכנע...
כי כשמשכנעים את אבא שבשמים... הוא "משתכנע..."

כאן טמונה אחת ההגדרות הקולעות ביותר לצורה אמיתית של תפילה:
אתה רוצה לעשות לעצמך מבחן! אתה רוצה לבדוק את עצמך האם! ועד
כמה אתה מתפלל כמו שצריך? **זה לך האות!**

אם יהיה לך בוושה לדבר עם בורא עולם ליד החברים שלך... אם
בשעה שתדבר עם בורא עולם חברים שלך יראו אותך... אז אם הם יחשבו
שאתה שיכור!

אם ככה זה יהיה... סימן שאתה מדבר עם בורא עולם! סימן שאתה
מבין שהוא לידך! ישועתך קרובה בע"ה!

אבל אם אתה עומד בתפילה ואתה מתפלל שמה רחוק לבורא עולם...
אם אתה לוחץ על כפתורים... סימן שאתה מבין שהוא שמה רחוק... אם
הוא שמה אז הוא לא פה... אז הוא כביכול "לא תמיד מקשיב..."

בורא עולם מקשיב... ומעוניין לשמוע למי שמדבר איתו... והוא "מבין
ענין..." (כביכול).

אז למה לא תמיד התפילות מתקבלות?

כי בורא עולם כביכול "מבין" רק למי שמסביר לו טוב... מי שלא
מסביר לו טוב... מי שלא מדבר איתו ברור... לא תמיד הוא כביכול "מבין
אותו..." ושוב: כביכול!

מדרש מפורסם (רבה אסתר ז' י"ט):

לאדם שהיה מהלך בדרך מן דוחקא דאורחא, אסתבע קרסוליה, אמר
הלואי הוה לי חד חמר, עבר עלוי חד רומי דילדית חמרתיה חד עולאי,
א"ל סב ארכב הדין עולאי, אמר הא צלותי אישתמע ברם אנא לא שאלית
כהוגן אם למרכב אם למרכיבה.

אותו יהודי הלך במדבר... ונקרע לו הקרסול של הנעל... אמר:
רבש"ע: תזמין לי חמור! עבר שמה איזה רומי שבדיוק באותו רגע נולד
לחמור שלו עייר, והוא הכריח את אותו יהודי להרכיב את העייר שנולד
על כתפיו...

בקשת ממני חמור? קבלת! אה... בקשת לרכב עליו? **לא הבנתי!**
חשבתי שרצית שהוא ירכב עליך...

מה הפשט בזה? למה בורא עולם "לא הבין"?

כי בורא עולם הרי יודע הכל גם בלי התפילה שלך...

אז בשביל מה הוא רוצה שתתפלל?

בגלל שהוא רוצה שתרגיש אותו! **שהוא עומד לידך!** איפה שאתה נמצא ובאיזה מצב שאתה נמצא...

בגובה העיניים... ובאותה טרמפיאדה... כאן! פה! לידך! במדבר עם הסוליה הקרועה - אתה לא רואה?

רק תדבר... רק תאמר לו שאתה צריך טרמפ... והוא מיד שולח... ספיישל... עד הפתח של הישיבה...

כשאותו יהודי שמובא שם במדרש עמד בטרמפיאדה של המדבר... עם הסוליה הקרועה... כשהוא עצר שם טרמפים... הוא לא דיבר איתם בראשי תיבות ובחרוזים... הוא ידע טוב מאוד איך להסביר להם לאיפה הוא בדיוק צריך להגיע... הוא ידע להסביר להם שהנעל שלו קרועה... וזה מצב חירום... וכואבות לו הרגלים... ושיתחשבו בו... והוא צריך להגיע למחלף... ואם אתה מגיע ל... זה גם טוב... וכו' וכו'...

אבל כשהגיע השלב שהוא פנה לבורא עולם הוא פתאום עצם את העיניים בדבקות... והוא התחיל לדבר בארמית כזו קשה ובלשון הקוידש ובכל מיני מליצות וחרוזים...

בורא עולם דווקא היה שמה! הוא שמע אותו! אבל הוא פשוט "לא הבין אותו"! אתה יודע למה? כי כשבורא עולם נמצא איתך בטרמפיאדה... הוא בטרמפיאדה יחד איתך! בראש שלך! בשפה שלך! אז למה אתה מדבר צרפתית? מה אתה מדבר בטרמפיאדה בחרוזים? על מי בדיוק אתה רוצה לעשות משחקים? על בורא עולם?

מה... הוא לא יודע מי אתה? הוא כאן איתך!

דבר ברור! דבר כמו שמדברים בטרמפיאדות לנהג של המרצדס הממוזגת! בכבוד אבל בשפה ברורה, ולהסביר בדיוק מה אתה מבקש.

יש לי שאלה לשאול אותך... מה משה רבינו התפלל במשך ארבעים יום וארבעים לילה?

אתה יודע מה הוא עשה שם? אני אגיד לך:

ההורים שלך כבר נשואים בלע"ר לפחות עשרים שנה (כן ירבו...) ועד כמה שאני יודע וגם מקווה... יש אורה טובה בבית... פעם... הם מדברים... ומדברים הרבה בינם לבין עצמם... והם דיברו היום... וגם אתמול... וגם שלשום... ולפני חודש ושנה... ועשר שנים וחמש עשרה ועשרים שנה... כמה שעות הם מדברים ממתי שהם נישאו ועד עכשיו? אתה יכול לספור? אי אפשר בכלל לספור...

סליחה שאני נכנס לך לפרטיות: אבל שתדע לך שאני ממש מודאג: כשלהורים שלך כבר לא יהיה על מה לדבר? ייגמרו להם כל הנושאים? פתאום תשתרר שתיקה מעיקה בבית... מה יהיה? איך ההורים שלך ימשיכו לחיות יחד? אני מודאג! מה איתך?

למה אתה לא מודאג מזה? למה זה מגוחך?

כי כשיש מכנה משותף כ"כ עמוק... וכשיש כ"כ הרבה נושאים וחוויות משותפות... אין סיכוי בעולם שייגמר על מה לדבר... אתה יודע מה? עוד יותר מזה... ככל שנוקף הזמן... וככל שיש ביניהם יותר שנים... ויותר שיחות... כך מתהדק המכנה המשותף... ורק נוצרים יותר קשר ויותר נושאים על מה לדבר... לא כך?

לשאול על מה משה רבינו דיבר ארבעים יום עם הקב"ה זה בדיוק כמו לשאול על מה ההורים שלנו מדברים כבר עשרים שנה?

רק למה זה קשה לנו?

כי כשאנחנו מדמיינים לנגד עינינו את משה רבינו מתפלל אנחנו מתארים לנגד עינינו צדיק שעומד עם טלית על הראש ומתנדנד ומייחד יחודים... לא!

הוא דיבר עם בורא עולם! פנים אל פנים!

למשה רבינו היו הרבה מאוד חוויות משותפות (כביכול) עם בורא עולם... וזה מה שהוא עשה שם במשך ארבעים יום... הוא פשוט דיבר עם בורא עולם... הוא פשוט הסביר לו מה קרה... הסביר לו את הטעות שקרתה... סיפר לו כל מיני סיפורים מעניינים על עם ישראל... כל מיני סניגוריות... ובורא עולם הקשיב... זה היה מאוד מעניין לבורא עולם... הוא מאוד נהנה לשמוע סיפורים טובים על בניו אהוביו...

ובורא עולם "בסופו של דבר השתכנע"!

דוד המלך אומר בתהילים: "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו".

מה הפירוש המילולי של תיבת "ישפוך"?

יש סלנגים מוכרים היום: "ילדים מספרים על עצמם..." "הלב הוא לא מחסן" שפוך... הוצא... ספר... אל תשאיר בפנים... זה הפשט המילולי של המילה: "ישפוך שיחו"! היום המודה היא לשפוך לאחרים, או אולי לכתוב יומן... לדוד המלך היה מנהג "לשפוך" את הכל לפני בורא עולם... "אשפוך לפניו שיחי צרתי לפניו אגיד..." לאו דווקא להתפלל... לאו דווקא כבקשה... אלא לשפוך! להוציא החוצה! לפני מי? לפני ה' ישפוך שיחו!

בחור יקר משיעור א': קשה לך... אתה חדש בישיבה... לא מספיק מכירים אותך... יש לך הרבה טענות... תלונות... ואתה רוצה לשפוך את הלב אבל אין אל מי?

בוא אני אספר לך מה אני עשיתי בשיעור א'?

התקשרתי ללב שומע... היה שמה כזה ניגון של שיחה ממתנה... היכיתי חמש דקות... ועדיין היה שם ניגון... חזרתי אחרי חצי שעה

והתקשרתי שוב... ואז אמרו לי שהמשרד נסגר... אחרי השעה 11 הם לא עובדים...

אתה יודע מה עשיתי? הלכתי לאיזה בית כנסת צדדי שאף אחד לא נכנס בו (מלבד בשעות התפילה) וצלצלתי לבורא עולם... ו... לא תאמין! אל תשאל מה קרה!

גם שמה דווקא הייתה שיחה ממתינה... אבל ברגע שבורא עולם רק ראה אותי על הצג... הוא מיד ניתק את כל הטלפונים... ומיד ענה לי לטלפון... הוא הוציא את כולם מההיכל שלו... וציוה את כל המלאכים שעכשו אף אחד לא נכנס! רק אני והוא לבד! והקב"ה אמר לי בכבודו ובעצמו: כן בני אהובי... מה מפריע לך? מי מציק לך?... ואני התחלתי לדבר... ודברתי חצי שעה... שעה שעתיים... "שפכתי הכל..." ובורא עולם מקשיב ומקשיב... והבטיח שהוא יעזור, והוא באמת עוזר.

אתה חושב שזה תיאור שלי? זה תיאור מפורש של הזוהר הקדוש (בלק קצ"ה): "כיון דצלי צלותיה, פתח כל כוי רקיעין, וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא, דחי לון ההוא מסכנא תביר לבא, דכתיב תפלה לעני כי יעטוף, כי יתעטף מבעי ליה, מאי כי יעטוף, אלא איהו עביד עטופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דצלותא דיליה עאלת, וקודשא בריך הוא אמר, יתעטפון כל צלותין, וצלותא דא תיעול לגבאי, לא בעינא הכא בי דינא דידונן ביננא, קמאי ליהו תרעומין דיליה, ואנא והוא בלחודנא, וקוב"ה אתייחד בלחודוי באינן תורעמין בהיא צלותא".

ומאותו יום שראיתי את הזוהר הזה... ומאותה פעם שדברתי עם בורא עולם... אני לא מסוגל להפסיק!

אני מדבר איתו כל יום! מספר לו את כל החוויות! אני שופך אצלו הכל... אני לא קובר שום דבר בפנים... הכל יוצא החוצה ממני לבורא עולם... ושתדע לך: סודיות מובטחת! ואנא והוא בלחודנא, כך מבטיח הזוהר! ואני רוצה גם לגלות לך שיש תוצאות בשטח... אבל מז'ה בשטח!

וזה לא "רואים ניסים" כי זה לא נס... אם מבקשים מבורא עולם עזרה...
הוא עוזר... וזה לא נס... זה מובן מאליו...

ואני רוצה לגלות לך: שאני לא ברסלבר! ממש לא! אני מיסנגד גמור!
אני ישיביש'ר ליטוואק! עם כל המשחקים... יש לי כובע בורסולינו...
וחליפת בגיר ופאות מאחורה... אני לא הולך להתבודד ביערות... ואני לא
טובל במקווה כל יום... ובראש השנה הקרוב אני לא אהיה באומן... ממש
לא... רק בתוככי הישיבה הק' אי"ה... אבל יש לי חדר! ובחדר הזה אני
מדבר עם ה' יתברך! לפעמים חצי שעה... לפעמים שעתיים... ולפעמים
אפילו הרבה... תלוי לפי המצב... ובעיקר לפי המצב רוח... מי שחושב
שלדבר עם ה' יתברך זה נכס פרטי של ברסלב... הוא טועה! ברור? עוד
פעם: טועה!

וכל מי שלא אוהז "מזה" אז שתדע לך שזה לא שהוא לא אוהז מזה...
אלא הוא לא אוהז בזה... ברור? רפואה שלמה.

ואני רוצה לספר לך משהו מבפנים: שלפני שכתבתי את המאמר הזה
מאוד פחדתי שמי שיקרא את המאמר הזה מהיום ואילך יזלזל בי
ובמאמרים שלי... כי הוא יגיד שאני עוד איזה ברסלב'ר תמהוני... אז אתה
יודע מה עשיתי? פניתי לבורא העולם ושטחתי לפניו את החששות שלי...
הסברתי לו שאני מפחד שמי שיקרא את המאמר הזה יחשוב מהיום
שהכותב אותו הוא עוד איזה תמהוני... ואז כל האפקט של המאמר הזה
ילך לטמיון... בקשתי ממנו בכל לשון של בקשה... שהקוראים היקרים
לא יגיעו למסקנה הזו... אני בטוח ביצועתו יתברך! אני בטוח בו שאכן
קומץ הקוראים יבינו את המסר ויפסיקו לחשוב שכל מי שיש לו קשר עם
בורא עולם הוא בהכרח שיכור... ולסיום: קורא יקר: אם אתה מזדהה עם
הדברים... אז אל תבוש מפני המלעיגים... מה אכפת לך... שיגידו עליך
שאתה שיכור... יחשבו שאתה ברסלב'ר העיקר שתפילתך תתקבל... אל
תשכח... אתה יודע מי האחרונה שחשבו שהיא שיכורה? וזה היה שווה!

דרך אגב: אתה יודע מתי זה קרה? מתי היא התפללה כך? מתי היא נפקדה? בר"ה נפקדה שרה רבקה וחנה (ר"ה י:).

שווה... מומלץ... הבזיונות כדאיים... **בהצלחה!**

יהודים: תתפללו!

בפרשה תולדות קרה משהו היסטורי!

יצחק אבינו התפלל!

לאחר עשרים שנה... עשרים שנה תמימות שיצחק ורבקה כבר נשואים... לפתע הבין יצחק שרבקה עקרה... ואז! התרחש אירוע היסטורי שנרשם לדורות... שעד היום אנחנו קוראים אותו מידי שנה בשנה...

"ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה היא!" וגם רש"י מתאר לנו ברגש: הוא עמד בזוית זו והיא עמדה בזוית זו והתפללה... ואכן... הם רק התפללו... הם רק ביקשו... על הפעם הראשונה שהם התפללו על נושא זה... מיד: ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו...

רבון כל העולמים:

יצחק הוא זה שתקן תפילת מנחה... יצחק מתפלל לא מהיום ולא מאתמול... ולא משלשום... לא זו בלבד... ההיכרות הראשונה של רבקה עם יצחק היתה... מה? **תפילת המנחה!** כבר לפני עשרים שנה יצחק התפלל... כבר אז הוא תיקן את תפילת המנחה... כבר מאז הוא לא מפסיק להתפלל... אז למה התורה מתארת כאילו היום זה היום הראשון שבו יצחק התפלל? זה נשמע כאילו עד היום יצחק בכלל לא התפלל על הנושא הזה... רק היום הוא הבין שרבקה עקרה והיום לראשונה הוא החליט להתפלל... ובאמת היום הוא נושע... **זה נורא תמוה!** אותו דבר רבקה... רבקה עמדה מהזוית השניה והתפללה... זה נשמע שהיום לראשונה היא נזכרה להתפלל... **זה נראה לך הגיוני?** איפה הדמעות של האידישע מאמע... תרתי משמע...? איפה הדמעות של עשרים שנים! עשרים שנות ציפיה לילדים! וכי זו הייתה התפילה הראשונה? זה נשמע כאילו היה פה מעמד נשגב ונדיר... שיצחק עמד בזוית זו והתפלל ורבקה בזוית זו והתפללה... מה? מה קרה? וכי זו הפעם הראשונה שיצחק ורבקה שניהם התפללו מנחה באותה שעה... הוא בעזרת גברים... והיא בעזרת נשים?

התשובה היא ככל הנראה כך: תקשיב יסוד עצום בתפילה:

יכול להיות מצב שאדם מתפלל רבבות תפילות! במשך עשרים שנה! שלוש פעמים ביום! אבל הוא עדיין לא נגע בנקקקודה של התפילה! ושוב: שלא תבין: הוא התפלל והתפלל... ועשרים שנה הוא כבר מפציר בתפילה... אבל הוא עדיין לא נגע בנקודה של התפילה! ורק! רק אחרי עשרים שנה... אז לראשונה! הוא נוגע בנקודה! ובשניה שהוא אכן נוגע בנקודה... התפילה אז מתקבלת והוא נושע... אבל קדמו לתפילה זו עוד רבבות של תפילות... ש... שהן לא הגיעו לנקודה שאליה הן היו צריכים להגיע... ולכן הוא עדיין לא נושע...

הבנת מה אמרתי? זה נשמע מילים של קידוש לבנה... אני אסביר...

כלפי מה הדברים אמורים?

אני אספר לך סיפור אישי: כשהייתי בשידוכים... הייתי מתפלל על זה יומם ולילה... לא הייתה תפילת שמו"ע שלא פירשתי שיחתי לכל הפחות עשר דקות לקב"ה בנושא זה... דברתי על זה בלי סוף עם הקב"ה... אבל ברוך ה'... יש לציין שאף פעם לא הייתי במצב של יאוש טוטאלי! כי תמיד זה היה או לפני משהו... או אחרי משהו... או באמצע משהו... פעם זה היה באמצע הצעת שידוך מאוד טובה... פעם זה היה אחרי שאני אמרתי את הלא... ואז החלטתי שאני רוצה לקחת פסק זמן... פעם אחת זה היה בדיוק כשהגיעו שלוש הצעות די טובות... ורק היה צריך לבחור מי ביניהן... ופעם אחת זה היה כשהכדור היה בידיים שלי להגיד האם אני מסכים... ויש לציין שתמיד התפללתי! איפה שהייתי ובאיזה מצב שהייתי תמיד התפללתי... עד שעברו שלוש שנים!

ואז היתה תקופה יבשה לראשונה! לראשונה מאז שנכנסתי לשידוכים... לראשונה עמדתי מול שוקת שבורה! שאין! אין הצעות! וחמש ההצעות האחרונות אמרו ש"הם כמובן שמעו דברים מאוד טובים. אבל נראה שזה לא מתאים..." ואין! והעסק יבש! יבש! יבש!

ואז כשהתפללתי! לראשונה הרגשתי שאני מתפלל מתוך הכרה שררררק! רק הרבש"ע יכול לעזור לי! הרגשתי שפעם ראשונה אני נוגע בנקקקודה של התפילה! לראשונה אני מתפלל מתוך הכרה בהירה שלא השדכן ר' געציל... ולא השדכנית המדופלמת מרת שקורפנטיכה... ולא זה ולא זה יעזרו לי... רק הרבש"ע! לראשונה התפללתי לאבא שבשמים בלי שיגיעו לי מחשבות זרות באמצע... נו... למי מתקשרים מיד אחרי התפילה... ולאיזה הצעה ישנה חוזרים...

וישוב: מה... וכי עד היום לא התפללתי? חס ושלום... התפללתי גם התפללתי אבל היום לראשונה נגעתי בנקודה! לראשונה הפנמתי שרק הרבש"ע יכול לעזור לי! לראשונה הפנמתי שלולי ה' עזרתה לי אין מי שיכול לעזור לי! את זה בהחלט הפנמתי אז לראשונה!

זה מה שנקרא: להתפלל אלה תפילות. אבל לגעת בנקודה? לראשונה! לאחר אלה פעמים! וכמובן: כל אחד והנקודה הראשונה שלו!

זו דוגמא ספציפית שלי... במקום שלי... בהתמודדויות שלי... וכמובן: גם לכל המזדהים עם התמודדויות אלו למיניהן...

להבדיל: אצל יצחק אבינו הנקודה הייתה: תפילה מתוך צרה!

יצחק ורבקה התפללו תמיד... יצחק מהיום הראשון התפלל לזכות להעמיד את כרם ישראל... ורבקה מהיום הראשון הרטיבה את הסידור בדמעותיה... לזכות להיות רבקה אמנו על כל משמעותה...

אבל! להבין שגיוואלד! רבש"ע: אל תסתר פניך ממני ביום צר לי?

צר לי...? למה צר לי? תחושת של צר לי לא יכולה בשום פנים ואופן להיות עד עצם היום הזה! התחושה הזו הייתה פשוט מחוסרת זמן! כי מגיל שלש ועד גיל שתים עשרה... רבקה הייתה קטנה... היא בכלל לא

הייתה ב"תורת..." אז להתפלל? בודאי שהיא התפללה... אבל להרגיש... אוי טאטע... צר לי... **על מה...**? והלאה... מגיל שנים עשרה במשך עשר שנים קדימה, כן... אמנם קשה... היינו כבר רוצים לזכות... אבל עדיין... עדיין אי אפשר לקרוא לזה צרה... עדיין זה נורמאלי... אז מתעכבים קצת... נו נו... אברהם המתין עד גיל 99... מה יש... נו נו...

אבל ברגע! שהגיע התאריך שלפי החשבון יצא שיש פה מצב של "נוכח אשתו כי עקרה היא"? ברגע זה הגיעה **הצרה!** ברגע שהגיעה הצרה... לראשונה! היתה ליצחק **ההזדמנות** להתפלל מתוך צרה! להתפלל הוא התפלל תמיד... אבל מתוך צרה? להבין שאנחנו נמצאים בבעיה? להבין שאנחנו צריכים ישועה מיוחדת? בשביל זה היה צריך לחכות עשרים שנה... זה לא היה חסרון בהבנה... אלא עד היום רבקה הייתה מחוסרת זמן...

אגב: לפי זה... לרחל אמנו לכאורה היו בדיוק את אותם נתונים של רבקה... כי גם היא נישאה ליעקב בגיל שלש... וגם היא הייתה אמורה להמתין בסבלנות עשרים שנה עד שהיא תתפלל מתוך צרה... **אבל לא!** לשם שינוי אצל רחל הסיפור נגמר הרבה יותר מהר מאשר רבקה... אצל רבקה זה ארך עשרים שנה... ואילו אצל רחל הסיפור נגמר בסה"כ תוך שלוש וחצי ארבע שנים (**כן... אתה מוזמן לבדוק את זה**) **מה ההבדל?**

פשוט מאוד: לרחל הייתה מקפצה מיוחדת! היה לה קיצור דרך ששמו לאה! לאה הייתה הצרה שלה! ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה... היות ולרחל הייתה צרה ששמה לאה... לכן! מה הפלא שרחל נפקדה תוך שלוש שנים... אם לאה חלילה לא הייתה... אז יתכן שגם רחל הייתה צריכה להמתין בסבלנות עשרים שנה עד בוא הצרה... נורא נוראות...

יש לי שאלה פשוטה: במנחה של תענית אנחנו אומרים עננו... אנחנו מתחננים: עננו ה'... עננו... אל תפן אל רשענו... ואל תסתר פניך ממנו... וכו' וכו'... תפילה שלימה... תפילה מלאה בתחנונים מעומק הלב... והנה בסוף... לקראת סוף התפילה המיוחדת הזו... בסוף העננו... איך אנחנו מסיימים את התפילה? "טרם נקרא אליך עננו שנאמר: והיה טרם יקראו ואני אענה!" רבש"ע: איך אפשר לקרוא לזה **טרם נקרא!** הרי הרגע! הרגע התפללנו... הרגע קראנו ואמרנו עננו... אם כך: איך אפשר עדיין לקרוא לזה בגדר "טרם נקרא אליך עננו"? וכי בתפילה הזו עצמה שקראנו... וכי זו לא נחשבת קריאה? איך שייך שגם אחרי התפילה הזו... אם נוושע... זה עדיין יחשב בגדר "טרם נקרא אליך עננו"? הרי טרם - כבר לעולם לא יהיה פה?

מה התשובה?

בטח קראנו... בטח התפללנו... בטח אמרנו עננו... **אבל איך?**

ישנן ישועות שבשביל להתפלל עליהן באמת... בשביל להגיע ללב נשבר ולהכרה שרק הרבש"ע יכול לעזור... בשביל זה צריך לעבור... אוהו לעבור... ישנם דברים שבשביל להגיע להכרה שררררק הרבש"ע פה יכול לעזור לי... בשביל זה צריך לעבור סידרה שלימה של מומחים ורופאים... שלכל אחד צריך לחכות בתור כך וכך חודשים... כדי שכככולם בסופו של דבר יגידו שהם לא יכולים לעזור... **ואז! רק אז!** בשעה טובה ומוצלחת... אז תגיעה ההכרה שאכן רק הרבש"ע יכול לעזור... **ואז! לראשונה יהיה פה באמת קריאה!** ועד אז! עד אז זה בגדר **טרם!** טרם יקראו... **אז לכן!** לכן אנחנו עומדים פה... לפני הכל... לפני כל מסכת היסורים האלו... וצועקים: רבונו של עולם: טרם! טרם נקרא אליך עננו! תענה אותנו לפני שיכלו כל הקיצין... אל תחכה שנעבור מה שנעבור ואז נבין סופית שרק אתה יכול לעזור לנו... אנא... רחם עלינו ותושיע אותנו גם עכשיו... כשאנחנו עדיין לא כככזה לחוצים... לא כככזה סחופים ודוויים... לא כככזה מיואשים שמבינים סוף סוף עניין

שרק אתה יכול לעזור לנו... רק זה חסר לנו... שהקב"ה יחכה בסבלנות שיפול לנו האסימון... אוי אוי אוי... רק זה חסר לנו...

אין אמא שלא מתפללת על הבן שלה שילך בדרך הישר... אין... אבל יש עוד **אין!** **אין!** להשוות תפילה של אמא שמתפללת על בנה כשהכל איתו בססידר והוא עושה נחת... לבין תפילה של אמא שמתפללת על הבן שלה כשזה מתחיל לחרוק... אין! אין להשוות! אז אנא רבש"ע: **טרם!** טרם נקרא אליך עננו! גם עכשיו... כשאני מתפללת ואני לא כככזזה בוכה... כי בצדק... אין לי כ"כ על מה... כי באמת ב"ה הכל בסדר נכון לשעה זו... ענה לי למרות שאני לא מתפללת כמו אותה אמא שלגביה זה כבר מאוחר!

אין יהודי שלא מתפלל על בריאות! אבל יש עוד אין!

אין להשוות יהודי שמתפלל להמשיך להיות בריא... ליהודי חולה שמתפלל שהבדיקות דם יתאזנו... אנא רבש"ע: טרם! טרם נקרא אליך עננו... אל תחכה שיקרה משהו... ואז נזעק אליך מתוך הכרה שאף רופא לא מצליח לייצב את המצב רק אתה... שלא נגיע חלילה למצב הזה... קח את תפילתנו עכשיו... וטרם נקרא אליך עננו!

כשדוד ברח מפני אבשלום... הוא צעק לקב"ה: ה' מה רבו צרי! **רבים** קמים עלי! יש לי ההההרבה צרים! **רררבים** קמים עלי!

מי היו הההרבה צרים? ומי זה הרררבים שקמו עליו?

אתה יודע מי? דוד עצמו בפסוק הבא מגלה לנו מי היו אותם הרבים:

רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלוקים סלה!

אתה שומע? מי הם הרבים שקמו על דוד? זה לא רבים שקמים עלי
בחרבות וכידונים... הרבים האלו הם אותם רבים שאומרים לנפשי **אין**
ישועתה לו באלוקים... אתה יודע למי התכוין דוד? **פשוט מאוד**:

כשדוד ברח מפני אבשלום... כמה שזה היה קשה ונורא... אבל עדיין
זה כבר לא היה נורא כמו פעם... אל תשכח... דוד היה כבר מלך... הוא
היה מוקף ביועצים מקצועיים... והוא גם צבר ניסיון במשך החיים... הוא
הכיר את הנפשות הפועלות... וכבר היו לו כל מיני שיטות איך לסדר את
העניינים... יותר מידי הרבה אנשים הרגיעו אותו... יותר מידי פרשנויות
הגיוניות לחשו לו ש... נו... יהיה בסיידר... זה עניין של זמן... והעסק
בשליטה... כשהגיע הלילה ודוד נכנס לחדרו הקבוע לפרש שיחתו לפני
הקב"ה... הוא פתאום הרגיש ש... שלא נורא... העסק בשליטה... אין מה
להילחץ... לא צריך לצאת מהכלים... לא צריך לקרוע את השמים...

ואז! אז דוד באמת נכנס ללחץ! כשדוד זיהה את התחושה המרגיעה
הזו הוא באמת נבהל עד עמקי נשמתו... הוא פרץ בזעקה:

ה' מה רבו צרי... רבים קמים עלי... רבש"ע: יותר מידי אנשים
מרגיעים אותי! יותר מידי מחשבות נותנות לי פתרונות... ש... שמעניקות
לי תחושת בטחון... אם המחשבות האלו אכן יצליחו לשכנע אותי! אני
לראשונה בחיי אהיה באמת בצרות צרורות! כי אם אני באמת אחשוב
שהעסק בשליטה... מה שיקרה זה... שאני לא ככזה אשליך עליך היבי...
כי... כי הרי העסק בשליטה... ו... ואז אני אשאר עם המון עצות... והמון
בטחון... אבל בלי רבש"ע... **ואז הכשלון מובטח!**

פעם... בפעם האחרונה שהייתי בגלות... זה היה פעם פעם... כשעדיין
לא הייתי מלך... זה היה פעם... כשסביבי היו בסה"כ חמש מאות איש מרי
נפש... לא מקצועיים ולא מבינים ולא יודעים להחזיק אקדח... **אז! אז**
הייתי רגוע! אז היו לי סיכויים טובים לנצח... ולמה? כי אז באמת ידעתי
שאאאאף אחד בעולם לא יכול לעזור לי... רק הרבש"ע... אז יכולתי

להכנס למערה! להיישיר עיניים מול הקב"ה ותוך רגע! תוך שניה לקלוע לנקודה! לא היה לי קשה לקלוט ש"הבט ימין וראה ואין לי מכיר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי..." מה הפלא... שאז הישועה הגיעה במהירות מסחררת... כי בקלות הייתי נוגע תוך שניה בנקודת התפילה! וברגע שהתפללתי נושעתי... אבל עכשיו?

עכשיו אני בסכנה אמיתית... כי... כי הבט ימין וראה ויש! יש לי מכיר... לא אבד מנוס ממני... ויש דורש לנפשי... אני מוקף בסביבה תומכת שמרגיעה אותי... יהיה טוב... ויהיו עוד הצעות שידוכים... ופעם אחרת... אם ככה: ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי! מי? מי הם הצרים עלי? אתה יודע מי? רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלוקים סלה... אותם רבים שמרגיעים אותי ונותנים לי עצות... ומעניקים לי תחושה שאני יכול להסתדר... כל הרבים האלו מפריעים לי! מפריעים לי להבין שרררררק אתה יכול לעזור לי. מה שפעם הבנתי תוך שניה... עכשיו מי יודע כמה זמן יארוך לי להבין... אני קודם יעשה את העצה שלו... ו... ואז יתברר שהיא לא מעשית... ואז אני אגש לעשות את הקומבינה של ההוא... ואז יתברר שאין לזה תקציב... ואז אני אגש לדרך האלטרנטיבית של השלישי... ואז יתברר שזה סכנת חיים... ואז! רק אז! רק אחרי שאני אמצה את כל העייצ'ת שחובת ההשתדלות תמציא לפני... אז אני אתפנה להבין את מה שפעם יכולתי להבין תוך שניה - שרק! ורק ורק אתה יכול לעזור לי!

יש היום תחושה מרנינה שהטכנולוגיה המתקדמת יכולה לפתור כל בעיה ולרפא כל מחלה... הידד... שטויות שטויות שטויות! אתה יודע מה נשתנה בין פעם להיום? פעם יהודי יכול היה בקלי קלות להפנים שרק רק רק הקב"ה יכול לעזור לו... כי... כי באמת אף אחד לא הציע לו שום אלטרנטיבה... וברגע שהוא היה מפנים שרק הקב"ה יכול לעזור לו... הוא היה מתפלל וישועתו הייתה קרובה! כי... כי הוא התפלל מעומק הלב אבל

היום? מאוד מאוד קשה להפנים שרק הקב"ה יכול לעזור... כי... כי מה נעשה שיש לרפואה כ"כ הרבה מה להציע... ולכן קודם צריך לעבור את כככל השיטות הרבות שהרפואה המתקדמת מציעה... ורק אחרי שהאדם עבר את כל מסכת היסורים וסאת התלאות שהרפואה המתקדמת מציעה לו... ועדיין! עדיין לא הגיעה הישועה... אז! אז סוף סוף בשעה טובה ומוצלחת הוא כשיר להפנים שרק הקב"ה יכול לעזור לו... ו... ואז באמת ישועתו קרובה! סוף סוף...

הרפואה המתקדמת לא מקדמת אותנו לקראת הישועה. רק מסיגה אותנו לאחור... רק מעכבת אותנו מלהכיר שרק הקב"ה יכול לעזור! (אגב: אנחנו באמת בבעיה... בדור כזה שהטכנולוגיה כ"כ מפותחת... מדין חובת ההשתדלות אין לנו רשות לעשות קיצורי דרך ולהתחמק מחובת ההשתדלות שהטכנולוגיה הזו פיתחה לנו... יש לנו הרבה יותר עבודה עד שאנחנו יוצאים ידי חובת ההשתדלות...).

אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים...

אנא ה'... שנפנים את זה....

משכיל לדוד בהיותו במערה... מדוע צריך לכתוב את זה?

ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלוקים את חרפתי... מפרש רש"י: כל זמן שאין לאשה בן אין לה במי לתלות סרחונה, משיש לה בן תולה בו...

המשפט הזה קשה מאד... ממש זועק:

מדובר פה ברחל אמנו! שמשתוקקת לילדים בסדר גודל של "אם אין מתה אנוכי..." והנה היא זכתה כעת ללדת ולהעמיד את יוסף צדיק יסוד עולם... ו... ו... ומה הנושא? מהיום יש לי על מי להפיל את האשמה? זה הנושא? בינינו... זה... זה הרי נשמע בדיחה... איך יכול להיות?

שמעתי שהתשובה היא כך:

כשנולד יוסף... רחל אמרה: הקב"ה אסף את החרפה שלי! איזה חרפה? נו... תחשבו איזה חרפה... בטח! הרי הגיע שלב... ש... שאם אין מתה אנוכי... יש לך חרפה גדולה מזו? הרי הגיע שלב שהתחילו ללחשש סביבי שאוטוטו יעקב מגרש אותי ועשיו לוקח אותי... אוי... איזה חרפה... אמרה רחל: זו? זו החרפה? לא! לא רק זו... אומרת רחל:

אסף אלוקים! אסף! מה פירוש אסף?

כמו להבדיל אם ראית פעם קבצן איך הוא אוסף פרוטה לפרוטה... הוא לא זורק אפילו עשר אגורות... הוא אוסף בסבלנות ובעקביות עשר אגורות וחצי שקל ושקל ושנצל... ככה הקב"ה אסף! עוד טיפת חרפה ועוד טיפת חרפה... עוד פרצוף של השכנים... ועוד קריצת עין... הקב"ה לא דילג על שום חרפה... כל קרעכצע'ך הכי קטן... כל חרפה קטנה של "מי שבר כלי זה" "מי אכל תאנים אלו..." גם את החרפות הקטנות האלו... ה"לא נורא" האלו... גם את זה הקב"ה אסף... וכשזה הצטבר והצטבר... אז הקב"ה אסף את הכל! ושמע את תפילתי... אומרת רחל: ללמדך: לא

להתייאש... לא לוותר על שום קרעכצע'ך... לא לוותר על שום אנחה...
היתה לך איזו חרפה קטנטונת ש... שאף אחד לא שם לב... איזה צביטה
קטנה בלב... ש... שעזוב... נדלג על זה...

אני אתן לך דוגמא: כשהייתי אלטע'ר בחור... בגדול הייתי ממש שבור
שלא הגיע עדיין השידוך שלי... בפרט שהיו כאלו שגם טרחו להוכיח לי
שאין לי סיכוי... אז בגגדול היו לי הרבה חרפות... הרבה אנחות...
שהייתי תופס עליהן טרמפ... מתפלל מתוכן... זועק לקב"ה מתוכן... אבל
היו כל מיני חרפות כאלו ש... ש... שכמו שאומרים: "בקטנה..." בלע"ז...
כל מיני חתונות של חברים ש... ש... אה... אתה עדיין בחור? אתה יודע
מה... אפילו כשהייתי מגיע לשטיבל'ך עם פרצוף של אברך... עם תפילין
וכובע על הראש בלי טלית... זה גם היה קרעכצע'ך קטן... אבל... אבל
בסססדר... נסבל... אבל לא! אסף! אסף אלוקים את חרפתי! הקב"ה אוסף
כל חרפה... הקב"ה אוסף כל אנחה... כל צביטת לב... וזה מצטבר ומצטבר
ואז הקב"ה בבת אחת שולח את הישועה... וכהרף עין ויריצוהו מן הבור...
בתנאי אחד ויחיד: אם רק! אם רק יהיה לך את השכל לשלוח את זה
למקום הנכון... אם רק תשלח את זה לקב"ה... מתוך הכרה שהוא רואה
את החרפות והאנחות שלך... הוא אוסף אותן אחת לאחת...

אין לך מושג כמה שזה משנה את ההסתכלות!

עד שלא ידעתי את זה... אז הסתובבתי כל היום בסיכוני "חרפה...".
אני יודע שבסנטוכות של הישיבה... קבוע אני צריך להסמיק. כשאני רוקד
עם החתן שרים לי "מתי יבנה..." כבר התרגלתי למתח הקבוע... ולמשבר
הנצחי בכל פעם שאני שומע שעוד חבר התארס והולך להשאיר אותי
לבד... ואני עוד צריך "לשחק אותה" שמח בשמחתו... והנה עוד שדכן
שכשאני רואה אותו בצד אחד של הרחוב... אני צריך לברוח לצד השני
כי אין לי כבר כח להסביר לו למה זה לא מתאים... אין לי כח לשמוע
ממנו את הדרשה הקבועה שאני בררן... וכן הלאה וכן הלאה... כל אחד
ימשיך מאיפה שאני הפסקתי... בקיצור: הרבה הרבה חרפות קטנות כאלו

ש... שמרוב שכל חרפה בפני עצמה היא קטנה... אז אנחנו אפילו לא טורחים להתפלל עליה... אבל הקב"ה יושב בסבלנות ואוסף חרפה ועוד חרפה ועוד חרפה... וכל חרפה כזו מקרבת את הישועה שלי! וכשהגיע הישועה שלי... ממה היא הגיעה? מהצטברות של עוד חרפה ועוד חרפה...

לא לזלזל בשום חרפה! לא לאבד שום אנחה! הרב'ה הגדול שלנו בעניין זה דוד המלך... שים לב: דוד לא פספס שום מצב... כל סיטואציה שדוד היה שרוי בה שהייתה יכולה לעורר רחמים... מיד תראה: מזמור לדוד בהיותו במערה... משכיל לדוד באחוז אותו פלשתים בגת... בברחו מפני אבשלום... ועוד ועוד... אתה נמצא במצב מסוים מעורר רחמים? אתה נמצא באיזו מצוקה של "מערה..." אתה נמצא באיזה לחץ שאתה מרגיש ש"אוחזים אותך בגת..." חבל... גייס את ההרגשה הזו לתפילה... הקב"ה איתך... הקב"ה אוסף כל אנחה שלך... ובמהרה תוכל גם אתה לומר: אסף אלוקים את חרפתי...

שמו"ע... צריך להציב רמזורים בעננים

אחד מהניסים הגלויים שאני (ויכול להיות שגם אתה...) מתמודד איתם מידי יום... זה בתפילת שמו"ע!

אני רק מתחיל שמו"ע... פתאום אני מרגיש שהמחשבה מתחילה להתעופף... אני מרחף כמו... כמו... כל הבדיחות המפורסמות... ויש לציין: ששמתי לב... שזה קורה לי **דווקא** בתפילת שמו"ע! בכל מקום אחר אני מצליח די טוב להתרכז... ודווקא בתפילה אז אני מסדר את כל המחשבות... ואת כל החיסולי החשבונות היומיים שלי...

מה פשר הסגולה הזו... מה הפשט בריחוף הזה?

אז כן... אני יודע... אני יודע שזה יצר הרע... אבל מעניינת אותי הטכניקה שלו... איך... איך היצר הרע בדיוק מצליח לעשות לי את זה כל כך טוב...?

ההגיון בזה פשוט מאוד: אני הרי יהודי ערלעכער... וכשאני ניגש לתפילת שחרית... אני מנסה להיזכר... מה... מה חשוב לי היום... על מה **צריך** היום להתפלל...

אה... נזכרתי... אני **צריך** תרומה לעלון שלי... כן!

אני **צריך** להתפלל על תרומה! רגע... בעצם לא! אני **לא צריך** תרומה... כי שלמה קרויזר כבר הבטיח לי בשבוע שעבר שלש מאות שקלים... אז... יש לי כבר... אז לא צריך להתפלל על תרומה... רגע רגע... אבל אתמול ניסיתי לתפוס אותו... כמה פעמים התקשרתי והוא לא עונה... אז כן **צריך** להתפלל... **צריך** להתפלל שהוא יענה בטלפון (דרך אגב... ממש דרך אגב... לבנתיים כבר עברו חמש דקות של ריחוף... ואני עדיין אוחז בברכת אבות) אבל הוי... אני באמת כזה תמים? הרי שטויות! זה לא שהוא לא רואה אותי על הצג... כנראה שהוא לא כ"כ רוצה לענות לי... כנראה שהוא התחרט... אז **צריך** להתפלל... על מה? רבש"ע: ששלמה קרויזר

לא יתחרט אלא ירצה לתרום וממילא הוא יענה לי בפלאפון וממילא תהיה לי תרומה לעלון (לבנתיים הש"ץ כבר סיים את חזרת הש"ץ...).

שוטה גמור! אתה עומד פה מול בורא עולם שהוא מושל בכל! ומה עומד לך בראש... מה אתה מבקש... שהשלמה קרויזר הזה לא יתחרט... אלא יואיל בטובו לענות לי בפלאפון ולתת לי את השלוש מאות שקלים שלו? למה אתה מטריח את בורא עולם בכזו פרוצדורה מורכבת? במקום לבקש ישירות מהשי"ת שיזמין לי תרומה... אני מבקש ששלמה קרויזר לא יתחרט! אלא יענה בפלאפון! ו... ויתן לי תרומה!

נו... עכשיו אתה מבין לאן עפה המחשבה באמצע שמו"ע? **פשוט מאוד:** לפני שאנחנו מתחילים לבקש משהו מבורא עולם... קודם כל... אנחנו משרטטים לו תכנית עבודה... אנחנו נותנים לו רעיונות מדויקים בדיוק מאיפה הוא יביא לנו את הישועה... ורק אחרי שגמרנו לתכנן לו בדיוק איך הוא יעשה את זה... אז אנחנו ניגשים לבורא עולם עם תוכנית מסודרת על מגש של כסף... ולא נותר לנו אלא להסביר לו בדיוק כיצד לבצע את זה... **נו... שמע...** לתכנן תוך כדי שמו"ע כזה קצר כ"כ הרבה תכניות מורכבות זה דבר שבהחלט תופס את הראש... מה הפלא שאני מסיים שמו"ע כמו כל העוייבדי'ם... אחרי קריאת התורה...

הריחוף באמצע שמו"ע! זה לא איזו מין קליפת המן עמלק... מין התגברות כוחות הרע... מין ניסיון כזה בלתי מוסבר... **יש בזה הגיון מאוד פשוט והגיוני!**

היא הנותנת! כשאנחנו ניגשים לבקש! בדיוק באותו זמן אנחנו גם מתחילים לתכנן את תכנית העבודה!

אנחנו אומרים בכל יום: **קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת!** כתוב כאן תנאי מפורש: הקב"ה קרוב רק למי שקורא אותו **באמת!**

אף פעם לא הצלחתי להבין: מה פירוש **ב-א-מ-ת**? על איזו אמת מדברים? מה היא קריאה של אמת?

ואם כך... מה היא גם קריאה של שקר?

התשובה היא:

שני פסוקים לפני אותו פסוק אנחנו חייבים לכוין ב-**פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון!**

כתוב כאן שחור ע"ג לבן: שהקב"ה משביע **ר-צ-ו-ן**! מה שאתה רק **רוצה** הוא משביע אותך...

כן? בטוח? בטוח שכל מה שאני **רוצה** הוא נותן לי? אם כך... יש לי שאלה קשה... אני כבר חודשיים מתפלל שהקב"ה ישלח לי כסף... ו... ו... שום דבר?

נו... איפה? למה הקב"ה לא משביע את **ר-צ-ו-נ-י**?

תגיד לי יהודי יקר: אתה באמת **ר-ו-צ-ה** כסף?

אתה **רוצה** להחזיק ארנק תפוח בכיס ותו לא?

לא! אלא מאי? אתה **רוצה** ויטרינה חדשה לבית... אבל ויטרינה עולה כסף... לא פחות מ-8,000 שקלים לכן אתה **מתרצה** לכסף... שבאמצעות **ההתרצות** ששמה כסף תוכל להשביע את **הרצון** הנכסף ששמו ויטרינה...

רגע... תסתכל לי רגע בתוך העיניים: ו... ו... ויטרינה אתה באמת **רוצה**? בטוח שאתה **רוצה**? לא! תאמ'ת היא שלא אני **רוצה**! אלא אשתי **רוצה**!

אני? אני בסך הכל **רוצה** לחיות! ואם אני לא אקנה את הויטרינה... אשתי לא תתן לי לחיות! רגע רגע רגע... ואשתך... אשתך באמת **רוצה** ויטרינה? לא! אלא מאי? אשתך הציצה בבית של השכנה וראתה את רמת החיים הגבוהה שהשכנים ה"היי סוסייטי" חיים בה... והלחץ החברתי

משפיעה עליה... היא מתביישת לפתוח את הדלת... כשיראו את העמודון הישן שלכם...

זאת אומרת שלא אתה רוצה כסף... ולא אתה רוצה ויטרינה וגם אשתך לא רוצה... אתם בסך הכל מתרצים! מתרצים לוויטרינה... בשביל הרצ-ו-ן הנואש להרגיע את הלחץ החברתי שמשפיע על הבית.

נו... עכשיו אתה מבין למה הקב"ה לא השביע את רצונך? הקב"ה פותח את ידיך ומשביע... מה משביע? רק ר-צ-ו-נ-ו-ת! הקב"ה לא משביע התרצויות! אז בבקשה... במקום להתפלל על ההתרצות ששמה כסף... תהיה קצת יותר חכם ותצעק לקב"ה: שיוציא אתכם מהלחץ החברתי! שתוכל לחיות את החיים שלך... ולא להציץ כל הזמן בבית של השכן לבדוק אם אתה מספיק עדכני... תתפלל לקב"ה שיוציא אותך מהטירוף של מנטליות השופינג החילוני שהיא המכלה את ממונן של ישראל... כשתתפלל על הרצון הבסיסי הזה ששמו חיים רגועים ונורמליים! הקב"ה יפתח את ידיך ובעיקר את ראשך... וישביע את רצונך ויתן לך את החכמה להכיר את מקומך ולשמוח בחלקך. התרצות היא לא רצון אמיתי! התרצות היא רק אילוז' ואמצעי כדי להגיע לרצון האמיתי!

קרוב ה' לכל קוראיו... לאיזה קוראים? לכל אשר יקראוהו ב-א-מ-ת! מי שקורא קריאה של רצון אמיתי! אבל מי שקורא קריאה של התרצות?!? מצטערים... לא הגעת לכתובת הנכונה... כאן משביעים רצונות אמיתיים! כאן לא מספקים התרצויות שקריות.

השעה שתים בלילה... אני כבר די קרוב לצפת... אני עכשיו בצומת עין זיתים... אבל אף מכונית לא עוברת... רבש"ע: שלח לי טרמפ! אני רוצה טרמפ!

אני רוצה טרמפ? ממש לא! אני בסך הכל רוצה להגיע לצפת! ולכן אני מתרצה לנסוע בטרמפ!

רגע... אני רוצה להגיע לצפת? בטוח שאני רוצה? לא... לא בטוח שאני רוצה דווקא את צפת... אתה יודע מה... אם אף אחד לא שומע (כולל אני בעצמי...) בינינו... אני לא כ"כ רוצה צפת... אני יותר רוצה - לא בשיבה! אני רוצה לא להיות בשיבה!

אוי אוי אוי... חכה רגע... שלא תבין ח"ו לא נכון... אתה בטח חושב שאני עוד איזה שמאלני שונא דת... שכל רצוני הוא אנטי ישיבה... חס ושלום! זה לא שאני רוצה - לא ישיבה! חס וחלילה! תבין אותי... פשוט קשה לי בשיבה רע לי בשיבה... בשבועיים האחרונים אני לא עושה שטייגן... אין לי מספיק חשק ללמוד... קשה לי לעמוד מול ההתמודדות הזו... אני מחפש לברוח ממנה... אני בסך הכל רוצה שיהיה לי טוב! לכן אני מתרצה להיות לא בשיבה! מתרצה לנסוע לצפת! מתרצה לעמוד בטרמפים רועד מקור ורטוב מגשם!

נחזור לטרמפ... צעקתי לבורא עולם: אני רוצה טרמפ! והטרמפ בסופו של דבר הגיע...

אתה שומע? כן... כן... אתה... אתה מיטיבי! אני זוכר אותך... אתה הוא זה... שלפני חמש שנים העלית אותי שמה בצומת עין זיתים בשעה שתים בלילה... היית מאוד נחמד... אבל בכנות של יהודי צפתי של שתים בלילה... שאלת אותי בתמימות: מה בחור ישיבה עושה בכאלו שעות בעין זיתים? למה אתם נוסעים לצפת? אתה זוכר בשעתו מה ענית לך?

התפלספתי איתך מה אני ר-ו-צ-ה ומוצא בצפת.

לא! טעיתי! אמרתי לך שאני רוצה צפת!

לא רצייתי צפת! רצייתי משהו אחר לגמרי!

ר-צ-י-ת-י שיהיה לי טוב!

עומד אותו יהודי צפתי... מיישיר עיניים וממשיך עם אותה תמימות צפתית... ושואל את שאלת המיליון: נו. אם אכן כדברך... אם כשעצרת טרמפים מה שבאמת ר-צ-י-ת זה להיות מאושר... אז כשעצרת לך שמה בעין זיתים... למה אמרת שאתה ר-ו-צ-ה צפת?

היית אומר שאתה ר-ו-צ-ה להיות מאושר?

נו... מה אתה אומר על השאלה התמימה הזו?

הרי בינינו... אם אתה באמת לא רוצה טרמפ! אתה רק מתרצה לטרמפ שמתרצה לצפת שמתרצה להיות לא בישיבה שר-ו-צ-ה בסך הכל שיהיה לך טוב!

אז אם אתה כבר מבין שהכתובת היא בורא עולם... אם אתה כבר מאמין בו... אז למען ה'... למה אתה מערב את בורא עולם בכל הבירוקרטיה הארוכה הזו? תיגש אליו ישר ותגיד לו: טאטע זיסע'ר אני בסך הכל רוצה שתעשה שיהיה לי טוב! למה אתה ניגש לבורא עולם בדרך עוקפת? למה אתה מכריח אותו לעשות לך טוב בדרך כזו מפותלת... לשלוח לך טרמפ... שיקח אותך לצפת... כדי שתברח מהישיבה... ותרגע לכמה ימים... עד... עד... עד הפעם הבאה שתברח לצפת...

למה? לא חבל על המאמץ הגדול?

מה אתה אומר על השאלה הזו?

עכשיו אתה מבין למה הטרמפ הגיע אחרי שעתיים...

קרוב ה' לכל קוראיו! אבל למי? למי שיקראוהו באמת!

הקב"ה נמצא איתך יחד באותה טרמפיאדה! והיוצר יחד ליבם... הוא מבין טוב מאוד אל כל מעשיהם... הוא יודע בדיוק מה המניעים... ומהי המצוקה הגדולה שדחפה אותך בחורף קריר זה לעמוד בשעה כזו מאוחרת

בכזה מקום שומם... הוא יודע שאתה בורח ממשהו... ממהו... הוא קרוב אליך! הוא רוצה שתגש ישר לעניין! שתדבר באמת! שתיגע בנקודה! שתבקש ממנו בדיוק על מה שמפריע לך... הוא קרוב! אבל אתה? אתה רחוק רחוק... אתה לא "בונה" על בורא עולם שהוא יכול לתת לך חשק בלימוד... אתה לא מאמין בו שהוא יכול לעשות אותך מאושר **בין כתלי הישיבה...**

אתה בונה עליו רק שהוא יעזור לך בטרמפים... הוא יפתור לך **התרצויות...** אבל להשביע את **הרצונות?** לא!

הקב"ה פותח את ידיך! הוא רוצה להשביע **רצון...**

אבל אתה סוגר את ידיך משביעות **רצונו!** אתה יודע להושיט אצבע רק **להתרצויות!** חבל! קר בחוץ...

אליהו הנביא פגש פעם את רבי יהודה... הוא גילה לו כמה דברים מהשמים... אחד מהגילויים המדהימים שהוא גילה לו היה: **"וכשאתה יוצא הימלך בקונך וצא..."** (ברכות כ"ט:) לפני שאתה יוצא לדרך תתייעץ! עם מי? עם קונך! עם בורא עולם! שים לב: לא להתפלל! אלא מאי? **להימלך - להתייעץ!**

מה הפשט בזה? איך אפשר להימלך עם בורא עולם?

הביאור בזה הוא כך:

אתה **רוצה** לצאת לדרך?... חכה... חכה רגע... קר בחוץ תחשוב שניה... אני באמת ר-ו-צ-ה לצאת? הרי אליבא דאמת אני לא **רוצה** לצאת... אלא מאי? אני רק **מתרצה** לצאת... היציאה לדרך משמשת אצלי פתרון והתרצות לספק איזה **רצון** מסוים... אם כך... אז לפני שאני עובר לשלב של **ההתרצות...** לפני שאני מתפלל על **ההתרצות...** קודם! אולי... אולי קודם כל נתחיל עם השלב של **הרצון?** במקום להתפלל לבורא עולם

ומצאתי בתהילים פרק ק"ו דיוק נפלא בריש"י: כתוב שם גבי ישראל במדבר "מהרו שכוה מעשיו לא חיכו לעצתו", ורש"י מפרש מה זה "לא חיכו לעצתו"? "לא קיוו לו!" כאן כתוב שצריך ליטול עצה מה'!!! במה זה מתבטא ליטול עצה מה'? לקוות לו! ואם אדם קודם מתחיל לעשות חשבונות, עוד לפני שהוא קיוו לה' ונמלך בו שהוא יתן פתרון לבעיה, עליו נאמר: "לא חיכו לעצתו" ודו"ק.

ובשלב זה אין לי כזה בטחון! אז אם אני צריך כסף דחוף להוצאת הגיליון... הרי גם אם אתפלל עם כל הלב... הלב שלי עדיין לא שקט... נכון? נו... אז מה אני עושה?

בא תקשיב מה הציע לי אליהו הנביא (בברכות כ"ט): הרי כך: בשמו"ע אני ניגש לבורא עולם... ומתחנן: אבא! אני צריך כסף! אני מוציא גיליון... כך וכך עותקים! ואני זקוק לשבוע זה ל-1,064 שקלים נקודה! זה מה שאני רוצה!

זהו! כעת סיימתי את רצוני! נו... מה עכשיו?

עכשיו! אחרי שסיימתי להציג את הרצון שלי! כעת הגיע השלב שאני מתחיל להימלך בקוני... ולשתף אותו בטוויית ההתרצות שלי... אני כעת פונה לבורא עולם ואומר: אבא שבשמים: התקשר אלי לפני שבוע שלמה קרויזר... הוא אמר שהוא רוצה לתרום כמה מאות שקלים... האם לבנות עליו? האם יש עניין להתקשר אליו עוד פעם? אולי... אולי לא... אולי תתן לי משהו אחר... לא כ"כ נעים לי ממנו... שים לב: אני משתף את בורא עולם בכל ההתרצויות! אני בונה את ההתרצויות יחד עם בורא עולם!

ושתדע לך! זה חוויה! זה דו שיח ארוך וממושך!

ואכן כשאני מצליח באמת להימלך בקוני... אני לא מרחף בשמו"ע...

למה? כי נהייתי בעל בטחון? כבר אין לי טרדות?

לא! ממש לא! ההיפך הגמור. אני פשוט משתף אותו יתברך בכל הריחופים... אני משתף אותו יתברך בכל הבירוקרטיה שמתעוררת לי בעיצומה של תפילת שמו"ע...

עד היום שלמה קרויזר הפריע לי להתפלל! הוא הפריע לי להתרכז בברכת חונן הדעת! אבל היום... בזכותו נוספו לי עוד שתי דקות יקרות

של שיחה קולחת עם בורא עולם... אנא ה'... מה עושים עם השלמה קרויזר הזה? וכו'...

עד היום... הפחד הכי גדול שלי היה שאני לא אצליח להתרכז בתפילה מוסף של ראש השנה... **אבל מאותו יום** שהתחלתי **להמלך** בקוני. אני ממש רגוע... מקסימום מקסימום אני לא מתרכז... אתה יודע מה אני עושה? אני עוצר באמצע התפילה... באמצע המלכויות... באמצע הזכרונות... אני עושה הפסקה! ואז אני אומר לאבא שבשמים... תראה... לא יודע מה קרה לי היום... אני פשוט לא מצליח להתרכז... שתיתי קפה... לקחתי אפילו "בלו" כדי שאני לא אפנה... ושום דבר! אולי אני אקח שוקולד מריר... בעצם רגע... אולי... אולי... אולי תשמע את התפילה שלי גם אם אני לא מתרכז...

עד היום... אתה... כן... אתה! שהעלבת אותי... ונגעת לי באותה נקודה רגישה... אתה הפרעת לי להתפלל... **אבל מאותו יום** שהתחלתי **להימלך** בקוני... זה לא רק שלא הפרעת לי! אדרבה ואדרבה: **אתה!** אתה היית הנושא המדובר בתפילה! זיכית אותי בעוד עשרים דקות רוויות רגש ודמעות עם בורא עולם! סיפרתי לבורא עולם באריכות מה אמרת לי... הדגשתי והבהרתי לבורא עולם שאני חלילה לא מתכוין למסור דין על חברי... אני רק מבקש ממך בורא עולם שתוכיח לו שהוא טועה... ולך תדע... יש לך חלק גדול בישועה שלי... שהרי כל השערים ננעלו חוץ משערי אונאה...

תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' **י-ש-פ-ו-ך** שיחו!

אתה יודע מה פירוש המילה **ישפוך**? נראה לי שזה כפשוטו... שפוך... שפוך... שפוך את הכל... תספר את הכל מההתחלה. תספר את כל ההשתלשלות... את כל הבירוקרטיה... תספר את הלבטים... **הימלך בקונך!** תתייעץ... אל תזלזל... זו עצה של אליהו הנביא...

קריאה מתוך צרה - כיצד

עשיתי מחקר: נגשתי לשבעים אנשים שונים... ושאלתי כל אחד שתי שאלות... למרבה הפלא כולם ענו את אותן תשובות... תקשיב: **שאלה ראשונה:**

מה אתה חושב: למי יש חיים יותר קלים... יותר טובים... יותר רגועים? לתינוק בן שנה או לאדם בן ארבעים?

התשובה הייתה: תינוק בן שנה!

הגינני מאוד: לתינוק אין שום דאגות... הכל מגיע לו על מגש של כסף... חי כמו מלך! לעומת זאת אדם בן ארבעים?!?!? אין אדם בן ארבעים בכל העולם כולו שמקבל כל מה שהוא רוצה אין כזה דבר בכל העולם כולו! ברור?

עכשיו יש לי עוד שאלה: תגיד לי:

חיצונית! מי נראה יותר מסכן? אדם בן ארבעים או תינוק בן שנה? פשוט וברור: **תינוק בן שנה!**

ע"פ מחקר מוסמך קצת יותר משלי תינוק בן שנה בוכה בממוצע עשר פעמים בערך ליום... והוא בוכה... אבל מ'זה בוכה... עם דמעות... ולפעמים הוא נשנק ואפילו נחנק מרוב בכי... **אבל אדם מבוגר?!?!?** מתי ראית פעם אחרונה אדם בן ארבעים שבוכה? ע"פ מחקר אדם מבוגר בוכה רק חמש פעמים בשנה... וגם זה רק אם הוא אדם רגשן באופן יוצא דופן...

א"כ יש לי סתירה מאוד קשה:

איך יתכן שתינוק בן שנה שהחיים שלו כ"כ קלים... והכל אצלו כ"כ ורוד... והכל מגיע על מגש של כסף... הרי הוא נראה כ"כ מסכן... והוא בוכה כ"כ הרבה? כ"כ הרבה פעמים חרב עליו עולמו? ואילו אדם

מבוגר שהחיים שלו הרבה הרבה יותר קשים... נראה הרבה פחות מסכן...
והרבה יותר רגוע? **זה לא סתירה?**

אני מציע לך: את השאלה הזו תשאל את אמא שלך... אתה יודע מה היא תענה לך...? בוא אני אגיד לך בדיוק מה יהיו המילים שלה... זה לשונה:

תינוק מתרגל שהכל הכל הכל מגיע לו! כאן ועכשיו!

לכן כל פעם מחדש כשהוא נתקל בדבר שהוא רוצה והוא לא מקבל
כאן ועכשיו... הוא פשוט מופתע! הוא מאוכזב מאוד מאוד! יש לו המון
צער ועגמת נפש... כי הנה... הנה... עוד רגע... וזה מגיע ועל מגש של
כסף! ו... ו... ופתאום... פתאום... לא בדיוק... לכן כל פעם מחדש חרב
עליו עולמו! כל פעם מחדש הוא מאוכזב עד עמקי נשמתו! **אבל אצל אדם
מבוגר... הזמן כבר עשה את שלו... והוא כבר ממזמן הספיק לקלוט שלא
כל דבר שרוצים מקבלים... ו"החיים זה לא פיקניק" וכל המשפטים
המייאשים האלו שהמבוגרים כל היום נאנחים ומכניסים לנו אותם
בראש... וממילא: כשאדם מבוגר מתאוה וחושק במשהו והוא לא מקבל
הוא לא כל כך מאוכזב! הוא לא כל כך מופתע! וממילא גם אין לו כזו
עצבות ועגמת נפש!**

אדם מבוגר הרבה יותר רגוע... כי הנסיון המר לימד אותו להנמיך
ציפיות! הוא לא "בונה" כ"כ על דברים... כי הספיקו לו מעט האכזבות
שלו בחיים מכל מיני משאלות ורצונות שהשתוקק להם... כדי שגם
כשהוא ירצה משהו... זה בעירבון מוגבל! ולכן אם הוא לא מקבל מה
שהוא רוצה הוא לא פורץ בבכי היסטרי...

אתה יודע מתי אדם מבוגר פורץ בבכי? רק כשבאמת קרה משהו איום
ונורא! כשגם אחרי הפרופיל הנמוך שלו קרה כאן משהו יוצא דופן...
עגמת נפש עצומה!

כל אנשי החינוך מורים פה אחד!

שברגע שתינוק טיפה גדל... ומרגע שיש לו טיפה טיפה שכל... מיד צריך כבר להתחיל להרגיל אותו לאט לאט למציאות המרה... **שלא כל דבר מקבלים!**

וזה לא יעזור לך אמא יקרה... בין תרצי ובין לא... גם אם תהיי אמא הכי טובה... ותתעקשי תמיד לתת למוישי שלך ה-כ-ל! זה לא יעזור! אין לך סיכוי להסתיר ממוישי שלך את המציאות המרה הזו! כי יכול להיות שעכשיו... כשמוישי קטן... המושגים שלו קטנים... ואפשר איכשהו למלא לו את כל המשאלות... אבל מהר מאוד מוישי יגדל ויגמל... והוא יהיה בחור כארזים... ואז אם הוא יתרגל שהכל מגיע על מגש של כסף... הוא יבקש טיסות לחו"ל... ורכבים... ובשר ומה לא... ואת זה כבר לא יהיה לך אפשרות לספק לו... אז יום אחד הוא יהיה חייב לעמוד מול מציאות עגומה זו! אז חבל שזה יהיה מאוחר! ככל שזה יהיה יותר מוקדם כך תהיה לו פחות אכזבה ופחות קשה להתרגל למציאות שלא תהיה חדשה לו...

דרך אגב: באמת אם שמת לב... ככל שילד יותר מתבגר כך הוא פחות בוכה... א"א להשוות את כמות הבכי שילד בן שנה בוכה לילד בגיל ארבע, וכ"ש שאי אפשר להשוות ילד בגיל ארבע לילד בוגר בכיתה ו'... כי גם החיים הקצרים שלהם... מספיקים ברמה מסויימת לחנך... שלא כל דבר מקבלים, וככל שמתרגלים לכך - כך רמת המרמור יורדת!

מעשה שהיה:

היו היה תינוק קטן... שכמו כל התינוקות חשב שהכל מגיע לו כאן ועכשיו... והזמן עשה את שלו... וכל התינוקות לאט לאט התבגרו... לאט לאט הבינו שלא הכל מקבלים בחיים! אבל הילד הזה לא התבגר! הוא נשאר תינוק! לא הרגילו אותו שלא הכל מקבלים! והוא לא למד את זה...

ולכן הוא המשיך להרגיש שהכל מגיע לו על מגש של כסף! והילד הזה המשיך כל הזמן לבכות... והוא לא היה מפסיק לבכות עד שהוא היה מקבל... ואנשי החינוך הזהירו: והוא לא קיבל... הילד הזה הלך והתבגר... הוא נהיה ממש מבוגר... אבל הוא תמיד נשאר תחת הסינר של אמא... אתה יודע איך קוראים לו?

דוד המלך!

אם לא שוייתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי.

דוד המלך המשיך להרגיש שהכל אמור להגיע לו על מגש של כסף! הוא לא הסכים להשתחרר מהגישה הזו!

למה? למה הוא לא הסכים לצאת מהסינר של אמא? **למה** הוא לא הבין ש"לא הכל מקבלים בחיים"? **למה** הוא לא הבין ש"החיים זה לא פיקניק"? **למה** כל התינוקות גדלו... ורק דוד נשאר תינוק?

אתה יודע למה?

כי הסיבה שאמא צריכה להכניס בראש של מוישי הקטן שלא כל דבר מקבלים בחיים! זה משום שגם היא יודעת שלא כל מה שהיא רוצה היא מקבלת! כשהיא עוברת בחלונות ראוה עם מוישי ואבא... יש שם הרבה תכשיטים יפים... והיא יודעת שלא כל מה שרוצים מקבלים! כי אנחנו לא מליונרים... אין לנו ים של כסף... אז גם מוישל'ה חייב לדעת את זה... כדי שכשהוא יהיה מבוגר הוא לא יתאכזב...

כל זה באבא ואמא של מוישי!

אבל לדוד היו אבא ואמא מסוג אחר!

לדוד היה אבא גדול גדול... חזק חזק... שהיה לו הכל... אבא של דוד היה **קונה הכל!** לאבא של דוד יש כל מה שהוא רק רוצה! לאבא של דוד לא ייגמר לעולם הכסף... והוא תמיד יהיה הכי גיבור... לכן אבא של דוד לא כ"כ מוטרד לחנך את דוד שלו שלא כל דבר מקבלים בחיים! כי גם

אם דוד לא יבין שצריך יום אחד להבין את זה... גם אם דוד לא יבין את זה... אין סיכוי שיום אחד המציאות תטפח לו על הפנים! אין סיכוי שיום אחד דוד יתאכזב! שיגלה פתאום שלא כל דבר מקבלים... כי אבא של דוד הוא כזה גדול גדול... שבאמת הוא יוכל לתת לדוד כל החיים! כל מה שהוא רק רוצה...

ובאמת כך חי לו דוד! כל מה שהוא רוצה הוא מבקש! וכל מה שהוא לא מקבל הוא מתחיל לבכות... בוכה ובוכה ושוב בוכה... ולא נרגע עד שהוא מקבל... כל הילדים התבגרו! כל הילדים הבינו שהחיים הם לא פיקניק! רק דוד נשאר כתינוק קטן... דוד בגיל ארבעים חמישים עדיין בוכה כמו ילד קטן... כי דוד לא הוריד פרופיל! ולא "התבגר" והבין שלא כל דבר מקבלים בחיים...

ועכשיו אני רוצה לגלות לך סוד:

אתה יודע למה דוד המלך זכה להיות רגל רביעית שבמרכבה? מלך ישראל לנצח נצחים? והוא חי וקיים לעד ולעולמי עולמים? למה כל החברים שלו מהכיתה לא! והוא כן? במה הוא היה יותר מיוחד?

כי החברים של דוד יום אחד התבגרו! ואנשים מבוגרים מבינים שלא הכל מקבלים בחיים! והם באמת לא קיבלו! **לעומת זאת** דוד המלך נשאר תינוק! המשיך לחשוב שאפשר לקבל הכל בחיים! כי יש לנו עסק עם אבא גדול גבור ונורא קל עליון קונה הכל! רק הוא קיבל הכל!

השכנים של דוד המלך שומעים בכיות... יבבות... מעבר לקיר... אוי... מסתמא קרתה טרגדיה נוראה לדוד...

מה קרה דוד? איזה אסון קרה?

אל תשאלו: כל לילה אני יושב עם הכינור ומזמר ברוח הקודש...
ועכשיו בגלל מעשה דבת שבע... "ששה חדשים נסתלקה שכינה מדוד
המלך" ולכן אני בוכה ובוכה... אני לא מסוגל להרגע? (עיין פרק נ"א).

מה קרה... דוד המלך...? מה הבהלה? לנו אין רוח הקודש בכלל! תגיד
תודה... לך יש את כל הזמן... רק עכשיו נסתלקה ממך השכינה לכמה
ימים...? למד מאיתנו... אנחנו לא בוכים... גם אתה תתנחם... אל תבכה...

לא הבנתם! אתם אנשים מבוגרים! אנשים מבוגרים הם בוגרים!
אנשים בוגרים מבינים שלא כל דבר מקבלים בחיים! אתם מורידים
פרופיל ונרגעים!

אתם בכלל לא "בונים" על רוח הקודש!

אבל אני נשארתי "גמול"! אני תינוק של הבורא יתברך! אני כל דבר
מקבל על מגש של כסף... וכשאני לא מקבל... אני לא מסוגל לסבול...
אני משתטח על הריצפה לאורך ולרוחב... ואני לא מסכים לאכול עד שאני
מקבל...

מזמור הכי מפורסם... כולנו יודעים אותו בע"פ:

**מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר: בנאות דשא ירביצני על מי מנחות
ינהלני: נפשי ישובב ינחני במעגלי צדק למען שמו... אך טוב וחסד
ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית ה' לארך ימים.**

שמע אלו תיאורים יש כאן: **לא אחסר!** שום דבר לא חסר לי! **בנאות
דשא ירביצני** אני כל הזמן שוכב על דשא... כל הזמן רגוע... **"על מי
מנחות ינהלני..."** הכל מנוחה... כל החיים שלי זה קעמ"פ... **אך טוב
וחסד ירדפוני כל ימי חיי** בקיצור החיים הטובים הטובים!

רגע רגע רגע! שמת לב מי אומר את זה?

דוד המלך!

רבונו של עולם: דוד המלך?!?!? ראית אדם שסבל רדיפות וצרות יותר מדוד המלך...? והוא! דוד המלך! הוא אומר "בנאות דשא ירביצני"?
 "אך טוב וחסד ירדפוני"? **מה הפשט בזה?**

אתה יודע מה הפשט? **פשוט מאוד:**

מי הוא האדם הממורמר ביותר בעולם? מי בוכה הכי הרבה? **תינוק!**
 ומי המאושר והרגוע ביותר בעולם? **תינוק!**

איך יכול להיות? פשוט מאוד: **היא היא! זה הולך ביחד!** בגלל שתינוק מבין שהכל מגיע על מגש של כסף... לכן כשזה לא הולך בדיוק לפי הספר... כשהמגש של הכסף מגיע טיפה עקום... הוא מיד מתחיל לבכות! זה הסיפור! דוד המלך בכה הרבה בחיים... ספר תהילים שלם מלא בלב נשבר ונדכה... אבל!

בסופו של דבר... ובסיכומם של דברים: תכל'ס... הוא גם קיבל הכל על מגש של כסף! את כל הגדלות! את המלכות לדורי דורות! את הבן הכי חכם בעולם! ו... ו... ואת מה לא...

במסכת תענית (ז.) ישנה משנה תמוהה: הגיע שבעה עשר במרחשון ולא ירדו גשמים, התחילו היחידים מתענין שלש תעניות. הגיע ראש חדש כסלו ולא ירדו גשמים, בית דין גוזרין שלש תעניות על הצבור.

אני לא מבין: מה הפשט בזה?

הרי דין תענית הוא **כשיש צרה!** אז ממה נפשך... אם כשלא יורדים גשמים ב"ז חשוון יש לזה גדר של **צרה!** אז שכולם יתענו? ואם י"ז במרחשון זה עדיין מוקדם... וזה עדיין **לא** בגדר **צרה!** אז מה רוצים מהיחידים? למה היחידים צריכים להתענות? הרי **אין כאן צרה?**

התשובה היא:

אדם בוכה רק כשיש לו צרה! אדם מבוגר בוכה רק כשהוא בסכנה!
אבל ילד בן שנה בוכה כשלא נותנים לו את האוכל בדיוק בזמן! מתי
צריך להתענות? כשיש צרה!

כל אחד והצרה שלו! כל אחד ורמת הסבל שלו!

אנחנו ב"ה אנשים מבוגרים! אנחנו מורידים פרופיל! בשבילנו
שתקרה ח"ו צרה... צריך שיהיה רעב חלילה... צריך שילדים רזים נפוחי
כפן יסתובבו ברחוב ויחפשו אוכל... רח"ל... ככה זה לאנשים מבוגרים
ובוגרים כמותנו! אבל ליחידים! לתינוקות של הקב"ה מספיק שהאוכל לא
הגיע בזמן... זו כבר צרה! הם כבר מאבדים עשתונות ופורצים בבכי...
בי"ז במחשוון לפי העונה אמור לרדת גשם! היחידים התחילו לבקש "ותן
טל ומטר" בז' במרחשוון... הם יוצאים כל יום אחרי התפילה ומיד
מסתכלים לשמים... אבא: ארוחת בוקר... עוברים דקה, שתי דקות... רק
עוברים עשרה ימים... והתינוק מתחיל לבכות... אצל תינוק הכל מגיע על
מגש של כסף! גם אצל תינוק של בורא עולם!

אבל אנחנו... אנחנו כבר "ילדים גדולים" (אוי לילד גדול שכזה...) אנחנו
לא ממהרים לבכות... אנחנו נחכה עם הבכי עד שנהיה צמאים... עד
שתהיה מכת מדינה... אז אנחנו נפרוץ בבכי... אוי לאותה בגרות!

ישנה נקודה שמטרידה אותי כל שנה לקראת חודש אלול: האגדה
מספרת שעד לפני מאתיים שנה... כשרק היה מגיע שבת מברכים אלול,
הש"ץ רק היה אומר "קדוש אלול", וכל הביהכנ"ס היה נהיה חרדת
אלוקים... נשים היו מתעלפות... והדגים היו רועדים (בינינו... אל תגלה לאף
אחד: הדגים עצמם אף פעם לא היו רועדים... רק מה? מרוב שהידים של האידישע
מאמע היו רועדות בחודש אלול מאימת הדין, אז כשהיא החזיקה בידיה הרועדות את

הדג היה נראה לה שגם הוא רועד...) **אז איפה זה היום?** למען ה': למה היום לא ידוע לי שמישהו מתעלף בימים הנוראים? (אז מישוהו טען לי: שהיום אין צרות כמו פעם... אני חולק בתוקף: יש היום צרות לא פחות מאשר פעם... גם אם יש פחות... הפחדים שיש לנו מצרות הם לא פחות מאשר פעם... אז... אז מה יש?) למה היום אף אמא יהודיה לא מתעלפת בימים נוראים...? לאיפה נעלמה עוצמת הרגש...? האמת היא: פעם ניסיתי להתעלף... אבל זה לא ככזה התעלף לי... לא... לא מספיק הצלחתי לפחד... מה יש פה? מה טמון פה? מה ההבדל בין הדור שלנו לכמה דורות שלפנינו?

רוצה לשמוע תשובה? אני אחזיר לך בעוד שאלה:

יש לי עוד שאלה: בבג"ץ שבמדינה שלנו נערכים משפטים במושגים רציניים מאוד... יש שם הרשעות של אנשים למאסרי עולם... נחרצים שם קנסות והתחייבויות במושגים של עשרות מליוני דולרים... שם יש באמת דין! גם אם תגיד לי שבדור החלש שלנו אנחנו לא באמת מפנימים את אימת הדין שיש בר"ה ולכן אנחנו לא כ"כ מפחדים... אבל תסכים איתי שכשמדובר בבג"ץ כאן לא צריך יראת שמים... ולא צריך גדלות מיוחדת בשביל שיהיה שם אימת דין! אז למה מעולם לא שמענו שהיו צריכים שם אמבולנס? למה כמעט אף פעם לא שמעתי שאנשים התעלפו שם כשהקריאו את ההרשעה החמורה שלהם? איפה ההתעלפויות? היבבות? בקיצור אימת הדין?

אני אענה לך תשובה מאוד פשוטה והגיונית:

כל אחד שכבר הגיע עד בית משפט עליון... כל מי שיש עליו כזה תיק רציני שהוא הגיע איתו עד שם... אז בדרך כלל יש לו גם עורך דין טוב... והעורך דין הזה פחות או יותר יודע מה הולך לקרות... ובשלב מסוים הוא דואג לעדכן את הנידון פחות או יותר ברמת הסיכויים... וממילא אחרי כמה שנים של עינוי הדין... ואחרי כ"כ הרבה התקשקשויות... הנידון כבר יודע פחות או יותר מה השופטים הולכים להגיד! גם אם יש לו איזה תקווה

קטנה לאיזה שינוי... אבל אם הוא ריאלי הוא כבר יודע מה הולך להיות הפסק דין! וממילא: כשכבר מגיע יום הפסק הוא לא ככזה מופתע! הוא לא כ"כ בהלה לשמוע את גזר הדין... הוא כבר מוכן לזה כמה חודשים טובים, אם לא כמה שנים טובות... הגזירה לא נוחתת עליו בבום! ממילא: הוא כבר הספיק להשלים עם זה... ולכן אין חשש שיקרו שם מקרי התעלפויות... **לא בגלל שזה לא איום ונורא...** אלא בגלל שמי שכבר הגיע לשלב של ה"אני מאשים" הוא כבר הספיק להוריד פרופיל... הוא אולי יזרוק נעלים על השופט מרוב תסכול... אבל להתעלף...? אין על מה... כבר ממזמן השלמתי עם גורלי המר! ככה זה החיים!

איפה שייך אימת דין? **מה זה בכלל "דין"?** כשעומדת לפנינו הכרעה **קיצונית!** לשבט או לחסד! לחיים או למוות! כשהכל פתוח ואין לי שמץ של מושג מה באמת הולך לקרות... **שם יש אימה נוראה! שם יש התעלפויות!** המושגים הקיצוניים האלו... זה משהו שלא מוכר לנו היום... רק פעם היו מושגים שכאלו...¹⁷

¹⁷ רק לשבר את האוזן: פעם היה מושג כזה שפרעה עושה יום הולדת... ובאבחת יד הוא מחליט ששר המשקים חוזר לרום מדרגתו ואילו לעומת זאת שר האופים נתלה ללא אומר ודברים... וככה!!! ברגע אחד הוא עולה עד השמים... והוא יורד עד תהום... כשיש לך עסק עם כזה פסק שרירותי וקיצוני שמשפיל עד ארץ ומגביה עד מרום... **כאן יש אימה נוראה!!!** תנסה להיכנס לראש של של שר המשקים ושר האופים ששניהם יושבים בבית האסורים ואין להם שמץ של מושג מה הולך לקרות לי בימים הקרובים... הההכל פתוח!!! יתכן שאני חוזר בבת אחת עד רום המדרגה... או מונחת בבת אחת עד שאול תחתית? הכל תלוי במילה שתצא מהמלך... **כאן יש פחד!!! פחד מוות!!!** זה מושגי פחד שאנחנו לא מכירים אותם מהעולם הדמוקרטי שאנחנו חיים בו, **עוד דוגמא:** כשיש לך עסק עם אחשוורוש שעד אתמול המן היה יקיר נפשו וגדלו ונישאו מעל כל השרים אשר איתו... ולמחרת בלי למצמצץ המן מוצא את עצמו תלוי על עץ... אתה קולט את עצמת ההפתעות שהיו במושגי המלוכה של פעם??? זה מושגים של אימת דין!!! מושגים של הפתעות קיצוניות לכל הכיוונים!!! האימה הנוראית הזו לא קיימת אצלנו!!! אנחנו לא מכירים אותה! אין לנו שום מדגם בדורנו אנו לאימת מלכות מסוג שכזה... אבל סוף סוף הקב"ה הוא מלך... גם אחרי שמלכותא דשמיא כעין מלכותא דארעא... עדיין הקב"ה כל יכול...

עכשיו: תקשיב טוב טוב: פעם, בדורות עברו, בדיוק כמו שהיה להם מושגים בפחד מוות אמיתי! כך היה להם גם מושגים בתקוות חיים אמיתית!

מה אני מתכוין? פעם כמו שכל נידון לגרדום שהיה עומד מול הקיסר... ידע שהקיסר יכול בהינף יד להגיד: תלו אותו על עץ... **ככה באותה מידה בדיוק הנידון גם ידע:** שאם אני אצליח לומר לקיסר את המשפט הנכון... וברגע הנכון... ובמצב רוח המתאים... הקיסר בבת אחת יכול להחליט שלא! תעזבו אותו... תפטרו אותו... ואני יכול לקבל את חיי במתנה! (כמו כל הסיפורים המוכרים לנו... שברגע האחרון וכו' וכו')... זאת אומרת: בדיוק כמו שפעם היה להם מושגים בפחד מוות אמיתי! ככה היה להם מושגים בתקוות חיים אמיתית! כי כמו שהמוות היה קרוב... ככה באותה מידה גם החנינה הייתה קרובה... בקיצור: הכל היה פתוח! לכל כיוון! וממילא: היות וכך בפועל היה קורה במלכותא דארעא... היה קל ליהודי להבין לתרגם את זה שכך זה כלפי שמיא... וממילא כשהייתה מגיע גזירה... או היה איזה חולה ל"ע... ויהודי מאמין היה יודע שזה גזירת שמים... אז היה לו קל להפנים: שאני ואבוי... רח"ל... אולי נגזר פה מוות... אבל באותה מידה היה לו קל להפנים שאם אני לא ארדם בשמירה... ואני אפתח את הפה... ואני אסביר לבורא עולם... ואני אומר את המשפט הנכון בעת הרצון הנכונה... אני יכול לפעול! אני באמת יכול לפעול! כי... כי ככה זה היה מוכר מכל עומד לגרדום... שבמילה אחת הוא היה יכול לקבל את חייו במתנה...

רק מה? אנחנו! בדור שלנו... שכל ההתנהלות היא אחרת... אז אצלנו הכל צפוי מראש... שום דבר לא מפתיע... אין איזה מלך שהחיים שלך תלויים בו... ממילא צורת החשיבה שלנו בנויה במבנה שכזה ש... ש... עזוב... אין לך לאיפה למהר... אין לך מה להפתיע... כן... צריך

להתפלל... ברור! ברור שצריך להתפלל... גם ברור שצריך להזמין עורך דין... וגם ברור שכל אחד שחולה ל"ע אז צריך ללכת לביה"ח... וצריך לטפל... וגם צריך לעשות תפילת רבים בכותל... אבל בינינו... מי ש"ריאלי" ו"מכיר את החיים" הוא כבר מדמיין חמש צעדים קדימה... והוא כבר פחות או יותר יודע את רמת הסיכויים... ובמסתרי הלב שלו הוא חושב לעצמו... בינינו... בשביל מה באתי פה להתפלל... כי... כי... כי זה התקנון... שברגע שיש לך מישוהו שצריך להיפגש בלוויה שלו... אז צריך לפני כן להיפגש בכותל בתפילה לרפואתו (סליחה על הציניות והאכזריות... אבל תסכים איתי שאלו הם המחשבות) תכל'ס... מאוד קשה לנו להתנתק מהמוסכמות המקובלות ולקלוט שיש לנו עסק עם מלך! שיכול להפתיע אותנו... שהוא בבת אחת "פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות זורע צדקות מצמיח ישועות בורא רפואות!" אנחנו לא באמת מאמינים בשינויים! אנחנו לא באמת מאמינים במהפך שיכול לקרות (אגב: אני מצביע פה על בעיה מאוד מאוד שורשית בדור שלנו שהיא תוקעת אותנו באופן כללי בחיים... היא חוסמת אותנו בעוד המון שינויים חיוניים שהיינו יכולים לעשות בחיים... אבל עוזב כעת... אני כעת מתמקד רק מהזוית של תפילה שזה מאוד בולט ומגיע לידי ביטוי בה...)

אז זהו! שיש לנו טעות! נכון שבייחס לבית משפט העליון אכן באמת אין הרבה הפתעות... והכל פחות יותר ידוע מראש... אבל כשיש לנו עסק עם בורא עולם! כאן הקב"ה עדיין נשאר ועודנו הבוס היחיד של העולם! והוא לא שואל אף אחד... ואצלו באמת הכל פתוח! וממילא כשמדובר באימת דין לקראת ראש השנה יש סיבה טובה להתעלף גם בדור שלנו (האם נצליח להגיע להרגש הזה או לא... זה עוד נושא... אבל זה לא משנה את האמת... לכן טוב לספר את זה... טוב לדעת שהיו כאלו אנשים... כי זה ככה... זה שאנחנו לא ככה... אנחנו נמצאים במציאות מעוותת שמלכותא דארעא שלנו לא מאפשרת לנו להשיג מושגי מלכותא דשמיא) ובמקביל! באותה מידה כשמדובר בתקווה... גם כאן יש סיבה טובה לקוות ולקוות ולקוות ולקוות ולקוות... גם אם

המציאות נראית אחרת לגמרי... גם אם כל הסממנים מראים רק לכיוון הנסיגה... אבל היות ויש לך עסק עם הקל הגדול הגבור והנורא קונה הכל! שאף אחד לא יכול למנוע בעדו! אז תקווה לישועתו ותראה אותה... ושוב... אני חוזר: המשפטים האלו, אם הם היו נאמרים ליהודי שבור לפני מאתיים שנה... תוך רגע הוא היה מבין עניין! (כי זה היה מוכר לו היטב היטב ממלכותא דארעא דאז...) הוא היה מתרומם בשיא התקווה... תופס את ספר התהילים ורץ לבית הכנסת ו"סוגר עניינים" עם אביו שבשמים... אבל בדור שלנו! בשביל להפנים את זה... צריך דחפור! צריך עוד כמה וכמה קנייטשים ועוד כמה וכמה סימני קריאה! ועוד הרבה הרבה שינון פנימי שכל אחד מאיתנו צריך לשנן לעצמו שוב ושוב... כדי להפנים את האמת הפשוטה הזו ש...

הההלו... תוק תוק... לב דואג, דואב, שבור, ואטום לי: מתי תבין: שיש לי עסק עם בורא עולם ששום דבר בעולם לא נבצר ממנו! זה שהצפי לא מראה שהישועה קרובה... זה ממש לא מטריד אותו והוא לא מחוייב לזה... אף אחד לא יגיד לו מה לעשות... והוא לא משועבד למערכת חוקים שהוא צריך למסור לה דין וחשבון... וממילא אצלו הכל פתוח! והכל בידים שלו! הוא יכול ברגע אחד לשלוח את הישועה... והוא לא יצטרך לקבל אישור לא מהעיריה ולא מהרופאים על המהפך שהוא עשה פה בניגוד למה שמקובל... תשנן את המשפטים שלושים פעמים ביום! לא פחות! (אני פונה כמובן למי שמטריד אותו משהו... וזה תופס לו את הראש מאתים פעמים ביום... אז שלושים פעמים ביום זה הנחה... לא למי שהכל טוב לו...) ותחשוב על מה שאתה אומר... ואז לאט לאט אתה תראה כמה שזה לא היה ברור לך עד עכשיו...

אל תוריד פרופיל!

אל תהיה ריאלי!

יש תקווה! זעק עד לב השמים!

גם אם הקב"ה כעת לא רוצה מסיבות שלו... זה לא סתירה שיש פה עם מי לדבר! ומבחינתך העסק הוא תמיד פתוח... כלומר כך: גם אם לו יצוייר שמבחינת הקב"ה העסק כן סגור... אבל כל זמן שהוא לא אמר לך את זה... אז מבחינתך העסק פתוח... ולא רק מבחינתך, אלא הוא יתברך בעצמו מעוניין שאתה תחשוב שעדיין הכל פתוח... והוא מאפשר לך לפתוח את מה שאצלו יכול להיות שסגור... אתה יכול! תצעק! זה שהוא יתברך יעשה בסוף מה שהוא החליט זה לא סתירה לרגע שהוא נותן לך כעת את כל מרחב הפעולה לפתוח ולפתוח... לפרוץ מנעולים... ולפתוח שערי שמים בתפילתך...

נלמד מהתינוק, מהגמול, ששמו דוד המלך!

סביב רשעים יתהלכון...? מה יש סביב התפילה?

תרשה לי לעשות לך הפעלה... כמו שעושים לילדים בבית ספר... קח דף קטן ועט... עכשיו: דבר ראשון: במרכז הדף תעשה **נקודה!** עשית? יופי... עכשיו תעשה כל מיני עיגולים סביב הנקודה... מלא מלא סיבובים... בגדלים שונים... והכל סחור סחור סביב הנקודה... עשית? יופי...

עכשיו ניגש לנמשל: הנקודה... הנקודה הזו שעשית - זו התפילה **בעצמה!** עצם התפילה! מהי באמת הנקודה של התפילה? **פשוט** לעמוד מול אבא שבשמים ו**פשוט** לבקש ממנו כל מה שאני רוצה... ו**פשוט** להבין שהוא פה... והוא **פשוט** מקשיב לי... והוא **פשוט** מתעניין בי... והוא **פשוט** אוהב אותי אהבת נפש... והוא **פשוט** יכול לעזור לי... ו... והוא **פשוט** יעשה את זה... כי... כי למה לא... איך לא...

זו הההההנקודה של התפילה! עד כאן הנקודה...

עכשיו: סביב! סביב הנקודה הזו יש המון המון דברים נוספים... אפשר להסתובב סביב התפילה סחור סחור... לעשות רונדלים בלי סוף... יש מסלולים עוקפי תפילה ואתה יכול להסתובב בהם ולהסתובב ותכל'ס... אף פעם לא תגע בנקודת התפילה! אפילו לא בטעות... זה כמו שאני מכיר אחד שכבר עשה את המסלול עוקף כנרת חמש פעמים בחייו... אבל אף פעם הוא אפילו לא שכשך את רגליו בכנרת עצמה... **אותו דבר כאן:** סביב התפילה אפשר להסתובב... ולהתבטא... ולעשות... ולפעול... וקח בחשבון שיתכן ואתה מרגיש שאתה מתפלל... אבל הכל עדיין בגדר **סביב** התפילה! אף פעם עדיין לא נגעת בנקודת התפילה עצמה! **ומה שהכי מדהים הוא:** שתקח בחשבון שאם יבוא פעם איזה רב ויאמר שצריך להתחזק בתפילה... אתה תגיד אה... נו... בסיידר... זו הבעיה האחרונה שלי... ואני אומר לך: קח בחשבון שלמרות שאתה כ"כ בטוח שאתה

מתפלל! יתכן שבחצי שנה האחרונה לא פתחת את פיך בתפילה אמיתית!
ואני לא אומר את זה בציניות... אלא מניסיון אישי!

דוד המלך אומר בספר תהילים: **סביב רשעים יתהלכון כרום זולות
לבני אדם!** וחז"ל דורשים שזה הולך על תפילה. שהתפילה היא
מהדברים העומדים ברומו של עולם אבל בני האדם מזלזלים בהם...

ולמה? למה באמת בני אדם נוטים לזלזל בתפילה?

אתה יודע למה? כי מה כתוב בתחילת הפסוק?

"סביב רשעים יתהלכון..."! מה פירוש? עצם התפילה זה משהו
שרק מי שבאמת באמת מתפלל נוגע בנקודה... **אבל סביב?** סביב התפילה
לכולם יש מקום להתבטא... אפילו הרשעים יכולים למצוא את עצמם
מערבבים עמוק עמוק סביב סביב... סחור סחור... כלומר: סביב התפילה
יש כל מיני דברים אחרים... שמסתובבים סחור סחור סביב התפילה... עד
כדי כך שמרוב סיבובים שיש סביב התפילה... יש סיכון גדול לאבד את
הצפון וכבר קשה לזהות מה היא באמת נקודת התפילה... והאם אני באמת
מתפלל או שאני רק מסתובב סביבה.

זאת אומרת ככה: יש פה לכאורה תמיהה:

זה שהתפילה היא מהדברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם
מזלזלים בהם זה... זה הרי תרתי דסתרי! **יש פה משהו לא הגיוני!** כי
אם התפילה היא באמת דבר כ"כ גדול... ואם התפילה היא באמת גם
עוזרת... אז איך עדיין לא שמנו לב לזה? איך עדיין לא "אחזנו" שזה
מה שפותר לנו את הבעיות בחיים? איך קרה שאנחנו עדיין מזלזלים
בזה? איך אנחנו באמת עוברים ליד זה ולא קולטים עד כמה זה... זה...
זה זה?

עונה לנו דוד המלך: אתם יודעים למה - כרום זולות לבני אדם?

אתם יודעים למה למרות שהתפילה היא מהדברים שעומדים ברומם של עולם למרות כן בני אדם מזלזלים בהם? התשובה היא:

סביב רשעים יתהלכון! זו התשובה!

יש ליצר הרע שיטת הסחה מיוחדת איך הוא מצליח להסוות את התפילה ולטשטש את ההשפעה העצומה שלה... מה היצר הרע עושה?

סביב! סביב התפילה יש מקום לכככולם... סביב? אפילו רשעים יתהלכון... סביב התפילה כולם מוצאים את עצמם... אפילו לרשעים יש מה לערבב שמה... אפילו רשע גמור יכול להגיע לבית הכנסת ולקנות עליות ולריב בקנאות על מקומות ולהרגיש שהוא נמצא עמוק בעניינים... סביב התפילה יש רשימה ארוכה של כל מיני "עניינים" טובים... חשובים... נצרכים... ומומלצים שנמצאים סביב הנקודה... יש עשרות ומאות סגולות... אולי גם אלפים... שכל הדברים האלו טובים! בפירוש טובים... רק דא עקא: שבזה כולם יכולים למצוא את עצמם... גם רשעים יכולים לעשות סגולות...

מישהו ניגש אלי ושאל אותי שאלה מאוד שאלתית:

הוא טען כך: הרי היום כל דבר בעולם עובד עם סטטיסטיקה... כל דבר טוב עד כמה הוא מועיל וכמה יעיל הכל נבדק ועובר תחת שבט המבחן והמחקר הסטטיסטי. ואם אכן באמת תפילה מתקבלת! אז בוא נבדוק את זה סטטיסטית... בוא נשכור חברה מקצועית ונטולת אינטרסים שעורכת מחקרים מקצועיים... שתעבור בין היהודים שמתפללים ותחקור סטטיסטית מדעית האם יש להם פחות צרות מכל האנשים האחרים בעולם או יותר הצלחות מכולם... האם יש שינוי מסוים בחייהם?

אה... מה אתה אומר? התשובה היא:

פשוט וברור כביעתא בכותחא שלו יצוייר שאכן תיעשה סטטיסטיקה שכזו יתגלו נתונים מדהימים שאלו שמתפללים החיים שלהם מוצלחים לאין שיעור בייחס לאחרים! (אגב: באופן מאוד כללי עצם קיומה של האומה היהודית שהיא היחידה שקיימת כ"כ הרבה שנים ועברה כ"כ הרבה - והנה היא עדיין קיימת... נושמת... וקמה... הרי זו הוכחה כאלף עדים על הצלחה שאין לה אח ורע בשום אומה אחרת בעולם... אבל בוא נעזוב את הראיות מהכלל...).

אבל! דא עקא שבחחחיים לא תהיה אפשרות לעשות כזו סטטיסטיקה... **כי... כי מה תעשה?** איך תערוך את הסטטיסטיקה הזו? מי יהיו משתתפי הסטטיסטיקה? כל מי שנכנס במפתן בית הכנסת? הצחקת אותי... יש מלא אנשים שמגיעים לבית הכנסת והם רק מסתובבים סביב התפילה ולא באמת מתפללים... אז מה נעשה? שהמחקר יהיה על כל מי שמתפלל יותר ארוך משמונה דקות...? שוב הצחקת אותי... להתפלל ארוך זה לא אומר שום דבר... להתפלל ארוך גם אני יודע... בקיצור: כן להתפלל או לא להתפלל זה משהו שאי אפשר להגדיר אותו בהגדרות יבשות... אבל מי שבאמת מתפלל רואה ישועות! ועוד איך! קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו **באמת!**

אה... אז למה אני לא רואה בעיניים את ההבדל החד והברור שאלו שמתפללים רואים כל הזמן ישועות? למה אני בכלל מעלה כזה רעיון לעשות סטטיסטיקה...? למה אני לא רואה את זה בצורה מוחשית?

כי... כי סביב? גם רשעים יתהלכון... סביב הנושא שקוראים לו תפילה יש קשת מאוד רחבה של אנשים שהתפילה שלהם לא עושה פירות כי הם פשוט לא מתפללים... הם רק מסתובבים סביב התפילה... והיות וסביב גם לרשעים יש מקום להתבטא אזי זו הסיבה ש... כרום זולות לבני אדם! זו הסיבה שאנחנו נוטים לזלזל בזה... כי אנחנו לא באמת רואים את התוצאות אמת של התפילה... כי... כי כככולם מגיעים לתפילה... כולם נראים מתפללים... ואם לא כולם רואים את התוצאות הישירות של התפילה אז זה מבלבל אותנו, ודו"ק.

המדרש מספר: שלפני שנולד שמואל הנביא... הייתה בת קול שמפוצצת בהרים ואומרת: עתיד בן להיוולד ויקראו לו שמואל והוא יושיע את ישראל... **מאז!** כל אשה שהייתה יולדת... הייתה קוראת את שם בנה שמואל... מתוך תקווה שזה יהיה הוא! שהוא יהיה ה"שמואל" המדובר שיושיע את ישראל... וכיון שהיה גדל והיו רואים את מעשיו היו כולם מבינים ש"לא לזה התכוין המשורר...", עד! שחנה ילדה את שמואל... וכיון שגדל וראו את מעשיו... הבינו כולם שעליו דיברה הבת קול... ומאז כולם ידעו שזהו! הנה הוא! הנה שמואל המדובר... עד כאן המדרש...

נו... באמת במה זכתה חנה שדווקא השמואל שלה הוא היה השמואל שעליו דיברה הבת קול? הרי כולם קראו לבן שלהם שמואל כמוה?
התשובה היא מאוד מאוד פשוטה:

כככולם קראו לבן שלהם שמואל... למה? כי כך הבת קול אמרה...
זאת אומרת: יש סגולה לקרוא לבן שמואל וכך הוא יושיע את ישראל...

אבל חנה! לשם שינוי... כשהיא קראה לבנה שמואל... היא בכלל לא התכוונה לבת קול... יתכן שהיא אפילו שכחה לגמרי שיש כזו בת קול... חנה קראה לבן שלה שמואל נטו כי. מה' שאלתיו! ולכן! לכן הוא יצא שמואל הנביא.

אתה מבין את הוורט פה? כשהבת קול אמרה שעתיד בן להיוולד ויקראו לו שמואל... בינינו... מה הבת קול התכוונה? שמהיום יש קוד חדש באינטרקום של הקדושה... שאם אתה קורא לילד שמואל... הופ!
הוא פתאום נהיה נביא? **לא! אלא מאי?** הבת קול התכוונה שאם תגיע אמא ותשאל! תשאל בן מה'... ותתפלל ותתחנן והיא מרת נפש ותתפלל על ה' וכו' וכו'... והיא כ"כ תשאל... עד כדי שכל מהותו ושמו של אותו

בן זה שמואל- מה' שאלתיו... כזה בן שהגיע מכאלה דמעות הוא! הוא יושע את ישראל... רק מה? כולם שמעו את הבת קול... אבל הלכו סביב! במקום לנגוע בנקודה של השמואל... כי מה' שאלתיו... ולהתחיל לשאול מה' בן צדיק... הם התמקדו בקוד הזה... ובסגולה המתכתית שיש לחצן כזה שמי שקורא לבן שלו שמואל... אוטומטית הוא נהיה מושיען של ישראל...

אם הייתה מגיעה אמא אחת ובמקום לקרוא לבן שלה שמואל... היא הייתה מבינה שהכוונה ל-מה' שאלתיו... היא הייתה זוכה בשמואל... רק מה? היחידה שעלתה על זה... הייתה רק חנה שבאמת הייתה מרת נפש.

זו רק דוגמא אחת מיני אלף לסביב התפילה!...

אנחנו בקיאים בכל הסגולות... בכל הדברים שיכולים לתרום לישועה... אנחנו משתדלים לעשות כל דבר שרק יכול לפעול ישועות... אבל בינינו לבין עצמנו אנחנו צריכים לעשות חשבון הנפש: מתי בפעם האחרונה ביקשתי מאבא שבשמים נטו כי הוא כל יכול... והוא אבא שלי והוא אוהב אותי וזהו! מהמקום הפשוט והטבעי הזה? מתי בפעם אחרונה כך ניגשתי לתפילה?

**מתי בפעם האחרונה נגשתי ישר לקב"ה? בלי ללכת סחור סחור...
סחור...**

שמע לי! אם אתה רוצה לבדוק את עצמך איפה אתה אוחז במקום הזה אז יש לי רעיון! עשה מה שאני אומר: כנס לחדר... סגור אותו... ותתחיל לדבר עם הקב"ה... בלי פסוקים! בלי חרוזים! ובלי שוא נח ושוא נע... דבר איתו טבעי כמו שאתה מדבר איתי... הסבר לו למה החלטת לגשת דווקא אליו ולמה אתה חושב שדווקא הוא יכול לעזור לי... ונסה "לשכנע" אותו שבמקרה הזה רק הוא הכתובת ואף אחד אחר לא... בקיצור: דבר איתו ישיר! טבעי! בלי כוונות... בלי יחודים... בלי 'על ידי

זה יושפע! ... שום דבר... כעת מדובר בפגישה ישירה! פנים אל פנים! לא ממלכתית... לא מסיבת עיתונאים... לא כלום...

קח בחשבון שבתחלה זה יהיה לך קשה! ולמה קשה? כי יתכן שזו הפעם הראשונה שאתה נוגע בנקודה הפנימית של התפילה! אז אל תוותר... כי ככל שזה יהיה יותר קשה... ככה זה יותר הוכחה עד כמה זה היה חסר לך עד עכשיו... פשוט להתרגל לעמוד מול נקודת התפילה! ואם אתה נורא מפחד שזה עצה של ברסלב... אז אין בעיה! זו לשון מרן החפץ חיים זיע"א (ליקוטי אמרים): "להינצל מכל הצרות לא יסתפק האדם בתפילת שמונה עשרה ג' פעמים ביום אלא צריך לשפוך תפילות ובקשות בינו לבין עצמו כשהוא בביתו, ותפילה כזו בודאי לא תשוב ריקם".

אבא שבשמים: אני רוצה כל הזמן "על הידיים..."

מאמר והרגשה זו נכתבו... בשעת לילה מאוחרת... ימים ספורים לאחר שנולד בני בכורי נ"י לאחר חמש שנות המתנה ותפילות...

הייתי בטוח שברגע שיוולד לי בן... אני אתחיל מיד לחנך אותו... אבל למרבה ההפתעה! התברר לי שנכון... אולי בעוד שנתיים שלוש אני אצטרך לחנך אותו אי"ה... אבל עד אז... התברר שהוא כעת מחנך אותי! אין לך מושג איך הוא חניך אותי מיד... כבר בימים הראשונים לחייו...

בלילות האחרונים... אני ישן לי על מיטתי... והנה... אני שומע קול בכי מתוק... קול בכי שחיכיתי לו כ"כ הרבה חודשים... ניתרתי מהמיטה בשמחה... באהבה... כן התינוק שלי... מה אתה רוצה? מה מפריע לך?

ואז! התינוק שלי הביט בי בעיניים גדולות גדולות... ודרך הבכי שלו הוא פנה אלי ואמר לי כך: אבא יקר שלי... שתדע לך:

כמו שאני הוא התינוק שלך!

ככה אתה התינוק של אבא שבשמים!

כמו שאני חסר ישע... ידי קפוצות... וכל מה שחסר לי אני מיד בוכה... אני מבין מיד שאני לא יכול להושיע את עצמי... אני משמיע את קולי... בוכה... ומיד אבא רץ למיטה שלי...

ככה אתה... אבא שלי... תדע לך: שגם אתה תינוק... וגם לך יש אבא שבשמים שאם רק תפנה אליו... ואם רק תשמיע קול - הוא ירוץ לעזור לך...

ותדע לך אבא שלי... כמו שאתה חיכית לי... מתי אני כבר אגיע לאויר העולם... חיכית לי כמה וכמה שנים... ואחרי שסוף סוף הגעתי הרי

כל הלב והנשמה שלך אלי... אתה מתענג לשמוע את קולי... אתה מוכן להתעורר באמצע הלילה ולא נלאה לטפל בי... אז דע לך - אבא שלי... ש...

גם אתה תינוק לא פחות מיוחס ממני! וגם לך יש אבא שבשמים שמחכה לך ומחכה ומחכה לא פחות ממה שאתה חיכית לי! והוא מחכה ומחכה... והוא בסך הכל מחכה שתפנה אליו... מחכה שתבכה לו. שתקרא לעזרה... והוא מיד ירוץ אליך...

ותדע לך אבא יקר... כמו שאני נולדתי עם רפלקס של בכי... נולדתי עם זה! זה לא משהו שנרכש אצלי עם הזמן... לא לימדו אותי לבכות... אלא נולדתי עם הרפלקס הזה! שכשחסר לי משהו אני "מבעה!" מבעה זה אדם... אני בוכה וקורא לעזרה...

אז אני רוצה לגלות סוד אבא יקר שלי... שגם לך! גם לך יש את הרפלקס הזה... יש לך את זה! תתפלא לשמוע: גם אתה יודע לבכות... גם אתה נולדת עם התכונה הזו... גם אתה מסוגל להיות התינוק והגמול של אבא שבשמים ולהשליך עליו את הכל... רק מה? במשך השנים... מישוהו שיבש לך את הרפלקס הזה... "עבדו עליך" שאתה עצמאי ואתה מסוגל להסתדר לבד... ומאז התחלת לדכא את הרפלקס הזה... ולהפסיק להיות תינוק... אבל היום? אבא יקר... מי כמוך יודע כמה שטעית ובגדול... מי כמוך יודע עד כמה אני התינוק שלך... יותר צודק ממך! מי כמוך יודע עד כמה אתה אולי "גבר" אבל "לא יוכל להושיע..." הממדים של העולם גדולים עליך... ואתה לא יכול להסתדר לבד (אוהו... בכלל לא...) אז אבא שלי... חבל... חבל על הלב שלך... חבל על הלחץ דם שלך... בוא תלמד ממני ותחזור למקור! תחזור להיות כמוני... התינוק של אבא שבשמים... השלך... השלך... השלך עליו את יהבך... תבכה אליו כל הזמן... תבקש כל הזמן "על הידיים..." אבא שבשמים לא יתעייף אף פעם להחזיק אותך...

בני היקר... שמעתי את דברי התוכחה שלך... אתה צודק בכל מילה...
 אנא ממך... בשביל זה אתה כאן... מצד אחד להעניק לי מושגים בעוצמות
 של ("ג מידות של-) רחמי אב על בנים! ומאידך: להוות לי דוגמא אישית
 כיצד מתנהג תינוק לאבא שבשמים... תלמד אותי איך חוזרים להיות
 תינוק... אני מקנא בך... די... די... החיים גדולים עלי... כבדים עלי...

זהו! מהשבוע האחרון! כשזכיתי להתעורר לראשונה בשביל בני
 הקטן... זהו! נתקנאתי בו קנאה צורבת וגמלה בליבי החלטה דחופה! גם
 אני חייב לחזור להיות תינוק כמוהו... מה יש... במה יגרע חלקי... הרי גם
 לי יש אבא... ויש לי אבא שאוהב אותי עוד יותר ממה שאני אוהב את
 הילד שלי... יש לי אבא שמחכה לי עוד יותר שנים ממה שאני מחכה
 לתינוק שלי... זהו! לא נותר לי אלא לחקות את בני הקטן וללמוד ממנו
 איך להיות התינוק של אבא שבשמים...

אני יוצא כעת למסע לאחור! אני מניף כעת דגל לבן... ומכריז על
 כניעה... אני לא גבר... ולא חזק ולא עצמאי... לא! עזוב... אני פורש
 מהמירוץ... אני חוזר להיות תינוק של אבא שבשמים! אני רוצה להשליך
 עליו את כל הדאגות ואת כל הלחצים הנפשיים...

אבא שבשמים... אני רוצה "על הידיים"... אני רוצה שתשא אותי
 על זרועותיך... וכפי שעד כה הייתי "על הידיים"... וזיכית אותי לראות
 בישועתך - אז אנא ממך... "ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים..." ואני
 תמיד אייחל "והוספתי על כל תהלתך...", זכה אותי תמיד לזכור שאני
 כלום כלום כלום... תינוק פיצפון שלא מבין כלום ולא יודע כלום... לילה
 טוב אבא שבשמים. אני **בשלום יחדיו אשכבה**
ובטח תושיבני.
ואישן כי אתה ה' לבדד

אבא שבשמים מתקשר אליך... ענה לו... היה זמין...

כשהייתי בגיל 13 היו לי משקעים גדולים מרופא שיניים... עד כדי כך פחדתי שלא הסכמתי בשום אופן ללכת לרופא... אבא שלי ניסה לשכנע אותי, ושום דבר... והגיעו כאבים... ו... ו... ואני לא מסכים ללכת לרופא! ואבא שלי שוב מנסה משכנע אותי ושום דבר! הוא הבטיח לי הבטחות... אני אקנה לך... רק תבוא... ואני בשלי! לא! לא מסוגל! ואז הגיעה דלקת... ונפיחות... וטיפסתי על הקירות ו... ואני עדיין בשלי... מפחד ומתעקש לא ללכת לרופא! אבא שלי ראה ש... שזה לא תכל'ס... תחשוב: הילד סובל ולא רוצה לעזור לעצמו... לא היתה לו ברירה והוא התחיל ללכת איתי בדרך קשה... הוא התחיל לצעוק עלי: אתה חייב ללכת! אם אתה לא הולך אני לא מרשה לך את זה ולא את זה... ובקיצור: רשימה של סנקציות אם אתה לא הולך לרופא שיניים... ו... ואני בשלי! ואבא שלי... עיניו רואות וכלות... הבן שלו סובל וסובל ולא מוכן לעזור לעצמו... לא הייתה לו ברירה... הוא החריף עוד יותר את האיומים עד! שבשלב מסוים הוא אמר לי: אם אתה לא הולך איתי לרופא שיניים אני לא מדבר איתך... אתה לא הבן שלי! כמעט יום שלם לא דברנו! יום שלם היינו כאילו ברוגז! יום שלם כאילו לא הייתי הבן שלו...

עד... עד שמישהו אחד נכנע... תנחש מי נכנע? **אבא שלי!**

בערב... אחרי יום שלם של "ברוגז..." ואחרי כמה ימים של איומים... בערב אבא שלי ניגש אלי ואמר לי: זהו! אני חוזר בי... לא אמרתי כלום... אני לוקח את כל המילים שלי בחזרה... אני מבטל את כל האיומים שאמרתי לך עד עכשיו... אני מצטער על כל העגמת נפש שגרמתי לך... תבין: אני בסך הכל אוהב אותך! וכל הסיבה שכ"כ הסתכסכתי איתך בימים האחרונים זה רק! רק בשביל לגרום לך שתלך לטפל בשיניים ושייטב לך... אבל ברגע שאני רואה שהמריבה שלי איתך לא עוזרת...

ואתה ממשיך להתעקש... אז אין לי שום ענין לריב איתך... ואין לי שום עניין להציק לך לחינם... ולכן אני מבטל את כל מה שאמרתי לך... וסליחה על העגמת נפש המיותרת שגרמתי לך...

אבל! סיים אבא שלי את דבריו ואמר לי: **יש לי תרעומת אישית כלפידך!**

למה אתה עושה לי את זה? למה אתה משאיר אותי ואותך עם הטעם המר הזה של המריבה? הרי **כל מה** שרבותי איתך היה **רק!** רק בשביל שבסופו של דבר זה יוביל למטרה שאתה תלך לרופא ויהיה לך טוב... ואז! כשזה אכן יקרה... אז אתה בעצמך תגיד לו תודה על זה שרבותי איתך... ואז אתה תבין שאת הכל עשיתי לטובתך... **אבל עכשיו!** שהתכנית שלי לא הצליחה... ואני זה שנכנעתי... ואתה הוא זה שכביכול "ניצחת"...", ולא נותר לי אלא להשאיר אותך ככה עם כאבי השיניים... **אז מה יוצא?** שלא זו בלבד שאתה ממשיך לסבול מכאבי שיניים... אלא גם השארת אותי ואותך בטעם המר של המריבה שלנו... נשארת בטעם המר שכאילו אני נלחם נגדך... וכאילו אני שונא אותך... וזה כואב לי! ועל זה יש לי תרעומת אישית כלפידך! **למה אתה עושה לי את זה? למה זה מגיע לי ממך?**

יש לציין שפה! פה נשברתי! מול הטענה הזו של אבא שלי לא יכולתי לעמוד! תפסתי את הרגלים והלכתי לרופא שיניים... ועד עצם היום הזה אני מודה לאבא שלי על זה שהוא הכריח אותי ללכת לרופא...

עד כאן הסיפור שלי... כעת ניגש לסיפור החיים:

במשך החיים אנחנו עוברים כל מיני התמודדויות... כל מיני שעות קשות... רגעים קשים... ובאותם רגעים קשים נראה לנו ש... ש... שהקב"ה כאילו... מסתכסך איתנו ח"ו... כאילו חלילה יש לו משהו נגדנו ח"ו... והקב"ה יודע טוב מאוד שכך אנחנו מרגישים... **ובכל זאת זה כדאי לו!** מה אפשר לעשות... הוא אבא שלנו... והוא רוצה שנבין

עניין... הוא רוצה שנטפל בכל מיני "שיניים" למיניהם שטעונים טיפול דחוף (או לחילופין הקב"ה רוצה לזכות אותנו באיזו מדרגה חדשה של קרבת אלוקים...), ו... ולפעמים הדרך היחידה לגרום לנו לטפל בעצמנו היא רק על ידי שהוא מצמיד אותנו לקיר... על ידי שהוא מעמיד אותנו מול קושי מסוים... התמודדות מסוימת... חסר מסוים...

ו... ואז מגיע הקושי! וזה קשה! וזה מר! ושוב: אבא שבשמים לוקח בחשבון שיתכן ויהיו רגעים שאנחנו נרגיש כלפניו כאילו הוא רב איתנו... ואפילו שזה "לא כל כך נחמד" לאבא שהבן שלו חושב כך... אבל בכל זאת זה כדאי לו... כי אבא מוכן אפילו לריב עם הבן שלו... העיקר שיטפל בשיניו... העיקר להטיבו באחריתו... העיקר שבסופו של יום יתברר שהכל היה לטובה...

אבל! דא עקא... שהכדור נמצא בידינו! ולפעמים אנחנו מתעקשים! ולמרות המריבה... ולמרות הקושי... אנחנו נשארים בשלנו... מתעקשים שלא לטפל ב"שיניים...", והקב"ה מצידו ממשיך למשוך את החבל... ממשיך כביכול במריבה... כדי לנסות בכל זאת להצמיד אותנו לקיר כדי שאולי עכשיו כן נבין עניין ונרוץ לטפל ב"שיניים"... ואילו אנחנו ממשיכים להתעקש... ו... והוא מצידו גם ממשיך עוד טיפה להתעקש... והמריבה נמשכת ונמשכת... והחבל נמתח ונמתח... ו... ו... וזה לא נגמר... נו... מה יהיה פה?

איפה זה יגמר? סלח לי על הסנלג... אבל "מי ימצמץ ראשון"? מי יכנע ראשון? האם אנחנו או אבא שבשמים? נו... תגיד אתה... מה קורה כשאבא מאיים על הבן שלו ומסתכסך איתו... והכל בשביל שהוא יטפל בשיניים... ו... והבן מתעקש ומתעקש שלא לטפל בעצמו! נו... איך הסיפור בסופו של דבר נגמר? מי הראשון שמציע הפסקת אש?

למרבה האבסורד... אבל האבא! האבא נכנע ראשון...

ולמה האבא נכנע ראשון? כי אני אבא! סוף סוף אני אבא שהכי אוהב אותך! וכל המריבה הזו שאני רב איתך הרי הכל מגיע מלב אוהב שרוצה בסך הכל לטובתך... שתבין עניין... אבל אם אתה כ"כ כ"כ כ"כ מתעקש שלא להבין עניין! ואני רואה שאין כבר טעם להמשיך במריבה! כי חוץ מלהכאיב לך עוד... הרי לא יוצא מזה כלום... אז אני נאלץ כביכול "להיכנע" ולהפסיק את המריבה... ואני נאלץ להשאיר אותך עם השיניים הכואבות, ועל זה נאמר: "במקום שאדם רוצה לילך שם מוליכים אותו..."

וזה כואב לאבא! מאוד מאוד כואב! כי עד עכשיו היו לבן שלי רק שיניים כואבות... אבל עכשיו... אחרי שרבתי איתו בשביל שיטפל בהן, ו... ו... ושום דבר לא עזר... **אז מה יצא בשורה תחתונה?** שלא רק שיש לך שיניים כואבות... אלא נשאר לך גם טעם מר בפה מהמריבה שלי איתך... ואתה חושב שיש לאבא שלך משהו אישי נגדך...

ועל זה יש לאבא שבשמים תרעומת אישית על בנו! למה אתה משאיר אותי ואותך עם הטעם המר הזה? הרי כל מה שרבתי איתך היה רק בשביל שבסופו של דבר זה יוביל למטרה שאתה תבין שזה הגיע מהמקום הכי אוהב ודואג... ואתה בעצמך תודה לי מקרב לב ותגיד: עכשיו אני מבין הכל... אבל עכשיו שאתה כביכול "ניצחת..." ולא נותר לי אלא להשאיר לך ללכת בדרך שבחרת... אז לא רק שאתה נשאר מסכן... אלא אתה גם מרגיש שאני לא טוב אליך... לא מספיק אוהב אותך... וזה הכי הכי כואב לאבא שבשמים! זה הצער הכי גדול שבן יכול לעשות לאבא שלו!

כעת בוא נתרגם את זה לדוגמא מסוימת מהחיים:

בחור מתעכב בשידוכים... אנה ה'... מה קורה? למה השידוך שלי מתעכב? והקב"ה לא סתם מעכב את השידוך... הוא פשוט רוצה שתבין עניין! הוא רוצה שתפסיק להתעקש על נושא טפשי מסוים... ועוברים

שנה ושנתיים והשידוך עדיין בושש מלהגיע... והבחור זועק לשמים... מה קורה רבש"ע? למה ה' תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה? והקב"ה ממשיך כביכול במריבה ולא נותן כי הוא רוצה שינוי מסוים! הקב"ה רוצה איזה טיפול שורש בנושא מסוים בכל הגישה לחיים... והבחור מתעקש ועומד על שלו... והקב"ה מצידו כביכול ממשיך למתוח את החבל... וממשיך את המריבה... ולא משחרר את השידוך... והבחור מצידו ממשיך להתעקש ולעמוד על שלו... והשידוך ממשיך להתעכב... והבחור ממשיך להתעקש... נו... מה יהיה הסוף? הרי מישוהו פה יצטרך יום אחד לוותר... השאלה היא מי?

מי בסופו של דבר יוותר? אבא שבשמים או... או... או הבחור?

מפחיד לומר: אבל הקב"ה! אבא זה אבא! וכשאבא רב עם הבן שלו על משהו ו... וזה לא הולך... הראשון שמציע הפסקת אש זה אבא... קח... קח שידוך... רציתי לעזור לך... היה לי חשוב שתיגמל מכמה הרגלים שליליים שיש לך עוד לפני החתונה... כי ידעתי שאחרי החתונה יהיה לך הרבה יותר קשה להשתנות... אבל אתה מתעקש? אז קח...

אבל! תרעומת אחת יש לי עליך בני היקר!

למה אתה משאיר אותי ואותך עם הטעם המר הזה? הרי כל מה שרבתי איתך ועיכבתי אותך בשידוכים הכל היה רק בשביל שבסופו של דבר תעשה את אותם שינויים מהותיים באישיות שלך... ו... ואז אתה בעצמך תבין שכל העיכוב היה כדאי... אבל עכשיו שהתעקשת... ולא זאת מילימטר וכביכול "ניצחת...", ולא נותר לי אלא להשאיר אותך ללכת בדרך שבחרת - אז לא רק שאני מרחם עליך שנשארת עם ההרגלים הקשים שלך... אלא נשארת אפילו עם הסטיגמה שאני מתנכר אליך... ולא מקשיב לך... ותוקע אותך בחיים... ואתה מרגיש שסתם עיכבתי אותך כל השנים האחרונות... וזה הכי כואב לאבא שבשמים! זה הצער הכי גדול שבן יכול לעשות לאבא שלו!

איפה אנחנו רואים את סוג הטענה הזו בתורה?

עם ישראל עברו מ"ב מסעות! מ"ב התמודדויות... מ"ב ניסיונות... לכל מסע היה תפקיד משלו! לכל מסע היה את הגילוי וההארה המיוחדים שלו... בכל מסע עם ישראל היו צרכים להבין עניין... כל מסע והעניין שלו...

רק שתבין: "הר סיני" נחשב לאחד ממ"ב מסעות... ובאותה מידה! גם "קברות התאוה" נחשב בדיוק כמוהו כאחד ממ"ב מסעות... **איך זה יכול להיות? איך אפשר להשוות בין הר סיני ששם ישראל למדו את כל התורה... לבין קברות התאוה ששם היתה נפילה אחת מבישה ותו לא? איך אפשר להעמיד אותם בשורה אחת ולומר ששניהם נחשבים למסע? ואת שניהם קוראים כאחד בניגון של שירה? מה התשובה?** פשוט מאוד:

קברות התאוה... כמה שזה היה מסע כאוב... וכמה שהיתה בו כביכול מריבה... בשורה התחתונה עם ישראל יצאו משם עם טיפול שורש! הם הבינו עניין! הם הפנימו מה קורה למי שמתאוה... ואם כך... הכל היה כדאי... המריבה היתה כדאית... ממילא גם זה ראוי להיקרא מסע! וכך בכל המסעות... גם "רתמה" ששם עם ישראל חטאו במרגלים וכל הצרות שיש לנו היום מגיעות מאותו מסע עצוב - בכל זאת "רתמה" נספר ונחשב כאחד ממ"ב המסעות בדיוק כמו ים סוף והר סיני... למה? כי נכון שזה היה מר... ונכון שהיתה שם מריבה גדולה... אבל מהמריבה הזו יצא בסופו של דבר טיפול שניינים! ישראל הבינו שם עניין! ברגע שמבינים עניין אפשר לסמן וי... ולהמשיך למסע הבא... המריבה היתה כדאית.

אבל!

שים לב: **היה מסע אחד ויחיד!** שיש לו שם מאוד מוזר...

השם שלו: **מסה - ו-מריבה!**

למסע הזה אין שם בפני עצמו! כל השם שלו הוא שם לוואי... מסה...
 ... מריבה... **מה? מה קרה?** מה פשר השם לוואי הזה? **וחוץ מזה:** מה
 מיוחד דווקא במסע הזה שהיתה בו **מריבה** יותר מכל מסע אחר שהיתה
 בו מריבה? הרי בסה"כ מה קרה שם... עם ישראל היו צמאים למים...
 והם התלוננו... וזהו! משה היכה בסלע ויצא מים... נו... כבר קוראים
 מסה ומריבה? הרי במשך המ"ב מסעות היו עוד הרבה "מריבות" הרבה
 הרבה יותר גדולות? אז במה המסע הזה גרוע יותר מקברות התאוה...
 ו"הצרות" ששם היה עדת קורח... ופעור ששם מתו שליש מכלל
 ישראל...? מה קרה דווקא במסה ומריבה?

עונה האור החיים הקדוש: ההבדל בין מסה ומריבה לכככל שאר
 המסעות... שבכל המסעות היו אמנם מריבות מאוד גדולות... מתו
 רבבות... אבל בסופו של דבר עם ישראל **הבינו עניין!** בסופו של דבר
 הטיפול שיניים יצא לפועל והמריבה הגיעה לתכליתה! המריבה הייתה
 כדאית! אבא שבשמים רב איתנו כדי שנעשה את הטיפול שיניים ו...
 ובסופו של דבר עשינו אותו... אם כך אז למפרע הכל היה כדאי... כן...
 אפילו עדת קורח... אם הבנו עניין... ויצאנו משם עם תוכנות לעתיד... אז
 במבט לאחור זה היה כדאי...

לעומת זאת: במסע ומריבה... הרי מה קרה שם? הקב"ה רצה שעם
 ישראל יפנימו שהכל מגיע ממנו יתברך! והוא הכתובת לכל משאלה! מה
 עשה הקב"ה...? לא נתן להם מים... מנע מהם מים... הקב"ה חיכה שהם
 יפנו אליו... ועם ישראל נהיו צמאים... והקב"ה לא נותן מים... הוא מחכה
 לתפילה שלנו! נו... נו... אנחנו צמאים... והקב"ה ממשיך לחכות... אני
 רוצה שתבינו עניין... אני לא נותן לכם מים עד שאתם לא פונים אלי
 ישירות... ו... והמריבה ממשיכה... עם ישראל מתעקשים והקב"ה כביכול
 ממשיך להתעקש... ועם ישראל נהיו עוד יותר צמאים... והם כבר
 בוכים... הם ניגשו למשה רבינו והתחילו לבכות... נו... למה הקב"ה רב
 איתנו? למה הוא לא נותן לנו מים? ואז משה רבינו ראה שזה לא תכל"ס...

הסיפור לא נגמר... מה עשה משה? ויצעק משה אל ה'... מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלונני... הם מתעקשים! הם לא רוצים להבין עניין! אז מישוהו פה צריך לוותר... נו... מי מוותר בכאלו מצבים? אבא! טוב... אבא ויתר... אבא כביכול נכנע... אתם לא רוצים להבין עניין...? לא צריך... קחו... קחו מים... זהו... לא עשינו עסק... בואו נסיים את המריבה... ושלום... נמשיך הלאה למסע הבא...

אומר הקב"ה לעם ישראל! אם הייתם מבינים עניין... ופונים אלי - באותו רגע הייתי נותן לכם מים בשפע... ואז היה מתברר שכל המריבה הזו וכל מה שמנעתי ממכם מים עד עכשיו... הכל היה רק בשביל שתבינו עניין... והנה... ברגע שהבנתם את העניין - המים הגיעו... נפלא... התברר שזו בכלל לא היתה מריבה... זה היה מבחן... זה היה מסע שטמן בחובו מסקנות נפלאות...

אבל! עכשיו שהתעקשתם לא להבין עניין... ואחרי זמן שלא נתתי לכם מים פתאום כן... כן נתתי לכם מים... אז מה היה עד עכשיו? איפה הייתי עד עכשיו? למה עד עכשיו לא נתתי לכם מים? נו... למה?

מריבה! כנראה שסתם... סתם הצקתי לכם ח"ו... לא חבל? כל המטרה של המריבה הייתה שתבינו עניין... עכשיו שלא הבנתם עניין... מה נשאר? מריבה! מסע שכל כולו מריבה... מסע ו... מריבה...

עד עצם היום הזה המסע הזה נשאר לדראון עולם! מסע ומריבה!

בבחינה מסוימת המסע הזה היה יותר גרוע מכל מסע אחר... כי כל מסע... כמה שהוא היה קשה וכמה שהייתה בו מריבה... אבל בסופו של דבר הוא לא הסתיים רק במריבה! הוא הסתיים לכל הפחות בקברות התאוה... הוא הסתיים בהבנה שמי שמתאוה נקבר בתאוותו... הוא הסתיים ב'ריתמה' - בהבנה שמי שמדבר לשה"ר מאכילים אותו גחלי רתמים... אבל במסע ומריבה? כאן המסע הסתיים בכשלון! מסע שהדבר

היחיד שיצא ממנו היתה מריבה... זהו! לא חבל? לא רק שהייתם צמאים... גם לא יצא לכם מהצמא הזה כלום...

כל אחד ואחד מאיתנו עובר במשך החיים מ"ב מסעות! כל אחד והמ"ב מסעות שלו... כל אחד מתעכב במסע אחד יותר... ובמסע אחר פחות... כל אחד עובר את זה בצורה אחרת... כל אחד עובר את זה לפי התפקיד שלו בעולם... לפעמים המסע הוא ערב... טוב... כל כולו אך טוב וחסד... ולפעמים המסע הוא מפרך... לפעמים זה גם נראה כמריבה...

מה הכי חשוב והכי קריטי בכל מסע? שיצא לנו משהו ממנו! שזה לא יגמר במריבה! שנפנים משהו! שנצא עם מסקנות! ונבין למה התעכבנו... למה הישועה לא הגיעה על הרגע הראשון... עם איזו רמה רוחנית יותר גבוהה יצאנו מהמצוקה ש... שרק בשביל זה הכל היה כדאי...

לתועלת אחרים... אני רוצה לשתף אותך קורא יקר בהתמודדות אישית... אני בחיי הצעירים... כמו כל אחד... הספקתי לעבור כמה וכמה מסעות בחיים... והנה עכשיו! גם עכשיו אני נמצא בעיצומו של מסע! ואני כעת עומד במסע ששמו המתנה לילדים (מאמר זה נכתב לפני ישועת ה' שהתנוססה עלינו ברחמיו האינסופיים ית'... אני מעדיף להשאיר את זה ככה... בנוסח של פעם...). אז יש כאלו שהמסע הזה הסתיים אצלם ב"או יומיים או חודש..." ואילו אצלי זה טיפה "בהאריך הענן על המשכן..." אז זה קשה! אבל מה שמיקל... ומה שדוחף קדימה כל הזמן... זו התחושה שאני נמצא בעיצומו של מסע! ואם הקב"ה עדיין מעכב את עמוד הענן מלהתקדם - כנראה שזה כדאי! כנראה שיש פה מה לעשות! יש פה קרש מקפצה של קשר אישי ומיוחד שהקב"ה רוצה לזכות אותי... ואת זה אני יכול להשיג רק מההתמודדות הספציפית הזו שאני נמצא בה כעת! ולא נותר לי אלא להזדרז ולנצל אותה... אז לעומד מבחוץ שרואה את כל אלו שנמצאים בהתמודדות

זו - מה הוא רואה? אנשים שיושבים ומחכים לישועה. לא! זה מסע! ואין זמן... צריך לנצל אותו עד בוא הישועה!

ואני רוצה לספר לך סיפור... קח אותו בערבון מוגבל: לפני שנתיים מישוהו ניגש אלי והציע לי לעשות סגולה מסוימת... סרבתי באדיבות... עברה שנה... ושוב הגיע התאריך... ושוב הגיע אותו אחד... והפעם ממש בנימת תוכחה... חבל עליך... למה אתה מתעקש... רק תעשה את הסגולה ואתה מיד תיושע...

טוב... נשברתי... נכנעתי... עשיתי את הסגולה... זהו! מעכשיו ישועות!

ואז! לפתע נתקפתי בפחד איום ונורא! תנחש מה היה הפחד שלי?
לא תאמין... אבל הפחד הנוראי שלי היה מה יקרה אם בדיוק עכשיו אני אושע! פחדתי שזה יקרה!

ולמה? תחשוב: מסע שלם אני עובר... לא תמיד זה קל... ישנם רגעים קשים... לי קשה עם זה... לאבא שבשמים קשה שבעתיים... אבל אני מאמין באמונה שלמה שכשאני בוכה לקב"ה... הרי הוא יושב ובוכה כנגדי... כש-לי כואב... לאבא שבשמים כואב יחד איתי... **ואם למרות זאת! ועל אף זאת!** אבא הטוב שבשמים בכל זאת עדיין מעכב את הישועה אצלו... על כרחך... כנראה שזה מאוד מאוד כדאי לי! כנראה שיש איזושהי מדרגה והשגה מאוד מאוד חשובה ויקרה לי שהוא יתברך מצפה ממני ורוצה לזכות אותי... והוא יודע שאני יכול לזכות במדרגה הזו רק באמצעות העיכוב הזה... ורק באמצעות הקשר האישי היחודי שמתרקם ביני לבינו יתברך מתוך המצב הזה! ולכן שווה לאבא שבשמים כל הצער שלי! וגם שלו! העיקר שבסופו של דבר אני אזכה במדרגה הזו... ו... ו... ואז... כשתגיע הישועה... אני בעצמי אודה לו... תודה שערכבת אותי... עכשיו אני רואה כמה זה היה כדאי... עכשיו אני רואה שלמדרגה הזו לא יכולתי להגיע בלי הקושי הזה...

נו... אז מאוד מעניין מהי המדרגה הזו שאליה הקב"ה חותר בכל העיכוב הזה? אז עד היום ידעתי שזה עוד קשר יותר אישי איתו... עוד כמה עשרות שעות של השתפכות הנפש ויצירת קשר איתו (שממנה קבלתי הכל... כולל כל הרעיונות שקראת בגליונות 'אז נדברו'...), אז כנראה שהקב"ה רוצה לזכות אותי בעוד קשר אישי אליו שיזכה אותי בעוד כמה השגים... ככה חשבתי עד עכשיו! אבל! מה יקרה אם בדיוק עכשיו... אחרי שעשיתי את הסגולה... אם בדיוק עכשיו אני אושע... מה יתברר? ש-למה עד עכשיו התעכבתי?

כי עד עכשיו לא עשיתי את הסגולה הזו!?!?!?

אתה קולט? אבא שבשמים עד כה לא ענה אותי... למה? כי הוא חיכה שאני אעשה עוד איזה סגולה... שאני אתן ח"י רוטל...

סלח לי: אבל לזה קוראים מסע ומריבה!

זה נקרא לריב עם אבא שבשמים... אדם שחי בתחושה... שיש לי קושי ומצוקה... ואני צועק לקב"ה והוא לא עונה אותי... ו... ו... ולמה הוא לא עונה אותי? כי לא תרמתי למוסדות פלוני אלמוני שמי שתורם לשם רואה ישועות... מי שככה חי עם אבא שבשמים... מי שזו מערכת היחסים שיש לו עם אביו שבשמים הוא אומלל! אומלל מי שחי כך!

אותי לימדו שיש פיוט שאומר: ידיד נפש אב הרחמן! זאת אומרת: אבא שבשמים הוא ידיד נפש... ו... ו... ואני חושב... שאם הוא באמת ידיד נפש... והוא רואה את הדמעות שלי... כמה שקשה לי... והרי הוא כל יכול... ויכול להושיע אותי... אז להגיד עליו... שהסיבה שהוא לא הושיע אותי עד כה... זה כי לא תרמתי למוסד פלוני... או לסגולה אלמונית...? אני חושב שזו עלילה! אני חושב שבן אמיתי של הקב"ה אמור להעלב מעצם הרעיון!

אז כמובן שאני לא לגמרי צודק... כי סוף סוף יש כזה דבר שקוראים לו סגולות... ואי אפשר להתעלם מהמושג הזה... ויש לו את המקום שלו

ביהדות (זה נושא בפ"ע... איזה מקום זה תופס ביהדות) אבל היום שהנושא הזה בחלק מהקרנות יצא לגמרי מכלל פרופורציה (ואפשר לראות לפעמים משפט בסגנון... "לא חבל? לא חבל לחכות לישועה עד שנה הבאה? כעת זה הזמן... כעת גדולי ישראל יעתירו עליך במקום הקדוש ביום הקדוש ביותר ובשעה המקודשת ביותר שלא תחזור רק בעוד שנה באותה שעה..." - **בכזה משפט צריך למחות בתוקף!** אין כזה דבר! זה נוגד את הפסוק היהודי שאומר: ומי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו..." שלא תבין: אין לי שום כוונה להרוס שום קמפיין צדקה... בפרט שתכל'ס כוונתם לש"ש, ברור שצריך לתרום וחובה לתרום... וגם ברור כשמש שמי שיתרום יראה ישועות בגלל שהוא עשה מצוה... אבל אנא: יש משפטים שאסור שיאמרו! ואין המטרה שלהם מקדשת את האמצעים!) צריך לדעת שסגולות זה משהו שמגיע בתור תוסף תזונה ביהדות! ויש לזה את המקום של זה... אבל מי שנתקע רק שם! ומי שחושב שזו כל סיבת הצרה שלו... מי שחושב שכל מסע שעובר עליו בחיים זה בגלל איזה משהו צדדי ולא בעבודת ה' שהוא לא עשה - **זה מסע ומריבה לכל דבר!** מי שמעלה על דעתו שהסיבה שהוא תקוע בשידוכים זה כי הוא לא הלך לציון של צדיק פלוני... או כי הוא לא תרם למוסד אלמוני... **זה מסע ומריבה בטהרתו!** זה לקחת מסע שהקב"ה מעכב אותך בשביל לרומם אותך... בשביל ליצור לך קשר איתי... ולהפוך את המסע הזה לסתם... סתם עצבים... סתם תקיעה באמצע החיים... **ואסור כך לחשוב על אבינו שבשמים!**

ואתה יודע מה... היות וכשכתבתי דברים אלו... קיבלתי כל מיני תגובות מאנשים שטענו... מה... אתה כביכול מוחק את המושג של סגולות... מה... וכי אתה כופר בזה שהיו במשך הדורות הרבה אנשים שנושעו רק בזכות שעשו סגולות מסוימות? אז עיין הערה כאן, בה פרטתי את המקום של הסגולות ביהדות, אין כאן המקום להאריך... אבל בקיצור נמרץ: ^{טו}

לידי ביטוי בשלושה אופנים מרכזיים:

א'- יש סגולות **שלא בזכותן** אדם זוכה לישועה... אלא **באמצעותן**... זה כמו שכולנו מחוייבים לעשות השתדלות בדרך הטבע בשביל להשיג פרנסה... אבל כולנו יודעים שהפרנסה היא הרי משמים... אלא מאי??? הפרנסה באה **לא בזכות** ההשתדלות אלא **באמצעות** ההשתדלות... כלומר: בשמים נגזר שתהיה פרנסה... רק האמצעי והדרך זה ע"י חובת ההשתדלות... אז אומר האור החיים הקדוש: שעל אותו משקל בסגולות... הקב"ה הבטיח לאברהם אבינו שיזכה בכך... אברהם חייב לזכות ביצחק כי הקב"ה הבטיח לו... אבל אחרי!!! אחרי שכבר הקב"ה הבטיח לו... איך זה יגיע? באמצעות מה? באמצעות זה שהקב"ה עצר כל רחם בבית אבימלך... ואברהם התפלל עליו... ואז "כל המתפלל על חבירו הוא נענה תחילה" ובאמצעות הסגולה הזו זכה אברהם ביצחק... מדגיש האור החיים הק': פשוט וברור שאברהם לא זכה ביצחק בזכות הסגולה הנקודתית הזו (כי יצחק זה משהו שהובטח לאברהם עוד עשרות שנים לפני כן... על אינספור זכויות גדולות ונשגבות מזה) רק אחרי שכבר הובטח... **האמצעי** היה הסגולה הנקודתית הזו...

ב'- כמו שביהדות יש מושג ששמו עבד... שכל הרעיון של עבד שהוא אדם ללא אישיות... אדם שמבחירתו האישית ויתר על אישיותו העצמית ובחר להיות בכל מהותו נטפל למישהו שמעליו... אז על אותו משקל... ביהדות ישנם אנשים שמיזומתם האישית ויתרו על מעמדם האישי בתקשורת בינם לבין הקב"ה... להם אין עסקים עם הקב"ה מ טוב ועד רע... והם השאירו את הכבוד הזה לצדיקים ולרבנים... שהם יתקשרו עם הקב"ה במקומם... וממילא לאנשים מהסוג הזה אין זכות קיום בעולם... רק מה??? יש להם זכות אחת ויחידה: שהם נטפלים לצדיקים... והם נמצאים פה בעולם בשביל לעזור לצדיקים... בשביל לשרת אותם... כמו עבד... בקיצור: זה אנשים שכל מהותם ותפקידם בעולם זה להיות על תקן של "הויז בחור" לצדיק אחד... ובזה מסתכם כל תפקידם בעולם!!! ולכן, האנשים האלו באמת כל תפקידם מתחיל ונגמר בזה שהם מגיעים פעם בחודש לצדיק... ונותנים לו נשיקה ביד... משאירים אצלו צ'ק מכובד (שאותו צדיק אכן עושה עם זה דברים טובים... כי אחרת הוא לא צדיק... את ההערה הזו חשוב להדגיש...) וזהו!!! זה כל תפקידם!!! כזה סוג של אדם!!! בהחלט יכול להיות שכל הצרות של האדם הזה... הכל מגיע רק בשביל שהוא יתרום לקופת העיר... להחזיק את אותו תלמיד חכם שנקלע לקשיים... ולמה??? כי מה נעשה... האדם הזה הרי אין הצדקה לקיומו!!! ובשביל להצדיק את קיומו הוא באמת חייב לשרת ולהיטפל למי שכן מצדיק את קיומו... למי שכן עושה רצון ה' ויש לו תקשורת איתו... לכהן בן אדם אני מסוגל להבין שכל הקשיים שלו וכל הצרות שלו בחיים... הההכל הגיע רק בשביל שהוא יתרום למוסדות פלוני אלמוני... כי מעיקרא בכל מהותו ובכל הצדקת קיומו הוא ניטפל לאחרים... אז גם

הצרות והבעיות שלו מגיעות לעורר אותו להתחזק בזה... להיטפל לעוד כמה אנשים שלמים בבריאה שיצדיקו את קיומו אבל כאן חשוב להבהיר: שמדובר באנשים שנמצאים במדרגה מאוד נמוכה ומאוד לא סימפטית!!! וקשה להאמין שיש יהודי שומר תורה ומצוות שנמצא שם... זה יכול להיות שייך באותם יהודים שבקושי בקושי שומרי מסורת... וכל הזיקה שלהם ליהדות מתחילה ונגמרת בביקור החודשי אצל הצדיק עם הנשיקה ביד... אבל יהודי שכבר מתפלל שלוש פעמים ביום... אסור להגיד עליו כזה דבר!!! והכי הכי: לו בעצמו... אסור לו לחשוב שזה רמת היחסים שלו עם הקב"ה!!! ואסור לו להשלים עם כזו מחשבה... ומעתה: ידידי היקר: אם יש לך קושי או מצוקה בחיים... ועולה על דעתך בדל של הרהור שאולי כככל הסיבה שיש לי את הקושי הזה רק בגלל שאני לא נתתי הוראת קבע למוסדות פלוני אלמוני... מה המשמעות??? המשמעות היא: שהקב"ה נתן לך לסבול... בשביל שהם יקבלו כסף??? תגיד לי: השתגעת??? למה שזה יהיה??? למה שהקב"ה יפקיר את האהבה שלו אליך בשביל שהשני ירויח??? אלא מאי??? אתה באמת חושב שאתה בעצמך לא שווה... לקב"ה כביכול לא איכפת ממך... לא מעניין אותו שכואב לך רח"ל... רק מה מעניין את הקב"ה? זה שמוסדות פלוני יקבלו ממך כסף... ועד אז... מצידו של הקב"ה שתסבול...??? אני מוחה!!! אני מוחה על כבודך!!! עוד לפני שאני מוחה על כבוד שמים... אני מוחה על כבודך... מה... אתה חושב שאתה יהודי עד כדי כך פחות שלקב"ה לא איכפת ממך באופן אישי? אסור לחשוב כך!!! הגישה הזו נכונה רק בייחס לאנשים מאוד מאוד נמוכים... שאין לך שיע ושיח איתם... רוח... רוח לחדר... תפנה לאביך שבשמים ותראה כמה שאיכפת לו ממך באופן אישי... עכ"פ זה הסוג השני של המקום של הסגולות...

ג'- החפץ חיים בספרו "שם עולם" מביא סיפור בתור דוגמא על יהודי שלא היו לו ילדים והוא פתח גמ"ח הלוואות ובזכות הגמ"ח, הוא נפקד וזכה לכמה ילדים... ואז לאחר כמה שנים כבר לא היה לו כח להחזיק את הגמ"ח... אז הוא העביר את ניהול הגמ"ח למישהו אחר, ומאז שהוא העביר את הגמ"ח למישהו אחריו ילדיו מתו בזה אחר זה (סוג הסיפור הזה מאוד מוכר לנו... יש הרבה סיפורים מהסגנון הזה שפלוני התחזק באיזה מצוה... וברגע שהוא הפסיק עם זה כל הצרות חזרו... יש לציין: שלא תמיד הגישה הזו נכונה... לא תמיד צריך לפחד מזה... בפרט שהניסיון הוכיח שהרבה פעמים אנחנו לא מעיזים להתחיל להתחזק במשהו, מהפחד מה יקרה כשאני ארצה להפסיק... ואז אני לא אעז להפסיק... אוי... כמה מוסדות תורניים מפסידים ממני וממך הוראות קבע חשובות מהפחד שלנו מה יקרה אם בעוד שנה אנחנו ארצה להפסיק, בינינו... **אז כאן המקום להזכיר:** שצורת החשיבה הזו היא לא תמיד נכונה... ומסתמא בדרך כלל לא נכונה, ולמה??? כי השכל הישר אומר: שאדם שהתחזק בהנהגה טובה שהיא מעבר למה שהוא חייב ע"פ דין, זה דבר שאמור רק להועיל לו, אבל זה לא הגיוני שכשהוא יפסיק עם זה, זה יזיק לו... כך

זה אמור להיות על פי רוב, עכ"פ כאן לשם שינוי!!! באופן חריג!!! מרן הח"ח זיע"א מביא לנו סיפור מפורש שכן מאמת לכאורה את צורת החשיבה הזו, הסיפור כן מצביע על אדם שקיבל ע"ע הנהגה טובה, שברגע שהוא הפסיק איתה הגיעו כל הצרות, ואכן הח"ח הרגיש בזה, והסביר את העניין כדלקמן) החפץ חיים מסביר את זה כך: ישנם אנשים שמגזירת החכמה העליונה נגזר משמים שלא יהיה להם ילדים או פרנסה וכדו'... **וזה גזירה שאותה אי אפשר לבטל!!! גם לא בתפילות!!!** (זה לא איזה עונש או אות משמים שבא לעורר אותם לחזור בתשובה או להתפלל... לא!!! לפעמים מגזרתו יתברך שלפלוני אלמוני לא יהיה פרנסה או ילדים... למה??? חשבונות שמים... כך זה צריך להיות, וזה מה שיהיה) אלא מאי??? הדרך היחידה של האנשים האלו כן להיוושע, זה רק באמצעות עקיפה!!! לקבל ילדים או פרנסה בדרך עוקפת!!! באמצעות איזה מצוה מסוימת... שכל השפע של זכות קיום הילדים שלהם יגיע רק מאותה זכות מצוה זו **בלבד...** הח"ח ממשיך את זה לנהר שוצף וקוצף שא"א לעבור בו בשום אופן, רק שמעל הנהר בנו גשר מיוחד!!! ומאז כל מי שרוצה לעבור את הנהר, יכול לעלות על הגשר, ורק הודות לגשר הוא יכול לעבור את הנהר, ה"ה הכא: יש אנשים שנגזר שלהם לא יהיו ילדים, אלא מאי? הם יכולים לבנות גשר בדמות גמ"ח או בדמות הכנסת אורחים, שבאמצעות הגשר הזה הם מקבלים דבר שלא אמור להגיע להם, וברגע שהם חלילה מפסיקים, זה כמו שהגשר נופל, ברגע שהגשר נופל, אז כל הבסיס נופל, וממילא ברגע שהם יפסיקו לקיים את אותה מצוה אוטומטית כל זכות קיום הילדים מתמוטט... וזה הסיבה שאותו איש שסגר את הגמ"ח מתו כל ילדיו רח"ל... במעשה הזה מגלה לנו הח"ח שיש!!! יש כזה דבר ששמו סגולה!!! האתדיגע' סגולה!!! כלומר כך: אדם שבאמת לא אמור להיוושע מגזירת שמים, ורק באמצעות מצוה מסוימת שהוא עושה, היא היא זכות הקיום היחידה שעליה נסמכת הישועה, ולכן בכה"ג צריך מאוד להיזהר שלא להפסיק לעשות את אותה סגולה, אז הנה לך מקום והסבר לדבר כזה ששמו: סגולה אמיתית!!!

אלא!!! שכל מגיע ה"אבל" הגדול: שסוף סוף נא לא לשכוח, הח"ח מדבר על אדם שלא נושע, ולא נושע, ולא נושע, והרבה שנים לא נושע, ולפי דרך הטבע הוא לא היה אמור להיוושע, כאן המסקנה המתבקשת הייתה שגזירת שמים היא שהוא לא יוושע, כעת!!! אחרי שבדרך הרגילה הוא הגיע למבוי סתם!!! כעת התעורר הצורך להתחיל בבניית כביש עוקף גזירת שמים, **לעקוף גזירת שמים חתומה ולהתחיל לפעול באמצעות כביש עוקף זה בדיוק כמו השתלת אבר!!!** למי משתילים כליה??? מי שהכליות שלו לא עובדות... ולא סוחבות... ו... ושלוש פעמים בשבוע הוא צריך דיאליזה... לכוז אדם אין ברירה... ואנחנו מחפשים לו דרך עוקפת... ובוא נעקוף את הכליות הטבעיות שלו ונשתיל לו כליה ממישהו אחר... אבל תאר לעצמך... בן אדם בריא לגמרי... מגיע יום אחד לבית החולים

ומבקש: אני רוצה שתשתילו לי כליה... למה??? ככה... שיהיה... אתה מבין שזה שטות שאין כדוגמתה??? ולמה??? כי מה העניין להשתיל כליה לבן אדם שיש לו כליה בריאה והכל טוב...??? **אותו דבר כאן:** בן אדם שהרבה הרבה שנים לא היו לו ילדים והוא כבר התפלל והתפלל וחזר בתשובה ומיצה את עצמו לגמרי!!! וזהו! הוא כבר אוהז בשלב שאחרי יאוש... אצלו אפשר לחשוב על אופציה... ש... שבוא ניגש להשתלה!!! בוא ניגש לדרך עוקפת... איזה מצוה או סגולה מסוימת, ואז!!! באמת כל זכות הישועה שלו נזקפת רק לאותה זכות... אבל בן אדם נורמלי... שלפני שנתים שלוש התחתן... ואין לו ילדים... או התחיל שידוכים לפני שנה וזה לא לגמרי הולך כפי התכנית וכן הלאה וכן הלאה... וכשאני שואל אותו: תגיד לי: יוצא לך לדבר על זה עם ה' כל יום לכה"פ עשר דקות??? הוא עושה כזה פרצוף... כזה מתחמק כזה ו... ו... ואומר לי... כן... לא... לא יוצא לי כ"כ... **רבש"ע: אז מה אתה רץ לסגולות... מה אתה רץ לזכויות עקיפות... מה אתה רץ להשתלת כליה** בו בזמן שהכליה שלך הטבעית שלך עובדת מצוין??? מה העניין להתחיל לעשות כל מיני סגולות... כשהשמים פתוחים... שערי דמעות פתוחים... והפה מוכן לדבר עם ה'... וה' כ"כ מחכה לתפילות שלך... מה התענוג המיוחד ללכת סחור סחור עם הרבש"ע???

אלו בקצרה שלשת האופנים הידועים לי עכ"פ על המקום לגבי סגולות ביהדות... אבל הצד השווה שבכולם, **שזו לא הדרך הטבעית!!! ולא אמורים להתחיל עם זה... זו תחנה אחרונה!!!** וכאן אחת הטעויות הגדולות בדור שלנו... בפרט בשנים האחרונות. שהסגולות נכנסו אצלנו כמו מבול שוטף... ולא הותירו מקום לתקשורת הטבעית של אדם עם קונו.

אכן עם סגירת ספר זה, עליתי למורי ורבי הגר"ח אקרמן שליט"א והראיתי לו את תורף הדברים הרגישים שמובאים כאן, **וזכיתי שכתב לי על זה, והוסיף לי נקודה רביעית,** ואחר התבוננות בדבריו, הייתי מגדיר את זה כך: בהסתכלות הנורמלית שלנו, כשאנחנו תולים קמיע בצוואר לשם סגולה, אף אחד לא חושב לרגע שהקמיע פועל באופן ממש, כולנו מבינים שזה איכשהו מפעיל שם איזה משהו ב"עליונים", ומשם אכן מגיעה הישועה אבל עדיין לכולנו זה ברור שהישועה הזו לא הגיעה בדרך הטבע, לעומת זאת: כשאנחנו לוקחים אקמול מאוד ברור לנו שזה כן עובד בצורה טבעית, כאילו ברור לנו שיש משהו ב"עצם" האקמול, שהוא הפועל רפואה, אבל מי שקצת מתבונן, אליבא דאמת אין הבדל מהותי בין סגולה של קמיע, לבין לקחת אקמול, אליבא דאמת שניהם סגולות לכל דבר!!! כי סליחה על השאלה... מי החליט שהחומר הזה שנמצא באקמול, יש בו את הכח לשכך כאבים, אתה יכול להסביר לי הגיונית מה הקשר בין החומר שנמצא באקמול לבין שיכוך כאבים? לעולם לא יהיה הסבר לזה!!! (גם אם יהיה הסבר הוא מאוד חלקי, יגידו לך נניח שזה חומר שמרדים וממילא

לא מרגישים, תודה רבה, אבל היא גופא, מי קבע שזה מרדים, למה זה לא מעורר... וכו' וכו'), אלא מה, בגלל שזו נהיתה מוסכמה מאוד מוצקת ומוכחת מדעית, לכן משום מה זה מצטייר אצלנו כנתון טבעי, אבל אליבא דאמת מי שקצת מבין עניין קולט שאין באמת הבדל מהותי בין קמיע לאקמול, שניהם פועלים נטו מתוך הופעה שמיימית ובגזירת עליון (ההסתכלות הזו היא משמשת נפ"מ להלכה, האם מותר לכתוב קמיע בשבת לחולה שיש בו סכנה, ואכמ"ל), ואם כך, אז נחזור לעניינינו בסוגיית הסגולות, לאחר שיש כזה דבר ששמו "חובת ההשתדלות", ולכל אחד מותר ואפילו צריך לעשות חובת השתדלות, וכל אחד בוחר לעצמו לאיזה רופא ללכת, ואיזה סוג חובת השתדלות לבחור, אז בדיוק כמו שלקחת כדור זה מחובת ההשתדלות, ולמה??? כי הכדור הזה אתמחי והוכח באופן מדעי כמועיל - כך הקב"ה מגלגל שיש כל מיני סגולות שאם אתה עושה אותן זה עוזר!!! זה עובד!!! וזה עובד בדיוק כמו אקמול, לא פחות, וגם!!! גם לא יותר!!! אין פה איזה ערכים רוחניים עקרוניים ומצוות נשגבות שאתה עושה שבזכות ובכח המצוה אתה זוכה בישועה, לא!!! בדיוק כמו שאדם שלוקח אקמול, זה עובד לא בגלל הרעש הגדול שנעשה בשמים מהמצוה הנשגבה בלקיחת האקמול, לא!!! ממש לא!!! אלא זה פשוט עובד, כי כך הקב"ה גזר בעולמו, אותו דבר כאן: מותר לבן אדם לעשות סגולות מהמקום הטכני שבזה, שהקב"ה ברא בעולמו כל מיני כלים שדרכם אפשר להביא מזור לבעיות, ואחד הכלים זה סגולות!!! אין פה שום כוונות מיוחדות, ואין פה שום צדקות מיוחדת ולא סיבה לסיפוק רוחני בעשיית הסגולה, יש פה נטו חובת ההשתדלות, אבל!!! אם אכן כך, צריך שזה באמת יגיע מהמקום הזה!!! לדוגמא: אתה רוצה לתת צדקה נקודתית מסוימת והמטרה היא נטו כדי שזה יביא לך ישועה, אין בעיה, אבל שמע לי, תהיה כנה עם עצמך, ו"בוא נראה אותך" שלא תתן את זה מכספי מעשר, כי בדיוק כמו שאתה לא משלם על האקמול מכספי מעשר כך את חובת ההשתדלות הזו שמתבטאת כעת בצדקה נקודתית פלונית, מן הראוי שתתן אותה ממיטב כספך (אני מדגיש "צדקה נקודתית", כי אדם שמחליט להתחזק באופן כללי במצות צדקה על מנת שיחיו בני וכדו', זה כבר לא פועל ממקום של סגולה, אלא מהמקום הכי אמיתי והכי טהור שיכול להיות!!! מכח המצוה הגדולה של צדקה, אני כעת מדבר על מוסדות פלוני אלמוני שמי שתרם להם ראה ישועות, והרי יש לך כמה וכמה מוסדות שאתה מחויב אליהם הרבה לפני כן, והם זקוקים להוראת קבע שלך, ואתה בוחר לתת את ההוראת קבע שלך למוסדות אחרים, רק!!! רק בגלל הסגולה שבזה, אם כך, תהיה כנה ותתייחס לזה כמו אקמול, אל תרגיש שאתה עושה מצוה גדולה בצדקה הזו, ותשלם עליה ממיטב כספך ולא מכספי מעשר, תבין, אל תקח את הדברים שלי ברצינות, אני לא מדבר פה מזווית הלכתית, אני מדבר מהדיכט ההשקפתי איך לגשת לסגולה, ושוב, אדם שמתחזק בדיני ממונות, בתור סגולה, או אפילו מתחזק באמירת אמן, כל דבר שעומד מאחוריו ערך אמיתי!!! זה כבר לא עובד ממקום של סגולה, אלא יש פה משהו אמיתי, סגולה זה דבר שאין בו שום דבר מעבר לסגולה, מי שעושה איקס מרוויח איקס... ודו"ק).

מישהו התקשר אלי וטען נגדי מדוע אני נלחם בסגולות! עניתי לו: חלילה וחס! מי אני שאנהל מלחמה נגד סגולות... אבל מה שברור... אם כבר אמרת שיש פה מלחמה... אם כבר מישהו עושה פה מלחמה... אז תדע לך: שהסגולות הם אלו שנלחמות בנו... המצב ההזוי שמתרחש היום שכל אדם נורמלי מגיע הביתה ותיבת הדואר שלו מלאה בסגולות... רק תעשה כך ותגיע הישועה... ורק תעשה כך וכך והישועה מתעופפת אליך... מי שנחשף לכל כמויות ההבטחות ולא שומר על איזון ושיווי משקל... יכול בטעות לשכוח שיש רבוננו של עולם! כמויות ההבטחות והישועות שכותבים לנו שהישועה תגיע מאלף ואחת מקומות... ולא מזכירים שהיא בעיקר מגיעה מהרבש"ע באופן ישיר... מצדיקה ומחייבת מישהו אחד לכל הפחות... שיזעק לעזמתם בקול ענות חלושה ויאמר: יהודים! יש עוד מישהו... אל תשכחו שיש עוד מישהו שממנו בעיקר מגיעה הישועה... הלא הוא: אבינו שבשמים בכבודו ובעצמו!

ואם אני הוא היחיד שיזעק את זה... אז מה אעשה... במקום שאין איש השתדל להיות איש...^{טז}

^{טז}אנא קורא יקר: עשה לי טובה אישית... ושלא תבין לא נכון... אני חס וחלילה חס ושלוש לא מדבר נגד שום קרן צדקה... ברור שחייבים וחובה קדושה לתרום לכל קרנות הצדקה... ואם אני מדבר... אני מדבר נטו על הקמפיין והפרסומת שלפעמים!!! לפעמים זה כבר מוגזם וכבר מאבד פרופורציה... וכאן המקום פשוט לאזן את הדברים!!! לא לבטל... רק לאזן! ולהכריז... הההלו... יש אבא שבשמים שגם ממנו באופן ישיר אפשר למלא משאלות... וצריך בלי שום קשר לתרום לקופות הצדקה כי יש עניים!!! ואוהו... יש הרבה עניים... והיות ויש עניים... אז הההלו... תתרום... זהו!!! בן אדם שמבין עניין אמור לפתוח את הכיס רק בגלל הסיבה הזו... ואדם שלא כ"כ מבין עניין... אותו באמת מה שקונה זה הסגולות וההבטחות וכו'... ויהי רצון שכשם שהוא לא מבין עניין ולא קולט שצריך לתרום כי יש עניים... כן ית' ה' ואם הוא יקרא את המאמר שלי הזה... שלא יבין חלילה חצי עניין... ולא יסיק מסקנות מעוותות שכביכול כתבתי נגד קרנות הצדקה... רק זה חסר לי... ענני ה' ענני...

אנא ה'... שהדברים יובנו בפרופורציות הנכונות... ולא יוצאו
מהקשרם...

מהו פרק התהילים שהכי חשוב לדוד המלך שנזכור?

דוד המלך חיבר את כל כל ספר התהילים... בספר התהילים יש מאה חמישים פרקים... אבל דוד המלך לא מצפה מאיתנו לזכור את כל ספר התהילים... הוא מבין אותנו... גם אם לא נזכור את הכל הוא לא יבוא אלינו בטענות... **חזק מפרק אחד!** יש פרק אחד... פרק ל"ח... שבו דוד המלך מבקש מאיתנו בקשה מיוחדת:

מזמור לדוד להזכיר!

בניגוד לשאר הפרקים... הרי דווקא את הפרק הזה דוד מבקש מאיתנו לזכור! לשנן ושוב לשנן עד **שנזכור!**

מה? מה יש בפרק הזה? מה מיוחד בו? ומה הוא שונה מכל שאר הפרקים? מה כ"כ צריך לזכור בו? ומה יקרה אם חלילה נשכח אותו? אז עשיתי עבודת שטח מקיפה... בדקתי את כל ספר תהילים... התייעצתי עם אנשים שיודעים את ספר התהילים בעל פה... ניסיתי למצא איזה משהו חריג... מיוחד... או שונה שמייחד את הפרק הזה מכל שאר פרקי התהילים... ואתה יודע מה גיליתי? לא פחות ולא יותר:

פרק ל"ח הוא הפרק הכי קשה והכי מר בספר התהילים! הכי רווי יגון! הכי מרירי! הכי נשבר לב... ממש איום ונורא... בוא תקשיב כמה קטעים:

כי חציך נחתו בי ותנחת עלי ידיך... אין מתום בבשרי מפני זעמך...
לא נשאר מקום פנוי בכל בשרי... מכף רגל עד ראש... הכל שחור...
הבאישו נמקו חבורותי... החבורות הפנימיות העלו ריח רע... זה כבר לא רק עמוק מבפנים... זה גם מריח למרחוק... **נעויתי שחותי עד מאוד כל היום קודר הלכתי!** כל היום... כל הזמן... כולי זועק קדרות... **נפוגותי ונדכתי עד מאוד - כולי דכאון!** לבי סחרחר עזבני כוחי ואור עיני גם

הם אין איתי... הלב, הכוח, העיניים... הכל בשפל! הכל באדמה! אז בשביל זה לפחות יש חברים?! חברים שיתמכו בי ברגעים הקשים? איפה... על מה אתה מדבר... **אוהבי ורעי מנגד נגעי יעמודו וקרובי מרחוק עמדו...** כולם עזבו אותי לאנחות... שאתבשל לבד בכל הצרות והיסורים... אבל זה לא נגמר בזה... לא רק שהם עומדים מרחוק... אלא הם נזכרו בדיוק עכשיו לזרות לי מלח על הפצעים- **וינקשו מבקשי נפשי ודורשי רעתי דברו הוות ומרמות כל היום יהגו...** בקיצור: הכל שחור שחור שחור משחור! חושך הכי עמוק שקיים! עכשיו רק שתבין: לא חסרים פרקים קשים ומרים בתהילים... אבל אם תבדוק טוב... ואם פעם תקרא את כל ספר התהילים כמדומני שזה הפרק שעושה את השיא! הכי מרירי והכי שחור מכל ספר התהילים... **ואת זה! כן! דווקא את הפרק זה מבקש מאיתנו דוד וחשוב לו ש: מזמור לדוד להזכיר!**

מאוד חשוב לי שתזכרו את זה... מה? מה יש?

הביאור בזה הוא כך: הקשב טוב טוב:

בחור יקר: פונה אליך דוד ואומר: שמעת פעם על יהודי אחד צדיק שקוראים לו **דוד המלך?!?** מה אתה אומר עליו? איך הוא נרשם לך בהיסטוריה?... אישיות חיובית או שלילית? אתה יודע מה... עזוב עכשיו צידקות... עזוב יראת שמים... עזוב רגל רביעי שבמרכבה... עזוב הכל... **בא נדבר נטו על מוצלחות!** מיהו האדם שהגיע לפסגת ההצלחה הכי הכי גדולה בחיים?

התשובה היא חד משמעית: דוד המלך!

דוד ו'מלך' זה שמות נרדפים! הוא ההמלך! אתה יודע מה המשמעות של מלך? זה אחד שלוקח את כל הקופה... הכל בידיים שלו... וזה אכן כך... דוד קיבל מהקב"ה את כל הקופה... הוא קיבל את המלכות בירושה

נצחית! לדור דור! לא זו בלבד... וחכה... דוד המלך לא רק קיבל מלכות... הוא גם זכה לבן הכי חכם בעולם! זאת אומרת: האבא שהכי רווה נחת מהילד שלו... האבא שהכי יכל לומר: "בני אם חכם לבך ישמח ליבי גם אני" זה דוד... עם בן כמו שלמה המלך מה צריך יותר מזה... אז דוד קיבל גם את הבן החכם והמוצלח ביותר בעולם וגם קיבל את המלכות לדורות... הלאה... אנחנו רק בהתחלה... דוד זכה שה' עמו! שהלכה כמותו בכל מקום... נעים זמירות ישראל... כל התיקון השלם תלוי בו... רגל רביעי שבמרכבה... דוד מלך ישראל חי וקיים... הוא לא מת... וכו' וכו' וכו'... בקיצור: דוד מ-ל-כ-א משיחא הוא פסגת ההצלחה והשלמות שבן תמותה יכול להגיע לה בחיים חיותו!

עד כאן ברור? ברור!

עכשיו בחור יקר: פונה אליך דוד ואומר: **אתה רואה אותי? אתה רואה את האדם הכ"כ כ"כ מוצלח שעומד לנגד עיניך? היית מאמין שאת הפרק הזה... פרק ל"ח שבתהילים... אני חיברתי?!? אני! כן... אני!** היית מאמין שאני הוא זה שפעם הרגשתי כ"כ רע... כ"כ מסכן... כ"כ אומלל? היית מאמין שאת הפרק תהילים המדוכדך והכואב הזה אני בעצמי חיברתי? האם היית מאמין שאותו אחד שהיה כ"כ מסכן... בסופו של דבר צמח ונהיה דוד המלך? היית מאמין?

אתה לא מאמין! נכון? אז זהו זה ש...

בשביל זה יש מזמור לדוד להזכיר! אני רוצה שתזכור את זה! חשוב לי שהפסוקים האלו יהיו נר לרגליך! שתמיד כשתזכיר את השם דוד!

זכור היטב היטב:

שגם למלך הכי גדול... וגם לבן עליה הכי מרומם שיש... יכולות להיות לפעמים תקופות קשות! לפעמים קשות מאוד! ולפעמים נורא נורא קשות... עד כדי כך קשות... שאתה תהיה משוכנע שכל השאיפות שלך

וכל התפילות שהרבית להתפלל לבורא עולם שיביא אותך אליהם... אין סיכוי! אין מצב! מכאן להתרומם זה כבר לאחר מעשה...

אז שתדע לך! ותזכור! שמזמור לדוד להזכיר! שהדוד הזה שכולנו זוכרים שהוא הצליח כ"כ... אז שנזכור ולא נשכח לרגע! שזה לא סתירה לרגע שהוא עבר תקופות קשות כאלו ויותר מזה...

ו... ומה החזיק אותו? ומה העלה אותו? ומה הוציא אותו מכל הקשיים?

ואני כחרש לא אשמע וכאילם לא אפתח פיו כי...

כי לך ה' הוחלתי אתה תענה ה' אלוקי!

פונה אלינו דוד ואומר: אתם יודעים מה הוציא אותי מכל הקשיים? אתם יודעים איך הצלחתי לצאת מעפר דל, ולהתרומם מאשפתות ולהגיע עד איפה שהגעתי? זה שהבנתי שהכתובת היחידה זה אבא שבשמים! הבנתי והפנמתי שהיחיד שיכול לעזור לי זה רק אבא שבשמים... ו... ומה עוד יותר חשוב שהבנתי? שאני! אני לא יכול להושיע את עצמי... הבנתי שאני חרש לא אשמע... אני אילם לא יפתח פיו... אני אפס... אני כלום... ו... ולא נותר לי אלא לפנות כגמול עלי אמו היישר לאבא שבשמים... ולזעוק לו: כי לך! רק לך הוחלתי... אתה תענה! רק אתה תענה... אף אחד אחר לא...

דוד המלך מעיר את תשומת לבנו ואומר: אם תשימו לב יש עוד הרבה אנשים בעולם שמזדהים עם התיאור האומלל שלי... יש הרבה שגם הם מרגישים: ש"נפוגותי ונדכיתי עד מאוד..." ו"ליבי סחרחר עזבני כוחי ואור עיני גם הם אין איתי..." אבל הם נשארו ככה... הם עדיין תקועים שם... הם לא יצאו מזה כמו שאני יצאתי מזה... האם מעניין אתכם לדעת מה ההבדל ביני לבינם? האם מעניין אתכם לדעת מה הסוד הצבאי שלי... מה עשיתי שהצלחתי לצאת מכל המצבים האלו? אז הנה! "כי לך ה' הוחלתי, אתה תענה ה' אלוקי!"

כל האנשים האחרים... ברגע שיש להם קשיים... הם לא חרשים כמוני!
 הם לא אלמים כמוני! הם מיד מנסים למצא פתרונות... הם מנסים את
 התרופה הזו... ואת היועץ הזה... יש כאלו שכשמבזים אותם הם פותחים
 את הפה ומחזירים מלחמה שערה... כי... כי הם לא פראיירים... הם לא
 אלמים... ו... ולכן עד עצם היום הזה הם עדיין תקועים... עדיין
 מדשדשים בבעיות שלהם... אז זהו שאני לא הייתי כזה! אלא אני... כל
 בעיה שהגיע... במקום לנסות להיות חכם ולחשוב שאני יכול לפתור את
 הבעיות של עצמי... אני בחרתי להיות חרש! להיות אילם! ולהבין שאני
 התינוק הקטן של אבא'לה שבשמים... הייתי מגיע לפני הקב"ה כמו
 מושי'לה הקטן שמגיע מהגינה עם דם באצבע ובוכה... בוכה... עד לב
 השמים... הרביצו לי... עשו לי... ככה אני הייתי מגיע לפני אבא שבשמים...
 ובמקום להגיע כמו ילד גדול ולשדר לקב"ה... אני אראה להם מזה... לא!
 באתי כמו תינוק קטן... ובכיתי לאבא שלי שיעזור לי... ו... ואז!
 הקב"ה עשה את העבודה... וכשהוא עושה את העבודה זה מושלם! עם כל
 הגימורים! עם כל הפינישים! כשאבא שבשמים רואה את דוד כ"כ מסכן...
 הוא לא ינוח ולא ישקוט עד שהוא ישים אותי בכבודו של עולם... ויתן לי
 ביטוח ניצחי להצלחה שלי...

מזמור לדוד להזכיר!

זה הפרק היחיד שדוד המלך רוצה שנזכור! שנזכור היטב היטב... שגם
 מהקשיים הכי גדולים אפשר לצאת ועוד להגיע עד לשמים... אבל בתנאי
 אחד ויחיד: כי לך ה' הוחלתי! שהכתובת היחידה לתלונות ולמעוקות תהיה
 אבא שבשמים... רק ככה דוד המלך נותן ביטוח שגם מהקושי הגדול
 ביותר אתה תגיע עד הישועה הנשגבה ביותר...

נאמין לדוד המלך... שווה בדיקה... בוא ננסה...^{יז}

^{יז} עכשיו... במאמר המוסגר: אני רוצה להוסיף הערה נפלאה שנוספה לי בעניין זה: הרי כך: את המאמר הזה כתבתי באחד מגיליונות "אז נדברו" לפני כמה שנים... הכל היה טוב ויפה... ואז משהו הגיע והפריך לי את כל החידוש... הוא טען לי: **שיש עוד!!! עוד פרק אחד בתהילים שגם בו כתוב "מזמור לדוד להזכיר..."** במזמור ע' בספר התהילים... נו... מה תגיד שם??? הרי אני לשיטתי... אני טוען בתוקף שיש משהו מאוד מיוחד בפרק ל"ח בתהילים שלכן!!! לכן הוא הפרק היחיד שדוד מבקש מאיתנו שנזכור אותו... נו... אז מה אני אענה על פרק ע'... מה כתוב שם? מה מיוחד שם? מדובר בפרק מאוד קצר... בקושי ששה פסוקים וגם הוא, חשוב לדוד שנזכר אותו???

נאלמתי דום... לא היה לי מה לענות על השאלה הזו!!! נאלצתי לקבל שכר על הפרישה, קבלתי את ה"תיובתא", וחזרתי בי מכל הפשט שהסברתי... **עברו כמה שנים** ומישהו פקח את עיני שלי בנקודה נפלאה ביותר... שלא רק יישבה לי את הפירכא, אלא היא רק חיזקה את המהלך שנכתב כאן במאמר זה, **הרי כך:**

מי שקצת מכיר את ספר תהילים מקרוב... יש משהו קצת חריג באזור הפרקים ס"ח ס"ט ע' ע"א... יש בפרקים האלו משהו מוכר בשטף הלשון!!! משהו שקצת חוזר על עצמו ומוכר מפרקים אחרים!!! (אני אגיד לך בכנות: מאיפה אני יודע??? איפה אני שמתי לב לזה??? אני קצת תהילים זוגער... ולפעמים יוצא לי להריץ פרקי תהילים ככה במהירות... ו... ולפעמים אני מנסה איכשהו לסמוך על הזכרון... ואני ממלמל בע"פ... ובדרך כלל זה "רץ די טוב..." "חי!!! מיוחי" "אזורים" בספר תהילים שאני כבר יודע מראש... שמאוד קשה לי איתם... בהם... אני מרגיש כמו בעל קורא בפרשת ויקרא... הפסוקים מתחלפים לי אחד בשני, איפה זה??? באזור הפרקים: **ל"א ל"ה ל"ח ל"ט מ'... ובמקביל בפרקים: ס"ט ע' ע"א... ולמה??? כי בשני ה"אזורים" האלו יש פסוקים די דומים אחד לשני... ו... זה מאוד מבלבל... ואם אתה לא מרוכז לגמרי אתה יכול להיות באמצע פרק ל"ה ולמצא את עצמך קופץ פתאום בפרק ע"א... בדיוק כמו שמי שלא מרוכז יכול לאחוז ב"יובא לציון" ולמצא את עצמו באמצע הודו לה' קראו... כי יש שם פסוקים שחוזרים על עצמם... **והנה!!! מה התברר לי??? שלא סתם!!! לא סתם הפרקים האלו דומים!!! יש קשר מאוד מאוד מהותי ביניהם... העניין הוא כך:****

בפרקים ל"א ל"ה ל"ח ל"ט... מדובר שם בדוד המלך **הצעיר!!!** אי שם, בשמואל א', כשהוא היה עוד לפני גיל שלושים... כשהוא בכלל לא היה עדיין מלך... והוא רק היה נרדף כל הזמן ובורח ממערה למערה במדבר יהודה... ושם! בתקופה ההיא נתחברו הפרקים האלו... ואכן הקב"ה הושיע את דוד... וקיבל את כל תפילותיו אחת לאחת וכו' וכו'... ואז קרה מה שקרה ומהנרדף והמסכן, הוא נהפך להיות מלך...

וישב על כסאו לבטח במשך קרוב לשלושים שנה... ואז!!! **לאחר עשרות שנים...**
 דוד המלך הוא כבר לא צעיר... הוא כבר זקן!!! לפתע קרתה מהפכה... אבשלום
 מרד באביו דוד... ו... דוד המלך הזקן!!! נאלץ לקחת את מקל הנדודים ו... ו...
 וללכת... דוד המלך יצא מעיר דוד יחף ובוכה, הוא הלך והלך ו... ולאיפה הוא
 מגיע??? למדבר... תוך כדי שדוד הולך במדבר, לפתע הוא מסתכל ימינה
 ושמאלה... רגע רגע... **האזור הזה מוכר לי מאיזשהו מקום!!!** ואז דוד המלך
 התמלא בהתרגשות עצומה: אוי... השביל הזה מוכר לי... המערה הזו מוכרת לי...
 המדבר הזה מוכר לי... בטח!!! **לפני שלושים שנה דוד הצעיר הסתובב פה...** אני
 הייתי פה... בדיוק פה... במערה הזו... פה צעקתי לה'... פה... בדיוק פה ישבתי לפני
 כך וכך שנים והייתי בטוח במאת האחוזים שזה יומי האחרון, הנה... אתם רואים
 את המערה שמה ממול מצד ימין...??? בתוך המערה הזו! בדיוק זו ישבתי וחיברתי
 את הפרק "משכיל לדוד בהיותו במערה תפילה...", כאן עמדת לפני שלושים שנה
 וצעקתי לה' ו... ו... ואני לא צריך לספר לכם ש... שהוא ענה אותי!!! כאן
 עמדתי לפני עשרות שנים במצב **הרבה הרבה יותר קשה מהיום...** ובטחתי
 בה' בשארית כוחותי... והוא יתברך ענה לי ו... ובגדול!!! כאן הייתי לפני הרבה
 שנים... והיה לי הרבה פחות ניסיון ורקע בישועת ה'... ובכל זאת התחזקתי בבטחון
 ובזעקה לה' והוא ענה לי והוא שמע את כל תפילותי...

אם כך... אז עכשיו??? עכשיו שיש לי כבר כ"כ הרבה ניסיון אישי בישועת ה'...
 "אשר הראיתני צרות רבות ורעות **תשוב** תחייני" אחרי ש"כ הרבה ניסים ראיתי...
 ולא סתם ראיתי... אלא פה זה קרה! פה בטחתי בה'!!! ומפה הקב"ה הוציא אותי... אז
 עכשיו קל וחומר שאני צריך לבטוח בה'!!! וברור שהוא יושיע אותי... "ומתהומות
 הארץ תשוב תעלני", אם כעת אני עומד מול מקום שכל אבן בו מלאה בנוסטלגיה של
 "צרות רבות ורעות" שעברתי פה... בדיוק פה... ומכל זה אבי שבשמים מילט אותי...
 אז עכשיו??? עכשיו בודאי שיש לי את הכח ונדרש ממני להתחזק בייתר שאת ובייתר
 עוז בבטחון גמור בכך יתברך ש"שתשוב תחייני" ו"תשוב תעלני"!!! "ואני תמיד אייחל
 והוספתי על כל תהלתך".

לכן!!! זו הסיבה!!! שפרקי תהילים שדוד המלך חיבר כשהוא ברח מאבשלום
 בזקנותו (דהיינו הפרקים ס"ט ע' ע"א שמיד לאחמ"כ כתוב "כלו תפילות דוד בן ישי") הם
 מקבילים לאורך כל הדרך ודומים בסגנונם לפרקי תהילים שהוא חיבר כשהוא ברח
 משאול!!! (דהיינו ל"א ל"ה ל"ח וכו') כי דוד אווזו כעת בצרה הנוכחית שלו!!! והוא
 מוצא את עצמו עומד באותו מקום שבו היו הצרות של פעם... **ולא נותר לו אלא**
להשוות אותם אחת לאחרת והוא אמר לעצמו: אם אז!!! אם אז בטחתי בקב"ה...
 אם אז כשלא היה לי שום רקע של ישועת ה' ידעתי לבטוח בו והוא עזר לי... אז
 עכשיו כ"ש וכ"ש...

עצם ההקבלה נסכה בו תקווה עצומה!!! עצם המפגש בין הצרה הנוכחית לצרה של פעם... ועצם המפגש בין היאוש המכרסם של עכשיו לאותו יאוש שהיה אז... מילא אותו בתקווה שכמו שאז אבא שבשמים עזר לי... אז בטוח שגם עכשיו הוא לא יטוש אותי...

וכעת תבין למה גם פרק ע' בתהילים, למה גם הוא מתחיל בלשון "למנצח לדוד להזכיר", למה גם אותו חשוב לדוד שנזכור??? **הרי כך:** דוד נכנס לאחת המערות... ו... והוציא את ספר התהילים... פתח את פרק ל"ח והתחיל לומר: מזמור לדוד להזכיר!!! הנה... כאן!!! בדיוק כאן חיברתי את הפרק הזה!!! בדיוק כאן לפני שלושים שנה הייתי במצב של "נפוגותי ונדכיתי עד מאוד שאגתי מנהמת ליבי..." בדיוק כאן הייתי במצב ש"אוהבי ורעי מנגד נגעי יעמדו וקרובי מרחוק עמדו..." ו... ו... ובדיוק כאן... כשהייתי בשיא המצב הקשה **היה חשוב לי להדגיש ולהכריז: ש"מזמור לדוד להזכיר"!!!** פניתי לכולם וביקשתי שכולם יזכרו וכולם ידעו שפעם הייתי בכזה מצב... ו... ו... וחכו חכו... קרובה ישועת ה'... ו... והנה זה קרה!!! **אם כך... אומר דוד המלך... אז כעת אני בעצמי צריך להשתמש במרשם של עצמי!!!** אני בעצמי צריך לפתוח את אותו פרק... ולהגיד אותו ולזכור שאם אז הקב"ה עזר לי... גם עכשיו הוא יעזור לי... אומר דוד המלך: כעת... שלושים שנה לאחמ"כ אני רוצה **שוב לחבר פרק תהילים דומה...** כדי לחזור ולשנן את זה לעצמי... ואז בסגירת המעגל הזו חזר דוד וחיבר את פרק ע' **באותו מטבע לשון** שהוא חיבר את פרק ל"ח: מזמור לדוד להזכיר, אלוקים להצילני אלוקי לעזרתי חושה... **פעמיים דוד המלך מצווה אותנו לזכור!!!** פעם ראשונה הוא רוצה **שאנחנו** נזכור!!! ואילו בפעם שניה... לספר לנו שהוא לא מבקש רק מאיתנו שנזכור... אלא **הוא בכבודו ובעצמו**, גם הוא יישם את מה שהוא ציווה אותנו... וגם לו בעצמו הייתה שוב התרסקות... וגם הוא הגיע למצב שהוא היה צריך לרענן את הזכרון... ושוב "מזמור לדוד להזכיר" וגם משם הקב"ה שלח את ישועתו... ואז דוד בפרק הבא (ע"א) מסיים ואומר: ואני תמיד אייחל והוספתי על כל תהלתך... פי יספר צדקתך כל היום ישועתך כי לא ידעתי ספורות, אבא בגבורות ה' אלוקים אזכיר צדקתך לבדך! כן!!! אני לא חוזר בי... אני שאמרתי והצהרתי לפני שלושים שנה שהדרך היחידה להיוושע בכל הישועות זה "ואני כחרש לא אשמע וכאילם לא אפתח פיו... כי לך ה' הוחלתי אתה תענה ה' אלוקי..." כעת אני שוב חוזר ומשמיע את אותו יסוד... "אזכיר צדקתך לבדך"!!! רק את הצדקות שלך... אני לא עושה כלום... לא מחפש עזרה מאף אחד... רק ממך יתברך...

האם גם הקב"ה משאיר אצלו צ'ק בטחון...?

פעם לקחתי מערכת הגברה מאיזה גמ"ח... בעל הגמ"ח לא הסכים לתת לי בלי צ'ק בטחון... מה יש? תבין: זה רכוש יקר... ואני רוצה שזה יחזור שלם... ואני לא לגמרי מכיר אותך וסומך עליך לכן אני צריך שתתן לי איזה צ'ק... שיהיה לי "משהו בידים..." על כל צרה שלא תבוא...

אז זהו זה! שיש עוד צ'ק בטחון... אבל מסוג קצת שונה!

אבא הטוב שבשמים שלח אותנו לעולם הזה... והוא ידע שהכי טוב לנו להיות צמודים אליו כל הזמן... הכי נעים והכי מתוק והכי חמימי זה להיות תחת ידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה... **אבל! יש חשש רציני** שאם יהיה לנו לגמרי לגמרי טוב! אנחנו מהר מאוד נשכח מאיפה הכל מגיע... ואנחנו נאבד קשר עין... נשכח לפנות אליו... וחבל...

לכן מה הקב"ה עושה? לוקח מאיתנו צ'ק בטחון!

ובשביל זה אם תשים לב... בחיים... **תמיד!** גם כשהכל טוב לנו... תמיד יהיה משהו שיחסר! תמיד יש איזה חסר ש... ש... שלא נותן לנו להרגיש לגמרי מושלם... אתה יודע איך קוראים לחסר הזה?

צ'ק בטחון! החסר הזה הוא הצ'ק בטחון שהקב"ה משאיר אצלו...

להבטיח את הבטחון שלנו!

ובינינו... מה שנכון נכון... הדבר היחיד שיכול לשמור על הקשר שלנו עם הקב"ה זה צ'ק הבטחון הזה... כי אם באמת היה לנו הכל ולא היה חסר לנו כלום... אזי היינו שוכחים מזמן מהיכן הכל מגיע...

... **ואל דאגה! אל תבהל!** הקב"ה גם יודע לקרוע צ'ק בטחון... כשניצור עם הקב"ה קשר אמיתי! קשר אמיץ בכל מצב... כשנדע לפנות

אליו גם כשהכל טוב ולהכיר בו גם בשגרה הכי מבורכת - אז לא יהיה צורך בצ'ק בטחון... והקב"ה יקרע אותו "מחוסר עניין..."

שמע סיפור: במשך שנים הייתי בטוח שאני באמת צריך את הרבש"ע... אבל רק בתור שכירות! כי כשהייתי בישיבה קטנה מישהו אמר לי שבשביל להתקבל לישיבה גדולה טובה צריך להפעיל קשרים עם הרבש"ע... שהוא יסדר אותי בישיבה טובה... אבל אחרי שעברו המבחנים והתקבלת לישיבה טובה...? זהו! העסק מתחיל לנסוע לבד... אתה יכול לבטל את העסקה... אתה יכול להגיד לרבש"ע... זה בסדר... הצלחתי להתניע... אני מסתדר לבד... ו... ותן גז ותסע בכוחות עצמך... ואז כשהגעתי לישיבה גדולה... פתאום גיליתי לתדהמתי שיש עוד כל מיני בעיות בחיים ואני עדיין לא ככזה מסתדר... ואז עוד אחד הגיע אלי והסביר לי... תבין: אתה עדיין בחור... אתה אדם בודד... עדין וחלש אופי... אתה לא יכול להסתדר לבד! לכן אתה עדיין צריך רחמי שמים ולהתפלל חזק לקב"ה שיתן לך שידוך טוב... כסף טוב... דירה... שתהיה מסודר בחיים... אבל! ברגע שאתה תקבל את השידוך ככה ספעץ... והכל ככה יהיה מושלם... זהו! כעת אתה באמת תוכל להגיד לרבש"ע... תודה על העזרה והסיוע... יצאתי לדרך... ומאז אתה באמת תוכל להסתדר לבד...

טוב... קבלתי את זה... והארכת את השכירות עם הרבש"ע עד החתונה!

והנה... הגיע שידוך... התחתנתי... ו... ואל תשאל! אחרי החתונה גיליתי רשימה ארוכה של דברים שצריכים בשבילם המון המון רחמי שמים... ואז בשלב מסוים גם גיליתי שילדים זה... זה משהו שהוא לא מובן מאליו... עברו שנתים שלוש... ו... ומה קורה? ואז עוד מישהו ניגש אלי וחדש לי... תקשיב: בשביל לזכות בילדים באמת צריך את הקב"ה...

אז מומלץ לך באמת להאריך כעת את השכירות עם הקב"ה לעוד תקופה...
 כי לא תוכל להסתדר בכוחות עצמך... **אבל! ברגע שיגיעו הילדים...**
 זהו... מאז אתה מסודר לגמרי... גם נשוי... גם דירה... גם עבודה לאשה...
 גם ילדים... זהו! מה צריך עוד? אחרי שיוולד לך ילד... מאז העסק מתחיל
 לנסוע לבד... מאז כולם מחייכים... חמודים... צועדים... גדלים...
 מתפתחים... ו... ואז אתה יכול להגיש מכתב פרידה מבית הכנסת... לבטל
 את הוראת הקבע... ולהגיד: היה נעים מאוד... אבל ב"ה הסתדרתי - ככה
 אמרו לי...

אבל הפעם כבר לא לקחתי סיכון... ניגשתי לחבר שלי אחד שיש לו
 כבר ילד... שאלתי אותו: **תגיד לי: זה נכון השמועה ששמעתי?** זה נכון
 שכשיש ילדים כבר אפשר לסגור את הקו עם הרבש"ע? הוא עשה פרצוף
 חושב ואז הוא ענה לי: שמע... זה נכון אבל רק מגיל שלוש ואילך... כי
 עד גיל שלוש... זה לא פשוט... אתה צריך אגרוויסע רחמי שמים... צריך
 שהילד יתפתח כמו שצריך... צריך שיתחיל לדבר בזמן... ושלא תהיה לו
 פזילה... ו... ועוד רשימה ארוכה של פחדים וחששות ש... שכולם נכונים
 עד גיל 3... לכן גם מי שיש לו כבר ילדים **מומלץ לו להאריך את**
השכירות עם הקב"ה בעוד כמה שנים... אבל ברגע שהילדים מגיעים
 לגיל שלוש... די... נראה לי שאתה יכול לבטל את המנוי... הפס יצור כבר
 נוסע לבד... ככה?

ניגשתי לחבר אחד עוד יותר מבוגר... שיש לו ילדים בגיל טיפה
יותר מבוגר מגיל שלוש... שאלתי אותו: תגיד לי: זה נכון מה שמספרים
שילדים מגיל שלוש זה משהו שנוסע לבד... ככה על מדרגות נעות? הוא
ענה לי... איפה... השתגעתי? זה הגיל הכי בעייתי... פתאום יש איתו
קשיים בקריאה... ואינספור בעיות חינוכיות... ובגיל 13 כבר מתחיל
להטריד מי יודע מה יצא ממנו... אתה צריך להתחיל לעקוב אחריו... שמע
לי... עם יד על הלב... אני מתפלל כל הזמן לראות את הילדים שלי
נשואים! זהו! זה הכל! זה היעד! כשאני אלווה את הילד האחרון שלי

לחופה... זהו... כאן אני כבר אוכל ליטע כרם וללכת לישון... אז אני אגיד לרבש"ע... יישר כח... היה נעים מאוד... אני כעת רוצה לבטל את המנוי... אני כבר מסודר...

לא ויתרתי... ניגשתי ליהודי בן שישים... שאלתי גם אותו: תגיד לי: זה נכון מה שחבר שלי אמר לי שבחתונה של הבן האחרון... זהו? אפשר לגנוז את הסידור ואת ספר התהילים... כבר אין על מה להתפלל? הוא הזדעק: מה קרה לך? בגיל הזהב... כל יום זה נס אחר... בכל יום אתה בודק שוב אם באמת קמת... יום אחד לחץ דם... סכרת... אולי צינתור... אני לוקח כל יום כמה כדורים... אני - כל יום מגיע ראשון לתפילה...

אני אתפלל על כל נשימה ונשימה עד... זיבולא בתרייתא!

שמע! אני בהההההלם מהתגלית! אני תמיד ידעתי שאת הקשר עם הרבש"ע צריך... אבל על תקן של שכירות! שכירות עד... עד שאני אתקבל בשיבה גדולה... אם אח"כ לא אסתדר... אז מקסימום אאריך את השכירות עד שיגיע השידוך... ואם גם אז לא מספיק - אז מקסימום אאריך את השכירות עוד כמה שנים... אבל לקנות קשר עם הקב"ה ככה בכסף מלא? להשקיע רציני בקשר הזה ולקנות אותו בעמל וביגיעה? בשביל מה... חבל על המאמץ... הרי עוד מעט קט אני אסתדר לבד... ו... וזהו... אני כבר לא אצטרך...

אבל עכשיו פתאום גיליתי: שלא יעזור לי כלום!

קשר עם הרבש"ע אני אצטרך לעולם!

אף פעם אני לא אסתדר בלעדיו! אף פעם! אף פעם! אף פעם!

אז למען ה': ל-מה אני מחכה? על מה אני מבזבז את הזמן? תבין: הבזבז הכי גדול בעולם זה אדם שגר בשכירות חמישים שנה... במשך

חמשים שנה הוא משלם כל חודש 3,000 שקל... גולם שכמוך! היית קונה דירה פעם אחת ולתמיד... משלם כמה שנים משכנתא וזהו... היתה לך דירה משלך...

זה בדיוק מה שקורה איתנו...

בדיוק כמו שדירה לגור בה אנחנו נצטרך כל החיים... ככה את הרבש"ע אנחנו נצטרך כל החיים! כל החיים! אז במקום להתחיל אחת ולתמיד להשקיע בקשר עם הרבש"ע... אבל להשקיע עד הסוף... במקום זה מה אנחנו עושים? אנחנו לא קונים איתו קשר! רק מה? שוכרים... שוכרים לתקופה מסוימת...

מגיע איזה קושי...? איזה מצוקה... אני נכנס ללחץ... אני הולך מהר לספר התהילים ושוכר קשר עם הרבש"ע... לכמה זמן? עד יעבור זעם... אני קונה כרטיס "טוקמן", מתוך תקווה שהעניינים יסתדרו עוד לפני שהטומקן יגמר... ואכן ה"שכירות" בתפילה עשתה את שלה... תפסתי קשר עם הרבש"ע ואז העניינים הסתדרו איכשהו לשנה שנתיים... ושלום שלום... אני ממשיך להגיע לבית כנסת כמו תייר... ואז! אחרי שנתיים שוב פעם מגיעה איזושהי בעיה... שוב אני תקוע בחיים... נו... מה עושים? טוב... אז שוב צריך את הרבש"ע... שוב צריך לחדש את השכירות... שוב מתפללים... שוב מתחזקים... שוב יוצרים קשר עם הרבש"ע... קשר לתקופה... ואז שוב הקב"ה מרחם... ומושיע עד שנגמרת עונת השכירות (דהיינו: עד ששוכחים לגמרי מהצרה הקודמת... ואז מאבדים קשר עין עם הרבש"ע). והעניינים מסתדרים עד... עד הפעם הבאה... וחוזר חלילה... בקיצור: במקום לקנות קשר של קיימא עם הרבש"ע... אנחנו כל הזמן מחכים לבעיה נקודתית שתבוא חלילה... ואז אנחנו "שוכרים" קשר לתקופה עד שתחלוף הבעיה... ואז מחכים לברוך הבא, חלילה...

שורה תחתונה: קשר עם הרבש"ע אנחנו נצטרך בכל מצב! לא

נמלט מזה! כל מה שנותר לנו זה להחליט: האם אנחנו מעוניינים בקשר

הזה על תקן של שכירות... על תקן של ניכור... של היכרות עם הקב"ה רק מתוך בעיות... רק מתוך מצוקות... או! לזכות לקנות קשר עם הרבש"ע... ממקום של קשר אמיתי! קשר של שבתי בבית ה' כל ימי חיי...

שתי אפשרויות לפנינו: או ליצור קשר אחת ולתמיד עם הרבש"ע ואז תמיד להיות במחיצתו!

או כל כמה זמן להפקיד אצלו עוד צ'ק בטחון... עוד איזה חסר שיזכיר לנו שאנחנו בשכירות אצלו... לא חבל? להגיע לביהכנ"ס כל יום אנחנו בלאו הכי נצטרך! אז בוא נקנה כבר מקום קבוע!

ישפוך ישפוך ישפוך שיחו...

יש מימרא מרגשת... אבל לא כ"כ מובנת: "למנצח על איילת השחר" מה אילה זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות לכאן ולכאן - כך צדיקים כל זמן שמרבים בתפילה תפילתן נשמעת (יומא כט.).

הבנת את המימרא הזו? אתה יכול להסביר לי פשוט מה כתוב כאן? כתוב פה שיש דמיון בין קרני האיילה לתפילותיהן של צדיקים... ומה הדמיון? שכמו שהקרניים של האיילה מפצילות לכמה כיוונים - כך... כך מה? כך גם כל התפילות של הצדיקים מתקבלות? מישוהו יכול להסביר לי מה הקשר?

מה הדמיון בין קרניים שמפצילות ל-תפילות שמתקבלות?

אז אולי הפשט בזה הוא כך:

אני רוצה לעשות יחד איתך ניסוי בטבע... אבל בשביל זה יש לי כמה הוראות... תהיה ילד טוב ותעשה בדיוק מה שאני אומר לך: **דבר ראשון:** קח כוס חד פעמית... תמלא רבע כוס... לא יותר...! מלאה...? טוב... עכשיו בוא איתי... אנחנו יורדים כעת לרחוב... אני כעת מחפש מדרכה... אבל לא סתם מדרכה אלא מדרכה שעשויה **מאבנים משתלבות...!** וחכה... אני גם מחפש מדרכה שהיא טיפה תלולה... דהיינו בירידה... בסדר? מצאת? לפי כל הכללים? עכשיו תשפוך את תכולת הכוס (**רבע כוס**) על המדרכה... אחרי שתעשה כל מה שאמרתי לך... אז תחזור אלי ותגיד לי מה ראית... מה קרה באותו רגע...

אה... מה ראית? בוא אני אספר לך מה ראית:

ברגע שהמים נשפכו... הם מיד נכנסו דרך החריץ של אחת האבנים... ו... ואז הם התחילו לפלס לעצמם דרך... הם חצו את כל האורך של האבן... עד שהם נתקעו! הם נבלמו באבן המשתלבת הבאה (**אתה איתי?** **אתה קולט על מה אני מדבר...?**) ברגע שהמים נתקעו באבן... מה קורה באותו רגע? אז אם תעקוב... שים לב: שברגע שהמים נבלמו באבן המשתלבת... **הם לא נעלמו! הם גם לא נעצרו!** הם פשוט ממשיכים לפלס לעצמם דרך בין האבנים המשתלבות... ו... ואז הם מתפצלים או לימין או לשמאל... או לימין ושמאל ביחד (**תלוי מהי הכמות של המים... לפי הבדיקה שלי... רבע כוס חד פעמית זה כמות קטנה... שמתפצלת רק לכיוון אחד...**) ואז שוב הם ממשיכים לפלס לעצמם דרך והפעם לרוחב האבנים... עד ששוב הם מגיעים לפרשת דרכים באבנים המשתלבות... ואז שוב הם ממשיכים ומפלסים לעצמם דרך וכו' וכו'...

עד כאן המשל... וכעת ניגש לנמשל:

אנחנו נמצאים בעולם הזה בגן המבוכה... החיים שלנו נראים כמו אותם אבנים המשתלבות ברחוב... מבין אחד ארוך... כן... תסתכל על

האבנים המשתלבות שנמצאות פה... פה ממש... על המדרכה שמתחת הרגלים שלך... ותדמיין את עצמך שאתה כעת גמד כצפון... נמלה זעירה... שעוברת כעת בתוך החריצים של האבנים המשתלבות האלו... וכל אבן נראית לך כמו בטונדה ענקית בגובה שמונה מטר... ו... ואתה הולך קצת קדימה בתוך החריץ... ואז אתה נתקע... ושוב צריך לפנות או ימינה או שמאלה... ואז אתה הולך ימינה... ושוב פניה... ימינה או שמאלה? קדימה או אחורה?

כן... כל החיים שלנו הם כאבנים משתלבות... גן המבוכה... מבוך החיים!

ואז בתוך האבנים המשתלבות האלו אנו לפעמים מסתבכים... ומתקשים... ונבוכים... ואז מתפללים... תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך... וכשמתפללים אז התפילה נשפכת... ונשפכת ונשפכת ונשפכת ונשפכת... **אבל התפילה שנשפכת היא נשפכת לא רק מהלב שלי! אלא גם מהשמים...!** כל תפילה שנשפכת מהלב שלי... היא שופכת כנגדה שפע של ישועה מהשמים... והישועה יורדת היישר מהשמים ועד האבנים המשתלבות האלו ונכנסת בין החריצים... ו... ואז היא מתחילה לעבור את אותו תהליך ומסלול שאני עובר... היא מתחילה לפלס לעצמה דרך כמו המים המדוברים שתיארתי אותם מקודם... השפע מתחיל לזרום ולהישפך (ושוב... זה מאוד תלוי כמה זרם יש לו וכמה כמות של שפע... וזה כמובן תלוי בכמות של תפילות ש... שמורידות ומזרימות את אותו שפע) אבל... דא עקא... מה נעשה שמכל מיני סיבות שאנחנו לא תמיד מבינים אותם... התפילה כעת לא התקבלה... ואנחנו מרגישים כאילו התפילה נתקעה באבן! נכון! יתכן שבשלב זה התפילה באמת נתקעה באבן! אבל אתה חושב שהיא נעלמה...? לא! ממש לא! ברגע שהתפילה נשפכה ונתקעה באבן... היא בסה"כ מתפצלת! בדיוק כמו המים שדברנו עליהם מקודם... שברגע שהם נבלמו באבן הם לא נעלמו לרגע... הם בסה"כ התפצלו... הם רק סטו והתפצלו למישורים שונים... והם ממשיכים להישפך... הם ממשיכים

לפלס לעצמם דרך... אז אותו דבר בדיוק פה: התפילה אמנם לא הועילה בשלב זה... אבל היא נשפכה... ואם היא נשפכה אז גם אם היא נעצרה כעת באבן נגף... אז היא רק התפצלה לאבן השניה... ושם היא עדיין ממשיכה לפלס לעצמה דרך בנחת... ועל הדרך היא משפיעה ושופכת ישועות ומתפצלת לעוד כמה וכמה מישורים ופיצולים שצריכים ישועה בחיים שבכלל לא ידעתי על קיומם... ולא ידעתי שצריך להתפלל עליהם... ו... והתפילה מתפצלת וממשיכה הלאה, ואני עוד אפגש אותה ובגדול מתי שבורא עולם, חשב המסלול, יחליט שכאן יהיה המפל והערוץ הסופי שבו יפגשו כל המים...

זה הפשט: **מה אילה זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות לכאן ולכאן - כך צדיקים כל זמן שמרבים בתפילה... תפילתן נשמעת...**

לפעמים התפילה נראית כאילו היא נתקעת... אבל לא... היא פשוט התפצלה... אם היא לא הועילה לזה... אז חכה לה... היא כנראה מועילה לעשרה דברים אחרים... אם היא לא הועילה לבקשה הספציפית הזו שבשניה הזו בקשתי... אז היא תתפצל ותועיל לשלושים ישועות אחרות ש... שלא בקשתי... ולא ידעתי בכלל שצריך לבקש עליהן... כן... בינינו... אנחנו הרי צריכים הרבה הרבה ישועות... רק מה בכל זאת ההבדל בין הישועה הספציפית שעליה אני כעת מתפלל לכל שאר הישועות? **ההבדל האחד והיחיד הוא:** שבמקרה! ממש במקרה... את הישועה הזו שכעת אני מתפלל עליה... את זה במקרה אני יודע! הפעם אני יודע שאני צריך את זה ואת זה... ואילו כל שאר הישועות שאני צריך... אני במקרה עדיין לא יודע על קיומם ועל הצורך שבהם... זה כל ההבדל! וזה הבדל מאוד קטן ולא משמעותי!

ואם זה כל ההבדל... לא תזיק לנו תכנית חסכון שמקצה ומפצלת לנו קצת תפילות וקצת רחמים גם לעוד כמה דברים שעכשיו אין לי שכל להתפלל עליהם... ואני לא כ"כ יודע על קיומם...

אבל זה לא רק זה... יש פה עוד נקודה יותר חשובה:

ישנם דברים גדולים שצריך בשבילם הרבה תפילות! לא מספיק

קצת...

לצורך העניין: אני אספר לך סיפור: מעשה שהיה באמא יהודיה אחת שהתפללה שנים רבות לזכות בפרי בטן... שנים שנים... היא שפכה את שיחה לפני הקב"ה... **שפכה ושפכה...** ושום דבר! השפע נתקע לו באיזשהו מקום לא ברור... ו... ו... והכל תקוע! זה היה נראה כאילו **לא נשפך** כלום... היא **שופכת ושופכת...** ותכל'ס: **לא נשפכה** משמים שום תגובה... והיא המשיכה להתפלל ולבכות ולהתחנן... **והמשיכה לשפוך...** עוד ר"ה... ועוד ר"ה... היא בכתה והרטיבה את המחזור... **ושפכה ושפכה...** ושום דבר לא עזר! שכנתה הותיקה מעזרת הנשים בבית הכנסת... כבר התעוררו לה ספקות באמונה... מה קורה פה...? יש פה אישה צדקנית שאנחנו כבר יושבות בראש השנה אחת ליד השניה במשך חמש עשרה שנים... והיא מתפללת ומתפללת ו... ושום דבר! איפה התפילות שלה...? **להיכן הן נשפכו...**? להיכן הן נעלמו? ואותה אישה צדקנית המשיכה **לשפוך ולשפוך** במשך שמונה עשרה שנים... **עברו מאה ושלוש שנים!** ותנחש מה קרה? ככולנו! כל כלל ישראל... ליווה למנוחות את מרן רבן של כל בני הגולה הגרי"ש אלישיב זיע"א... שהיה גדול הדור! מתמיד ושקדן הדור! ואם רק תרצה... אז אגב... על הדרך הוא גם זכה להעמיד עוד בחייו למעלה מאלף צאצאים... כולם יראים ושלמים ומאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים... ו... ו... ואז! באותו כ"ח בתמוז... שכולנו עמדנו נפעמים מול האישיות העצומה הזו

וכולנו שאלנו את השאלה המתבקשת מאליה: במה זכתה אמו של הרב אליישיב לקבל בן שכזה? נו... תנחש מהי התשובה ה"מדהימה" ששגורה על לשונינו: ש... ש... שפעם... פעם היא תלתה כביסה על החבל... והשכנה הזועמת גזרה לה את החבל... וכל הבגדים נפלו והתלכלכו בבויץ... והיא לא כעסה... ומאז היא זכתה לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות פלא יועץ א-ל גיבור אבי עד שר שלום...

סלח לי על הזלזול אבל הצחקת אותי! עם כל הכבוד לאצילות הנפש... ועם כל ההבנה וההצדעה לרגשות הנשים (שטוענות בתוקף שהסיטואציה הזו מאוד מכעיסה ומצדיקה פיצוי הכי גדול שרק קיים... גם בפארנעם של מרן הרב אליישיב) תרשו לי לחלוק בקנאות ולומר ש... ש... **שלא זו הנקודה! ממש לא!** לא זה מה שייחד את אמו של מרן זיע"א... אלא מאי? תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' **ישפוך וישפוך וישפוך וישפוך שיחו...** ומה אילה זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות לכאן ולכאן... כך צדיקים כל זמן שמרבים בתפילה... התפילה **נשפכה ונשפכה ונשפכה**... ואף אחד לא ידע לאיפה... באותם רגעים וימים ושנים זה היה נראה שהתפילה כאילו נתקעה! נעצרה! **אבל זהו שלא...** התפילה פילסה לה דרך לאיטה בין כל אבני הנגף המשתלבות... המדרכה של אמו של הרב אליישיב הייתה אמנם ארוכה... שורות ארוכות של אבנים משתלבות... שנים רבות של תפילות שכביכול נתקעות... והתפילה פילסה לה דרך בשתיקה... וחצתה בדומיה את כל האבנים... ויום אחד בהיר... כלל ישראל מצא את עצמו עומד נפעם מול גדלות עצומה בתורה! משפשף עיניים בתמהון מול האישיות הענקית הזו שכולה אורה! שאנחנו לא מבינים מאיפה הנשמה הזו צצה בדור שכזה? כן כן... התפילה **נשפכה ונשפכה**... עוד יום ועוד שניה היה נראה שהיא לא התקבלה... והתפילה התפצלה והמשיכה לפלס לך דרך... ואמא של הרב אליישיב לא הרפתה... היא המשיכה **לשפוך** תפילה והמשיכה... **ושפכה ונשפכה** וקרניה של התפילה התפצלו לכאן ולכאן... עד... עד שיום אחד המדרכה נגמרה...

האבנים המשתלבות הסתיימו... ואז התגלה נהר! נהר אדיר של אור! נהר של הארת פנים! שנשפך והתמלא ונאצר במשך שנים... שנים של תפילות.

מה אילה זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות לכאן ולכאן... כך צדיקים כל זמן שמרבים בתפילה תפילתן נשמעת... מה הדימיון? כן... תפילתם נשמעת... אה... אבל אני לא רואה תוצאות? חכה... התפילה התפצלה... חכה... חכה בסוף המסלול ותראה מה היא פעלה... אומר לנו דוד המלך: **נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב... בהתחלה הוא כן היה נראה שהוא נעזב... מה עשיתי? הלכתי לסוף המסלול ושם גיליתי שכל הנעזב של הצדיק היה בסך הכל התפצלות של שפע שהתאחדה ונהיתה למעיין מפכה מהפירמה של מעיינות הישועה... שום דמעה של אמו של הרב אלישיב לא שבה ריקם... כל יום של דמעות הלך למאגר של עוד דף גמרא שמרן זיע"א למד אותו ישר והפוך בשעות הקטנות של הלילה... כל שנה של דמעות הלכה לעוד דף של שו"ע שיהיה מונח בקופסא במוחו של מרן זיע"א... וכל כאב לב הלך לעוד מתיקות בתורה אינסופית ששבתה את אותו נער צעיר שאף אחד לא הבין מאיפה הוא קיבל את הנשמה הגדולה הזאת... שום תפילה לא נאבדה... היא בסה"כ **התפצלה!** התפצלה להעמיד לנו את מרן זיע"א על כל חלקי תורתו ושלימותו...**

יושב לו בחור תקוע בשידוכים ומתפלל... עוד יום ועוד יום... ושום דבר! התפילה תקועה? לא! כל יום קשה שעובר הוא אבן... אבן משתלבת אחת! ואם עברו שלוש מאות ימים כאלו... אז תחשוב שהן שלוש מאות אבנים משתלבות... אחת בתוך השניה... וכל תפילה שאתה מתפלל בכזה יום... התפילה נשפכת... והתפילה לא מתייבשת בין האבנים... היא בסך הכל מפלסת לה דרך בין הימים הקשים שעוברים עליך... והיא מתפצלת לה וחוצה בין כל הימים הקשים האלו... אז לך אמנם נדמה באותם ימים שהתפילה נתקעה... הנה... גם הבוקר קמתי ללא ישועה... אז זהו שלא... התפילה לא מתרגשת מה-**עוד יום** הזה... התפילה מפלסת לה דרך

וממשיכה הלאה... ו... ו... וחכה וחכה... יום אחד אי"ה תקבל שידוך טוב!
 אבל ממממממזה טוב! ואז מישוהו יבוא וישאל: איך זכית לכזה דבר
 מושלם? ואז אתה תצטרך להיזכר שפעם... פעם היו ימים קשים...
 שממזמן שכחתי שהם היו... ואז התפללתי... והימים הקשים אמנם
 נשכחו... עבר עליהם חוק ההתיישנות... אבל התפילה לא נשכחה...
 התפילה פילסה לה דרך והתפצלה לאינספור צרכים וישועות שכולנו
 צריכים בחיים המורכבים (יותר נכון החיים שיכולים להיות כ"כ מורכבים
 לולי ה' עזרתה לנו... לולי ה' שממלט אותנו ושומע תפלתנו...). אני רוצה לגלות
 לך סוד כמוס: להתחתן זה לא הכל... חוץ מלהתחתן צריך גם להסתדר
 בחיים... צריך שלום בית... וצריך גם טיפה תבונה לנהל בית שלא תמיד
 יש לנו... צריך פרנסה... צריך ילדים... וילדים בריאים... וצריך להסתדר
 עם השווער ועם הגיסים... צריך דירה... וצריך אושר בחיים... ועוד
 אינספור דברים שאכמ"ל ושאל כל אברך ויספר לך... אז אתה כעת עומד
 מול קיר אחד ששמו להתחתן וחושב שזה מה שמפריד בינך לבין האושר?
 אז זהו שלא! אתה תתפלל... וכל תפילה שאתה לא רואה שהיא מתקבלת
 בשניה זו... הנח לה... היא יודעת להיכן היא הולכת... חכה לה... חכה
 בסבלנות... אתה עוד תבין בשביל מה היית צריך אותה...

כשאני מתפלל... האם הכל מת? או אדרבה הכל נהיה חי?

פעם ניסיתי ללכת במהלך שכשאני מתפלל הכל מת... לדאבוני הרב זה לא כ"כ "הצליח" למות לי... אדרבה... במקום שהכל ימות... דווקא התפילה נהייתה כמו מתה! ולמה? כי את המחשבות בענייני העולם הזה לא הצלחתי להדוף... והם המשיכו לרחף, ואילו התפילה הייתה נראית בהתאם.

עד ששיניתי את הגישה! במקום שכשאני מתפלל הכל ימות... אדרבה! הכל חי! הבאתי את כל המחשבות איתי ואת כל המשאלות לב איתי לתוך התפילה... הכנסתי אותן לתוך השמו"ע ומאז התפילה קמה לתחיה... פעילה... נושמת... ומלאה בהמיית לב...

האם אני צודק בגישה החדשה שלי?

חצי כן חצי לא... פרטים נוספים במאמר הבא...

הגמ' בברכות (נד.) מונה רשימה של מקומות שנעשו בהם ניסים לישראל - שהרואה אותם צריך לברך ברוך שעשה ניסים לאבותנו במקום הזה, הגמ' מונה את ים סוף... מעברות הירדן... מעברות נחלי ארנון... אבן שביקש עוג מלך הבשן לזרוק על ישראל וכו' וכו' ואחד מהמקומות הוא ה"אבן שישב עליה משה בשעה שעשה יהושע מלחמה בעמלק".

ולכאורה זה מאוד תמוה: מה יש דווקא באבן שישב עליה משה שמי שרואה אותה זה נחשב שהוא רואה את המקום שנעשה בו נס? הרי באבן עצמה שישב עליה משה לא התרחש שום נס... אלא מה היה... המלחמה הייתה ברפידים, ואילו משה עלה לראש הגבעה - ששם לא הייתה מלחמה... והוא בסה"כ ישב שם על איזה אבן והרים ידיו השמימה... אז

אם אני רוצה לברך ברכת הראיה על המקום שבו הייתה המלחמה בעמלק... אם כבר היו שולחים אותי לרפידים... ששם קרתה מלחמה בפועל... נו, אני עוד מסוגל להבין... אבל לא! שולחים אותי אי שם לאבן התמימה שעליה ישב משה? (בשלמא: אבן שביקש לזרוק עוג מלך הבשן... את זה אני מבין... כשאני רואה את האבן הזו... אז הנה... הנה האבן! הנה האבן שאותה עצמה ביקש עוג לקבור את ישראל תחתיה... אבל האבן **שישב!** בסה"כ ישב עליה משה **בשעה!** בשעה שיהושע עשה מלחמה בעמלק אי שם... מה לאבן הזו ולנס הגדול?).

הביאור בזה הוא פשוט:

המשנה המפורסמת בראש השנה שאומרת: "וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו נופלין".

ישראל שבאותו הדור היו דור דעה... הם לא רק הכירו את המשנה הזו, אלא הם גם האמינו במשנה הזו! הם חיו את המשנה הזו במוחשיות! וממילא: גם כשהם נלחמו... הרי העיניים שלהם בכלל לא היו במלחמה... הראש שלהם לא היה מונח ב"טרף זרוע אף קדקוד" של אותו עמלקי... כל העיניים היו מופנות לידי של משה! לנשיאת הידים הלב והנשמה לאביהם שבשמים! כן... אמנם צריך השתדלות... צריך כאן חרבות וסכינים... אבל ההשתדלות הייתה כ"כ צדדית... כ"כ מוחשי היה אצלם עד כמה שההשתדלות פה היא רק תפאורה בעלמא... עד כדי כך! שאף אחד לא יחס להשתדלות זו כל חשיבות... ממילא: כל האנרגיה... כל הלב... כל החזית... כל האקדחים... כולם היו מרוכזים בדבר אחד! בידיו של משה! בנשיאת כפים והלב לאבינו שבשמים!

בא השמש... ועם ישראל ניצחו... "ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו...". נו... אחרי שהצבא מנצח... מה עושים? צעדת נצחון!

כשאני מתפלל... האם הכל מת? או אדרבה הכל נהיה חי?

233

"כוחותינו" מהלכים ומנפנפים עם הכח שלנו! עם הצבא שלנו! ועם הנשק שלנו!

גם עם ישראל עשו צעדת נצחון...

והם הלכו... עם מה? עם איזה טנק? עם...

אכן שישב עליה משה! סביב זה הייתה צעדת הנצחון!

כי עם מה אתה רוצה שאנחנו נלך? עם מה אתה רוצה שננפנף?

עם חרבות? עם תותחים? **מה הקשר?** מה... אתה עיוור? אתה לא ראת במו עיניך איך ש"כל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומכוונים את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו נופלים..."? אתה לא רואה בעיניים שכוחותינו! הצבא שלנו! היו אך ורק ידיו של משה?

נו... אי לכך ובהתאם לזאת: עכשיו תגיד לי... כעת... לאחר שלושת אלפים שנה... אם נעשה יום אחד טיול לסיני... ונגיע לרפידיים... ויעמוד שם מדריך הטיולים המדופלם ויספר לנו שכאן אבותינו הראו לראשונה את הגבורה... ואת האומנות והלוחמה הישראלית... וכוחותינו לחמו בנחישות ללא חת... וכוחותינו... וכוחותינו... **לא! אל תעשה קריעה! אל תזדעזע ממה שהוא אומר...** כי הוא לא לגמרי לגמרי טועה... הוא בסה"כ צודק! אתה יודע למה? כי כוחותינו באמת נלחמו ללא חת! אבל מי הם כוחותינו?

וידי משה כבדים! אכן שישב עליה משה! אלו כוחותינו!

שם כוחותינו! ובה גאווותנו! בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים היו נוצחים! זה המקום שבו נעשה נס לישראל! לא נותר לנו אלא לבקש ממדריך הטיולים היקר... אנחנו רוצים להתקדם איתך עוד קילומטר אחד לכיוון ראש הגבעה... כי שם!

ורק שם אנחנו נברך ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה! עד כאן ברור?

המסר שכתוב כאן הוא פינת היסוד לכל הגישה שמוטלת עלינו בתפילה:

מוטל עלינו לגשת לתפילה מתוך נקודת הנחה... שנכון... יש לי היום אלף ואחד דברים שאני צריך לעשות... יש לי לוח זמנים צפוף מה אני צריך להספיק היום... אבל עכשיו הגעתי לתפילה... וברגע שהגעתי לתפילה **משהו קורה עכשיו...**

נחש מה קורה עכשיו? נחש מה אני בא לומר עכשיו?

אז אם תשאל נוצרי או מוסלמי מה קורה כשהוא מגיע לתפילה... הוא יגידו לך שברגע שהוא מגיע להתפלל... מה שקורה זה ש... ש... **שהכל מת!** (נכון שהיית בטוח שזה מה שאני אגיד... אז זהו שלא... אלו תשובות שגוי עונה...). כן... זה המהלך של גוי... כך גוי ניגש לתפילה... כשגוי נכנס להתפלל המהלך הוא: עכשיו הגעתי לתפילה הכל זז לצד ואני כעת מתפלל...

אבל אצל יהודי זה בדיוק הפוך! ברגע שאני מגיע לתפילה... הכל חי! הכל קורה פה! הכל מתחיל ונגמר פה! **זה לא שהכל מת... אלא הכל חי...**

זה לא שאני כעת שוכח מהכל... אדרבה! פה אני אמור להיזכר בהכל... הכל קורה פה... כל מה שאני צריך היום לעשות... אני הרי צריך סייעתא דשמיא... **אז פה! פה זה קורה! פה** אני אתפלל על זה... **פה** אני אבקש על זה... **פה** אני אקבל אם ירצה ה' סייעתא דשמיא... **פה** אני מקווה שהקב"ה ישמע את תפילתי ויפתח את ידי וישביע את רצוני ויעזור לי לבצע את כל התכניות שלי ליום זה בהצלחה... אז כשאני מגיע לתפילה

הכל מת? ממש לא! **שום דבר לא מת!** ההיפך הגמור! **פה הכל נייעור לחיים...** כל התכניות שלי להיום הקרוב מתנקזות לכאן... פה אני מתפלל על זה... ופה אני אקבל את הכוחות ואת הס"ד לעשות הכל...

וכאן טמונה נקודת ההבדל בין יהודי לגוי בגישה לתפילה...

כידוע: אחת מהטענות שיש הטוענים כביכול כנגד עם ישראל היא שלגוים יש כבוד הרבה יותר גדול לבית התיפלה שלהם מאשר ליהודים... אם תכנס פעם למסגד ותראה איך ערבי מגיע להתפלל... הוא רק מגיע... הוא נעמד דום! נאלם דום! לא מצייץ... הוא נעצר... ואז הוא מתכופף... דופק את הראש באדמה... ויוצא... ואילו יהודי... עזוב... אני לא צריך להגיד לך איך זה נראה אצלנו...

אבל זה ממש לא נכון! זו הסתכלות מעוותת...

כי מי שמסתכל בטביעות עין עמוקה מזהה: שכשגוי ניגש לתפילה, הראש שלו עובד כך: אני האלוהים של עצמי... אני אעשה מה שמתחשק לי... רק מה? יש אלוקים למעלה שצריך איכשהו ליישר איתו קו ולא כדאי להסתכסך איתו... אז בשביל זה אני יוצא לרגע להתפלל... נדפוק כרטיס וגמרנו... חכו לי פה... עוד רגע אני חוזר... אני רק צריך ליישר איתו קו... תיכף אשוב... ואז הוא באמת מגיע לאלוקים! **ואז הכל מת!** אלוקים... באתי לחלוק לך כבוד... באתי ליישר איתך קו... באתי להשתחוות לך... שלא תגיד שלא השתחווייתי... בסדר? דפקתי כרטיס...? העברתי את בר קוד אצלך? כל טוב לך אלוקים... נפגש שוב בלילה על השטיח במסגד... הגוי יוצא... ואז הוא חוזר לחיים... עד עכשיו הכל מת... עכשיו הוא חזר לחיים... עכשיו הצבע האמיתי חזר לו ללחיים **(מה הפלא שיש להם כבוד בתפילה... הכל שם מת... כשמתעסקים עם משהו מת... באמת אין מה לדבר...)**.

אבל יהודי? יהודי מביא איתו לבית הכנסת את כל החיים... יהודי מגיע לבית הכנסת מתוך נקודת הנחה... שאבא שבשמים יכול להיות איתי

כל היום... אם אני רק ארצה אני יכול לקחת אותו איתי לכל מקום... עשרים וארבע שעות ביממה... אז בשביל זה באתי לפה לבית הכנסת... לבקש ממנו שיבוא איתי... באתי לפה לספר לו שהיום הולך להיות לי יום מלחיץ שאני חושש ממנו... אני רוצה להצליח ואני רוצה שהוא יבוא איתי... שייצג אותי... שידבר בשבילי... בקיצור: יהודי מביא את כל החיים ואת כל התכניות... את הכל הוא מביא איתו לתפילה (מה הפלא שיהודי חלש מוצא את עצמו מדבר ומפטפט ומנייעס בתפילה... כי סוף סוף אצל העם היהודי אין הפרדה בין החיים לבין התפילה... זה משהו שהולך ביחד... אז פה כבר מצוי שמי שטועה ולא הבין עניין במקום להכניס את החיים בתוך התפילה... הוא מכניס את החיים בטעות בקאנוע שטיבל... וכמובן שזה לא בסדר... אבל זו תופעת לוואי שלגוי לא יכולה לקרות... ודו"ק).

ואשר על כן! ההכרה הזו היא נתח מאוד מהותי בעבודת התפילה!

להבין שפה קורה הכל! פה מתרחש הכל! פה מתבשל הכל! ואם התפללתי מעומק הלב... מבחינתי העניינים מסודרים... מבחינתי פה הכל נגמר... פה... על האבן הזו כבר אפשר לברך ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה...

אבל רק הסתייגות אחת:

לפני רגע כתבתי שההבדל בין יהודי לגוי, שכשגוי מגיע להתפלל אז כל העולם מת, הוא משאיר את החיים בחוץ ונכנס להתפלל, ואילו אצל היהודי בדיוק ההיפך, כשהוא מגיע להתפלל העולם לא מת, אלא הוא מכניס את החיים לבית הכנסת... נכון? אבל! מה שכן! יש משהו שכן מת!

כשיהודי מגיע לבית הכנסת כל הדאגות מתות... זאת אומרת כך: את הצרכים ואת המשאלות לב שלך תכניס לבית הכנסת... אבל את הדאגה ואת כל החשבונות איך להשיג את המשאלות - את זה תשאיר בחוץ! בייחוס לזה כן כל העולם מת! אתן לך דוגמא: אתה מוטרד... אני צריך שידוך לבת שלי... מה יהיה? היא כבר מתבגרת... ו... ואני לא רואה את הסוף הטוב...

אולי נחזור להצעה הקודמת... אולי נתפשר על... ואולי נתקשר לשדכן פלוני שנמאס לו מאיתנו בזמן האחרון... ו... והנה! תוך כדי המחשבות אתה נכנס לביהכנ"ס...

מרגע זה הכל צריך למות! מה מת? השידוך של הבת שלי? חס וחלילה! זה ממש לא מת... אדרבה... באתי לפה בשביל להתפלל על הבת שלי... אני מכניס את משאלת הלב הזו לתוך תוך התפילה שלי... אבל בכל זאת יש פה משהו ש-כן מת! מה כן מת? כל הרעיונות והפתרונות ש... שאולי נעשה כך... ואולי כך... ומה אעשה אם כך... את כל חובת ההשתדלות שלך... ואת כל המחשבות **מה אני צריך** פה לעשות... **זה כן צריך למות!** כי ברגע שאתה מגיע לתפילה - המשאלות אכן מגיעות איתך... אבל אתה! אתה בעצמך יוצא מהתמונה... אתה כעת לא יכול לעזור לעצמך... אתה כעת משליך את כל משאלות הלב שלך על אחד ויחיד שהוא גדול העצה ורב העליליה - שהוא יגלגל את זה בדרכים משלו... הבנת את ההבדל? **זה לא פשוט! זה מאוד מסובך! מאוד קשה להפריד בין הדברים!** (הרחבת נושא זה במאמר "שמו"ע... צריך להציב רמזורים בעננים").

איך לשלב תפילה מעומק הלב בהסתכלות אופטימית ורגועה לחיים?

אחד הפלונטרים היותר גדולים שלנו בתפילה הוא החצי המלא של הכוס!

תסכים איתי: שהסתכלות אופטימית על החיים... זו ההסתכלות האידיאלית שכל אחד מאיתנו היה מאחל לעצמו... לראות את חצי הכוס המלאה זו ההסתכלות הכי בריאה והכי מומלצת... נכון? אז זהו זה! שהייתה תקופה שבאמת הצלחתי... לא היו לי ילדים... והחלטתי שאני לא נכנס ללחץ... בסיידר... מה קרה... לאיפה ממהרים... העיקר שב"ה בריאים ושלימים... ועושים מה שצריך... דיינו... אה... הלוואי על כל אחד כזה רוגע ושלווה ואופטימיות! אלא שדא עקא! לאחר תקופה די ממושכת של אופטימיות... תכל'ס... הישועה עדיין לא הגיעה... ו... וכשביררתי למה הישועה לא הגיעה? כולם היפנו אותי לגמ' שאומרת: שהקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים... וכנראה שהקב"ה רוצה שאני אהיה צדיק... טוב! אם צריך להתפלל אז בוא נתחיל להתפלל... בוא נתחיל להשקיע בתפילה...

התחלתי להתפלל אבל התפילה הייתה כזו עייפה... לא מספיק עם כל הלב... ולמה? כי אני הרי אופטימי... ואני לא ככזה לחוץ... אם אני לא לחוץ אז התפילה נראית בהתאם... אדם שמתפלל וזה לא כל כך זה דחוף לו - יש לזה השלכות ישירות לכל המנגינה של התפילה... ו... ואז עברה עוד תקופה... וכצפוי... יום אחד נשברתי... ופתאום כבר לא הייתי אופטימי... כבר נהייתי פסימי... ולחוץ... ודי... ונמאס לי... ו... ואז מצאתי את עצמי מתפלל! סוף סוף אני בוכה בתפילה... סוף סוף אני מוצא את עצמי משוחח עם הקב"ה כמו שמדבר אדם שצריך ישועה... ואכן עברה עלי תקופה לא קלה... אבל היא הייתה מבורכת... היא הייתה ספוגה בתפילות שאני בטוח שהן עלו היישר עד כסא הכבוד... ו... ואז לאט

איך לשלב תפילה מעומק הלב בהסתכלות אופטימית ורגועה לחיים?

239

לאט התאוששתי... נרגעתי... זהו... לאט לאט הרגשתי שאני חוזר שוב לאופטימיות... שוב לשלווה... יש לציין: שהרבה יותר קל ונעים להיות רגוע ואופטימי... אבל זה מיד הורגש בתפילה! ברגע שנהייתי רגוע... ברגע שמפלס הצער והמרירות ירד... אוטומטית התפילה גם נכנסה למין תרדמת... מצאתי את עצמי בפלונטר: מצד אחד: אני רוצה להיות רגוע... אני נלחם להתעלות ולצוף מעל פני המים ולהיות שמח ועליז ואופטימי, אך הבעיה שזה מיד מתנקם בתפילה... ו... ו... והרי למה אני מתעכב? למה עדיין לא נפקדתי? כי אני צריך להתפלל... אז לא חבל לבזבז את הזמן! הרי כל יום שאני רגוע ואופטימי... אז אולי טוב לי... אבל הוא יום שהלך לבטלה... כי להיוושע לא נושעתי... ובשביל להיוושע צריך להתפלל... ובשביל להתפלל אני צריך להיות "מרת נפש...", כלומר, פסימי...

מה עושים? זה פלונטר מאוד מאוד גדול בנושא התפילה מתוך צער!

מצד אחד: אנחנו צריכים להתחזק ולהתעודד... ואנחנו עובדים קשה להתעלות מעל הקשיים ולא לדשדש בהם... אבל מצד שני: היות והאמונה שלנו שהתפילה היא הפתרון הכי טוב לכל הבעיות... ומתוך אופטימיות קשה להתפלל... אז אולי אני לא אתאמץ להתחזק ולהתעודד... אולי דווקא אני אמשיך כך להיות מדוכדך ומרירי... ואז אני אתפלל ואתפלל ואתפלל עד! עד שתגיע הישועה...?

זו שאלה עצומה!

והאמת היא: שהתשובה הנכונה ביותר היא: שנכון! אין הכי נמי! שני הצדדים נכונים... בשידוכים זה מאוד מצוי... כל בחור שנמצא יותר מידי הרבה זמן בשידוכים... יום אחד נמאס לו... די... נמאס... ואז הוא מכריז על "פסק זמן..." "הפסקת אש..." אני עכשיו במשך חודשיים לא רוצה לשמוע שידוכים... רגע... למה אתה עושה "פסק זמן"? כי נמאס לך

השידוכים? אז מה יועיל הפסק זמן...? הרי אחרי הפסק זמן אתה תחזור שוב לאותו ברוך... אז מה הועלת? מה התשובה? נכון! נכון שכשאני עושה פסק זמן אני לא פותר את הבעיה... לא חשבתי לרגע שהפסק זמן יעשה אותי נשוי... אבל אז מה... מותר לי... תן לי לנשום... די... אין לי כח... זכות! זכותו המלאה! אפשר להבין אותו... עכשיו: זו לא סתירה שאחרי חצי שנה תשמע אותי מדבר במנגינה הפוכה לגמרי... נמאס לי... די... אין לי כח לשידוכים... ו... ו... ולכן אני רוצה לתקתק את העניינים... לשמוע שידוכים ב"קאסס..." אחד אחר השני...

אה... זה סתירה? לפני חצי שנה בגלל שנמאס לך עשית פסק זמן... ועכשיו דווקא בגלל שנמאס לך אתה דוחף עם כל הכח?

אה... מה התשובה? מי שיש לו מינימום של אינטלגנציה רגשית קולט שאין פה שום שאלה... ואין פה מה להבין... פשוט מאוד:

שידוכים זה המגרש הפרטי שלי... והכל לפי העניין... יש תקופה שסוג מצב הרוח שלי זה להיות רגוע... לשכוח מהכל... ויש תקופה שמצב הרוח שלי קרבי... ממילא אותו דבר בתפילה! נכון... אני יודע שהתפילה היא זו שמקדמת אותי... ולכן! בימים שבהם אני מתפלל... אני בבחירתו מעדיף להיות פסימי... לא אופטימי... אני בוחר להיות לא רגוע... לדחוף עם כל הכח... אבל אחרי תקופה קשה כזו... די... אני צריך לנוח... ומותר לי לנוח... ועכשיו אפשר ללחוץ על הכפתור של האופטימיות... להסתכל על הזוויות היפות והטובות בחיים...

בקיצור: הכל לפי העניין! תפילה זה לא איזה קוד! זה המגרש הפרטי של כל אחד מאיתנו... וגם אם נגיע מנקודת הנחה שבשביל תפילה אי אפשר להיות אופטימי... זו לא סתירה שמותר לנוח קצת... מותר לעשות "הפסקת אש..." מותר לקחת פסק זמן... וכעת העבויידה שלי זה חיזוק והתעודדות וכעת אני משקיע יותר בהודאה מאשר בתפילה (אגב: לפעמים תפילה מתוך שמחה והודאה יכולה לפעול לא פחות מאשר תפילה מתוך צרה...).

איך לשלב תפילה מעומק הלב בהסתכלות אופטימית ורגועה לחיים?

זו התשובה הראשונה והבסיסית... זו התשובה הכי ריאליסטית והכי מחוברת למציאות שמוכרת טוב לכל מי שנמצא בה... והאמת היא שחשוב לדעת את זה: **שהתפילה היא לא ראש בקיר!** מותר לקחת לפעמים פסק זמן... לא צריך להסתובב כל הזמן עם נקיפות מצפון... הוי... יש לי צרה ואני לא כל הזמן כל הזמן זועק ומתחנן עליה... לא! לא צריך כל הזמן לקרוע את השמים... והאמת היא: שאי אפשר גם להיות במצב של "מרת נפש" כל הזמן... אל תנסה אפילו (אני מדבר כמובן על תפילה מתוך צרה... לא חלילה על "תפילה צורך גבוה" שנקבעה לנו שחרית מנחה מעריב שאותה לא מבטלים, כמו כל מצוה אחרת...).

עד כאן מההיבט הפרקטי! מהעצה המעשית...

כעת נפתח את הנושא מההיבט הכללי שלו:

אז דבר ראשון: המקום הכי בולט שאנחנו מוצאים את הנושא הזה... זה בסיפור עם אלקנה וחנה... מי שמתבונן בכל הסיפור שם... הרי הכל היה סביב הנושא הזה... הרי מה קרה שם?

לפנינה היו ילדים ולחנה לא היו ילדים... אבל! לחנה היה בעל טוב... שכל הזמן ניחם אותה... וכל הזמן הרגיע אותה... והוא גם הצליח! ואכן כל שנה שהם היו עולים לשילה... אלקנה היה נותן לחנה מנה כפולה במיוחד בשביל לעשות לה טוב על הלב... להראות לה שנוכח... אמנם לפנינה יש ילדים ולך אין... אבל לך יש משהו שאין לפנינה... "הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים!" ויש לציין: שאלקנה הצליח להרגיע אותה! אולי לא שמים לב: אבל במשך כל השנים היא באמת נרגעה... זה באמת השקוט אותה... וכך חלפו השנים... ותכל'ס לחנה לא היו ילדים...

פנינה דאגה בכנות לחנה! והיא זיהתה שכל הסיבה שאין לחנה ילדים היא רק בגלל שאלקנה מרגיע אותה ו... ו... ומצליח! פנינה הבינה שמשפיק פעם אחת שחנה תגיע לשילה והיא לא תהיה רגועה לשם שינוי...

אם פעם אחת חנה תעמוד בשילה והיא תהיה "מרת נפש"! זה יספיק... באותה שנה היא תפקד! לפנינה מאוד כאב הכאב של חנה... היא רצתה לראות בישועתה והיא ידעה בוודאות שהבעיה מתחילה ונגמרת בזה שהיא נרגעת, בזה שאלקנה מרגיע אותה ואומר לה "הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים", ו... והיא נרגעת...

ופנינה צדקה! אוהו כמה שהיא צדקה... פנינה השליכה את עצמה מנגד... והחליטה שהיא מכעיסה את חנה נטו לטובתה! אמנם נכון שבשורה תחתונה אנו מחונכים שפנינה שגתה בהכעסה הזו, ואסור היה לה לנהוג ככה, ואפילו מטרה כזו נעלית לא מקדשת את האמצעים... אבל זה שאסור היה לפנינה לעשות כך... **זו לא סתירה שהיא צדקה ובגדול!** ומפחיד לומר: אבל אם באותה שנה חנה זכתה בבן זה רק בזכות ה"כעסותה צרתה"! רק בגלל זה! והההראיה: שזו הפעם הראשונה שכתוב שהיא הייתה מרת נפש... זו פעם הראשונה שכתוב ש"ותתפלל על ה'" כנראה שזו הפעם הראשונה שהתפילה הגיעה מהמקום הכי עמוק והכי זועק בלב...^{יח}

^{יח} אגב: במאמר המוסגר: **ההבחנה והלימוד שיוצא מכאן הוא נוקב ויורד עד תהום:** מצד אחד: יש כאן בעל שהצליח לעשות דבר גדול מאוד: הוא הצליח להרגיע את אשתו... ולנחם אותה על זה שאין לה ילדים... פשוט וברור שהוא היה צריך לנהוג בדיוק כך!!! לא אחרת... **אבל זו לא סתירה...** שבמקביל כל הסיבה שאשתו לא נפקדה זה רק בגלל שהוא כ"כ הצליח להרגיע אותה... **ושוב:** אלקנה לא התחרט לרגע על מה שהוא עשה... כי כך הוא היה צריך לנהוג... **תבין:** אנחנו עדיין לא חוזרים בנו מהעמדה הברורה: שאין שום היתר ליהודי לצער את חבריו ולדרוך לו על יבלות רגישות גם כשהמטרה שלו היא בשביל שהוא יתפלל (לגרום לו לעשות חובת השתדלות אולי כן... אולי... אבל תפילה לא... למה לא? מה ההבדל ביניהם? זה נושא בפ"ע...). אז אלקנה עשה את תפקידו להרגיע את חנה, והוא עשה אותו, וזו לא סתירה שחנה!!! מה שהיא הייתה צריכה זה אדרבה... להיות מרת נפש... ואת זה פנינה גרמה לה... ועל ידי הכעס שהיא כיעסה אותה - לפקודת השנה נולד שמואל (יש פה דקות עצומה בעומק הדין... מבהיל לראות עד כמה אין קשר בין התוצאה לבין המעשה... וגם אם בתוצאה זכתה פנינה לעשות את החסד הגדול ביותר לחנה, שבזכותה חנה

יוצא א"כ כך: אם יש לך צרה מסוימת... ויש לך נטיה להדחיק אותה... לברוח ממנה... לטייח אותה... או בכלל... אתה מפחד להודות בה... ולכן אתה פשוט מתעלם ממנה... או שיש לך איזושהי נחמה פורתא - צדדית שגורמת לך כל פעם מחדש להירגע ולא לעמוד אף פעם מול הבעיה ברצינות... **תדע לד: שחבל! יתכן שאתה הורס לעצמך בידיים!** **יתכן שאתה מעכב את הישועה שלך במו ידיך!** כי מי יודע... אולי הקב"ה רוצה בסה"כ לשמוע אותך קצת... והוא לא יתן עד שאתה תתפלל... נו... אז למה אתה מחכה? אתה מחכה שתבוא איזה פנינה ותצער... שיבוא מישהו ויתחיל לטלטל אותך? למה... אל תחכה שמישהו כזה יבוא... כי אם יבוא כזה אחד ויצער אותך - הוא הרי יענש על זה... **חבל! תבין לבד עניין...** למה להפעיל אנשים זרים שיגעו לך ביבלת הרגישה... ואח"כ ישלמו על זה מחיר יקר... עמוד פעם אחת אתה בעצמך מול הבעיה... בלי כפפות, בלי לטייח, ואל תפחד להודות בבעיה! תבין: איפה יש מקום להתבייש - כשיש לך בעיה שאין לה פתרון! שזה מה שיש! זו הסחורה! כאן זה באמת מביש... אבל כשאתה ניגש דרך המסלול של התפילה - אוטומטית אין דבר שאין לו פתרון... כי הנה... אתה עומד מול ה"יבואן" בכבודו ובעצמו... יש לו חלקי חילוף לכל חריץ... ממילא: אין לך מה להתבייש... זה כמו בגד שהתלכלך... אין מה להתבייש שהבגד התלכלך כי... כי הנה הכביסה... והנה המייבש... והנה נקי... **אז חבל! חבל להדחיק בעיות מרוב פחד להודות בחולשות!** אין מה לפחד כ"כ... אל תדאג... זה לא שאתה כעת מודה באיזה מום מולד שאין מה לעשות נגדו... כי כל בעיה שיש לך היא מום עובר בייחס לאביך שבשמים... צעק אליו... דבר איתו... הסבר לו את הבעיה... הסבר לו כמה אתה מתבייש בחסר הזה... כמה אתה מפחד להודות בינך לבין עצמך שיש לך את זה...

התעוררה להתפלל וזכתה בשמואל - כל זה לא סותר שפנינה נתבעה בכל חומרת הדין על האמצעי שבו היא נקטה... פחד פחדים...).

ו... ו... ותתחנן שימהר להושיע אותך... כי... כי... אתה מפחד שמהר מאוד אתה שוב תתבייש... ושוב תברח... וכבר תפסיק לבקש על זה... אז אנא ה'... מהר ענני...

בעוד מקום בתורה אנחנו מוצאים את העניין של ההתמודדות מול אופטימיות:

כשרחל ראתה שלא ילדה ליעקב, היא נתנה לו את בלהה שפחתה, ואז לבלהה נולד בן, ורחל קראה לאותו בן שם... מה השם של אותו בן?

ותאמר רחל: **נפתולי** אלוקים נפתלתי עם אחותי גם יכולתי!

רש"י מביא שם כמה פירושים והוא חולק עליהם ובסופו של דבר רש"י אומר את דעתו: "**ואני מפרשו לשון עקש ופתלתול** נתעקשתי והפצרתי פצירות ו**נפתולים** הרבה למקום להיות שווה לאחותי".

מה כתוב כאן? כתוב כאן שתפילה היא מלשון **פתלתול**!

רחל קוראת לנפתלי על שם **התפילה**! והיא מסבירה לנו ש... מה זו **תפילה**? תפילה זה מלשון עיקש ו**פתלתול**!

מה הפשט בזה? מה עניין תפילה ל-**פתלתול**? מה לתפילה ולפתלתולות? בשביל למה צריך להתפתל בתפילה? מה רע להתפלל ישר... מה העניין להתפתל? **חוץ מזה... אני לא מבין... אותי תמיד חינוכו... שלהיות פתלתל זה דבר שלילי... תמיד ידעתי שפיתול זה סוג של עקמומיות... זה... זה "דור עקש ופתלתול..." זה להיות האויב'ר חוכ'ם... אז איך יתכן שהפתלתל העקום הזה פתאום משמש לנו כערך מקודש ששמו תפילה...?**

והדברים טעונים הבנה! והביאור בזה הוא כך:

פתלתול בשפה המודרנית של היום זה לא פחות ולא יותר... **פוליטיקה!**

**מה היא פוליטיקה? אז בוא אני אתן לך שיעור קצר בבית ספר
לפוליטיקה:**

הרי כך: פוליטיקאי אמיתי ומנוסה לא מדבר **לגמרי** שטויות! לא תתפוס פוליטיקאי **שממציא לגמרי** שקרים! כי... כי סוף סוף אל תשכח... קח בחשבון... שיש לו עסק עם ציבור... וסמוך עליו שאם הוא פוליטיקאי באמת מקצועי אז הוא לא ידבר סתם שטויות באוויר... כי אז תהיה סיבה לזרוק אותו מכל המדרגות... הוא בודאי משתדל לדבר דברי טעם! נו... אם ככה... אם כ"כ ברור לי שאנשי התקשורת והפוליטיקה מדברים דברי טעם... אז למה כולנו יודעים שאין דבר יותר מעוות ושקרן מהתשקורת?

הסיבה היא פשוטה: אין נושא בעולם שאין בו זוויות לכאן ופינות לשם! אין נידון בעולם שאין לו שני צדדים! ואני יכול לקום היום בבוקר ולהתביית בעמדה הימנית, להציג לפניך רק את הזוית והצדק שבעמדה הימנית עד הסוף, ואני אגיד לך דברי טעם אמיתיים! ואני אתאר ואמחיש את זה כ"כ טוב... עד כדי כך... שאני אשכנע אותך סופית בצדקת העמדה הימנית... **ואחרי דקה! לא יותר!** אני יכול מצידי להתראיין לערוץ תקשורת אחר ולרכז את כל האנרגיות ואת כל כושר השכנוע שלי **לכיוון ההפוך בדיוק** - לצידה של העמדה השמאלנית ולהציג אותה עם כל העוצמה... וגם שם! גם שם אני אומר דברי טעם אמיתיים! והאמן לי שהם שמה... שחקני וצידי הנפשות שיושבים שם בתקשורת מסוגלים לעשות את זה... ממש כך... כפשוטו...

נו... איך זה יכול להיות? מה... הם מרמים? שקרניים? מעוותים? לא! לא ממש... **הם בסך הכל פתלתלים!** פתלתל זה אדם שרגע אחד שובר את ההגה שמאלה עד הסוף! ורגע שני הוא חותך ימינה עד הסוף! ו... ו... ולמעשה אליבא דאמת כולנו יודעים שהכביש לא נמצא לא בימין ולא בשמאל אלא... אלא באמצע...

משה רבינו מוכיח את עם ישראל וקורא להם: דור עקש ופתלתול! למה? במה זה בא לידי ביטוי שהם פתלתול? כי כשעם ישראל התלוננו שאין מים... הם צדקו... באמת לא היו מים... אבל למה אתם לוקחים את זה עד כדי: למה העליתונו ממצרים...? למה הגישה היא במנגינה ש- אין כלום בבית הזה? מי שחסר לו משהו אחד בבית... והוא הופך את זה ל"אין כלום בבית"... **"הרי לך הפתלתל במיטבו!"** הוא לוקח פינה וזוית מסוימת ועושה ממנה הכל!

וכאן מגיע החידוש הגדול והנורא של רחל:

נפתולי אלוקים נפתלתי! יש מקום אחד שהקב"ה מרשה לנו להיות פתלתלים... איפה? בתפילה! (למה? בהמשך נסביר...).

דוד המלך בורח משאול ונמצא במערה... הוא בוכה לקב"ה: אני הכי מסכן בעולם... אני לא שווה כלום... רק רודפים אותי... כל היום כלימתי נגדי... כל היום לוחם ילחצני... **אף פעם לא הבנתי את זה:** מי שקורא את פרק התהילים הזה - זה נשמע גרוע מאוד... זה נשמע שאומר אותו איזה אזרח תמים וישר... שביום בהיר ללא סיבה ולא הודעה מוקדמת פתאום החליטו להתנכל אליו והוא ממש לא מצליח להבין על מה ולמה... וכל כולו בוכה ומתוסכל על זה שהוא הופלה לרעה מכל תושבי השכונה וכל שאר תושבי ארץ ישראל... אבל בינינו... מי שרק יודע מי הוא המשורר... **הרי זה ממש ממש לא כך!** להוי ידוע לך... דוד המלך לא היה עוד איזה אזרח תמים... דוד היה בגדר: "היכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו...", דוד היה משנה למלך... דוד היה נכנס ויוצא לפני העם... דוד היה כמעט כמעט מלך... בשלב מסוים נוצר מצב שזה היה עכ"פ "נקרא" שהוא חותר נגד המלך (חס ושלום! אליבא דאמת לא... שהרי שמואל כבר משח אותו... אבל היות וזה נעשה בצנעה ולא בפרהסיא... אזי כלפי העם זה היה נראה כחתיירה תחת המלך, ולכן שאול בחיר ה' לא נתבע על זה שהוא ראה את דוד **כאויב חיוו**) ועל זה! על זה הוא נרדף... ו... ו... חבי כמעט רגע... וכולם יידעו שעוד מעט הוא באמת יהיה מלך... זה רק עניין של זמן עד שהוא

איך לשלב תפילה מעומק הלב בהסתכלות אופטימית ורגועה לחיים?

יהיה מלך (ועד כדי כך זה היה ברור לכולם... שכשדוד רצה להרוג את נבל הכרמלי על שהוא היה מורד במלכות - אביגיל הייתה צריכה לעורר את תשומת לבו של דוד שעדיין אסור לו להרוג את נבל כי עדיין לא יצא טבעו בעולם... משמע שאם היא לא הייתה מעירה את תשומת לבו לכך - דוד המלך כביכול היה "שוכח" שהוא עדיין לא מלך...).

אם כך... אז כדרכו של מלך חדש... שעדיין לא מעוגן בחוק ועדיין לא הטביע חותם... והוא עדיין אוהז בשלב של חתירה והתמודדות מול המלך הקיים... מאוד לגיטימי וממש מתבקש וזה הכי נורמלי וצפוי שהוא יהיה נצרך להתמודד מול מבצעים ומלחמות עקובות מדם... **אם כך:** אז כל המערות האלו שדוד התחבא בהם... זה היה חלק מהתהליך... חלק מהשלבים בדרך להיות מלך...

אבל! אם תקרא את פרקי התהילים שדוד אמר שם זה נראה הרבה הרבה יותר נוראי ומסכן ממה שמתואר כאן... דוד המלך מתאר את עצמו כאדם הכי שנוא בעולם... האדם הכי מסכן... הכי דחוי... רק רודפים אותי... ואני רק יושב כל היום במערות... וכל היום קודר הלכתי... כל היום לוחם ילחצני... כל היום...

למה? למה כך דוד מתאר את זה? והרי... הרי תמונת המצב האמיתית היא מאוד מאוד שונה? אדרבה: כולם אוהבים אותו! כולם רוצים אותו למלך! ודווקא לרוב חשיבותו הוא נצרך כעת להתמודד ולשמור את עצמו ממי שרוצה להרוג אותו... כמו כל מועמד למלך שעומד מאחוריו עם אוהד ושומר עליו? אם כך... אז למה דוד מתאר את עצמו כאילו הוא האדם השנוא ביותר והמסכן ביותר?

מה התשובה? זה הכח שהקב"ה נתן לנו בתפילה! **מותר להתפתל!** בתפילה הקב"ה נותן לנו רשות רגע אחד להציג את חצי הכוס המלאה במלוא עוצמתה, ולאחר מכן בבת אחת - לשבור שמאלה ולהציג את חצי

כוס הריקה, ורק אותה! כאילו אין לי כלום! כאילו רק חסר לי, רק אין לי... ואוי אוי אוי...

אתה מוזמן לפתוח את ספר התהילים ולראות את זה לאורך כל הדרך: ישנם מזמורים בתהילים, שסלח לי... אני לא מצליח לפענח מה היה ה"מצב רוח" כביכול כביכול של דוד המלך כשהוא אמר את זה... כי לפני רגע הוא תיאר שבח והודאה לקב"ה... ו... ואיך שהכל טוב... ו... ופתאום! הוא כביכול חותך עד הסוף ומתאר את המצב הכי קשה בעולם... נו... אז מה קורה פה? מה כעת עובר על דוד המלך? טוב לו כעת או לא? לפני דקה דוד המלך אמר "פסוקי דזמרה" וכל כולו שיבח ופיאר ורומם והילל את הקב"ה על כל החסדים שעשה איתו... ו"אין ערוך אליך אגידה ואדברה עצמו מספר", ואחרי רגע... "אשר הראיתיני צרות רבות ורעות תשוב תחייני", כאילו כולי רעות... כולי מסכן... כולי אומלל...

האם זו דרך ישרה? לא! כי ישרות זה לערוך מאזן שווה ו... ומאוזן... מעלות מול חסרונות... הכנסות מול הוצאות... רווחים מול הפסדים... אבל מי שרגע אחד רואה את הכל טוב... ופתאום לחתוך ולשכוח את הכל... ולראות רק את הרע ואת החסרונות? זו דרך פתלתלה! זה להתביית רק בזוית מסוימת! והחידוש שחידשה לנו רחל הוא שבתפילה הקב"ה נתן לנו רשות להיות פתלתלים!

ואתה יודע למה? אתה יודע למה בתפילה מותר להיות פתלתל?

כי אין דרך אחרת! בתפילה חייבים להיות פתלתלים!

אחרת?! אם בתפילה לא תהיה פתלתל אתה לעולם לא תתפלל...

ומסיבה מאוד פשוטה: כי אם לפני כל תפילה... אני אתחיל לעשות מאזן ואעמיד את כל השפע שכבר קבלתי מהקב"ה מול הארבע מאות שקלים שעדיין חסרים לי לתשלום הארנונה - **אני לא אעז לפתוח את הפה!** אני אבין שאין לי שום זכות דיבור... אין לי זכות לבכות... ולא לבקש, ומי מדבר על להרגיש לב נשבר... לב נשבר? נפלת על הראש...

מה קרה לך... תגיד תודה שאתה בריא... ואתה מהלך על שתי רגלים בריאות... ויש לך בית משלך... ממילא: אם אני אגיע לתפילה מתוך ישרות... מתוך מאזן של מעלות מול חסרונות... התפילה תתקע לי בגרון... אני אף פעם לא אצליח לפתוח את הפה ולהתפלל... אני ארגיש ש... ש... ש... שההלו: **תגיד תודה ותשתוק!**

אז זהו שלא! בשביל זה הקב"ה מרשה לנו בתפילה ורק בתפילה להתפתל! בתפילה הקב"ה מרשה לנו להתבייט מול החסרונות... לראות רק! רק רק אותם... ולפרוץ בבכי כאילו אין לי שום דבר חוץ מהבעיות האלו... אחרת? אם לא כך... אין אפשרות בכלל להתחיל להתפלל! זה בכלל לא מתחיל!

נו... אז באמת מה הפשט בזה?

הרי בינינו... לראות רק חסרונות ולא מעלות... זו דרך שלילית... דרך שאנחנו משתדלים לשרש אותה מתוכינו... במילים אחרות: לזה קוראים התלוננות! אז אתה רוצה להגיד לי שהקב"ה מרשה לנו בתפילה להתלונן כביכול? הרי לא יכול להיות! ברור שלהתלונן זה נטו מידות רעות... נו... אז מה בכל זאת ההבדל בין תפילה להתלוננות?

הביאור בזה הוא כך: ההבדל המהותי בין תפילה לתלונה הוא כך:

תלונה פירושה: טופס ביקורת על שירות לקוי!

ואילו תפילה פירושה: הבעת רגשות כאב על החסר!

כשאנחנו מתפללים על חולה... אנחנו לא מתלוננים לבורא עולם חס ושלום על השירות "הלקוי"... "חס וחלילה חס ושלום! מי שמעז להתלונן על בורא עולם הרי הוא נרגן... זו חוצפה... וזה בכלל לא בגדר תפילה... כי תפילה זו לא תלונה! אלא מה? תפילה היא סוג מערכת הבעת רגשות בינינו לקב"ה! ובהבעת רגשות ישנם כל מיני סוגים, לפעמים ישנם רגשות של אושר... לפעמים של הודאה... לפעמים של געגועים...

ולפעמים... לפעמים יש רגשות של מירמור ודכדוך... **תבין**: גם האדם הכי מאושר בעולם... שתמיד הכי הכי טוב לו... יום אחד הוא יכול לקום על צד שמאל והוא ירגיש הכי שחור שיש... נו... אז הוא מתלונן? שינסה... אין... אין על מה... נסה להוציא ממנו מסמך רשמי של תלונה... נסה ולא תצליח... כי באמת אין לו על מה להתלונן... הכל טוב... אבל זה שהכל טוב זה לא סותר שמתחשק לו כל רגע לפרוץ בבכי מהמשבר והדכדוך הלא ברור שהוא שרוי בו... **ובשביל זה יש תפילה!** ואותו אחד יכול לעמוד מול בורא עולם ולהגיד לו: רבש"ע: הכל הכל דפוק... הכל הכל שחור משחור... כל היום קודר הלכתי...

אם הוא היה ניגש ואומר את זה בצורה של תלונה וממקום של תלונה... הוא היה מקבל במקום סטירת לחי מצלצלת... אתה...? אתה מתלונן? תגיד תודה... תראה מה יש לך... יותר נכון... מה אין לך... כל טוב סלה...

אבל לא! מותר לו לומר שהכל הכל דפוק... למה? כי זו לא תלונה! אלא הבעת תחושות! ובהבעת תחושות הוא ב-א-מ-ת כך מרגיש! ואבינו שבשמים מאוד רוצה שנביע לפניו את הרגשותינו!

תפילה מוכרחת להגיע בדרך פ-ת-ל-ת-ל-ה.

ואני אגלה לך סוד כמוס: הרגש שלנו הוא כמעט תמיד פתלתל!

הרגש תמיד חי רק את הרגע... הרגש תמיד מתעלם מכל הסובב... לא זוכר את העבר ולא מתעניין בעתיד... רק מה שהוא רואה כרגע... ולא שום דבר חוץ מזה... בינינו: מי כמונו יודעים... שיום אחד אני קם עם מצב רוח מממזה אופטימי... הכל טוב... הכל ורוד... ולאחר כמה שעות... פתאום מהפך מאה שמונים מעלות, הכל דפוק, הכל רע... כולם שונאים אותי... ואין לי שום דבר... ו... וכמובן שגם אין שום דבר בבית הזה. מה נעשה... זה הרגש שלנו! הרגש שלנו עובד בלי הרבה שכל... נו... אז מה אתה רוצה שאני אעשה עם הרגש הזה? שאני אכניס אותו למקפא ואפשיר אותו רק לכבוד ט' באב...? לא! הקב"ה רוצה גם אותו

- גם את הרגש! כי נכון שצריך שהשכל יכתיב את הרגש... אבל סוף סוף אנחנו והרגש זה אותו דבר... ורחמנא ליבא בעי... הוא רוצה את הרגש שלי... כמות שהוא... עם כל הקריזות שלו... הוא זורם כשיום אחד אני מתביית עם כל התסכול על משהו שחסר ואין לי... ולמחרת כולי זוח ושמח על משהו שכן יש לי...

הרב'ה הגדול שלנו לתפילה פתלתלה היא רחל אמנו שהגדילה להנציח שמו של שבט בישראל על נפתולי התפילה שהיא שזיכתה אותה בהעמדת שבט נפתלי... **מה קרה שם? על איזה נפתולי אלוקים רחל מדברת?** ועוד... "נפתלתי עם אחותי... גם יכולתי..."? מה רחל בדיוק התפתלה עם אחותה ומה היא "יכלה לה"? על מה רחל מדברת בכל הנפתולים המפותלים האלו?

ההבנה בזה היא כך: הסיפור של רחל מאוד דומה לסיפור של חנה... אם נתבונן: רחל הייתה האחרונה שהיה לה במה לקנא באחותה... ולמה? כי תבין: הרי כל הסיבה שה' בכלל פתח את רחמה של לאה... זה רק בגלל ש-"וירא ה' כי שנואה לאה...", אבל אני, רחל? תודה לא-ל... אני לא שנואה... ולכן! לכן ה' עדיין לא נתן לי ילד... הלאה... למה לאה זכתה ללדת את ראובן? נו... למה? כי ראה ה' בעיני... כי עתה יאהבני אישי... יופי... אז אני מסתדרת גם בלי זה! אני לא צריכה את ראובן בשביל שעתה יאהבני אישי... אני זכיתי להיות עיקרו של בית גם בלי זה... שמעון? "כי שמע ה' כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה..." נו... אני ב"ה לא שנואה... וממילא אני לא צריכה את שמעון... נו... לוי? כי עתה ילווה אישי אלי כי... כי ילדתי לו...? זה בסדר! אני מסתדרת! אני גם בלי לוי... וגם בלי שלושה ילדים אישי מתלווה אלי... הוא עבד בשבילי שבע שנים עוד לפני שבכלל נשאתי לו (כל המקום להבהיר ששמות השבטים שכל מהות שמם מתייחסת אחר "שנאת" לאה... הם דברים עמוקים מיני ים בפנימיות התורה... אין כאן המקום

לבארם, הארכת קצת בנושא זה ברובד עמוק יותר במאמרי הסיום לספר זה...). אז נכון! אי אפשר להתעלם... שלהיות עקרה בלי ילדים זה קשה... קשה מאוד... אבל שאני, רחל - אקנא בלאה? מה פתאום? על מה? חוץ מזה: יש פה עוד נקודה: כולנו יודעים שרחל הייתה עקרה! אתה יודע כמה שנים רחל הייתה עקרה? כשש שנים (חשבון פשוט: שהרי היא נישאה ליעקב בתום השבע שנים הראשונות שעבד בשביל רחל, ויוסף נולד בתום השבע שנים האחרות שהוא עבד בלאה, ואז כשנולד שטנו של עשיו רצה יעקב לצאת מבית לבן...). אתה קולט? מדובר בשש שנים... אמנם שש שנים זה המון במושגים שלנו... אני יכול להעיד שאני המתנתי פחות מחמש שנים וזה היה הרבה... אבל סוף סוף מדובר ברחל אמנו, שאם נעמיד אותה בהשוואה מול שתי האמהות הקודמות לה שגם הן היו עקרות... אז אין כאן שום פרופורציה! שרה אמנו... עד גיל תשעים לא היו לה ילדים... גם רבקה היתה נשואה כבר עשרים שנה... ורק לאחר עשר שנים שהיא הייתה ראויה ללדת ולא ילדה... רק אז! יצחק רק התחיל להתפלל... ולא מצאנו שהן התבטאו "מתות אנחנו"... ואילו כאן? מדובר בשש שנים! ורחל כבר מתפרצת בכאב תהומי ואומרת: "הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי..."! ואם יעקב רק מעז לענות לה משהו... אז יש עליו תביעה משמים "וכי כך עונים למעוקות"? מה קרה? למה את שרה ורבקה לא שמענו אף פעם אומרות כזה משפט חריף... בו בזמן שהן התעכבו הרבה הרבה יותר שנים? למה אצל רחל תוך שש שנים... היא כבר מרגישה "מתה" - מה שלא הרגישו שרה ורבקה לאחר עשרים או תשעים שנה?

אז הנה! רחל אמנו בכבודה ובעצמה אומרת לנו את התשובה:

נפתולי אלוקים נפתלתי עם אחותי גם יכולתי!

פונה אלינו רחל ואומרת: שיהיה לכם ברור:

היה לי מאוד קשה להגיע למצב של קנאה באחותי! היו לי את כל הסיבות שבעולם שלא לקנא! היו לי את כל הנתונים להרגיע ולנחם את

עצמי ולומר ש... שאין לי במה לקנא בלאה. אני קיבלתי הרבה יותר ממנה... אני עיקרו של הבית... אני היא זו שיעקב עבד בלבן שבע שנים עבורי "ויהי בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה" (ממש על אותו משקל של חנה שאלקנה ניהם אותה בטענת הנה אנכי טוב לך מעשרה בנים...), והרי בסה"כ לא נורא... זה לא סוף העולם... רק כמה שנים עברו... נו נו... נו נו... זה עדיין לא ככזה מדאיג... רבקה בשלב הזה אפילו לא התחילה להתפלל...

פונה אלינו רחל אמנו ואומרת לנו: בני היקרים: אם כך הייתי ניגשת בתפילה... מתוך רשימת הערכות והשוואות והרגעות... **הרי עד עצם היום הזה הייתי נשאת עקרה!** כי בשביל להתפלל ולהפקד צריך להתפלל מעומק עומק הלב! מתוך לב נשבר! מתוך "ואם אין מתה אנכי!" **אם לא הייתי פתלתלה...** אם לא הייתי מתעלמת מכל היתרונות וכל הנקודות הטובות שיש לי מול לאה אחותי... לא הייתי יכולה אף פעם להגיע ללב נשבר... **רק! אך ורק בזכות הנפתולים!** אך ורק בזכות שכשהגעתי לתפילה... התבייתתי רק בחסר... רק את מה שחסר... רק בזכות זה אני מחזיקה כעת את השבט הזה שאת שמו אקרא נפתלי! ובו אתלה תקוותי... ובדרך זו אפקד אף אני בעצמי בשני השבטים יוסף ובנימין...

תכל'ס: שורה תחתונה: בתפילה מותר להתפלל! כשמשוהו מפריע לנו... הקב"ה מרשה לנו להניח בצד לרגע את כל החסדים האינסופיים שלו ולהתמקד לגמרי בקושי ובכאב הנקודתי שמפריע לנו... ולפעמים: קח בחשבון כל זמן שלא נעשה את ההפרדה הזו... אנחנו לא נגיע ולא ניגע באמת בנקודת התפילה מעומק הלב כפי שהקב"ה רוצה לשמוע אותנו!

עכשיו: שלא תבין לא נכון: זו לא סתירה שאנחנו מחוייבים להודות לה' על כל חסדיו איתנו... אין לנו שום היתר לשכוח את זה... אבל מותר לעשות הפרדה בין הברכות אמצעיות של תפילה לג' הברכות האחרונות

של ההודאה! מותר בברכות האמצעיות להתמקד לגמרי ב"רפאנו..." בשל כאבי הגב שאפשר עוד לחיות איתם... ואילו במודים להשתפך בכל לב "על חיינו המסורים בידך" על כל נשימה ונשימה ועל הבריאות האיתנה, ועל שחוץ מכאבי הגב הכל בסיידר...

והרב'ה הגדול שלנו בהפרדה הזו, הלא הוא מרדכי הצדיק:

העץ חמישים אמה כבר ניצב על עמדו, המן כבר נכנס לבית המדרש, ומרדכי בטוח שהוא בא לכאן בשביל לתלות אותו, מרדכי כבר כמעט אמר וידוי, והנה, מהפך מאה ושמונים מעלות, המן מרכיב את מרדכי על הסוס, והמדרש אומר: שבאותה שעה שוררו מרדכי ועם ישראל את מזמור "ארוממך ה' כי דיליתני" פסוק בפסוק, בקיצור: היה שם מעמד נורא הוד של שבח והודאה לה' וה"ונהפוך הוא" בשיאו - מרדכי ניצל ממוות, ולאחר מכן אף המן נתלה על העץ.

טוב, המעמד הסתיים, מרדכי ירד מהסוס, נחש להיכן הוא הלך?

"וישב מרדכי אל שער המלך", דורשים חז"ל: "ששב לשקו ולתעניתו"! והשאלה זועקת: רבינו מרדכי, תגיד תודה, לפני כמה שעות ריחפה עליך סכנת מוות, ניצלת ממנה בנס פלאי כ"כ, ובמקום להגיד תודה, אתה ממשיך לזעוק לשמים, אתה ממשיך להתפלל על עוד דברים... תגיד תודה ו... וזהו?

התשובה היא: זו לא סתירה! הקב"ה מרשה לנו תמיד לפתוח ראש גדול, וגם כשהלב מלא ב"מודה על שעבר", יש לנו את הרשות "לזעוק על העתיד".

גם כשהכל טוב, יש לנו את הרשות מתי שאנחנו רוצים, להתפתל, להתמקד בנקודה מסוימת שחסרה ולהתפלל עליה, זה לא הופך אותנו לכפויי טובה!

מתי זו כפיות טובה? כשחסר רק משהו אחד ובכך זאת התחושה היא שהכל לא טוב, ואני מסתובב עם פרצוף חמוץ - זו כפיות טובה! אבל אם יודעים להודות על מה שיש, יודעים לשבח ולפאר ולרומם על כל הטובות והחסדים, כעת! לאחר שאני מכיר בטובה הקיימת - יש לי את הרשות להתמקד בנקודות החסר, אפילו אם הן מזעריות ממש... ולהתחנן גם עליהן, שהרי מדוע יש לי חסרון אם לא בשביל להתפלל עליו...

הצרה השקטה שגם עליה אפשר ורצוי להתפלל

יש כל מיני צרות שאנחנו רגילים להתפלל עליהן...

כשיש חולה רח"ל, אנחנו מתפללים עליו...

כשאדם מחכה לשידוך, כולנו יודעים שתפילה עשויה לעזור...

כשיש זוג שממתין לזרע של קיימא, כולנו יודעים שצריך להתפלל עליהם...

אבל יש צרות שקטות, צרות שאין להן ביטוי, שהן לא מתבטאות באופן חיצוני... אין פה איזה חולה ששוכב במיטה, ואין פה מישהו שמחכה לישועה... אלא מדובר בצרות ו... ולכן אנחנו לא קולטים שהן צרות... ו... וממילא אנחנו לא קולטים שגם עליהן אפשר ורצוי להתפלל...

אני אתן לך דוגמא: כשהייתי בחור, היו לי ארבע שנים תמימות של חיפוש עצמי! ארבע שנים שלא היה לי טוב... עם מה? עם עצמי! מה... מה הבעיה? מה היה חסר לי? כאב לי משהו? לא! היו לי בעיות במשפחה? לא! הייתי תקוע בשידוכים? לא! אז מה כן? שום דבר... היתה לי בעיה עם עצמי! הרגשתי חוסר מיצוי עצמי! במשך ארבע שנים הרגשתי חוסר סיפוק... הרגשתי שאני דורך באותו מקום... הרגשתי מבויס ולא ממוצה... ואני מעיד בפה מלא: שהשנים האלו של החיפוש העצמי היו שנים קשות ומרות עוד יותר! עוד יותר מהשנים שחיכיתי והמתנתי לילדים!

הנה לך דוגמא של צרה אבל שקטה... צרה שאין לה ייחצנים... אבל היא צרה לכל דבר! ואוי, כמה אנשים כאלו מסתובבים בעולם! אוי כמה שזה קשה... אוי כמה שזה מר... זה הסבל השקט ביותר בעולם... סבל שקט ומתמשך.

מצינו בשני אנשים בתנ"ך שזעקו זעקה גדולה ומרה לשמים וזעקו: רבש"ע אם אתה לא עונה אותי... אני מת! אני כבר לא יכול לסבול יותר!

מי הם אותם שני האנשים? רחל אמנו! ... עתניאל בן קנז!

רחל אמנו אומרת: הבה לי בנים ואם אין מתה אנוכי...

ובאותה מידה! עתניאל בן קנז, שנקרא יעבץ... גם הוא השתמש בדיוק באותה מטבע לשון... הגמ' בתמורה (טז.) דורשת את הפסוק בדה": "ויקרא יעבץ לאלוקי ישראל, אם ברך תברכני - בתורה, והרבית את גבולי - בתלמידים, והיתה ידך עמדי - שלא ישתכח תלמודי מלבי, ועשה מרעתי - שיזדמנו לי ריעים כמותי, לבלתי עצבי - שלא ישגבני יצה"ר מלשנות, אם אתה עושה כן - מוטב, ואם לאו הריני הולך לנסיסי לשאול, מיד ויבא אלהים את אשר שאל". כתוב כאן שליעבץ היה רשימה של בקשות רוחניות לקב"ה, והוא אמר... רבש"ע אם אתה נותן לי את זה - מוטב! ואם לא - אני יורד לשאול! **אני מת!**

אתה יודע מה המכנה המשותף בין עתניאל בן קנז לבין רחל אמנו?

אתה יודע למה שניהם השתמשו בכזו התבטאות חריפה?

כי הצרה של שניהם היתה סביב **חסר במיצוי העצמי!**

כשהסבל הוא סביב הנושא של חוסר מיצוי עצמי... זה... זה בלתי נסבל... זה נוגע בנקודת החיים... זה על גבול איבוד הטעם בכל החיים...

אז אצל רחל חוסר המיצוי העצמי התבטא ב"הבה לי בנים... ואם אין מתה אנכי..." ואילו אצל עתניאל בן קנז חוסר המיצוי העצמי התבטא במיצוי של התפקיד הרוחני שלו... שאם תברכני בתורה - אני צריך גישמאק בלימוד... והרבית גבולי בתלמידים - אני מרגיש צורך נואש להעניק בתורה... ללמד תורה לתלמידים... וכו' וכו', וגם הוא מסיים ואומר: אם אתה עושה כן - מוטב, ואם לא - אני מת! **אני לא יכול לחיות עם חוסר המיצוי העצמי הזה!**

כתוב כאן: שמי שמרגיש חוסר מיצוי בתפקיד שלו בחיים... הוא גם יכול למצוא את עצמו במצב נואש ובלתי נסבל בדיוק כמו רחל אמנו בשעתו, ש... הבה לי... ואם אין מתה אנכי...

וחשוב מאוד לדעת את זה... ולמה?

כי מי שמרגיש חוסר מיצוי עצמי... מי שלא מרגיש סיפוק... אז מבחינה מסוימת הוא המסכן הכי גדול! כי רע לו! ורע לו מאוד מאוד... ורע לו לא פחות ממי שיש לו חסר מוחשי באיזה תחום שיהיה... אבל דא עקא שברוב המקרים הוא אפילו לא יודע שאפשר אחרת! בדרך כלל מי שסובל מזה... בשלב מסוים - מתרגל לזה... ובטוח שכך הם החיים... זה מה שיש... התרגלתי להיות לא מרוצה מעצמי... להרגיש מבוזבז ולגרור את הרגלים... ו... ומי שכבר כן הבין וקלט שאפשר אחרת! - עדיין מאד קשה לו לדעת איך... איך אפשר אחרת... כי שוב... מי שאין לו ילדים או שאין לו אשה... הוא יודע בדיוק מה החסר שלו! הוא יודע בדיוק מהי הנקודה של חוסר המיצוי שלו בחיים! והיות והוא יודע שכאן הבעיה... אז הוא לפחות עושה עם זה משהו... הוא מתפלל על זה... חותר לזה... מקווה לזה (או לכל הפחות הוא יודע למקד את הבעיה ולדעת שזה זה) אבל מי שמרגיש חוסר מיצוי ב... עצמי? מה? הוא לא יודע מה לעשות... הוא יודע דבר אחד: יש לי בעיה עם עצמי... אני לא מרוצה מעצמי... אני מרגיש מבוזבז... מרגיש חוסר שביעות רצון... אבל מה... מה לעשות? איפה הנקודה? מה ימלא אותי בעושר פנימי? מה ימלא אותי בסיפוק? אין לי שמץ של מושג מאיפה להתחיל! אין לי אפילו כיוון לאיפה לחתור! אין לו גם את מה להאשים... כי אין משהו מוגדר ורשמי שחסר לו... אדרבה... זה כל הבעיה ש... שיש לי הכל (תבין: כשמתחילות כל מיני בעיות אמיתיות בחיים... זה! מכאן ואילך כבר לא מרגישים חוסר מיצוי עצמי... כל הבעיה של חוסר המיצוי נעלמת באותו רגע... כי עצם מלחמת ההשרדות מול הבעיות בחיים ממלאת את האדם במיצוי העצמי הכי גדול שיש... והמבין יבין... ואכמ"ל...).

אז זהו! כאן המקום לומר: שגם מול הצרות מהסוג הזה יש פתרון ששמו: תפילה! כן... "ויקרא יעבץ לאלקי ישראל", יעבץ הבין שריבון העולם הוא כתובת לא רק מול צרות רשמיות עם מסמכים רפואיים... יעבץ הבין שגם מול חוסר מיצוי עצמי הרבש"ע הוא הכתובת! ואם אני מרגיש ריקנות בלתי נסבלת... אני מרגיש חוסר מיצוי עצמי... אז גם אם אף אחד לא מבין אותי... וכולם אומרים לי: מה אתה רוצה... הכל טוב... אתה דווקא בסיידר גמור... אבל אני יודע שהרבש"ע מבין אותי... והוא יודע עד כמה אני רוצה לצרוח מכאב... אנא ה'... אני לא יכול יותר להמשיך כך... אם אתה לא נותן לי סיפוק בחיים... אם אתה לא ממלא את המשאלות והשאיפות הרוחניות שלי... אני משתגע... אני לא יכול להמשיך עם גרירת הרגלים הזו...

כן! ליהוי ידוע לך: שהרבש"ע הוא הכתובת לא רק בצרות רשמיות... ולא רק לצרות שמלוות בתפאורה חיצונית מרשימה ובמסמכים רפואיים רשמיים... צריך לדעת שאבא שבשמים הוא הכתובת גם לבעיות הכי עדינות ודקות שאנחנו בעצמנו מסתבכים עם עצמנו ולא מצליחים לגמרי להסביר לעצמנו - את עצמנו... ואם אתה לא מרגיש סיפוק מעצמך! אז אתה אולי לא יודע להסביר לעצמך מה עובר עליך... וכשהראש ישיבה או הראש כולל ישאל אותך מה קורה לך בזמן האחרון - לך לא יהיה הסבר מנומק להסביר את עצמך... **אבל אבא שבשמים יודע בדיוק מה יש לך ומה באמת חסר לך!** וכשאתה תדבר איתו על זה... אמנם תשתדל לעשות מאמץ לבטא את עצמך עד כמה שאתה יכול (סוף סוף רצונו יתברך שתדבר איתו כדבר איש אל רעהו ו"לפרשא מילתא כדקא יאות") אבל תהיה רגוע... כי גם אם אתה מרגיש שלא הצלחת להסביר לו... זה בסיידר... **הקב"ה יודע בדיוק על מה אתה מדבר!** ואם אתה תצעק אליו עם כל כל כל הלב - אז דע לך שהנושא מטופל... אתה בידיים טובות...

בפרשת שמות הקב"ה פונה למשה רבינו בכפילות לשון: **"ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים - כי ידעתי את מכאוביו"**.

שים לב לדגש: את העניות - ראיתי! ואת הכאב - ידעתי!

אתה יודע למה? כי **עניות** זה משהו שבולט באופן חיצוני... ממילא **עוני** זה משהו שאפשר לראות... אבל **הכאב** שבזה...? עד כמה העוני החיצוני הזה **כואב מבפנים**...? עד כמה זה דוקר... מציק... מדכא... נוקב ויורד עד תהום? זה כבר משהו שלא רואים חיצונית... **זה משהו שדורש ידיעה!** ומי שיודע יודע... ומי שלא יודע לא יודע... אז אבא שבשמים מודיע מראש למשה: תגיד לעם ישראל: שאמנם ראיתי! ראיתי את העוני שלהם... ראיתי איך שהם לבושים... וראיתי איך שהם רעבים... כן... את זה ראיתי...

אבל לא רק ראיתי! יש עוד משהו! **אני גם יודע!** אני יודע את הכאב! אני יודע את העומק של הכאב... אני יודע **עד כמה הכאב עמוק**... אני יודע את הרובד של הכאב שאף אחד לא רואה חיצונית! ואת המידע הזה מאוד חשוב לדעת! אדם שמרגיש מבוזבז... הוא המסכן שהכי פחות מעורר רחמים... כי זה סוג של כאב! שאותו באמת אי אפשר לראות חיצונית... **אפשר רק לדעת אותו!** לחוש אותו עמוק עמוק מבפנים... ולהבין שאפילו שעל פני השטח הכל נראה טוב... אבל אני מבפנים מרוסק... אני מרגיש ריק... וטוב מותי מחיי... **ובורא עולם מודיע לנו בבירור: ידעתי את מכאוביו!** אם יש לך כאב עצור מבפנים... אני היחיד שיודע! יודע עד איזו נקודה עמוקה בנפש שלך זה נוגע! אם אתה מרגיש לא מרוצה מעצמך... נכון שאף אחד אחר לא ירחם עליך ואף אחד לא יצדיק את הדכאון שלך... אבל אני? אני בורא עולם - מבין אותך מצוין! אני יודע שהסבל שאתה עובר **(יתכן שהוא-)** לא פחות גדול מרשימה ארוכה של צרות רשמיות אחרות... **אז בשביל זה אני פה! בשביל זה אני בורא עולם!** ולכן בן יקר לאבא שבשמים... חבל לבוזבז זמן יקר... לא נותר לך אלא לשנן את הפסוק המתוק בתהילים שאומר: "אגילה ואשמחה

בחסדך... **ידעת בצרות נפשי!** יש מישוהו שמבין אותי באמת באמת... ואם תקלוט עד כמה שזה ככה... אתה באמת תמצא את עצמך ב"אגילה ואשמחה", כי תחשוב: הרבש"ע באמת מבין אותי... ועד הסוף... תחשוב על זה... ואם הוא מבין... אז המצב שלי טוב... סוף סוף מישוהו מבין אותי... והוא לא סתם מישוהו... יש לו גם אפשרות לפתור את הבעיות שלי... ו... **וממילא חבל על כל יום נוסף שעובר באנרגיות החלולות האלו שממלאות אותך...** פנה אליו... צעק אליו... אל תוותר... אל תתן לסחבת הזו להמשיך... תתפלל! זעק אליו... קוה לו... ותראה בישועתו... **ודע לך: שמאוד קשה למצוא לבעיה זו פתרון אחר!** כי... כי מיצוי עצמי זה משהו שבאמת צריך פה איזה נביא ה' שיצביע ויאמר מה החלק שלך בתורה ומה התפקיד שלך בעולם שהוא זה שימלא אותך באושר פנימי... מאד מאד קשה לעזור לאדם בדברים האלו... זה משהו שרק אבא שבשמים יכול באמת לנווט אותך בזה ולהוביל אותך ל"מנוח אשר יטב לך"... והוא יעשה את זה, ובגדול... אל דאגה... אתה תתחיל להתפלל על זה עם כל הכח! והוא יתברך יעשה את חלקו...

אז מה הקב"ה יעשה בדיוק? מסקרן אותי מאוד: איך הוא יעשה את זה?

אז כך: דבר ראשון: תן לו להפתיע אותך... אבל אם אתה רוצה בכל זאת לשמוע רקע... אז יתכן שפתאום תגלה משיכה מיוחדת לחלק מחלקי התורה ותכתוב על זה חיבור שישאב אותך, או שתתחיל להשפיע בזה לאחרים... ויתכן שתגלה בעצמך כישור מסוים בעבודת ה' ותעשה בו חיל... ו... **ובינינו אתה יודע מה הכי הגיוני שיקרה?** שלא יקרה כלום! לא יקרה שום דבר חדש! אתה תשאר באותו בית מדרש... ובאותו ספסל... עם אותו סטנדר ומול אותה גמ'... **אבל! פתאום יהיה מהפך...** ואותה גמ' שעד לפני כמה חודשים הייתה כ"כ משעממת ומעייפת... פתאום תהיה מחייכת... מעניינת... העסק שם יהיה חי ותוסס... מלא בחידושים ובגישמאק ובחשק... אותו סדר א' שעד היום היה כזה מרדים ושחוק... פתאום אותו סדר א' יהפוך להיות אש! איזו ריתחא דאורייתא...

אותו סדר א' שמשעה עשר כבר חיכית שהוא יגמר... יתכן שפתאום תראה שהוא נגמר לפני שהוא מתחיל... כן כן! אלו פסוקים מפורשים בתהילים **(קז): ישם מדבר לאגם מים וארץ ציה למוצאי מים... ויושב שם רעבים ויכוננו עיר מושב... ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה...**

איך אומר דוד המלך בפרק ד' בתהילים? רבים אומרים מי יראנו טוב? נסה עלינו אור פניך ה'... יש כאלו שאומרים לי שאולי אני צריך לעבור לחיזוק בשיבה אחרת או בכולל אחר... יש כאלו שאומרים לי שאולי אני צריך להמשך למסכת אחרת... ויש שטוענים שאני נמצא בשחיקה ואולי כדאי לי להחליף אוירה ולנסוע קצת, אבל האמת היא, אומר דוד המלך: אני יודע שהדבר היחיד שיכול למלא אותי: "נסה עלינו אור פניך ה'!" ברגע שאתה יתברך תאיר לי... פתאום הכל יחייך... כל מה שהיה נראה עד היום עצוב וקודרני - הוא בעצמו יהפוך להיות מלא רוח חיים... שווה בדיקה! בקראי ענני א-להי צדקי.

גם בתפילה יש חוק הכלים השלובים...

יש לי שאיפות הזויות... מנותקות מהמציאות... ואני מתפלל עליהן...
האם הקב"ה יקבל את תפילתי? זו אחת השאלות בתפילה שאנשים מאד
 מסתבכים איתן: מה... אתה באמת טוען ברצינות שהקב"ה שומע
 תפילות... ואם אני אתפלל ואתפלל... אז הקב"ה יענה לי... ימלא את כל
 המשאלות לב שלי... אתה משוכנע במה שאתה אומר...? נו... ואם אני
 אתפלל להיות רבי עקיבא איגר? מה... באמת נראה לך שהקב"ה יעשה
 אותי רעק"א? הרי ברור שלא! **אז באמת מה הפשט בזה?** אם הקב"ה
 באמת כל יכול... והוא הרי שומע תפילות... אז למה אנחנו לא רואים שמי
 שמתפלל מקבל ישועות הזויות ובלתי נתפסות...? הרי הוא התפלל...
 והקב"ה הלא שומע תפילות?

כשהייתי בישיבה קטנה הייתי קשה הבנה עצום! פשוט ראש בלטה!
 (הארכתי בזה בהקדמה לחיבור זה). והנה בשיעור היומי בישיבה המגיד שיעור
 מסר שיעור בעיון והביא שטיקל קצות החושן (למי שלא יודע, "קצות החושן"
 זה חיבור עמוק וחרیف בסוגיות הש"ס על סדר השו"ע, ובמושגים הישיבתיים הוא
 משמש כסמל ודוגמא להבנה עמוקה בלימוד...) - ולא הבנתי כלום! לא מילה ולא
 חצי מילה! בסדר "חזרה" ישבתי עם החברותא והוא ניסה להסביר לי את
 הקצויות ואני כמובן לא הבנתי... שוב ניסה להסביר ושוב לא הבנתי מילה
 וחצי מילה... ברחתי לאיזה בית כנסת סמוך והתפללתי לקב"ה: **אנא ה'!**
רחם עלי: שאני אצליח להבין קצות החושן! והתפללתי והתפללתי... וככה
כל כמה ימים היה עוד איזה קצות החושן שלא הבנתי ושוב התפללתי
(ושוב: עשיתי עסק בתפילה דווקא מההבנה ב"קצות החושן" כי... כי תמיד ידעתי
שקצות החושן זה ההלומד'ת בה"א הידיעה... ממילא זה נהיה אצלי סוג של "קוד"
שכשאני חולם להיות יום אחד למדן... בטאתי את זה בכינוי ש"אני אוכל להבין
קצויות..."), ואז... כשדברתי כ"כ הרבה עם הרבש"ע שאני רוצה להבין
קצויות... ושוב פעם אני רוצה להבין קצויות וקצויות... פתאום יום אחד

נפלה לי הברקה... פניתי לבורא עולם ואמרתי לו: רגע רגע... אני מבקש ממך כבר הרבה זמן שתתן לי ראש להבין קצות החושן... למה? כי אתה הרי זה שנותן את ה"ראש"... ולכן תן לי "ראש" להבין קצויות... אם כן! אם אתה הוא זה שנותן את הראש... אז... אז רגע רגע... יש לי שאלה: רבינו הקצויות בכבודו ובעצמו! מי נתן לו את הראש? על כרחך גם אתה בורא עולם!

אם כן... אז לא חבל? ממש בל תשחית... אם כבר אני מדבר איתך הבורא יתברך על "ראש"... אז למה לי לבקש ממך שתתן לי "ראש" להבין קצות החושן? אם כבר אז כבר... עוד יותר טוב שתתן לי את ה"ראש" של הקצות החושן בכבודו ובעצמו! אה... מה אתה אומר על הברקה זו? ואכן מאותו יום ואילך התפילה שלי השתנתה... התחלתי להתפלל: רבש"ע: **תעשה אותי בעצמי קצות החושן!** שלא רק מבין קצות החושן... אלא שיהיה לי ראש שיכול לחבר בכבודו ובעצמו את הקצות החושן בעצמו.

עכשיו תקשיב טוב קורא יקר: תקשיב עד הסוף! אני כותב עכשיו משפט ש... ש... שתקרא עד הסוף! תבטיח לי שאתה לא עוצר באמצע... **הרי כך:**

תפילתי התקבלה! ואכן יום אחד אכן נפתח לי הראש... והתחלתי להבין... לחדש וללמוד... ו... וקיבלתי את כל כל מה שהתפללתי! התפללתי שאני אבין קצויות החושן והיום אני באמת מבין קצויות החושן... ו... ו... והיום וגם התפללתי שהקב"ה יתן לי את הראש של קצויות החושן בכבודו ובעצמו! אז אכן כן! קבלתי ראש בדיוק כמו הראש של הקצות החושן בכבודו ובעצמו.

חה חה חה... שה' ישמור ויציל... ראית מה אדון "אז נדברו" כתב על עצמו? הוא כתב שיש לו ראש כמו של הקצות החושן... חה חה... הוא כנראה סובל משגעון גדלות חמור מאוד...

אז זהו שלא! יש לך טעות! זה לא שגעון גדלות!

ואני אסביר לך גם למה... באותה תקופה שהייתי כזה קשה הבנה גדול... **המושגים שלי** בהבנה בלימוד היו כ"כ נמוכים... בכזה שפל עמוק... שכשניסיתי לדמיין "מושגים" של קצות החושן... זה היה נראה לי משהו ב"מושגים" של אז נדברו... **זו היתה הרמה!** כשדמיינתי מה זה פארנע'ם של קצות החושן... זה היה נשמע לי משהו בפארנע'ם של אז נדברו (**עכשיו רק תקלוט באיזה מצב קשה הייתי אז... רק שתבין...)** **אז מה שהתפללתי בהחלט קיבלתי!** בקשתי לקבל "מושגים" של קצות החושן... קבלתי את ה"מושגים" שאותם דמיינתי ב... קצות החושן - ועליהם התפללתי... והנה לפניך גיליון "אז נדברו..." להודיע שכל קוויד לא יבוש!...

הבנת את העוקץ של הדברים? ובכן: מה אני בא לומר בסיפור הזה?

בסיפור הזה טמון יסוד חשוב מאוד בתורת ה"שאיפות":

הגמ' הרי אומרת: "לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם ויצחק ויעקב" **וכולם כמובן שואלים:** מה העניין לשאוף למשהו שלעולם לא יקרה? וכי יש סיכוי שיום אחד אני באמת אהיה כמו אברהם יצחק ויעקב?

מה התשובה? כן! **אם אתה תשאף להיות אברהם אבינו... אתה תקבל את זה! ואתה באמת תהיה אברהם אבינו!**

אבל איזה! איזה אברהם אבינו?

אברהם אבינו של המושגים שלך!

תבין: הרי כששאפת והתפללת והשתוקקת להיות אברהם אבינו... אתה הרי לא דברת לגמרי באויר... כשאמרת "אני שואף להיות אברהם אבינו" אתה דמיינת משהו... דמיינתי משהו... הצבת לנגד עיניך איזו

דמות... איזה טופס התנהגות מסוימת... ש... שראית בזה סמל ודוגמא... שברמה הזו אתה מדמיין את המדרגה של אברהם אבינו... וממילא לזה אתה שואף... ולזה! לזה אתה מתפלל... ואת זה! את זה אתה באמת תקבל! כי את זה רצית! ועל זה התפללת!

אה... וכי רק אלו באמת היו המושגים של אברהם אבינו?

ברור שלא! אבל היות ובמושגים שלך... וברמה שלך כעת - בזה מסתכמת הגדלות של אברהם אבינו... **אז אם תשאף לתקרה הזו... אתה תקבל את התקרה הזו...** זה מה שעומד מאחורי הפתגם המפורסם "מי שישאף להיות גנרל - יהיה חייל טוב, ומי שישאף להיות רק חייל - לא יצא ממנו כלום", מה הכוונה? מי שישאף להיות גנרל! באמת יצמח ממנו גנרל... אבל איזה גנרל? מה שהוא דמיון לעיני רוחו שזה גנרל... ותכל'ס... בינינו לבין עצמנו יתכן שמה שהוא דמיון שזה גנרל... זה בסה"כ נקרא חייל טוב... אבל זה כבר בגדר הצלחה במושגים שלו! כי זו הדרך היחידה להיות לכל הפחות חייל טוב...

זו הטקטיקה של שאיפות! לשאוף לתקרה! ולקצה האופק שבו אתה כעת אוהז... ולשם להפעיל את כל המנועים של התפילה...

עכשיו: למה? למה באמת זה כך? למה בשביל שהתפילה שלי תתקבל... צריך שאני אדע מה שאני רוצה? למה זה כ"כ מעכב שאני אדע את מה אני מבקש? הרי סוף סוף הקב"ה הוא זה שנותן את הישועה ולא אני... אז העיקר שהוא יודע והוא מבין מה שאני רוצה?

אני אסביר את השאלה: פעם שלחו אותי לקנות איזו תוכנת מחשב... ואני לא כ"כ רציתי ללכת כי אני לא יודע לא אנגלית ולא מחשב... ובשבילי זה כמו סינית. אבל אמרו לי... בכל זאת לך, כי בשביל להביא מה שצריך, לא צריך שאתה תבין! מספיק שהמוכר יבין! ואכן כך היה... באתי... אמרתי לו איזה מילה ארוכה באנגלית (ששיננתי אותה תשעים פעם

לפני כן... הוא הבין מצוין מה שאמרתי לו... ומיד נתן לי וכולם היו מרצים... זאת אומרת: הקונה לא צריך להבין... העיקר שהמוכר יבין!

אם כך אותו דבר גם כאן קשה לי: אני הקונה... לא יודע מה זה קצות החושן... אבל הקב"ה... הוא הרי כן יודע מה זה קצות החושן... ואם אני מגיע אליו ואני מבקש ממנו: אנא... אני רוצה להיות קצות החושן... הוא הרי יודע בדיוק מה אני רוצה... אז מה אכפת לו שאני לא יודע? למה שהוא יתן לי את זה רק לפי המידה ולפי הרמה שאני מבין בהשגה של הקצות החושן?

כאן טמון יסוד מאוד מהותי בתפילה:

התפילה היא כספומט! שדרך הכספומט אפשר להוציא מה שאתה רוצה...

אבל! תנאי אחד: בשביל למשוך כסף בכספומט צריך כרטיס!

ומהו הכרטיס שאיתו מוציאים כסף מהכספומט ששמו תפילה?

לכרטיס הזה קוראים "רצון"!

פותח את ידיך ומשביע... הקב"ה פותח את הכספומט ומוכן לשחרר כמה שטרות שאתה רוצה... הוא מוכן להשביע באל"ע אל"ע ישועות... אבל תנאי אחד ויחיד: משביע לכל חי... **רצון!** הקב"ה משביע רצונות ורק רצונות!

מה שתרצה... אם תבקש תקבל! אם לא תרצה... אז אין לך את הכרטיס...

מי שהגיע לתפילה... ו... ו... והוא לא רוצה כלום... הכל טוב לו... זה כמו אדם שהגיע לכספומט ושכח את הכרטיס... יתכן שיש פה הרבה כסף מוכן למשיכה... רק תוציא... אבל אם אין לך את הכרטיס ששמו רצון! בלי כרטיס אי אפשר למשוך אפילו אגורה שחוקה...

המנוע של התפילה זה רצון! יש לי רצונות... יש לי משאלות... ואני מביע אותן מול אבי שבשמים... ומבקש: אנא... תן לי... זה המנוע הראשון!

אם נדבר בשפה של לומד'ס: המחייב של תפילה זה רצון! לרוב הראשונים הרי נוסח התפילה הוא לא מדאורייתא, אבל מה כן מדאורייתא? ברגע שאני רוצה משהו, הרצון הזה הוא המחייב של המצות עשה להתפלל על הרצון הזה... אבל כל זמן שאני לא רוצה... אין פה מצות עשה של תפילה... זה כמו שלוש כנפות שאין בו עדיין חיוב של ציצית (ועל דרך המליצה: מי שמתחיל להתפלל והוא לא נזכר בשום דבר שחסר לו... אז זה כמעט בגדר תעשה ולא מן העשוי בייחס למחייב של תפילה...).

זאת אומרת: תפילה זה לא כמו בחנות שהזכרתי מקודם... בחנות אולי מספיק **שהמוכר** רוצה למכור והוא כבר יודע מה לתת לך... **אז זהו שבתפילה זה לא כך!** הכדור נמצא דווקא אצל הקונה... הקונה צריך **לרצות** לקנות... והוא צריך לדעת **מה הוא רוצה**... וברמה שהוא רוצה... וזה בדיוק מה שהוא יקבל...

כשאני משתוקק לקדושה ואני מתפלל על זה... אני אכן אקבל קדושה... אבל איזו רמה של קדושה אני אקבל? את רמת הקדושה שאני מסוגל להשיג! אני אקבל סוג קדושה ורמת קדושה שעליה דמיינתי, והיא זו שהצטיירה לי בשעה שהתפללתי...

הרמב"ן ממשיך את זה לחוק הכלים השלובים... כידוע: יש חוק הכלים השלובים... שהמים מתאזנים באותו מפלס, ולכן הם יטפסו עד הגובה שאתה בעצמך הגבתה אותם... ולכן בכל עיר יש מגדל מים! ובמגדל הגבוה הזה אנחנו מגביהים את המים לשיא הגובה הרצוי והנדרש בעיר שלנו... ומה יקרה כשיום אחד בנו את שכונת גני גאולה והרימו שם בניינים כ"כ גבוהים שהקומות העליונות שלהם היו יותר גבוהות ממגדל המים (**הוותיק**) של ירושלים שנמצא בגבעת שאול - אז בקומות הגבוהות

שם נתקעו ללא מים! **מה יש?** היות וחוק הכלים השלובים קובע שהמים יכולים לעלות ולטפס רק לגובה שאתה בעצמך הגבהת אותם - לכן המים לא יכלו להגיע לגובה של הקומות האלו...

אותו דבר כאן: התפילה שלנו נקראת על פי קבלה בשם "**המים התחתונים**"! אנחנו צריכים להגביה את ה"מים" האלו בתפילה עד שיא הגובה שאנחנו יכולים להגביה את תפילתנו! נו... מהו המנוף שאיתו אנחנו מגביהים את התפילה שלנו? **זה הרצון!** לפי עוצמת הרצון והמיית הלב שלנו בשעת התפילה, כך התפילה יכולה לעלות לגובה יותר נעלה וגבוה... כן... זה בדיוק הפסוק: "כאיל תערוג על אפיקי מים... **כן נפשי** תערוג אליך אלוקים..." הערגה והרצון לקבל מה' זה המנוף העוצמתי שמרומם ומעופף את התפילה לגבהים... לאיזה גובה? **תלוי ברמת הרצון והערגה!** ואכן באמצעות הרצון והערגה אנחנו מעלים את המים התחתונים ומעלים ומעלים עד גובה מסוים!

ומהגובה הזה עצמו, משם תבוא הישועה!

בעוצמה של הגובה הזה... וברמה של הגובה הזה...

ולכן אם **רצית** קדושה וטהרה בגובה מסוים, לפי רמה מסוימת שבה אתה אוהז כעת ברמה שלך כעת... הרי בדיוק לגובה הזה הגיעו התפילות! וממילא בעוצמה וברמה הזו בדיוק... זה גם מה שתקבל! **כי לאותו גובה שאליו הגיעו התפילות... משם הן גם יורדות...** וממילא אם אני מתפלל להיות קצו"ת החושן והמושגים שלי בקצות החושן זה החתן העולמי של דגל ירושלים... אז לזה שאפתי וזה מה שאקבל!

ממילא אמא יקרה: אם לפני עשר שנים התפללת על הילדים שלך שיהיו טובים... ובראש שלך דמיינת ש... שמה זה נקרא טובים? שהם יהיו מוצלחים ונחמדים ומרשימים... והזמן הרי עשה את שלו... והיום את כבר מבינה שיש "עוד כמה דברים" הרבה הרבה יותר חשובים מזה

בחיים... אז אנא ואנא! מהר מהר לקחת את ספר התהילים ולהתחיל למנף תפילה לגובה חדש... למושגים חדשים...

בתפילה יש כזו התבטאות ששמה "תפילה שבוקעת רקיעים"!

מה פירוש "בוקעת רקיעים"? אז תמיד הייתי בטוח שאלו מילים גבוהות... משהו ששייך לצחצחות ואורות... אבל האמת היא שלא! זה משהו מאוד מאוד פשוט: תבין: אני תמיד אוהב כוס קוקה קולה קר, מתי שתביא... תמיד זה יהיה מבורך... אבל! יש הבדל עצום בין הרצון שלי ברגעים אלו בכוס קולה, לבין שעות אחרי צהרים בחודש תמוז... כשאני הולך ברחוב החם ואני צמא צמא צמא... הרצון שלי באותם רגעים לכוס קולה קר הוא לאין ערוך יותר מהרצון שלי כעת... נכון...? זאת אומרת: אם נמשיל את הרצון שלי ל-חץ שיורה... אז איזו תנופה היית נותן ל-חץ הזה שכעת אני רוצה לשנות קולה? נו נו... הוא יכול לעוף בקושי עד סוף החדר... אבל נסה לדמיין את הרצון שלי לקולה - אך ביום קיץ חם ומהביל כשאני נוטף כולי... איזו תנופה יש ל-חץ הזה? זו תנופה כמו של כדור רובה... זה בוקע ומפלח למרחקים אדירים! זה יכול לחורר קירות...

זה בדיוק הפשט "תפילה בוקעת רקיעים"! אני תמיד רוצה שידוך... כל זמן שאני עדיין בחור אלטער ולא נשוי... אין לי רגע שאני לא רוצה להתחתן... תמיד אני רוצה ורוצה... אבל יש הבדל עצום בין רצון שיש לי בסתם תחילת סדר א' כזה שאני יושב וחצי לומד חצי מנומנם ו... ועל הדרך אני גם רוצה להתחתן... לבין! לבין הרגע הקשה הזה שהיה לי בשעות הערב שהגיעה הבשורה המשמחת שהחבר הטוב שלי התארס... באותו רגע הלב שלי התמלא מצד אחד במרידות גדולה... ומאידך ברצון אדיר שפולח ובוקע כל לב: גם אני! גם אני כבר רוצה להיות מסודר בחיים... האם יש להשוות לרגע את הרצון המנומנם והאדיש שהיה לי

סתם כך באמצע הבוקר להתחתן... לבין הרגע הקשה הזה ששמעתי
שהחבר שלי האחרון - הסתדר, ואני עדיין לא...

אז הנה! כמו שיש רצון ויש רצון... יש רצון אדיש ומנומנם... ויש
רצון שבוקע ומפלח את הלב... אז תפילה היא התוצאה הישירה של הרצון
שלי:

התפילה שלי בוקעת לשמים באותה תנופה שהרצון שלי באותם רגעים
פועל...

אז באותו בוקר אדיש ומפקק שהרצון שלי להתחתן היה נו נו... כן...
אני רוצה... תמיד רוצה... אז אם באותם רגעים הייתי מתפלל... התפילה
שלי הייתה בוקעת ונראית בדיוק כמו הרצון... וכמו שעוצמת הרצון שלי
עכשיו מנומנמת כך עוצמת התפילה מנומנמת ובקושי בוקעת...

אבל! ברגעים הקשים האלו... שהרצון שלי להתחתן מפלח את ליבי
בעוצמות אדירות... ואם הייתי מתרגם את הרצון שלי כעת לחץ - זה היה
טיל שיכול לשבור קירות... **אם אני אנצל את הרגעים הקשים האלו
לתפילה (ולא למרירות) - אתה יודע מה יקרה? התפילה שלי תפלח ותבקע
רקיעים! כי שוב: התפילה היא פועל יוצא ישיר לרצון... רצון שמפלח
מביא תפילה שמפלחת!**

רצון שבוקע ומפלח לב... התפילה הבוקעת ממנו השמימה היא
התפילה שבוקעת רקיעים! זה הפשט הפשוט של **"תפילה בוקעת
רקיעים"**... אלו לא מילים גבוהות... זה לא משהו ששייך רק לצדיקים
הגדולים שהתפילות שלהם בוקעות רקיעים... לא! זה משהו ששייך לכל
אחד מאיתנו... וזה דבר שכל אחד מאיתנו מכיר אותו טוב טוב... יותר
מידי טוב... **אני לא צריך לספר לך** מה קורה ברגעים קשים כשאתה
מייחל לישועה... **אני לא צריך להמחיש לך את הרגעים** שאתה עומד
מול משאלת לב שמפלחת ובוקעת לך את הלב... אם רק ניקח את הרצון
הזה... ובמקום שיפלח את הלב שלנו ויבקע אותו לרסיסים... ניקח את

הטיל הזה ונכוין אותו למקום הנכון... ונזעק לה'... אז הרצון יהיה העמדת שגיגור... והתפילה תהיה טיל בליסטי אך גם בכינון ישיר... ואז נוכל אח"כ לספר לנכדים שלנו שאת כל מה שיש לנו הרי "אשר לקחתי... בחרבי ובקשתי"- בצלותי ובבעותי...

אני מכיר אחד שיש לו הנהגה נלוזה... כשיש פקק בכביש... אז ברגע שהוא רואה איזה אמבולנס שמגיע... הוא מיד מתקרב לאחורי האמבולנס... וכשהאמבולנס מפלס לעצמו את הדרך וכולם מפנים לו... הוא מיד נכנס מאחוריו ודוהר איתו יחד ועוקף את כל הפקק... ולמה הוא צריך את האמבולנס? כי לי הרי אף אחד לא יפנה את הכביש... כי במה אני מיוחס יותר מכולם... אבל לאמבולנס כולם צריכים הרי לפנות את הדרך... אז אני משתחל אחריו...

אותו דבר כאן: יש תפילות עייפות שאין להן כח... אין להן תנופה... המנוע של הרצון שעומד מאחוריהן הוא לא חזק מספיק... וממילא הוא לא כ"כ מצליח למנף את התפילה לגובה... ואז מה הפתרון? לחכות לאיזה אמבולנס... לאיזו מצוקה אחת... שבה הרצון כן מתחיל להתעורר... הסירנה מתחילה להישמע ואז אפשר לדחוף את כל התפילות יחד עם התפילה הזו...

מה שאני אומר עכשיו זו לא בדיחה... זה זוהר הקדוש מפורש (שנכתב פה כבר בספר זה): "תפילה לעני כי יעטוף", שואל הזוהר: **מה זה "יעטוף"?** עונה הזוהר: שהעני, בלב הנשבר שלו, הוא עוטף את כל התפילות שלא התקבלו... ועם הזרם האדיר שהוא מפעיל בלב נשבר הוא כביכול גורף וסוחף את כל התפילות שנתקעו שם בדרך... **ושוב: למה?** כי בשביל שתפילה תגיעה השמימה... צריך רצון... וכשהרצון הוא אדיש וככה ככה... אז כח המעוף שלו חלש, והוא נתקע (כמו שאנחנו נתקעים בשלל תחומים שאנחנו אמנם רוצים, אבל לא מספיק, ולכן אנחנו לא מזיזים את עצמנו... ממילא גם התפילה לא נראית יותר טובה מאיתנו...), אבל ברגע שהעני מגיע עם כל הלב הנשבר... ועם כל הרצון והתשוקה האדירה ש... די... די... אין

לי כבר כח לזה - הוא מפעיל כזה זרנוק אדיר של "מים התחתונים", של "כאיל תערוג" - שהם סוחפים איתם את כל התפילות העייפות והמשעממות שנתקעו להם "מחוסר שיתוף פעולה של המטופל בעצמו..."

אי לכך ובהתאם לזאת: אל תבזבו רגעים קשים! נצל אותם! אל תאבד ימים קשים שתפילה אחת בהם יעילה הרבה יותר מהרבה תפילות בזמן אחר! אם אתה עומד כעת מול בעל גמ"ח ההלוואות, ובדיוק עכשיו הוא שלח אותך בפעם השלישית כי... כי גם הערב הזה לא מוכר לו... ו... והאנחה שבוקעת ממך ברגעים אלו מפלחת כל לב... **אז חבל! קח את זה מיד לזעקה לה'...** אל תחכה לתפילת מנחה... כי עד מנחה יכול להיות שאתה כבר תסתדר... ואז אתה פשוט תנציח את הבעיה עד הפעם הבאה שתצטרך לגלגל את החובות ושוב תצטרך ערב מתאים... חבל! עכשיו... את הרגעים הקשים האלו נצל לזעקה אילמת שאף אחד לא צריך לשמוע אותה... זעקה לשמים! אנא ה'... די... די... "אבינו מלכנו מחוק ברחמך הרבים כל שטרי חובותינו".

כעת... לפני שתי דקות הגיע הטלפון עם תשובה שלילית לגבי שידוך פלוני... אל תחכה לתפילת מעריב! עכשיו זעק לה'... כי אם תחכה עד מעריב... יכול להיות שעד אז תגיע עוד הצעת שידוך שתרגיע אותך... ואז כשתתפלל... אתה שוב תתפלל ברוע ובשלווה... ואז שוב התפילה תהיה אדישה... נצל את הרגע של היובש... את הימים הקשים ששום תקווה אינה נראית באופק... לתפילה הזו יש תנופה ועוצמה שלא תוכל להעשות אח"כ... וכן הלאה וכן הלאה...

לגשת לתפילה כמו גבר שקורא מתוך פתק קניות, או כמו...?

בכל בית יש תורנויות בהליכה לסופרמרקט... לפעמים הגבר עושה את הקניות במכולת... ולפעמים האשה... **עכשיו שמתי לב לנקודה מאוד מרתקת:** יש הבדל שמים וארץ בין כשבעל הולך למכולת לבין כשאשתו שהולכת...

אתה יודע מה ההבדל?

כשאני הולך לקניות... אשתי נותנת לי **פתק**... וכותבת לי רשימה מסודרת: חלב, ירקות... צמר פלדה... וריצ'! אני מגיע למכולת... אני לוקח עגלה ומתחיל לקרוא באדיקות לפי הסדר... חלב? טוב... אני הולך עד המקרר ומוציא חלב... הלאה... עכשיו צמר פלדה... אה... זה נמצא אי שם בקצה השני של המכולת... אני הולך עד הקצה השני... יופי... הנה צמר פלדה... עכשיו מה כתוב? אה... חמאה... טוב... אני שוב חוזר כמו ילד טוב לאותו מקום שממנו לפני דקה לקחתי חלב... בקיצור: אני ילד טוב... קונה בדיוק מה שכתוב בפתק... ואני אפילו לא מדלג על הסדר...

זה מה שקורה כשגבר עושה קניות...

אבל! כשהאשה הולכת למכולת? אשה בחיים! אבל בעקרון לא הולכת עם פתק למכולת... אלא מאי? כשהיא מגיעה למכולת היא נכנסת... ואז! דבר ראשון היא לוקחת עגלה... ואז היא מתחילה ללכת בנחת... לאיפה? חכה... **תן לי... תן לי לראות מה יש פה**... כן... אבל מה? איפה הפתק? מה חסר בבית שאת רוצה לקנות? בעלי היקר: תעשה לי טובה... אתה מפריע לי... לך ל"מנחה מעריב" שלך... ותן לי ללכת פה ברוגע... היא שולחת את בעלה לחיים ולשלום... ואז היא עוברת בסבלנות ובנחת בין המדפים... היא מסתכלת מה יש... אוהו... אבקת כביסה... יופי... אני בדיוק צריכה את זה... הלאה... שוקולד לאפיה...? כן... נראה לי שזה נגמר... אני אקח... שתיים...

לגשת לתפילה כמו גבר שקורא מתוך פתק קניות, או כמו...?

275

אתה מבין את ההבדל בין קניה של איש לקניה של אשה? אני מעולם לא עברתי והסתכלתי מה יש במדפים... אני מסתכל מה כתוב בפתק שאין בבית! ולפי מה שכתוב בפתק... אני לוקח ומניח בשקית... אבל האשה? האשה לא מסתכלת בפתק מה אין בבית... היא מסתכלת על המדפים מה יש בחנות, והמדפים בחנות הם אלו שמזכירים לה מה אין בבית (להגדרה הזו קוראים במילה אחת "חווית קניה", אגב: הענף החרדי באופן כללי קצת "חלש" בחוויה מהסוג הזה... מסיבות חיסכון... ולכן כל מערכת הקניה שלהם נראית אחרת... טוב שכך...).

עכ"פ: אתה יודע למאי נפקא מינה? תכל'ס... בשטח... מה נקודת ההבדל בין הקניה של הגבר לקניה של האשה? הרי כך:

כשהגבר הולך לחנות עם הפתק... הוא כמו הגולם מפראג... מה שכתוב בפתק הוא קונה... ומה שלא לא! לא יקרה שיהיה משהו שלא היה כתוב בפתק שאני כן אקנה... כי למה שאני פתאום אזכר שצריך צמר פלדה כשזה לא כתוב בפתק... אז אמנם דקה אחרי שחזרתי הבייתה... אוי... האשה נזכרה, שכחתי להגיד לך לקנות גם פודינג... חבל... למה לא קנית... ואז אני עונה: סליחה... זה היה כתוב בפתק? מאיפה את רוצה ש"נחש ינחש איש אשר כמוני" שצריך פודינג בבית? אבל! ברגע שהגברת הלכה למכולת... גם אם כשהיא יצאה היא לא זכרה שנגמר הפודינג... אבל כשהיא הגיעה למכולת... היות והיא מסתכלת על מה שיש במדפים! (ולא על הפתק) אז ברגע שהיא הסתכלה על המדף של הפודינג... אז באותו רגע היא נזכרה בפודינג שהוא בדיוק נגמר... מה שיש על המדפים בחנות, זה מה שמזכיר לה מה אין בבית! אבל אני? אין לי מי שיזכיר לי כי אם הפתק, כי אני לא מסתכל במדפים מה יש... אלא אני מסתכל רק בפתק לראות מה אין... עד כאן המשל...

זו בדיוק סוג הטעות שלנו בתפילה!

כשאנחנו מגיעים לתפילה... אנחנו רגילים להגיע כמו הגבר שמגיע למכולת... גם כשחסר לנו כבר משהו... ואנחנו כבר כן מגיעים להתפלל על משאלת לב מוגדרת שחסרה לנו... עדיין באיזשהו מקום, אנחנו עדיין מגיעים עם פתק שבו כתוב מה אין לי! כשאנחנו מגיעים לתפילה אנחנו לא עסוקים במה יש פה... אלא אנחנו עסוקים בצרכים הקטנים והספציפיים שחסר ואין לי! ועליהם אני מתפלל כעת... ברגע שאנחנו עסוקים במה שאין לי! מה הפלא שאנחנו מאבדים את הריכוז... כי במקום להתרכז במה שיש פה... אני עסוק במה שאין לי... בדיוק כמו שאני בכלל לא רואה מה יש במדפים של החנות... ולמה...? כי אני עסוק בפתק שבו כתוב מה אין לי... אותו דבר: ברגע שאני מגיע לתפילה ובראש שלי יש רק את הכסף שאין לי... ורק את הסיפוקים שאין לי... מה הפלא שתוך חמש דקות אני יכול למצוא את עצמי מעופף אי שם ב"שים שלום" בלי לפגוש לרגע את אלוקים חיים שיש פה...!

מה הפלא שאפשר להתפלל שלוש תפילות במשך שנים ע"ג שנים ולעולם לא לפגוש את העוצמה האין סופית הזו ששמה תפילה! כשמתרכזים רק במה שאין לי... נתקעים שם... ואפשר להיתקע שם במשך שנים! ולעולם לא נפגשים עם מה שיש פה... ובמי שנמצא פה...

כשאנחנו מגיעים לתפילה... העבודה הראשונה שלנו: לעשות דבר ראשון ניקיון בראש... עזוב... בוא נעזוב כעת את מה שאין לי!

בוא נתרכז עם מה שיש פה! ו... ומה יש פה? פה יש הההכל... כשאתה ניגש לתפילה דמיון שאתה נכנס למכולת שיש בה מדפים מלאים... במה? בבקשה: מדף של 'ה' מתיר אסורים... עוד מדף של 'ה' סומך נופלים... עוד מדף של 'ה' זוקף כפופים... ואז שם בסוף יש את מחלקת 'הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם...' לאחר שזה מה שיש פה... אז הנה... כאן הכתובת לפתור את רשימת הדברים שחסרים לי... ואין לי...

לגשת לתפילה כמו גבר שקורא מתוך פתק קניות, או כמו...?

277

בטור ובשו"ע מוזכרת ההלכה שצריך בשעת התפילה להסיר את כל תענוגי האדם מלבם (עיין סי' צח א').

תמיד כשהגעתי למשפטים האלו... זה הכניס אותי לפלונטר גדול: כי אני הרי אדם פשוט... ואני לא מרמה את עצמי... ואני יודע בדיוק איפה הראש שלי נמצא... ומה שתופס לי את הראש הם החיים הטובים וכל מיני משאלות לב של הרווחה בחיי הגשמיות... נכון? וממילא: תכל'ס... בשטח... אם יש משהו שמחבר אותי באמת לתפילה הן משאלות הלב הגשמיות שלי והדאגות שלי... שעליהן אני מתפלל... וזה מה שמביא אותי לישא עיניים מתחננות לאבי שבשמים... אז אם יבואו וידרשו ממני שבדיוק את משאלות הלב האלו אני אוריד מרשימת הבקשות שלי בתפילה... כי... כי הרי צריך "להסיר את תענוגי האדם מלבם", אז... אז לא נעים... אבל על מה כבר ישאר לי להתפלל?

אם ברגע שאני אבוא לתפילה... לא יעניין אותי לא כסף... אז אני לא אתפלל על פרנסה... ואם לא יעניין אותי בכלל בכלל כבוד... אז אני לא אתפלל שהעלון שלי יהיה מעניין... ואם לא יעניין אותי המעמד שלי... אז אני לא אתפלל על מה שמאוד הפריע לי אתמול... שכך וכך וכך... אז מה עושים?

איך אני יכול מצד אחד לקיים את השו"ע התובעני הזה שדורש ממני "להסיר את תענוגי האדם מלבם", ומאידך: להיות ריאלי ומפוכח ולהתפלל על מה שבאמת מעסיק אותי ומה שבאמת מצליח להוציא ממני צעקה לה'?

^ט אגב: זו שאלה לא פשוטה!!! כי אי אפשר להתעלם מהאמת הנוקבת שהתפילה האמיתית והמקורית, היא מה שנקרא "עבודה צורך גבוה", והעבודה המוטלת עלינו היא באמת להשליך את עצמי מנגד ולהתפלל על כבוד שמים... רק במקביל!!! אסור

התשובה לפי ערכנו היא כך:

כשהשו"ע אומר שבשעת התפילה צריך להסיר את כל תענוגי האדם מלב, אין הכוונה בהכרח שכעת אני לא רוצה תענוגות! כי תכל'ס אני רוצה... רק מה? אני מיישיר את כל התענוגות האלו לקב"ה! **אני מתעסק איתן בייחס לקב"ה!**

כלומר כך: כמו שכשהאשה מגיע למכולת, היא לא מגיעה עם פתק מהבית מה **אין לי...** אדרבה, היא מסירה את החסר של הבית מעיניה, ולמה? כי במקום להיות עסוקה **מה אין בבית**, היא עסוקה ב-**מה יש בחנות**, אותו דבר כאן: **כשאדם מגיע לתפילה הוא צריך להסיר את החסר ואת התענוגות שחסרים לו, ולהיישיר אותם בעצמם לכיוון התפילה!**

(אגב: ברור שזה לא הפשט הפשוט והאידיאלי של דינא דגמ' זה, וברור שיש עניין כן להגיע לרוממות בתפילה שאכמ"ל, וקצת אפתח את הנושא הזה בפרקי הסיום של ספר זה יעוי"ש, אבל לפום ערכנו, ולפי הרמה המסוימת שבה אני ואתה אווזים, שאסור לנו להתעלם ממנה ולא לרמות את עצמנו, אז בשביל הרמה הזו שבה אנחנו אווזים - זו "אוקימתא" שאפשר להיאחז בה).

אתן לך דוגמא:

לנו להיות מנותקים מהמציאות של עצמנו!!! ואנחנו צריכים להיות ריאליים!!! ולהכיר את מקומנו, ולדעת שאם בשלב זה כבוד שמים לא עומד בראש מעייני, אז אמנם צריך לעבוד על הנושא הזה... אבל כעת... בשעת התפילה... אסור לי לרמות את עצמי שזה מה שמטריד אותי, ורק על זה אני מתפלל ולא על גלות השכינה... תפילה היא המקום בו מתפללים על משאלות הלב... הלוואי ובמהרה אני אגיע למדרגה שמשאלת הלב שלי תהיה כבוד שמים... אבל עד אז מי שיתעקש לרמות את עצמו שמשאלותיו הן רק כבוד שמים... מה שיקרה זה: שמצד אחד: את הרבש"ע הוא לא יצליח לרמות... ומצד שני: להתפלל הוא לא יתפלל... כי זה לא יוצא לו אף פעם להתפלל באמת על משאלות אמיתיות שבוקעות מלבנו... כל זה במאמר המוסגר.

פעם פתחתי חוברת של המכירה הסינית של עזר מציון... היו שם תמונות מרהיבות של כל מנעמי העולם... חבילות נופש בחו"ל... וויטרינות שחורות כאלו מפחידות... שברולט נוצץ, וכן הלאה וכן הלאה... כל פעם שיצא לי לרפדף בחוברת הזו... העיניים של היו נוצצות... אני מגיע לדף של השברולט... אני רוצה אותה... הלאה... אני עובר דף... איזה ארון ספרים יפה... אני רוצה אותו... עובר עוד דף... שלושה ימים בצימר כל המשפחה... גם את זה אני רוצה (מקדחה ומברגה? את זה דווקא לא...) ובעוונותי הרבים יצא לי להציץ בזה לפני תפילת שחרית... והגעתי בעוונותי לפסוקי דזמרה תחת רושם הקריאה המסנוורת בחוברת של עזר מציון... ואז! ואז לפתע הגעתי ל"והעושר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל..." התחלתי לדמיין... רבש"ע... אתה מושל בכל...? בטוח שאתה מושל בכל? אם ככה... זה אומר שיש לך את השברולט של עזר מציון... ויש לך גם את כל הצימרים שהציעו שם בעזר מציון... ואת כל המלונות בחו"ל... וכל הנופים הכי מדהימים... ההההההכל שלך! אתה מושל בהההכל... הכל שלך... איך הכל שלך? מה... וכי זכית במכירה סינית? לא! אתה הוא הבעלים של הכל! אתה אלוקים- בעל היכולת ובעל הכוחות! זאת אומרת ההההכל הכל שלך... כשהגעתי לשמונה עשרה... אתה יודע מה הרגשתי? יראת הרוממות! למה? כי אני בעל השגה? לא! ממש לא! פשוט לקחתי את ככככל מנעמי העולם שראיתי בחוברת של עזר מציון ובשעת פסוקי דזמרה ייחסתי אותם לקב"ה! בתפילה זו יצא לי לראשונה לעמוד בשמו"ע ולא לראות את מה שאין לי! אלא לראות את מה שיש אצל הקב"ה!

אתה קולט? כל פעם שאני מגיע לשמו"ע אני מגיע עם כל מיני דברים נקודתיים שחסרים לי... ה' אין לי כה... תן לי... ה'... אין לי כסף... תן לי... ה' אין לי אומץ ואין לי עצבים... אז אנא תן לי... תמיד הייתי עסוק בבועה הזו ששמה אין לי! ואילו הפעם... לשם שינוי... הגעתי לתפילה ודמיינתי מה יש פה! הרי אני עומד מול כל יכול... מול קונה הכל... ויש

לו! יש לו דברים גדולים גדולים! יש לו כח... יש לו את כל מנעמי העולם... יש לו אפשרות לתת לי את כל האושר שבעולם... יש לו! פתאום מצאתי את עצמי הרבה יותר מרוכז בתפילה! כי שוב (יסוד פשוט זה הוזכר כמה וכמה פעמים בספר זה כל פעם בצורה אחרת): כל פעם שאני עומד בתפילה ואני מתעסק מול עצמי - זה מסוכן... כי ברגע שאני נזכר בעצמי... במה שאין לי... זה מתכון בדוק להמריא... כי ברגע שהתחלתי לחשוב על משהו שאין לי... ומטריד אותי... סמוך עלי שאני אשקע בנושא הזה... הגעתי לפה מתוך הנושא הזה ואני יוצא פה ישר לתוך הנושא הזה... וממילא: כשבאמצע התפילה אני צריך להיזכר בזה (כמובן לצורך התפילה... כדי להתפלל על זה...) - אז ברגע שאני אזכר בזה... הסיכויים שלי טובים להיזכר בזה רק לשבריר שניה ומיד לקחת את זה לפיקוחו של הרבש"ע - הם קלושים! מה הפלא... שפתאום אני ממריא ובמשך כמה דקות אני משייט אי שם באחד שתיים שלוש שתכננתי "מה לעשות בעניין..."

לכן: בשעת התפילה עדיף להתמקד במה שיש כאן! ולא בפעק'לה שאין לי...

והאמת היא שזו העבודה שלנו בפסוקי דזמרה! לקחת את משאלות הלב הגשמיות ולגייס אותן כדלק ובנזין להתעורר באש התפילה... איך אתה רוצה שאני... היהודי הפשוט... אתעורר בתפילה? פשוט מאוד: כש-לי יש כל מיני משאלות גשמיות... והצלחתי להפנים ש"הללו את ה' תנינים וכל תהומות אש וברד שלג וקיטור... ההרים וכל גבעות עץ פרי וכל ארזים..." - ברגע שהפנמתי בפסוד"ז שהוא הוא הבעלים של כל המשק... ושל כל הנוף המרהיב... ובקשר לכל מנעמי העולם הוא הכתובת... ו... ו... ו... עוד עשר דקות בעזה"ש אני זוכה לשיחה אישית איתו...? והוא עוד רוצה לשמוע אותי...? כשכך מגיעים לשמו"ע - אני חושב שיש סיכוי גדול שגם אני... היהודי הפשוט... שהעניינים שלי

לגשת לתפילה כמו גבר שקורא מתוך פתק קניות, או כמו...?

281

נוצצות משברולט - גם אני יכול למצוא את עצמי מתעורר בתפילה...
תראה לי מישהו שלא מתעורר משברולט.

זה היסוד! עבודה קלה מאוד:

לא להגיע לתפילה עם פתק **מה אין לי!**

אלא להגיע עם **מה יש פה! ש... אין לי!**

אם אני אגיע עם מה שאין לי... אוי ואבוי... אני איש קטן... נמצא
בתוך בועה מצומצמת... קשה לי מאוד להתנער מהטרדות שלי... אבל אם
אני מפתח טיפה דימיון... מה יש פה? עם מי אני מדבר? אני מדבר עם
אבי כל התענוגות וכל המנעמים...

כאן המקום להסתייגות: חובתנו לדעת שגישה שכזו היא באמת גישה
בשביל ההתחלה... אבל התכלית האמיתית... היא יום אחד באמת להגיע
לרצון של קשר לשם קשר עם הקב"ה... לתפילה שהיא עבודה שבלב!
אבל צריך לטפס שלב שלב בסולם... ולא לעשות את הטעות של חברי
המדומיין הנ"ל...

לפניך דמיון מודרך ב"שיטת" דוד המלך בספר תהילים...

מישהו פעם ראה אותי טיפוס נורא לחוץ... הוא שלח אותי ללמוד תרגילי הרפיה... דימיון מודרך... **אז ככה:** אתה שוכב על המיטה... עוצם עיניים... נושם לאט... מתכווץ... ומתרפה... שוב מתכווץ ושוב מתרפה... וכו' וכו'... ואז אתה נושם לאט... מכניס אויר... מוציא אויר... לאט לאט... שוב מתכווץ... שוב מתרפה... וכו' וכו'.

אז זהו! שניסיתי לעשות את תרגילי ההרפייה האלו... ולפעמים זה באמת עזר... אבל בערבון די מוגבל... כי כשהייתי מאוד מאוד לחוץ ממשהו שבאמת! באמת הטריד והדאיג... אז שום תרגיל לא עזר לי... סוף סוף מקובלנו שהחיים חזקים מהכל! למבינים...

עד שהגיע מישהו אחר! והוא לימד אותי שיטה אחרת של הרפיה! הוא נתן לי כמה תרגילי הרפיה... והפעם זה עזר! אוהו עזר...

אז זהו: איש בשורה אני... יש לי בשבילך תרגיל הרפייה שהוא יכול להתגבר על כל לחץ... איזה שיהיה... אז טוב... אנחנו מתחילים:

שכב במיטה... עצום עיניים... ודמיון **שאבא שבשמים נמצא פה! פה ממש! בחדר הזה!** אבל איפה? איפה בדיוק? אז כך... הוא נמצא מעל הראש שלך... מסתכל עליך... אבל חכה... לא רק... הוא גם נמצא מתחתך... תופס אותך מלמטה... תחשוב שאין מתחתך מיטה, רק הוא עומד מלמטה ומחזיק... אבל אבל... זה לא רק... הוא לא רק נמצא מלמעלה ומלמטה... הוא גם נמצא מצד ימין... איפה שבדיוק השריר שלך מכווץ... אבל חכה... לא רק מצד ימין אלא גם מצד שמאל... הוא מקיף אותך מכל הכיוונים... עוטף אותך, שומר עליך... ומנשים ומהווה אותך כל רגע ורגע מחדש...

ידוע המשפט שהרב פינקוס היה אומר... משפט קצת נועז שהצליח להרגיז אנשים אבל לא נורא... המסר ודאי הועבר... הוא אמר: שצריך ללכת לישון עם הקב"ה כמו... כמו... כמו... כמו שתינוק הולך לישון עם דובי! אז נכון... יתכן שאנחנו נבהלים לשמוע משפט כזה נועז... אבל כמי שבאמת היה חי עם הקב"ה כבן המתחטא לפני אביו... זו ההגדרה הכי קולעת שיצאה לו מהפה... ומה נעשה שלא רק הרב שמשון דוד פינקוס אמר את זה אלא גם דוד המלך בכבודו ובעצמו... גם הוא אמר משפט די דומה: "בשלום יחדיו! אשכבה ואישן..." אני הולך לישון עם הקב"ה במיטה... הוא נמצא איתי... פה... יחד איתי ממש...

טוב... אז בוא נמשיך עם תרגילי ההרפייה... עכשיו: נשום עמוק והקשב לנשימות... ש... ש... שקט... הקשב לנשימות הקצובות שלך... תבין: הקב"ה לא נמצא בשמים ומשם הוא שולח צינור חמצן להנשים אותך... לא! הוא נמצא פה - ומפה הוא מנשים אותך... אז תקשיב... תקשיב לנשימות... אל תדבר... הקשב לאבא שבשמים איך הוא מנשים אותך... הקשב לכל הנשמה תהלל י-ה... שמע איך הקב"ה מתניע אותה כל רגע ורגע מחדש... כעת דמיין שאותו אבא שבשמים שכעת מנשים אותך הוא גדול גדול גדול... הוא כעת אחראי על כל גובה הגלים בכל החופים בים התיכון ובכל האוקיינוסים... הוא כעת מנשיב רוח שורקת במדברות העצומים של הנגב... הוא דואג לתן ששותה כעת מים בעין מבוע... ובשניות אלו הוא גם דואג לעץ מתאים לציפור הנודדת שכעת הגיעה לאפריקה לאחר ימים שלמים של נדידה מא"י... ונחזור כמובן אליך... כעת הוא מנשים אותך פה! נמצא איתך! ויש לו את כל הזמן גם בשבילך!

עכשיו נעבור לשלב ב': השלב של התרגיל... כעת נסה לדמיין משהו מאוד מפחיד... דמיין שהקב"ה שעד הרגע היה נמצא פה ועטף אותך משש רוחות... **לפתע פתאום הוא נעלם! הסתרת פניך הייתי נבהל! בבת אחת**

הוא כביכול עזב את החדר והשאיר אותך לבד לבד חלילה... וכעת תדמיין איזו סיטואציה מפחידה... לא... אל תחפש משהו מתחת הריצפה יש לכל אחד מאיתנו מספיק משקעים שעוד לא יצאנו מהם... דמיין את עצמך שוב עומד מול אותה סיטואציה מפחידה... אבל לבד לבד! אף אחד לא יכול לעזור לך... אתה מדמיין? אתה נבהל? מתכווץ? כולך מכווץ ומבוהל עד הסוף... ככה כמו שצריך? יופי! עכשיו בבת אחת דמיין שהנה! הקב"ה שוב מופיע... שוב עוטף אותך מכל הכיוונים והודף בבת אחת את כל מה שמעיק עליך... ואז הוא מופיע עליך באהבה גדולה ומזריק לך מצב רוח נפלא... ונוסף בכ כוחות אדירים... תתרפה... תרגע... תרדם... ה' פה... איתך...

יש לי פחד גבהים! אני מאוד מפחד לעלות על גשר... אני מפחד שזה חלילה נופל... כשאני נמצא בכותל המערבי ויש שם בריצפה כזו זכוכית שאפשר לדרוך עליה ואתה רואה מתחתך תהום של שלוש קומות... אני לא מסוגל לעמוד על הזכוכית הזו... אבא'לה... עוד שניה זה... זה... זה נופל...

רגע... אז למה בבית שלי אני לא מפחד ללכת? הרי גם הבית שלי הוא בקומה רביעית? זה אותו גובה?

מה התשובה? משום מה! בבית שלי... אני מרגיש שאני דורך על **ריצפה!** אה... אבל תכל"ס... הרי גם כאן יש מתחת תהום של ארבע קומות... אבל לא... עזוב... זה לא אותו דבר, נכון שיש תהום... אבל היות ואני כעת לא רואה את התהום... היות ואני רואה רק ריצפה... אז זהו... אז זהו... זה מה שיש... אין פה תהום... (עדיף להשאיר את זה ככה... עדיף שלא תתן לי רעיונות נוספים ממה לפחד...).

לעומת זאת! כשאני עומד על גשר... כאן אני רואה את התהום בעיניים... אם ככה אז אבא'לה... **הבנת את ההבדל? בטח שהבנת!** אין

פה משהו באמת מובן... יש פה נטו הסבר רגשי! אבל מבחינה שכלית? כולנו מבינים שאין פה שום היגיון! ואין באמת שום הבדל שכלי בין רצפת הבית שלי לגשר...

אז זהו! שדוד המלך לא היה כמוני... הוא לא נתן לרגש לנהל אותו... ולכן כשדוד דרך עם שתי רגלים על הריצפה... הוא דמיין שמה שיש תחתיו זו לא ריצפה אלא תהום פעורה! וכל שניה הוא עלול ליפול לתהום... אלא שאז! מגיע הקב"ה ופשוט אווז את הרגלים שלו מלמטה - ולא נותן לו ליפול!

דוד זועק: "צורי אל תחרש ממני פן תחשה ממני ונמשלתי עם יורדי בור!"

למה לנו קשה לבטוח בה' ברגע האמת...?

כי כשאנו דורכים על הרצפה... אנחנו מרגישים בטוח! אנחנו מרגישים שיש מתחתנו רצפה בטוחה... רק מה... יש אולי חשש רחוק פן שמא ואולי יום אחד תהיה רעידת אדמה... ממילא כשהקרע פתאום נשמטת מתחת הרגלים שלנו חלילה... היא תופסת אותנו לא מוכנים בעליל... מבוהלים עד קצה הנשמה... אז בשביל זה! בדיוק בשביל זה דוד המלך לא חיכה לרעידת אדמה! הוא עשה תרגילים כל הזמן! כשדוד דרך על הריצפה הוא כל הזמן דמיין... מתחתי יש כעת תהום פעורה! ואבא שבשמים עומד כל הזמן מלמטה ומחזיק לי חזק חזק את הרגלים כמו צור! כמו סלע! ואם הוא רגע אחד יעזוב את האחיזה... אוי ואבוי... "צורי אל תחרש ממני פן תחשה ממני ונמשלתי עם יורדי בור!" אתה צורי! אתה הריצפה שכל רגע מחזיקה לי את הרגלים... אם אתה מרפה לרגע... אני מיד נופל...

אחרי שדוד חי כך כל הזמן... וכך התאמן כל הזמן... אז ברגע שהגיע איזה פחד מוחשי... דוד לא היה צריך להוציא את הבטחון מהבזדס... הוא לא היה צריך להזעיק את הקב"ה אי שם ממרומים... הוא כבר היה עמוק

עמוק בעניינים... הוא היה פשוט פונה אליו: צורי! הרי אתה פה... אז אנא... "אותך קויתי כל היום... " **זה הדימיון המודרך המומלץ ביותר!** ובינינו... אני לא צריך להגיד לך: שזה דימיון בכלל בכלל לא מודרך... זו **האמת האמיתית ביותר שיכולה להיות!** מי שקצת מפוכח ויודע קצת יותר ממה שאני ואתה יודעים... הוא מבין שצריך רחמי שמים על כל פעימת לב ועל כל צעד ושעל... מי שקצת מכיר את החיים מהזוית המדאיגה שלהם - יודע שאין ברירה... "צורי אל תחרש ממני, פן תחשה ונמשלתי עם יורדי בור..." אין לך תרגיל הרפיה טוב מזה... מומלץ בחום... חבל על הלב שלנו... חבל על הדאגות... יש לנו אבא טוב בשמים שיכול לפתור את כל הבעיות... "אם תבעיון בעיו... "

לסיום... האם כולם חייבים לאהוב את "אהבתי"?

לקראת סיום הכרך הנוכחי של הספר "אהבתי..."

חשוב לי להבהיר: שאמנם נכון... **"אהבתי"** כי ישמע ה' את קולי תחנוני...", אכן באמת אהבתי... ויתן ה' שגם צורת הגשת הדברים תתקבל בעזרתו יתברך... אבל! אני מכין אותך מראש: שיהיו אנשים שיהיו אתה... "לא כ"כ אהבתי..." הם לא כ"כ יאהבו... הם יקראו את הספר הזה ו... והם לא יאהבו את כל המהלך... את כל ההלך רוח של הספר הזה... מה פירוש לא יאהבו? אני לא מדבר כעת על הניסוח או על הסגנון הנקודתי של כותב הספר (**לא זה הנושא כעת...**) אני מדבר על עצם המהלך! הם לא יתחברו לצורת הגישה הזו שכל דבר שמפריע לך... קדימה... להתפלל... ואהבתי כי ישמע ה'...

אז לא תאמין! אני אגלה לך סוד: שתדע לך: שאם לא "אהבת" את ההולך ילך הזה, יתכן שאתה באמת לא צריך לאהוב... וטוב שאתה לא אוהב...

ולמה? כי יש אנשים שלפי העבודת ה' הפרטית והיחודית שלהם ולפי התפקיד המסוים שהקב"ה ייעד להם בעולם הם לא אמורים לאהוב ולהתחבר לכל צורת ההתנהלות הזו... אתה שואל למה? מה כבר שייך לא לאהוב ב"אהבתי כי ישמע ה'..."? **פרטים נוספים במאמר הבא:**

כל המשאלות שלנו בחיים מחולקות לשני חלקים:

רצון! ... התרצות!

אדם שאוכל גלידה... למה הוא אוכל? כי הוא **"רוצה"** גלידה... הוא **אוהב** גלידה... **תאב** למאכל זה... אבל אני רוצה לגלות לך סוד: שהגלידה הזו הגיע מהחנות... ואותו אדם לפני כמה דקות עמד בדלפק ושילם 24

שקלים בעבור הגלידה הזו... למה הוא שילם? מה...? הוא "רוצה" לשלם? הוא כ"כ אוהב לשלם כסף? ראית פעם אדם שנהנה לשלם? א"כ אז למה הוא שילם?

התשובה היא: הוא לא רצה לשלם! הוא רק התרצה לשלם! מי שרוצה גלידה... צריך בשביל זה להתרצות גם לשלם בשביל זה... יש חולים ל"ע שמחכים ומצפים בכליון עיניים בהמתנה מורטת עצבים... מתי יגיע כבר התור שלהם להתקבל אצל המנתח המפורסם... שיטפל בהם כמו שצריך... מה... אנשים כ"כ רוצים להיכנס תחת הסכין? אנשים כ"כ אוהבים הרדמה כללית ושבוע אישפוז בבית חולים? מה התשובה: ממש לא! אנשים ממש לא רוצים ניתוחים! אלא מאי? אנשים רוצים חיים! ומי שרוצה לחיות צריך לפעמים להתרצות לכל מיני דברים לא נעימים בעליל...

אדם מתרצה לשלם הרבה כסף... בשביל להשביע את רצונו...

אדם מתרצה לסבול בשביל שיהיה לו מה שהוא רוצה!

(מסכת מכשירין... אחת המסכתות הקשות שבסדר טהרות כל עניינה עוסק בדקות הסברא מה חשיב רצון וה"ל ב"כ יותן", ומה הוא רק בגדר התרצות ולא הוכשר לקבל טומאה, ע"ש).

לה' יתברך יש שני רצונות!

יש את הרצון האמיתי! ויש את ההתרצות כביכול!

הרצון האמיתי הוא שיהיה טוב וטוב ואך ורק טוב... כפי שרק אבא טוב יודע להיטיב... אבל! בשביל להוביל לרצון האמיתי צריך לעבור דרך ההתרצות! כל אחד מאיתנו רוצה להיכנס לטרקלין! אבל בשביל זה הוא צריך להתרצות לעבור דרך הפרוזדור... הרצון האמיתי מקומו

בעולם הבא! העולם הבא נקרא טרקלין! אבל בשביל להגיע לטרקלין הזה ולרצון האמיתי הזה! צריך להתרצות לעבור בעולם הזה! הפרוזדור הצר והחשוך הזה!

העולם שלנו הוא רצון ה' חס ושלום! הרי בעולם שלנו יש בתי קברות... ויש בתי חולים... ויש צרות ויסורים... וכי הקב"ה "רוצה" את כל זה? חלילה! אלא מאי? יש לקב"ה רצון ששמו עולם הבא, לכן הוא כביכול "מתרצה" גם לכל מיני דברים לא כ"כ רצויים שנעשים כאן בעולם זה... כי הם מובילים בסופו של תיקון לרצון האמיתי, הלא הוא עולם הבא...

הרצון האמיתי מקומו בשמים! ההתרצות מקומה כאן בארץ!

הרצון האמיתי נקרא בשם 'שכינה'! הרצון האמיתי לא נמצא כאן בעוה"ז... השכינה לא מתגלית בעוה"ז... מה כן? **שכינתא בגלותא!** בעולם הזה, בעולם ההתרצות - הרי הרצון האמיתי נמצא בגלות! זה הפירוש הפשוט ביותר למילים המוכרות ביותר: **שכינתא בגלותא!**

תפקידו של יעקב אבינו היה לעבוד את ה' בשני העולמות... בעולם הזה ובעולם הבא... הוא צריך להוביל את מרכבת השכינה בתחילה דרך הפרוזדור ששמו ההתרצות... ואז להגיע לטרקלין - לעולם הבא, שאז יתגלה הרצון האמיתי...

בשביל זה יש ליעקב אבינו שתי נשים! שתי הבנות של לבן הארמי... הבת הראשונה - לאה! תפקידה של לאה לייצג את עבודת ה' שבעולם הזה! בעולם ההתרצות - הפרוזדור... ואילו הבת השנייה - רחל! תפקידה לעבוד את ה' בעולם הבא - עולם הרצון האמיתי - הטרקלין...

ויאהב יעקב את רחל! יעקב אוהב את רחל יותר מלאה... ולמה? כי יעקב רוצה לדלג ולסיים כמה שיותר מהר את ההתרצות! יעקב רוצה

להגיע כבר לרצון האמיתי... יעקב שר בערגה: "קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה" קרב... שיתקרב... שיגיע כבר היום הזה... שיגיע כבר התיקון השלם... שיהיה סוף להתרצות... למחיר היקר שאנחנו נאלצים להתרצות בשביל לזכות להגיע לרצון האמיתי! יעקב עובד שבע שנים ברחל... "ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה", עוד שבע שנים וזהו! התיקון השלם מגיע... הטוב האמיתי יתגלה בעולם... כל כוחות הרע יתבטלו... העולם יתוקן במלכות ש-ד-י... והיום הגדול הלך והתקרב... והגיע יום כלולות יעקב ורחל! ברגע שיעקב יצליח להוריד את עבודת ה' ברצון האמיתי, ברגע שיעקב ידבק ברחל - זהו! הגיע התיקון השלם!

והנה... ויקם בבוקר ו... ו... והנה היא לאה! מה קרה? למה?

יעקב יעקב: עדיין לא הגיע הזמן לתיקון השלם!

אין אפשרות לדלג על ההתרצות! בשביל להגיע לטרקלין חייבים לעבור דרך הפרוזדור... בשביל לממש רצונות חייבים לעשות כל מיני "התרצויות"...

קודם כל תבוא לאה! אח"כ תבוא רחל!

ליעקב יש צער גדול... עגמת נפש... הוא כ"כ רצה לדלג על ההתרצות! הוא כבר רצה לגלות ולקרב את הקץ! והנה משמים מראים לו שלא! יעקב מבין את המסר... והוא מתרצה עם לאה כל שבעת ימי המשתה... אבל ליבו בל עמו... אני רוצה את רחל! רק יסתיימו שבעת ימי המשתה ואני מיד רוצה את הרצון האמיתי... את רחל! ויעקב נושא את רחל! והוא מיד מעמיד אותה כעיקרו של בית! הוא מבהיר: תיקון רחל עיקר ותיקון לאה טפל! לרצון האמיתי אני חותר! לרצון האמיתי אני שואף! אני רוצה לקרב את הקץ כמה שיותר מהר... ולאה מרגישה שנואה... לאה שהיא מייצגת את עבודת ה' של יעקב בתוך העולם הזה מרגישה שיעקב לא מתרצה לעבודה של העולם הזה... הוא מרגיש בעבודה זו זר ומנוכר...

וכל הזמן רוצה להתעלות ולקרב את העוה"ב... כל הזמן הוא נושא עיניים לעיקרו של בית, לרחל, לרצון האמיתי - לעולם הבא!

אבל ללאה יש תפקיד! והיא עושה את תפקידה נאמנה! התפקיד של לאה זה כן למשוך את יעקב לעבודת ה' בעולם הזה! זה תפקידה! זו חובתה! והיא מתחילה ללדת בזה אחר זה... ראובן! בשעט"מ נולד שבט י-ה... מה תפקידו של אותו שבט? מה מהותו? ומה יעודו? כל יעודו של ראובן בעולם הוא כי עתה יאהבני אישי! מה פירוש? להוריד את יעקב אבינו לתוך העולם! לגרום ליעקב לרצות את עבודת ההתרצות של העולם הזה!

ואז מגיע שמעון... ומה מהותו? כי שמע ה' כי שנאה אנוכי ויתן לי גם את זה". כל שמו מהותו ותפקידו של שבט י-ה שמעון! שעל ידו יעקב יאהב את לאה! **יתרצה להתרצות!** יבין שתפקידו הוא לעבוד את ה' כאן! בעולם הזה!

ואז נולד הבן השלישי... לוי! כהונה! לוייה! מה כל המהות של לוי בעולם? עתה הפעם ילווה אישי אלי כי ילדתי לו שלושה בנים! זהו! ברגע שנולד לוי עכשיו יש בית המקדש! יש כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם! איפה? כאן! בעולם הזה! מה תפקידו של לוי? שעכשיו יעקב בע"כ יתלווה לעבודת ה' שתהיה כאן! בבית המקדש! בין שני בדי ארון!

ואז... כשנולד הבן הרביעי... לאה כבר עושה סעודת הודיה! דידן נצח! נולד משיח בן דוד! התיקון השלם יגיע **כאן!** גילוי היחוד **יעשה כאן!** עבודת ה' תהיה כאן - **בעולם הזה!** ומלאה הארץ דעה את ה'... מי מלאה? **הארץ!** מלאה הארץ דעה את ה'! התיקון השלם יעשה בארץ! כל מהותו של יהודה זה לגלות את מלכותו יתברך כאן בעולם... להוריד עולה של תשובה... להוריד לעולם דרך של עבודת ה' בתוך ההסתרה... בתוך הנהגת העולם הזה, ואכמ"ל...

זהו! יעקב כבר לא שונא את לאה... יעקב כבר לא מחפש לדלג על ההתרצות של עבודת ה' בעולם הזה! יעקב הבין היטב את המסר! יעקב הבין שרצון ה' לעבוד אותו כאן בתוך העולם! ויעקב שלימא כבר סולל דרך ברורה לבניו בני ישראל כיצד יתּרצו ויעבדו העם היהודי את ה' יתברך כאן בעולם הזה... יעקב הוא עמוד התורה! עמוד ההנהגה של השי"ת כאן בתוך העולם! **יעקב תיקן תפילת מעריב!** יעקב מכשיר לנו את הדרך כיצד לעבוד את ה' יתברך גם בתוך החושך... יעקב כבר מתפלל: "ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים", גם כשאנחנו נמצאים כאן... בהעלם - תהיה איתנו פה... גם בתוך הגלות! **ואכן יעקב הוא זה שמנחיל לבניו את הפסוק הנצחי שמע ישראל ה' אלוּקינו ה' אחד!** הפסוק שילווה את ישראל לאורך כל הדורות בכל ההתרצויות וכל הנהרות של דם שעתיד עם ישראל לרצות ולהתרצות כאן בעוה"ז בשביל להכשיר את הרצון האמיתי... יעקב העמיד עולם של התרצות בשמחה ובאהבה! השלים והכשיר את הפרוזדור במלא הדרו!

ואז! ותעמוד מלדת! זהו? לאה מפסיקה ללדת? לאה סיימה את תפקידה? סיימנו את הפרוזדור? סיימנו את ההתרצות?

אוהו... עכשיו! אחרי שההתרצות מיצתה את עצמה... לאחר שהעולם הזה מיצה את ההתרצות ואת המחיר שאנחנו צריכים לשלם... כעת הגיע השלב של הרצון האמיתי להתגלות! אחרי שלאה תסיים ללדת... אז יגיע תורה של רחל להתחיל ללדת...

מתי הרצון האמיתי יתגלה? מתי יגיע העולם הבא? כשלאה תמצה את תפקידה... כשיכלו הנשמות שבגוף! כשעם ישראל ימצה את ההתרצות של העולם הזה! כשעם ישראל יצליח לעמוד בכל הנסיונות של דורות של שמד... כשיתמצו כוס הדמעות ונהרות הדם שעם ישראל עתיד להתרצות בזה לפני ה' יתברך - אז יתגלה פתאום הרצון האמיתי! אז רחל תתחיל ללדת.

אבל! עד אז איפה רחל נמצאת? איפה הרצון האמיתי נמצא עד אז?
שכינתא, הרצון האמיתי, בגלותא! כל זמן שלא יולדת... הרי רחל
והרצון האמיתי בגלותא... עד אז רחל בוכה... תיקון חצות מחולק לשני
חלקים: תיקון רחל ותיקון לאה! תיקון רחל מלא בקינות בכי ונהי... על
הגלות של רחל! על הגלות של הרצון האמיתי... תיקון רחל אסור לומר
בשבת ויו"ט... זה קינות... זה אבל... אבל יש עוד תיקון! תיקון לאה! מה
זה תיקון לאה? עסק התורה! שירות ותשבחות! זה לא אבילות... זה
שמחה... רחל בגלותא! לאה לא בגלותא... לאה זה תורה... ההנהגה של
עבודת ה' בתוך הטבע! ההתרצות...

ליעקב אבינו ורחל אמנו יש ויכוח סוער! ויכוח עולמי!

רחל טוענת: הבה לי בנים!

ומה יעקב עונה לה? התחת אלוקים אני?

מה פה הויכוח? מה... רחל לא יודעת שיעקב אבינו הוא לא אלוקים...?

ההסבר בזה הוא כך:

רחל באה ליעקב בטענות: אשתך בגלות... אשתך עקרה לא ילדה...
 יש לה מועקה... אין לה ילדים... תעשה משהו... תזעזע את העולמות
 תתפלל... הבה לי בנים! ואם אין מתה אנוכי!

יעקב כועס על רחל: מה אעשה... גם אני פעם חשבת כמותך... גם אני
 רציתי לדלג על ההתרצות... רציתי לישא רק אותך - רק את רחל... ולדלג
 על לאה... לדלג על ההתרצות של העולם הזה... אבל הקב"ה לא רצה!
 הקב"ה רצה שאני כן אעבור דרך ההתרצות ואני כן אלמד להתמודד
 ולחיות את עבודת ה' בתוך העולם הזה... בתוך ההסתרה... התפקיד שלי
 הוא ללמד את הבנים שלי **איך לחיות עם ההתרצות של העולם הזה...**
 איך לעמוד מול הסתרת פנים ולחיות עם זה! אני לא מפסיק לשנן לבני

את הפסוק היהודי הנצחי שגם אם מת אנוכי הרי: **"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!"** אני יודע ש"בכל נפשך" - אפילו הוא נוטל את נפשך... ו... והנה את... את מגיעה וטוענת לי: הבה לי בנים ואם אין מתה אנוכי? את כביכול מגיעה וטוענת שהיות ואת חלילה תמותי... זו סיבה ש... ש... שהבה לי בנים? מה אעשה... אצלי זו לא טענה! אצלי - אם "מת אנוכי" זו לא סיבה להושיע אותי... אדרבה, בשביל זה קוראים לי ישראל... ואני כל יום מקבל על עצמי מלכות שמים **שאפילו אם מת אנוכי** הרי אני מקבל דין שמים ושמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד... וממילא את צריכה לדעת: שגם כשהקב"ה מנע ממך פרי בטן! גם כשיש לך מועקה כ"כ גדולה! גם כאן צריך אמונה! צריך להצדיק את הדין ולומר אני יהודי מאמין!

עונה רחל ליעקב: כל זה לשיטתך! אתה בעלה של לאה! והתפקיד שלך הוא להוריד את האמונה לעולם הזה! לעולם ההתרצות! אתה צריך לחנך את עם ישראל... איך מתמודדים וחיים גם מול מצב של "אפילו נוטל את נפשך...", איך מתרצים לפשוט צוואר ולהעקד ולהשרף על קדושת שמו כדי לזכות להגיע לרצון האמיתי! זו המשבצת שלך עם לאה! אבל יעקב יעקב! אל תשכח! יש לך אשה נוספת! יש רחל! ואל תשכח שבסופו של דבר היא עיקרו של בית! לשם אתה חותר בסוף הדרך!

אני רחל! ואני מייצגת את הרצון האמיתי! השכינה!

כשאני רואה צרות ויסורים של יהודים... אני לא מצדיקה דין שמים כמוך ואומרת: הכל לטובה... אני כמו אידישע מאמ'ע רצה לביהכנ"ס ונכנסת כרוח סערה ופותחת את ארון הקודש. ומרימה צווחות... "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה..." אני מזעזעת את כסא הכבוד... קורעת את השמים... ואני מבהירה: הבה לי בנים ואם אין מתה אנוכי! אם לא מגיעה הישועה אני מתה! אני לא עסוקה בלהצדיק דין שמים ולקבל את זה ולהמשיך הלאה... אני עסוקה בלזעוק: אבא אבא...

אתה הרי כל יכול... אז בוא... בוא לפה... אל תשאיר אותי לבד... איפה אתה? בוא!

זה היה הויכוח בין יעקב לרחל! והויכוח הזה מאוד רלוונטי ומאוד מעשי עד עצם היום הזה: תכל'ס: אם חלילה קרתה צרה ל"ע רח"ל... איך צריך לגשת? האם להרכין ראש ולהצדיק דין שמים ולומר: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד"? בכל נפשך - אפילו נוטל את נפשך? אני מקבל כל החלטה של הקב"ה... או! לא לוותר! לזעוק ולהתחנן ולקרוע את השמים... רבש"ע... הבה לי! ואם אין מת אנוכי?

נו... תכל'ס: איזו דרך ישרה יותר? נכונה יותר? מי צודק? יעקב או רחל?

התשובה היא: שאין תשובה!

בשביל זה יעקב הוא אבינו! וגם רחל היא אמנו!

וכמו שכל אחד מאיתנו מזדהה עם אחד מהאבות במיוחד... יש אחד שנמשך מאוד לחסד, והוא מרגיש שהוא מזדהה יותר עם הבחינה של אברהם אבינו עמוד החסד... ויש אחד שנמשך יותר לגבורה... ולעבודה ולדבקות והוא מרגיש בעצמו שהוא מזדהה הרבה יותר עם יצחק (כמובן שאני כעת מדבר ברובד מאוד מאוד שטחי... ואעפ"כ יש בזה משהו) אז על אותו משקל: יש אחד שכשהוא עומד מול קושי... מול התמודדות... הוא מרגיש חוסן נפשי... מרגיש שהעסק בשליטה... הוא מרגיש שמה שיהיה ומה שלא יהיה... אני לא הולך למות... אני לא הולך להשתגע עוד רגע... אדם כזה או יותר נכון בשלב כזה צריך להיות חזק ולכופף ראש! וזה לא סתירה שאפשר תמיד להתפלל... אבל את החסינות הנפשית למלאות באמונה תמימה שהכל לטובה וה' אלוהינו ה' אחד...

אבל! יש כאלו ש (שבקיצור... אני לא צריך לגלות לך מי אתה... כי אם זה מה שאתה... אתה יודע איך זה נראה יותר טוב ממני...) יש כאלו שברגע שהקושי

מגיע לרף מסוים - הם פשוט מאבדים עשתונות... הם הולכים לצאת מדעתם... הם מרגישים: הבה לי ואם אין מתה אנוכי...

אז אם תלך לפסיכולוג הוא יתן לך העצמה אישית ויעניק לך כלים להתמודדות... כי הוא יסביר לך שאתה אדם חלש ואתה מתקשה מאוד להתמודד מול קשיים... **אבל צריך לדעת שלא תמיד זה נכון! בתור יהודים מאמינים אנחנו אמורים לקחת בחשבון: שלפעמים הקב"ה עושה אותך חלש כי מערכת עבודת ה' שלך היא שונה... וכשיש לך קשיים הקב"ה רוצה לשמוע את השאגות שלך... את התפילות שלך... ולכן הוא עושה אותך יותר חלש אופי... ויותר חסר אונים... ויותר מהר מאבד שליטה...**

כן! יש לקב"ה **אריות** ויש להקב"ה **יונים**... כשהקב"ה מביא מלכודת לאריה... מה הקב"ה רוצה מהאריה? שיתגבר... שיתנפל... שיעמוד חזק וינצח... אבל כשהקב"ה מביא מלכודת ליונה... מה הקב"ה רוצה ממנה? "יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראייך השמיעיני את קולך כי קולך ערב ומראך נאווה..." **זאת אומרת: הקב"ה בונה את האישיות ואת החוסן הנפשי של כל אחד מאיתנו באופן מותאם לפי התפקיד הנקודתי שלו בעולם! יש יהודי שהקב"ה רוצה ממנו שיעמוד מול ההסתרת פנים הכי גדולה ויצדיק דין שמים וישאר חזק כמו ברזל! ויש יהודי אחר שהקב"ה רוצה לשמוע את הקול שלו... ואז כשהקב"ה מעמיד אותו מול קושי... המטרה היא לא כ"כ שהוא יעמוד חזק מול זה... אלא יונתי בחגוי הסלע... השמיעיני את קולך... תצעק ותיענה...**

וכאן מאוד חשוב להבהיר ולהדגיש: גם אחרי שיעקב ורחל מתווכחים! אתה מבין שזה לא ממש ויכוח... אין פה חילוקי דעות... אלו רק שתי משבצות... כלומר כך: **ברור שרחל מסכימה עם יעקב** שצריך להצדיק דין שמים... וגם אם אין לי בנים וגם אם מתה אנוכי - ברור שעדיין שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד... וצריך לכופף את הראש ולהיכנע לרצון האלוקי, אין ספק בכך! ובאותה מידה ברור שגם **יעקב**

מסכים עם רחל שתמיד אפשר להתפלל ותמיד תפילה יכולה לעזור... נו... אז על מה בכל זאת הם מתווכחים? התשובה היא: זה לא כ"כ ויכוח... זה יותר שני מסלולים... שני דרכים בעבודת ה' איך להתמודד מול מצבים מסוימים... זה בדיוק כמו שאברהם תיקן שחרית ויצחק תיקן מנחה ויעקב מעריב, לכאורה שלשתם התפללו שלוש תפילות, רק מה? אברהם ייצג את המשבצת של שחרית! ויצחק את מנחה ולכן זה נקרא שאברהם זה שחרית וכו' וכו', **אותו דבר כאן**: יעקב אבינו מייצג את ההתמודדות וההכנעה מול גזירת שמים באמונה ובאהבה, ואילו רחל מייצגת את הבן המתחטא לפני אביו ו... ולא מוותר עד שלא נעשה רצונו...

וכאן מגיעה שאלת המיליון: מי אני? לאיזו עבודת ה' אני שייך? לעבודת ה' של יעקב אבינו או לעבודת ה' של רחל? איך אני צריך להגיב כשמגיע קושי? האם לעמוד חזק ולקבל את זה... או לעמוד כמו רחל ולקרוע את השמים?

מה התשובה? שוב: אין תשובה! פה זה המגרש האישי שלך... ובמקום הזה לב יודע מרת נפשו וכל אחד מאיתנו מכיר ומרגיש היטב היטב את עצמו... מה שברור הוא: רחל **הרגישה** ש... ש... שהבה לי... ואם אין מתה אנוכי... ויעקב אבינו **לא הרגיש ככה!** יעקב אבינו הרגיש שהעסק כן בשליטה! רחל הרגישה שהיא לא מסוגלת להתמודד עם החסר הזה ויעקב אבינו הרגיש שהוא כן מסוגל לעמוד בזה! **מה? למה יעקב היה כן מסוגל ורחל לא?** אז כולם יגידו שזה בגלל שליעקב כבר היו ילדים ולרחל עדיין לא? לענ"ד זה הסבר די שטחי... יש פה משהו הרבה לפני כן: יעקב אבינו מסוגל כי זה התפקיד שלו ולכן הוא באמת מסוגל! ואילו רחל? זה לא התפקיד שלה, לכן היא לא מסוגלת! ולכן היא זועקת לשמים...

זה לא שיעקב אבינו הוא אישיות יותר חזקה מרחל... זה לא מתחיל מהאישיות, **זה מתחיל מעצם התפקיד!** היות והתפקיד והמשבצת של יעקב אבינו זה להתמודד מול ההתרצות ומול הקושי אז יש לו את החוסן להחזיק מעמד ולקבל גזירת שמים ולחיות עם זה... אבל רחל, היות וסוג התפקיד שלה זה דווקא לא לוותר, ולמאן להתנחם על בניה כי איננו, אז היא כביכול לא מקבלת את הכח להשלים עם מצבים לא מתוקנים, והיא זועקת לשמים...

לאן אני חותר? מדוע אני כל כך מאריך ומתפתל בהסבר זה והולך איתו סחור סחור?

מהסיבה שבה פתחתי את מאמר זה: אכן ספר זה כולו עוסק ב"אהבתי כי ישמע ה'", המילים **אהבתי** לקוחות כידוע מספר התהילים, דוד המלך התפלל הרבה הרבה לה', והקב"ה שמע את כל התפילות שלו, **אבל זה לא סוד**, שחוץ מדוד המלך יש עוד ששה רועים, שלא ידוע לנו שהם התפללו כ"כ הרבה כמו דוד המלך, כשדוד היה במערה, הוא חיבר לנו מאותה מערה כמה פרקי תהילים, ואילו יוסף שהיה בבור בית האסורים שתיים עשרה שנה, והוא לא תיקן לנו אפילו פרק תהילים אחד, רק מה? **שם שמים שגור על פיו!** הוא המשיך בדרכו, בצדקותו, ובקדושתו, וזו דוגמא אחת מיני אלף... **רואים את זה לאורך כל הדורות שתמיד היה את הצדיק שמתפלל ומתפלל**, והקב"ה שמע את תפילתו, והיו אחרים לא פחות גדולים ממנו, שזו לא היתה צורת העבודה שלהם... עכ"פ לא עיקר העבודה שלהם.

לצורך העניין אני אתן לך כמה דוגמאות מפורשות בחז"ל שבהם רואים בבירור את שתי הגישות השונות האלו:

נתחיל עם המעשה שכולנו מכירים עם חוני המעגל (תענית כ"ב:) שעג עוגה ונשבע שהוא לא יוצא ממנה עד שלא ירדו גשמים, ואז ירדו קצת גשמים, והוא אמר: לא כך ביקשתי, ירדו בזעף, שוב אמר: לא כך

ביקשתי, ואז ירדו גשמים כתיקנן, וגם לאחר שירדו כתקנן הוא היה צריך להתפלל שיפסיקו הגשמים כי הם ירדו בזעף, **הברייתא מסיימת את המעשה המופלא הזה ואומרת:** "שלח לו רבי יוחנן בן זכאי: אלמלא חוני אתה גוזרני עליך נידוי, אבל מה אעשה שאתה כבן המתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו".

מה כתוב כאן? ללא ספק גדול הדור באותה תקופה היה רבן יוחנן בן זכאי נשיא ישראל, שהגמ' בסוכה (כח.) מפליגה בהשגתו, אבל זו לא סתירה לרגע שכשהיה צריך גשם רבן יוחנן בן זכאי לא יכול היה לעזור, היו צריכים לפנות למישהו אחר! לחוני המעגל! שהוא יכול לפעול בתפילתו מה שריב"ז לא יכול לפעול! ולמה באמת ריב"ז לא היה יכול לפעול כמו חוני המעגל? הנה, הנה התשובה: ריב"ז בכבודו ובעצמו עונה את התשובה: "שלח לו ריב"ז: אלמלא חוני אתה גוזרני עליך נידוי", מה אומר פה ריב"ז? חוני המעגל: רק לך מותר לעשות מה שעשית! לאף אחד אחר לא! גם לי לא! אומר ריב"ז: אם אני הייתי עושה את זה... זה היה חוצפה כלפי שמיא והיה מגיע לי נידוי... נו... אז למה לחוני המעגל מותר לעשות את זה?

כי... כי כל ההתנהלות שלו עם הרבש"ע, וכל המהלך שלו בעבודת ה' הוא "כבן המתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו, ואומר לו: אבא הוליכני לרחצני בחמין, שטפני בצונן, תן לי אגוזים שקדים אפרסקים ורמונים ונותן לו" (גמ' שם) מי שזה המהלך שלו בעבודת ה', וזו צורת עבודת ה' שלו - אז גם כשהוא מגיע להתפלל על גשמים, זו המנגינה... זו צורת הבקשה... אבא תן לי כך... לא... לא כך אלא כך... עכשיו תן לי כך... לחוני המעגל מותר! כי לפי הבחינה שלו, ולפי צורת עבודת ה' שלו במשך כל שנות חייו - כך הוא מתנהל עם הרבש"ע, זה הסוג! זה האיש! זו מערכת היחסים שבינו לבין הקב"ה - ולכן מותר לו ככה לפנות לה'... אבל אני, טוען רבן יוחנן בן זכאי - אני כשר לפני המלך, ההתנהלות שלי מול הקב"ה היא כמו התנהלות של שר שעומד מול מערכת חוקים של מלך

מלכי המלכים, המנגינה שלי מול הקב"ה לא יכולה להגיע במנגינה של ילד קטן לאבא שלו, זה לא הסוג! זה לא זה! ממילא אם אני אפנה לקב"ה כמו שחוני המעגל פונה אליו - אין חוצפה יותר גדולה מזו.

עכשיו: שים לב: כשרבן יוחנן בן זכאי ראה את המופת העצום שעשה חוני המעגל, האם הוא התחיל לחשוב פעמיים? אולי חישב מסלול מחדש? ... הוא אולי התחיל לחשוב שאולי כדאי לאמץ את הדרך של חוני המעגל... וגם אני אהיה כבן המתחטא לפני אביו? **התשובה היא: לא! גם לאחר המופת הגדול שנעשה ע"י חוני המעגל, עדיין רבן יוחנן בן זכאי לא רצה להיות כמותו! ריב"ז המשיך לחשוב שזו לא הדרך שלי!** ומבחינת צורת עבודת ה' שלי הרי כך לעשות זו חוצפה וחייבים על כך נידוי... עכשיו: זו לא סתירה שריב"ז מבין שלחוני המעגל מותר לעשות זאת, אבל אני עדיין ממשיך לא להיות במהלך הזה! ואני לא מזדהה עם הצורה הזו...

קורא יקר: אתה מבין את הנקודה הדקה שיש פה?

רבן יוחנן בן זכאי הסכים להכיל שיש כזו דרך! והנה... זו הדרך של חוני המעגל, ומצד שני: זו לא הדרך שלי, ובשבילי אסור להיות כזה...

הדברים כמובן הרבה יותר עמוקים מאיך שאני מציג אותם כאן, ההבדל בין שתי גישות אלו בעבודת ה' נעוץ בשורש הרבה יותר פנימי בתפקיד של כל אחד מאיתנו בעבודת ה', אלא שבתפילה זה מאוד מגיע לידי ביטוי מוחשי...

עוד דוגמא להבדל בין שתי גישות אלו: במעשה בברכות (לד:): שחלה בנו של רבן גמליאל, והוא שלח את תלמידיו לרבי חנינא בן דוסא שיתפלל עליו, והוא אכן התפלל עליו והבריא, ורבן גמליאל הדגיש ואמר: לא שהוא יותר גדול ממני, אלא אני כשר לפני המלך והוא כעבד לפני המלך - למה בדיוק הפשט בזה לא ניכנס כעת, **אבל מה שברור הוא:** שרואים מכאן שלרבן גמליאל היה מהלך אחר בכל הגישה לתפילה! **אני רוצה שתבין:** אם רבן גמליאל היה מגיע בכניסת שבת ורואה את בתו

בוכה, על זה שהיא הדליקה חומץ במקום שמן, ר"ג לא היה אומר לה "בתי מאי אכפת לך מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק", לא! זה משפט ש"מתאים" כביכול רק לרבי חנינא בן דוסא... אבל ר"ג? הוא מקסימום ינחם את בתו ויגיד לה: נו... לא נורא... "זה קורה במשפחות הכי טובות..." אז השבת נהיה בחושך... לא קרה כלום... מה פירוש? למה ר"ג לא יכול לעשות נס כמו רבי חנינא בן דוסא? האם... הדמעות של בתו של ר"ג לא מספיק מלוחות? בתו של ר"ג לא מספיק "מיוחסת" שהקב"ה יעשה לה נס וימחה דמעותיה?

מה התשובה? צר לי, אומר רבן גמליאל! זה לא המהלך שלי! כשאצלי משהו מתפשל! כשאצלי משהו לא הולך לפי התקן... אני עומד מול הבעיה ואומר: הכל לטובה! אני אומר: "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד", אם הבן של רבן גמליאל חולה... צורת התגובה של רבן גמליאל היא להתגבר ולהתעלות מעל הקושי והדאגה ובכל זאת להתחזק בעבודת ה' מתוך נקודת הנחה שאני עבד ה' בכל מצב, אפילו נוטל את נפשי, אבל רבי חנינא בן דוסא? המהלך שלו אחר! כשהשכנים של רבי חנינא בן דוסא מעלילים שהעזים שלו מפסידות, הוא פונה לרבש"ע ומשיח את צערו, ולמחרת העזים חוזרים עם דובים בקרנים, אז כשהבן של ר"ג חולה, ורבן גמליאל רוצה שבנו יבריא כמו אבא רחום, הוא מבין שהכתובת היא רבי חנינא בן דוסא... שהוא יזעק לקב"ה ויגיד: אוי... איזה מסכן ר"ג... הבן שלו חולה, והוא כ"כ שבור מזה... ומה יהיה איתו? אבל אני, רבן גמליאל בעצמי, מה אני אגיד לרבש"ע? אוי... אני כ"כ שבור... כ"כ קשה לי...? זו איננה סוג ההתנהלות שלי מול הקב"ה... כי כשקשה לי - המשמעות היא: שהיא גופא! רצון ה' שאני אעבוד אותו מתוך קושי (זה כמו ילד שיגיע למורה באמצע מבחן ויגיד לו: אוי... אני לא יודע מה לכתוב... אני צריך להסתכל בתוך הספר... מה יענה לו המורה: היא היא! בשביל זה יש מבחן... כדי שתדע בעל פה...).

על כל פנים: אלו שתי דרכים שונות בעבודת ה'!

ועכשיו תקשיב טוב טוב: אני רוצה להגיד לך הרבה הרבה יותר מזה: עד עכשיו כל הזמן אמרתי שזה הבדל בין שני אנשים! יש אדם כזה! ויש כזה!

אבל לא! זה לא רק הבדל בין שני אנשים... באדם אחד עצמו, הוא יכול למצוא את שני הסוגים יחד... אני אתן לך דוגמא קיצונית: אני מכיר יהודי שהיו לו כל מיני קשיים בחיים והוא התפלל והתפלל ו... ואכן תמיד הקב"ה שמע את תפילתו, ו"זה עני קרא וה' שמע, מכל צרותיו הושיעו..." , והנה... יום אחד נולד לו ילד מיוחד... וכולנו יודעים שזה מה שיש! הילד הזה לעולם לא יהיה ילד רגיל! וגם אם יש עוד הרבה מה להתפלל בתוך המצב הזה... וצריך אגרוייסע רחמי שמים בתוך הנתון הזה בעצמו... עדיין כולנו מבינים שגזירת השמים קיימת! ולהתפלל שהילד הזה פתאום יתהפך להיות ילד רגיל זה בגדר תפילת שווא... נכון? נו... אז מה קורה פה? מה אותו יהודי צריך לעשות? הרי המהלך שלו זה עד היום היה להתפלל על כל קושי ע"מ לשנות את המצב... ע"מ להפוך את הגזירה... והרי כאן זה לא בא בחשבון? פה אין מה להתפלל שהמצב ישתנה... אז מה קורה פה? בשביל אותו יהודי זה משבר בתפילה... מה... מעכשיו צריך לשנות את כל המנגינה של התפילה? מהיום צריך להפסיק להתפלל שישתנה המצב... אלא רק להתפלל שה' יתן כח להתמודד?

מה התשובה? פשוט מאוד: בדיוק כמו שאתה מבין שיש שני סוגי אנשים! יש את הדרך של רבן גמליאל ויש את הדרך של רבי חנינא בן דוסא... **בדיוק באותה מידה:** הקב"ה רוצה גם שאדם אחד! אותו אחד ישתמש עם שני הדרכים בשתי סיטואציות שונות, ואכן בייחס לסיטואציה של אותו ילד מיוחד, כאן העבודה שלו תהיה לגדול מזה! להתרומם מזה! ולקבל גזירת שמים ולהכיל את זה... וזו לא סתירה שבמשבצות אחרות בחיים העבודה שלו היא להמשיך הלאה באותו מהלך שהיה לו עד היום... להיות הבן המתחטא לפני אביו, ולשדד מערכות - ומכל צרותיו הושיעו...

ו... ואם הגענו עד לפה... אז בוא נתקדם עוד צעד אחד קדימה! כעת אמרתי לך שזה לא חייב להיות שני אנשים... זה יכול להיות גם אדם אחד בשתי סיטואציות שונות... אז אני רוצה להגיד לך עוד יותר: יכול להיות מצב שבאדם אחד! שבאותה סיטואציה בעצמה! שהקב"ה ירצה ממנו את שתי הדרכים בד בבד... רוצה דוגמא קלאסית? הנה... קרוב לחמש שנים לא היו לי ילדים... והמהלך שלי היא להתפלל ולהתפלל ולזעוק לשמים עד שתגיע הישועה... נו... עשיתי את זה... זעקתי לשמים... סיימתי את התפילה... פסעתי לאחורי ועשיתי עושה שלום נו... עכשיו מה עושים? עומדים פה ומחכים עד שתגיע הבשורה הטובה...? לא! על זה נאמר: "המאריך בתפילתו ומעיין בה סוף בה לידי כאב לב", חלילה! אסור להתקע שם... צריך להמשיך הלאה את החיים... לצאת מבית הכנסת ולהמשיך את החיים... אבל רגע... אני הרי החלטתי שאני קורע את השמים עד שתבוא הישועה... והרי עד כמה שידוע לי מהבוקר ועד עכשיו עדיין לא הגיעה הישועה... נו... אז למה יצאתי מבית הכנסת? נו... מה התשובה?

נכון! המהלך שלי הוא להתפלל! אבל בד בבד: המהלך שלי הוא גם להתמודד! יש לי את משך הזמן ביום שבו אני מתפלל... ובזמן הזה אני נמצא במהלך של רחל שממאן להתנחם וכולי נהי בכי תמרורים 'הבה לי בנים, ואם אין...!', אבל אח"כ! לאחר שסיימתי את תפילתי - כעת צריך ללבוש את המגבעת של יעקב ולצאת לעבוד בצאן לבן... רגע... אבל רגע? מה עם הישועות? מה עם נהי בכי תמרורים? הרי עדיין לא הגיעה הישועה?

לא! התחת אלוקים אני? הקב"ה נכון לעכשיו רוצה לעכב את הישועה שלי... אז אני מקבל את זה... אני מכופף את הראש ואני מקבל את ההחלטה של הקב"ה ואני יודע שאין עוד מלבדו ומה שה' עושה הכל לטובה...

מה...? זהו? השלמת עם זה שאין לך ילדים...?

לא! מחר שוב תפגוש אותי בתפילה ואני אלבש את המטפחת של רחל ושם שוב "נהי בכי תמרורים" "מאנה להינחם" ה' יתברך... מה יהיה... קשה לי...

ואז שוב... לאחר התפילה אני שוב אלבש את המגבעת של יעקב... ושוב התפקיד שלי יהיה להירגע ולדעת שאם הקב"ה רצה שהישועה תתעכב בעוד יום אז אני מקבל את זה ובשביל זה שמע ישראל ה' אחד... בכל נפשך!

הבנת את הרעיון?

קורא יקר: אל תזלזל במסקנת הדברים שלי... היא באה אצלי לאחר הרבה ויכוחים בנושאים אלו עם כל מיני מכרים וידידים שניהלנו דו שיח של חרשים... זה טען: מה פירוש... יש לך קשיים לא בשביל שתברח מהם אלא בשביל שתגדל מהם! תתרום מהם! שהקשיים יהיו גם יהיו - ואתה תגלה את תעצומות הנפש שלך מהתמודדות מולם... ואז אני טענתי בתוקף: ש... שמה פירוש...? בשביל זה יש תפילה... אני אתפלל ואתפלל עד שהקב"ה יענה אותי ואז הכל יסתדר... ואז ענה לי מי שענה לי: רגע... מה... אתה עיוור? אתה לא רואה שהקב"ה לפעמים מעמיד את האדם מול עובדות... לפעמים הקב"ה גוזר משהו והוא לא מעוניין לקבל את התפילות...

הויכוח הנצחי הזה לא נגמר עד שעשיתי את הסדר הזה בראש... והסקתי את המסקנה: כן! בהחלט יש כאן שתי דרכים! ובהחלט באופן כללי יש לכל אחד מאיתנו את המהלך שלו! (וכל אחד מאיתנו מספיק ילד גדול לזהות את התכונה המובילה שלו) ו... וזו לא סתירה שהקב"ה לפעמים מעמיד כל אחד מאיתנו מול שני המצבים... ולפעמים הקב"ה מזמין שאתה תקבל את העיכוב או את הקושי ותתמודד מולו ותגדל ממנו (וזה כבר עניין פרטי מה בדיוק הקב"ה רוצה ממני בסיפור הנקודתי הזה, כל מקרה לגופו) ולפעמים

הקב"ה מתאווה לתפילתך וכל הקושי מגיע רק בשביל שתזעק ותשנה גזירת שמים...

ונסיים עם יעקב אבינו ורחל אמנו:

יעקב אבינו לא קבר את רחל במערת המכפלה... הוא קבר אותה באמצע הדרך... למה? "...קברתי שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזארדן והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל מן קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים".

רגע: אני לא מבין: ומה עם יעקב? יעקב לא צריך לבקש רחמים על הבנים שלו? למה רק רחל? למה יעקב לא רצה להיקבר גם הוא שמה כדי להתפלל?

התשובה פשוטה: אומר יעקב: לי אין מה להיקבר בבית לחם! כי לי קוראים יעקב! והנהגה שלי היא הנהגה של **התרצות!** הנהגה של עבודת ה' בתוך הגלות! כשהילדים שלי ירדו בגלות... מה שאני יכול לומר להם זה: טאייר'ע קינדראל'ך! קבלו דין שמים באהבה! תזכרו שאתם יהודים בכל מצב! אל תשכחו להכריז מתוך הלהבות את הפסוק הנצחי: שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד! זה מה שאני יכול לומר לבני... בשביל זה אני לא צריך להיקבר כאן... את זה אני יכול לומר להם גם כשאני קבור במערת המכפלה...

אבל רחל?!?!? כשרחל רואה צרות... מה היא עושה?

היא רצה לארון הקודש כמו אידישע מאמע... וצועקת ומתייפחת כמו אמא: קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה! מאנה להינחם! רחל לא מצדיקה דין! זו לא העבודה שלה! רחל מייצגת את **הרצון האמיתי!** הרצון האמיתי של ה' יתברך ש"ותקצר נפשו בעמל ישראל", רחל לא תרגע עד שהקב"ה ינחם אותה "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך".

את רחל חייבים לקבור בדרך!

תחנת מד"א חייבת להיות קרובה... נגישה... על כל צרה שלא תבוא...
רק בוא לקבר רחל... והסירנות של האמא ישמעו היטב בשמים...
והישועה שלך קרובה קרובה... רוצ' להתפלל...

מהו ה"עיקר" שעדיין חסר מספר זה?

חיבור זה התמקד בנושא ממוקד: **הלא הוא תפילה!**

אבל! כאן חשוב לי להבהיר: שאחרי כל מה שנכתב כאן בנושא ה"תפילה", למען האמת עדיין לא נכנסנו לקצה השער האמיתי של מה שנקרא "עבודת התפילה...", כלומר כך: התפילה שעליה אני מדבר בכל חיבור זה, היא סוג התפילה שבזוהר הקדוש מכנים אותה "הב הב", אני עסוק בעצמי, חושב רק על עצמי, יש לי צרכים ומשאלות מסוימים, ובשביל זה יש לי תפילה, כדי לספק את הצרכים האלו, לסוג התפילה הזו חז"ל קוראים: "חיי שעה", וכשרבי ירמיה ישב לפני רבי זירא ועסק בתורה, ורבי זירא ראה שהוא ממהר לצאת כדי להתפלל, הפטיר עליו רבי זירא "עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה".

ואשר ע"כ: בסיומו של חיבור זה, חובה עלינו לדעת, שהיעד האמיתי שלנו בתפילה זה לא להשאיר כאן! לא להשאיר בתוך הבועה של עצמי ולגשת לתפילה מתוך האגו הצר שלי... אלא מאי? התפילה האמיתית היא כלשונו של הנפש החיים: ש"תכלית הכוונה צריכה שתהיה רק צורך גבוה, כי במקום שיש חילול שמו ית' כגון צרת בני ישראל והמה מוכים ומעונים מחוייבים לבקש ולשפוך שיח לפניו יתברך שמו על חילול שמו יתברך ואך למען שמו יעשה, וגם היחיד על צערו... כל תכלית תפילת האדם לפניו יתברך שמו להסיר מעליו צערו הוא רק על הצער של מעלה המשתתף עמו בצערו, ושב ומתחרט באמת על עוונות שגרם על ידו הצער של מעלה", עכ"ל (עיין נפש החיים שער ב' שמאריך בזה הרבה). עכ"פ זו התפילה האמיתית והאידיאלית שעליה כתוב "ולעבדו בכל לבבכם", תפילה שכל עניינה עבודה, כל מגמתה הוא הוא צורך גבוה, מה שנקרא "עבודה צורך גבוה", ולגובה זה ולרוממות זו אנו אמורים לשאוף, ולהגיע ביום מן הימים בעבודת התפלה שלנו.

אזי כך, אפילו שבשלב זה, המושגים האלו מאוד רחוקים מאיתנו, בכל זאת כמדומני **שאת המידע הזה מאוד חשוב לדעת, ולהעביר לכל הפחות בחתימתו של חיבור זה**, כי כשהייתי בחור וכל הזמן אמרו לי לשבת וללמוד וללמוד ושטייגן ותייר'ה ותייר'ה... ולא הירשו לי לדעת שום דבר מעבר לזה, אזי כשקצת יצאתי מהבועה ופתחתי את הספרים הקדושים וגיליתי עולם מלא שעיקר תכלית העבודה זו הדבקות בה' ויחודו יתברך ואהבתו - כשגיליתי את כל המכלול הזה, מאוד כעסתי על שסגרו לי במשך השנים את המוח בכח והסתירו ממני את המידע הבסיסי הזה שיש משהו ביהדות חוץ מה"מראי מקומות" של עיון בסדר א', וה"חומר" של השני דפים בסדר ב', כעסתי שהסתירו ממני את המידע הזה! כעסתי שסגרו לי את הראש ולא נתנו לדעת שיש "מעבר לזה...".

אז כיון ד"מאי דעלך סני לחברך לא תעביד" (-מה ששנא עליך אל תעשה לחברך), **לכן חשוב לי לספק לך את המידע הזה, ולהבהיר: שאחרי כל מה שכתוב בחיבור זה, עדיין לא נכנסנו אפילו לשער של התפילה האמיתית, זה לא אומר שאנחנו צריכים להגיע לזה כבר עכשיו, יתכן שמוקדם מידי, אבל שתדע שיש! יש לנו עוד הרבה עבודה, יש לנו לאיפה לגדול, יש לאיפה לשאוף, ואנחנו ממש ממש בתחילת הדרך.**

עד כאן ברור? אם עד כה ברור, אז כעת מגיע האבל הגדול!

צריך לדעת: שאת הרבש"ע אסור לרמות! וכל זמן שאנחנו לא אווזים במדרגה הזו שאכפת לנו באמת כבוד שמים, אזי אסור לנו לרמות את עצמנו שלא אכפת לנו מעצמנו, ואנחנו "כאילו" מתפללים רק על כבוד שמים...

רמאות זו היא טעות חמורה מאוד!

ואני אתן לך דוגמא: היה לי חבר שברגע שהוא שמע ממני שהתפללתי לה' שאני ארויח בהגרלה הקרובה, הוא היה בההלהם: מה...? על השטויות האלו אתה מתפלל? אני... אני מתפלל רק על כבוד שמים... רק על גלות

השכינה... אני מבין שכשאני ניגש לתפילה אני זורק את עצמי... לא אכפת לי אני... אני מתפלל רק על השכינה ועל הגלות ועל בית המקדש...

יש לציין שאותו חבר, כשהוא החזיק 2,000 שקלים מזומנים בידים... אמרתי לו: אדוני... כפי שאני יודע אתה זורק את עצמך... לא אכפת לך מעצמך... אז בבקשה, אני רוצה את כל ה-2,000 האלו שתוציא רק על כבוד שמים... אה...? אתה מסכים? מיותר לציין שלא! זאת אומרת: בכל מקום אחר, כבוד שמים לא היה מעניין אותם, אבל כשהוא הגיע לתפילה... פה רק כבוד שמים מעניין אותו... אתה יודע מה זה אומר?

זה לא שכבוד שמים מעניין אותו! אלא הוא סבל מחוסר חיבור מינימאלי לתפילה! כשהוא ניגש לתפילה הוא פשוט הרגיש שזה לא נוגע אליו, אם זה לא נוגע אליו... אז... אז למי זה כן נוגע? לכבוד שמים!

סלח לי: אבל אתה רוצה לבדוק את עצמך עד כמה אתה מחובר לתפילה באמת? אם יש לך נטיה בשעת התפילה לשכוח מלהתפלל על חברים שלך! אם אתה מגיע לתפילה ומרוב שאתה מבקש בקשות אישיות אתה שוכח להתפלל גם על אחרים, מבחינתי יש פה נקודת ציון טוב בתפילה! **אתה יודע למה?** כי זה לא סוד שאתה ואני אגואיסטים! וכשאנחנו עומדים מול דבר שמשרת את האינטרסים שלנו אנחנו חושבים רק על עצמנו... כשאתה מחזיק כסף מזומן בידים... אתה לא מחלק אותו לכל מי שמבקש... נכון? למה? כי... כי זה שלי... ו... ויש לי מה לעשות עם זה... אז זהו שאם אתה באמת קולט שתפילה זה **משהו מוחשי שאפשר לקנות איתו במכולת...** אז האופי האגואיסטי שלך אמור באופן טבעי להשכיח ממך את כל העולם, ולהתרכז במשך התפילה רק באגו האינטרסנטי שלך (אני לא אומר שזה טוב... אח"כ אני אולי אתן לך שיחת מוסר כמה חשוב לדאוג לשני... ואז תתחזק וכן תחשוב על השני ותזכיר אותו בשמו"ע... אבל עכ"פ בייחס לתפילה הציון הוא חיובי...), אבל מי שכשהוא מגיע לתפילה הוא זוכר את כוונות... והוא פתאום נזכר בגלות השכינה (שבמשך היום זה לא מעניין אותו והוא לא מבין מה שזה) - זה לא מוכיח על צדקות יתר... אלא על שיעמום טוטאלי

וחוסר חיבור טוטאלי למשמעות הפשוטה של התפילה... הוא פשוט לא התחיל לקלוט שבתפילה הוא באמת יכול לקבל את כל מה שהוא רוצה... ולכן הוא כ"כ נדיב להתפלל על כל מי שרק תרצה...

כלפי מה הדברים אמורים?

יש סגולה: המתפלל על חבירו הוא נענה תחילה... ויש הרבה שמקיימים את הסגולה הזו בקנאות... דווקא בגלל שהוא רוצה משהו... הוא מקדים להתפלל על חבר שלו ורק אח"כ על עצמו... סלח לי... אבל לא רק שהוא לא מקיים בזה את הסגולה... אלא הוא עושה צחוק מהסגולה...

ולמה? כי מה כל הרעיון של "המתפלל על חבירו הוא נענה תחילה", זה שמי שכ"כ אכפת לו הצער של החבר שלו, עד כדי כך! שהוא **מצא את עצמו** שוכח להתפלל על עצמו וקודם מתפלל על חבר שלו... כזה לב טוב, כזה יהודי שאכפת לו מהצער של החבר שלו, אז הקב"ה כביכול "שוכח" את כל השיקולים ואת כל החשבונות שמים - ומושיע אותו מהצרה האישית שלו... **זאת אומרת: התנאי הראשוני והבסיסי לסגולה זו הוא:** הכרה אמיתית בכח התפילה... עד כדי כך שבאופן טבעי היית אמור לשכוח את החבר שלך כשאתה ניגש לתפילה... **ואז! אם למרות כן, כ"כ אכפת לך מחבר שלך... עד כדי כך שאפילו כשאתה ניגש לכספומט של התפילה אתה שוכח את עצמך ומבקש על חבר שלך... כאן! כאן המתפלל על חבירו הוא נענה תחילה...**

אבל! אם אנחנו לא מי יודע מה מחוברים לתפילה בכלל... ולא זו בלבד אלא אנחנו ניגשים אליה כמו איזה קוד ש... שאני אעשה פה איזה קומבינה... קודם אני אתפלל על חבר שלי... ואז אני אתפלל על עצמי... **זה לא מתחיל אפילו!** זה צחוק מהעבודה... קומבינות תעשה במקום אחר...

מה תגיד עלי... שהיה לי חבר שמאוד פחדתי שהוא יתחתן לפני... מה עשיתי? התפללתי עליו לפני שהתפללתי על עצמי... וכל המטרה הייתה כדי שאני בסופו של דבר אתחתן לפניו... אה... איזה "גדלות נפש"! איזה "מתפלל על חבירו"...; איזו "דאגה כנה" לטובתו של החבר... נו... מה הפלא שדווקא הוא נושע לפני והתחתן לפני? כי כשהתפללתי עליו לפני שהתפללתי על עצמי, היות וכל המטרה שלי הייתה כדי שאני אושע לפניו, נמצא א"כ שלמעיישה! אליבא דאמת התפללתי על עצמי לפני... **הבנת את החשבון הפילוסופי פה?** בקיצור: קומבינות תעשה מול החברים שלך... לא מול הרבוננו של עולם! תחפש מישהו תמים לעשות עליו תרגילים... לא מול הרבש"ע... בתפילה צריך להגיע **מחוברים לעניין... מתוך שייכות לעניין...**

ואשר על כן: אם כעת בשלב זה... הרמה הרוחנית שלי כעת אוזנת במקום כזה שאני חושב רק על עצמי... **אז כעת ככה צריך להתפלל! ורק ככה!** כי אם אני ארמה את עצמי שאני כן מתפלל רק על כבוד שמים ועל גלות השכינה... אזי על גלות השכינה אני לא אתפלל... ו... ואילו להתפלל את התפילה הפשוטה והתקשורת הטבעית - גם את זה אני אפסיד...

אז נא להיות ריאלי, וכל זמן שאהבתי! אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני... אז לא להתעלם מהצרכים האישיים שלי... ואדרבה לגייס אותם להמיית הלב בתפילה...

עכ"פ נחזור למעין הפתיחה: טוב לדעת שיש לנו עוד להיכן לשאוף... טוב לדעת שהתפילה האמיתית היא אצלנו עדיין בגדר שאיפה... אבל כעת! אנחנו צריכים להשקיע את עצמינו כמה שיותר דווקא במקום של ה"הב"ה" הזה... וכולי האי ואולי... כפי שרבי יוחנן בן זכאי אמר לתלמידיו "ויהי מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם", הוא הדין כאן: הלוואי ונרגיש באמת שהתפילה היא הכספומט שדרכו אפשר למשוך את כל המשאלות לב שלנו... הלוואי ונחיה את זה... אנחנו רחוקים מההכרה הזו מאוד מאוד... בשביל לזכות להגיע להכרה הזו כאן צריך להיות ריאלי

ולעמוד מול הגודל הטבעי שלנו... ולדעת שאני כעת אגואיסט! וזה מה שמעניין אותי... וזה מה שממלא לי את הראש... ואדרבה! לקחת את כל האגו האישי שלי ולגייס אותו כולו להכרה הפשוטה והטבעית שכאן! כאן אני יכול לקבל את כל משאלותי... זה הכספומט...

חצאי משפטים שדלפו מהשיחות האישיות עם אבא שבשמים...

דבר ראשון: אתה פה אבא שבשמים!

אתה נמצא פה! ממש פה! יחד איתי בחדר הזה שאני נמצא פה... אתה כן... אני נמצא כעת בחדר סגור... והיחיד שנמצא פה... יחד איתי... זה אתה!

מה אני לך - ה'? מה אני בשבילך?

אני מעניין אותך!

מעניין אותך מה אני כעת עושה... מעניין אותך מה שאני כעת אומר... ואתה עוקב בעירנות מה יהיו המשפטים הבאים שאני אוציא מהפה שלי... וגם חשוב לך מה אני בדיוק הולך לעשות ברגעים הבאים...

ואכפת לך מאוד ממני!

אכפת לך שכואב לי... אפילו אכפת לך שכעת קצת... קצת קריר לי... ואפילו אכפת לך איתי בשבריר המחשבה שחלפה לי הרגע בראש... שאאוף... חבל שלא לקחתי איתי סוודר... כן... גם ב"אוף" הפיצפון הזה שעוד שניה אני אשכח ממנו... אבל זה איכפת לך! אתה איתי גם ב"אוף" הקטן הזה...

אכפת לך גם שאני טיפה מוטרד מה יהיה מחר עם... לא משנה כעת מה... אתה בורא עולם יודע מה אני מתכוין (כל יום והסיפור שלו... כל אחד והטרדות הנקודתיות שלו...), ואוי... כמעט שכחתי... גם אכפת לך שאני עדיין לא לגמרי נרגעתי מאיזה מילה שמישהו זרק לי לפני שעתים...

(האמת היא שאפילו אני כמעט שכחתי... ארך לי כמה דקות טובות להיזכר למה בשעה האחרונה מפלס המצב רוח שלי ירד... למה בשעה האחרונה אני קצת שפוף... כבוי ומכונס... סוף סוף נזכרתי שזה בגלל זה... בגלל אותה מילה צינית שאותו אחד זרק לי... אני שכחתי... אבל אתה, אבא שבשמים, אתה לא שכחת לרגע... אתה עדיין שמה... בעלבון הזה... אתה עדיין נעלב בשבילי... ומאז אתה כל הזמן מביט עלי ורוצה כבר לראות שנרגעתי... חשוב לך לשמוע שחזרתי לעצמי... שחזר לי המצב רוח... אתה כבר מחכה לראות אותי שוב מחיך...).

ואתה שם לב לכל התחושות שיש לי כעת! עד פרטי פרטים!

אתה שם לב שאני כעת לא כ"כ מרוכז... אתה שם לב שאני כעת סססתם כזה, ולא לגמרי מצליח לדבר איתך... אתה גם מזהה היטב את האכזבה שיש לי מעצמי בשניות אלו שאני כ"כ רוצה לדבר איתך ואני פשוט לא מצליח להתרכז... אתה גם מבין למה... אתה מבין שאני כעת לא לגמרי במיטבי ולא לגמרי מצליח לחוש את זה שאתה פה לידי... אתה גם יודע בדיוק להיכן מפליגות המחשבות שלי... ואתה יודע גם למה אני חושב על זה וזה...

ויש לך את כל הסבלנות שבעולם בשבילי!

אתה לא ממנהר כעת לשום מקום... אתה יושב ומקשיב לי... ואף פעם לא תלאה מלשמוע אותי... ואף פעם לא ישעמם לך לחזור שוב ולהקשיב לכל השגעונות והמשאלות שלי... אני גם לא צריך להזדרז לבקש ממך משהו... ואני גם לא צריך לחכות בתור כדי לדבר איתך... אתה פה בשבילי עשרים וארבע שעות... "נפלאותיך ומחשבותיך אלינו..."

ואתה אפילו מעוניין בקשר אישי איתי!...

אתה מעוניין שאם חסר לי משהו... שאני אפנה אליך ישירות ו... ולא ל"גבאים..." אתה מעוניין שכשחסר לי משהו... שאני אדע שאתה הכתובת ולא אלך למחוזות זרים... אתה מעוניין בתקשורת ישירה מולי... כי... כי אתה פשוט אוהב אותי, ונהנה לתקשר איתי בלי מתורגמנים וממצעים...

וחשוב לך שאני אדע עד כמה אני חשוב לך!

חשוב לך שאני אדע שאני יקר לך!

חשוב לך שאני אדע שכשכואב לי כואב לך... חשוב לך שאני אדע שאתה איתי! חשוב לך שאני אקלוט שכשאני מציק לעצמי... זה מציק גם לך... וחשוב לך שאני אתחשב גם בך ו... ואני אפסיק להציק לעצמי...

וחשוב לך גם שאני אדע ברגעים אלו שאני לא מדבר לקיר!

אלא אתה מקשיב לי! לכל מילה!

ואתה הכי הכי מבין אותי בעולם!

אתה יודע הכי טוב את הנקודות שמפריעות לי... ועד כמה זה מפריע לי..." ועל מה זה יושב..." , והיכן זה תוקע אותי בחיים... אתה יודע בדיוק למה הנושא הזה והזה... מאוד רגיש אצלי... אתה יודע בדיוק כמה קשה לי עם הנושא הזה... וגם כשכולם צוחקים עלי ולא מבינים מה הבעיה ולמה אני נתקע בשטויות... אתה יודע שזה לא שטויות... אתה יודע בדיוק מה עומד מאחורי זה... ואתה היחיד שיכול להושיט לי יד ונתחיל יחד לצאת מזה...

אתה מודע לחולשות שלי והן מתקבלות אצלך בהבנה... ואין לי כל צורך להסתיר אותן ממך!

אתה יודע לקלוע הכי טוב... בדיוק לטעם שלי! לראש שלי! לצורת החשיבה שלי!

ואתה מחכה ומצפה בכיליון עיניים לישועתי! לא פחות ממני!

וכמו שאני אומר עד מתי! ככה גם אתה בשמים אומר: עד מתי... אתה רוצה כמוני... וכשאני אומר די... אתה במרום יושב כבר ומכין את הישועה עד שיבלו שפתותי מלומר די...

ואתה כל הזמן ממשיך לחשוב עלי! גם כשאני כבר סיימתי לדבר איתך והלכתי לדרכי... אני הלכתי ועברתי נושא, אבל אתה ממשיך לחשוב עלי.

ואתה מעריך אותי באמת! גם כשאני בעצמי שכחתי את המעלות שלי...

גם אם היום הגיע איזה משבר ופתאום שכחתי את כל מה שיש לי... ואני כעת מרגיש שאני לא שווה גרוש... אתה לא מסכים איתי! אתה מתעקש לטעון שאני מיוחד ואני טוב... ואתה מזכיר בשמים את כל התקופות היפות שלי... ואם חלילה מגיע איזה מלאך ומזכיר שאתמול לא למדתי... אתה בשמים עומד ומחפה עלי... שומר על כבודי... ואתה מספר למלאכים עד כמה ששבוע שעבר התאמצתי והתגברתי על ניסיון מסוים...

כן... אבא שבשמים... אתה מחפש אותי "בפינה"! אתה מחפש לזכות
אותי... מחפש לראות את הטוב שבי...

בעוד חמש שנים ככל הנראה אני אשכח לגמרי את התקופה הקשה
שעוברת עלי עכשיו... אני אשכח שעמדתי פה ובכיתי לפניך על המשבר
הגדול שעובר עלי... אני אשכח לגמרי... אבל אתה לא תשכח לרגע!
כשאני אעבור פה בעוד חמש שנים... אתה תצביע על המקום הזה ותגיד:
אוי... "כאן ישננו... כאן הוקרנו... כאן חששת בראשך..." (עי' רש"י תחילת
פרשת מסעי).

מוקדי מכירת הספרים

רשימת מוקדי מכירת הספרים מבית אז נדברו

(מלבד המוקדים הראשיים המובאים בפתח הספר)

רוממה- המ"ג 29- 052-

7682281

רמות ד'- רובין 47- 054-

8419684

ירושלים

גבעת שאול, רח' בן עוזיאל-

054-8491554

בית וגן- משפחת נוישטט רחוב

הרב פראנק 29

מודיעין עילית

הר נוף- 053-3148861

חפץ חיים 14- משפחת דרבקין-	כרמיאל- משפחת שטיימן-052- 7136165
פיצוחי בראשית- 052-	נתיבות- 052-7644737
7137444	עפולה- 052-7686876
	צפת- 052-7181828
אופקים- משפחת שפירא: 053-	רחובות- 054-8423047
4112035	רכסים- 054-8415410
אחיסמך- הרב שרגל- 052-	תל ציון- 052-7150166
7171721	תפרח- לימן- 055-6705003
אלעד- 03-9073067	
אשדוד- הרב צור- 050-	ארה"ב:
4120311	
ביתר עילית- אזור רמי לוי-	ליקוד : 347-675-6830
054-8450998	מונסי : 914 879 6022
בית שמש- נהר הירדן 9 רמה	ברוקלין: 3475123254
ב'- 058-3294147	אנגליה (ואירופה)
בני ברק- קיבוץ גלויות 9- 055-	+44-7970287781
6728458	

בהזמנות זו נכיר טובה ונודה מעומק לב לכל המפיצים המתמסרים והמתנדבים מזמנם ומאונם ומקריבים מפרטיותם, במשך כל ימות השנה לטובת זיכוי הרבים של גיליון אז נדברו ומכירת הספרים, ישלם ה' פעלכם ותהי משכורתכם שלימה מעם ה'

זכות הרבים בכלל, והתחזקות בתורה מהוצאת ספר זה בפרט תעמוד
לכם

ולבני ביתכם וימלא ה' משאלות לבכם לטובה אמן

תם ונשלם שבה לא-ל בורא עולם